

Cùng Nhảy Dưới Ánh Trăng Đỏ

Contents

Cùng Nhảy Dưới Ánh Trăng Đỏ	2
1. Chương 1: Trước Đêm Trăng	3
2. Chương 2: Đêm Trăng Đầu Tiên	4
3. Chương 3: Đêm Trăng Thứ Hai	7
4. Chương 4: Đêm Trăng Thứ Ba	10
5. Chương 5: Đêm Trăng Thứ Tư	13
6. Chương 6: Đêm Trăng Thứ Năm	16
7. Chương 7: Đêm Trăng Thứ Sáu	19
8. Chương 8: Đêm Trăng Thứ Bảy	22
9. Chương 9: Đêm Trăng Thứ Tám	25
10. Chương 10: Đêm Trăng Thứ Chín	28
11. Chương 11: Đêm Trăng Thứ Mười	31
12. Chương 12: Đêm Trăng Thứ Mười Một	34
13. Chương 13: Đêm Trăng Thứ Mười Hai	37
14. Chương 14: Đêm Trăng Thứ Mười Ba	40
15. Chương 15: Đêm Trăng Thứ Mười Bốn	42
16. Chương 16: Đêm Trăng Thứ Mười Lăm	44
17. Chương 17: Đêm Trăng Thứ Mười Sáu	47
18. Chương 18: Đêm Trăng Thứ Mười Bảy	50
19. Chương 19: Đêm Trăng Thứ Mười Tám	52
20. Chương 20: Đêm Trăng Thứ Mười Chín	54
21. Chương 21: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi	57
22. Chương 22: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Một	59
23. Chương 23: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Hai	62
24. Chương 24: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Ba	64
25. Chương 25: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Bốn	67
26. Chương 26: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Lăm	69
27. Chương 27: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Sáu	72
28. Chương 28: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Bảy	75
29. Chương 29: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Tám	78
30. Chương 30: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Chín	80
31. Chương 31: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi	83
32. Chương 32: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Một	86
33. Chương 33: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Hai	89
34. Chương 34: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Ba	91
35. Chương 35: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Bốn	93
36. Chương 36: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Lăm	96
37. Chương 37: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Sáu	99
38. Chương 38: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Bảy	102
39. Chương 39: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Tám	105
40. Chương 40: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Chín	108
41. Chương 41: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi	111

42. Chương 42: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Một	114
43. Chương 43: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Hai	117
44. Chương 44: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Ba	119
45. Chương 45: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Bốn	122
46. Chương 46: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Lăm	125
47. Chương 47: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Sáu	130
48. Chương 48: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Bảy	132
49. Chương 49: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Tám	135
50. Chương 50: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Chín	139
51. Chương 51: Đêm Trăng Thứ Năm Mười	142
52. Chương 52: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Hai	147
53. Chương 53: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Ba	150
54. Chương 54: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Bốn	153
55. Chương 55: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Lăm	156
56. Chương 56: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Sáu	159
57. Chương 57: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Bảy	162
58. Chương 58: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Tám	165
59. Chương 59: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Chín	167
60. Chương 60: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười	170
61. Chương 61: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Một	172
62. Chương 62: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Hai	175
63. Chương 63: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Ba	179
64. Chương 64: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Bốn	181
65. Chương 65: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Lăm	183
66. Chương 66: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Sáu	186
67. Chương 67: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Bảy	189
68. Chương 68: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Tám	192
69. Chương 69: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Chín	195
70. Chương 70: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười	198
71. Chương 71: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Một	202
72. Chương 72: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Hai	205
73. Chương 73: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Ba	208
74. Chương 74: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Bốn	211
75. Chương 75: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Lăm	214
76. Chương 76: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Sáu	217
77. Chương 77: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Bảy	217
78. Chương 78: Chương 78	220
79. Chương 79: Chương 79	220
80. Chương 80: Chương 80	220
81. Chương 81: Chương 81	220
82. Chương 82: Chương 82	220
83. Chương 83: Chương 83	220
84. Chương 84: Chương 84	220

Cùng Nhảy Dưới Ánh Trăng Đỏ

Giới thiệu

Nói về Dạ Đông Tuyết là tam tiểu thư của Dạ gia, là một kẻ thừa thừa không ai cần, trong mắt mọi người...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nhay-duoi-anh-trang-do>

1. Chương 1: Trước Đêm Trăng.

Những cơn gió lạnh lẽo thổi ập đến, mang theo cái lạnh cắt da, nó luồn qua khe đá tạo thành những âm thanh réo rắt, nghe giống như... một giai điệu cuồng loạn.

Nhìn nữ nhân nằm trong tuyết, Bạch Y Thần nặng nề tiến lại từng bước. Nàng vừa mười lăm tuổi, tên Dạ Đông Tuyết, lúc nào, nàng cũng mặc y phục màu trắng, nhưng vì bản tính không cẩn trọng, y phục của nàng bao giờ cũng có vết bẩn. Khi hắn hỏi vì sao nàng lại thích mặc y phục màu trắng, nàng liền nở ra nụ cười tươi rói của mình và đáp lại:

“Vì tên Đông Tuyết là màu trắng nha.”

Nàng được sinh trong mùa đông, ngày tuyết rơi trắng xoá, nên được gọi là Đông Tuyết. Nhưng, tính cách của nàng lại trái ngược hoàn toàn với cái tên của mình. Nàng lúc nào cũng vui vẻ hoạt bát, tung tăng chạy nhảy khắp nơi và nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi. Đó là nụ cười rực rỡ nhất mà Bạch Y Thần từng thấy, ấm nóng và sáng chói như ánh mặt trời mùa hạ. Vì nó chói lóa như thế, khiến người ta thật khó mà nhìn thẳng, nên hắn càng không thích...

Vì vậy, hắn cũng không thích nàng.

Nhưng, dường như nàng không hiểu điều đó, cứ mãi bám theo hắn. Dù rằng, hắn chưa từng lên tiếng xua đuổi nàng, nhưng cũng chưa một lần đón tiếp nàng, để mặc nàng muốn làm gì thì làm. Hắn không bao giờ để tâm đến.

Bạch Y Thần khẽ chạm vào cơ thể của Dạ Đông Tuyết, từ sớm đã không còn hơi ấm. Hắn đưa tay vuốt lên gương mặt nhỏ bé của nàng. Bình thường, đôi mắt to, đen nhánh của nàng vẫn luôn chớp nháy, hàng mi dài đung đưa như cánh bướm, vốn tràn đầy sức sống như thế mà giờ đây đã khép chặt.

Tay của Bạch Y Thần dần chuyển xuống đôi môi của nàng. Trong trí nhớ của hắn, nó luôn mấp máy liên hồi, không một lúc nào yên tĩnh, tại sao, nó không còn phát ra âm thanh nữa?

Dạ Đông Tuyết trong ký ức của Bạch Y Thần là một người lúc nào cũng không thể ngồi yên lấy một khắc. Vì sao bây giờ nàng lại nằm yên như vậy?

Bạch Y Thần thận trọng ôm lấy thân thể của Dạ Đông Tuyết vào lòng. Hoá ra, hắn cũng không phải không có tình.

Đáng tiếc, hối hận đã muộn màng. Dạ Đông Tuyết giờ đây không còn cảm nhận được tình cảm của hắn nữa.

Những tiếng ồn ào truyền tới, người của Dạ Phủ đã tìm đến. Họ bao xung quanh Bạch Y Thần và Dạ Đông Tuyết.

- Bạch công tử...

Không một tiếng động nào có thể truyền vào tai của hắn, hắn bây giờ đang chìm trong đau đớn, hối tiếc.

Những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, bị cơn gió thổi qua, bay tán loạn, như một vũ điệu cuồng dã của bóng đêm...

2. Chương 2: Đêm Trăng Đầu Tiên

Nơi này, gọi là Dạ phủ, chủ nhân của nó là Dạ Minh Thành, là đệ nhất thế gia ở phương Bắc này. Cơ ngơi của Dạ gia có thể nói là trải rộng khắp cả Nam Thiên Quốc. Dù hắn thân phận là thương gia nhưng lại có một nghĩ khí của một sĩ phu nên danh vọng của hắn rất được đề cao.

Bạch Y Thần không dám nhận mình là một danh sĩ nhưng hắn cũng có một chút tiếng tăm trong giới danh sĩ, hắn được Dạ Minh Thành mời về Dạ Phủ làm khách. Ở Dạ Phủ, địa vị của Bạch Y Thần rất cao, được đối xử như một vị chủ nhân, thậm chí, có một số người của Dạ gia còn không được xem trọng như hắn. Điển hình như là tam tiểu thư, Dạ Đông Tuyết.

Dạ Đông Tuyết là con gái do một tiểu thiếp sinh ra, mẫu thân nàng từ sớm đã từ trần, nàng lại không nhận được sự yêu thương của Dạ Minh Thành, trong bốn vị tiểu thư Dạ gia, nàng là người bị đối xử tệ nhất. Thậm chí, cả người làm cũng bỏ qua sự có mặt của nàng.

Thế mà, Dạ Đông Tuyết cứ thế khỏe mạnh lớn lên, lại còn vui tươi một cách kỳ lạ. Nàng không để ý đến cách cư xử của người ta dành cho nàng, như không biết thăm cảnh hiện tại của mình, nàng vẫn cứ vui vẻ, hăng hái như thường.

Lần đầu tiên, Bạch Y Thần gặp Dạ Đông Tuyết đúng vào lúc nàng từ trên cây rơi xuống, nằm dài dưới đất.

Không để ý đến nàng có bị thương hay không, Lưu quản gia đã lên tiếng trách móc:

- Tam tiểu thư, nàng đang làm gì vậy? Không thấy có khách ở đây sao?

Dạ Đông Tuyết lồm cồm bò dậy, trên người dính đầy bùn đất, nàng cười cười nói:

- Xin lỗi. Đông Tuyết không biết.

Cảm thấy nàng đang làm mất mặt của Dạ phủ, Lưu quản gia gắt gỏng:

- Tam tiểu thư, nàng hãy về viện của nàng thay y phục đi.

Dạ Đông Tuyết lại cười cười hối lỗi, chập chững lê bước đi. Lưu quản gia làm gì có nhã hứng mà quan tâm đến nàng, vội quay sang tạ tội với Bạch Y Thần:

- Bạch công tử, xin lỗi đã làm phiền ngài. Tiểu nhân đưa ngài về phòng...

Bạch Y Thần hững hờ không đáp, đôi mắt thi thoảng hướng về phía Dạ Đông Tuyết. Trong lòng thầm nhủ:

“Không ai nhận ra chân nàng bị thương hay sao?”

Rồi hắn cũng bỏ việc đó sang một bên. Trước nay, hắn không có hứng thú quan tâm đến việc của người khác.

Tưởng đâu mọi việc đã dừng tại đó, nào ngờ, Dạ Đông Tuyết lại chủ động đến tìm Bạch Y Thần.

...

Bạch Y Thần được mời đến cái viện ở phía tây, gọi Trúc Lâm, đó không phải là cái viện lớn sa hoa nhất Dạ Phủ, nhưng được xây giữa khu rừng trúc, rất thanh tịnh. Dạ Minh Thành biết Bạch Y Thần không thích ồn ào, xuất trần thoát tục nên mới lưu hắn ở đó, lại còn hạ lệnh không cho người khác đến làm phiền.

Hôm đó, Bạch Y Thần đang ở đọc sách bên cửa sổ với tách trà nóng tỏa hương kể bên. Khi đọc sách, hấn đặc biệt không thích có người kể bên nên những nô tì phục dịch cũng bị bắt đứng bên ngoài chờ gọi.

Soạt

Một tiếng động vang lên, Dạ Đông Tuyết đột ngột từ dưới đất chồm người lên lên tiếng cười hỏi:

- Huynh là người mới đến hả?

Bạch Y Thần giật mình vì sự xuất hiện bất ngờ của nàng, trên mặt hấn vẫn một vẻ nhàn nhạt, không biểu lộ cảm xúc.

Dạ Đông Tuyết chống thẳng hai tay lên cửa sổ chồm người tới trước. Những lá cây vướng trên tóc nàng rơi xuống lả tả. Nàng tròn mắt hỏi:

- Huynh không biết nói chuyện sao?

Bạch Y Thần khẽ nhú mày, vẫn không đáp lời. Dạ Đông Tuyết làm ra bộ dạng như người am hiểu an ủi hấn:

- Huynh yên tâm. Không nói được cũng không phải là cái tội. Như ta đây, lúc nào nói luôn mồm cũng đâu tốt. Ta biết là người khác còn muốn ta bị câm...

Nàng cứ huyên thuyên nói mãi không ngừng. Bạch Y Thần dần không kiên nhẫn, chân mày của hấn càng lúc càng nhíu chặt.

Cuối cùng, Dạ Đông Nguyệt cũng tóm lại một câu kết:

- ...Cho nên, huynh cứ an tâm là Đông Nguyệt sẽ không ghét bỏ huynh đâu.

Trên đầu của Bạch Dạ Thần hiện ra mấy vạch đen, hấn với tay lấy ly trà, hấn cần phải bình tĩnh, không được nổi giận. Bị trượt tay, ly trà rơi xuống đất vỡ toang, Hồng Tụ, người được phân đến làm nô tì của Bạch Dạ Thần đang đứng gác bên ngoài chậm rãi lên tiếng hỏi:

- Công tử, có việc gì sao?

Mãi không nghe thấy Bạch Y Thần trả lời, Hồng Tụ mới to gan hé mở cánh cửa nhìn vào. Qua khe cửa, Hồng Tụ trông thấy Dạ Đông Tuyết bên trong liền nổi giận ùng ùng, đẩy cửa ra quát lớn:

- Tam tiểu thư, nàng ở đây làm gì? Nàng có biết ở đây cấm người vào không?

Nhìn thấy Hồng Tụ nổi giận như vậy, Dạ Đông Tuyết lè lưỡi làm mặt xấu, nàng liền nhảy qua cửa sổ rời khỏi đi. Trước khi biến mất, còn cố nói vọng lại:

- Ca ca, lần sau Đông Tuyết đến thăm người!

Hồng Tụ tức giận mãi không thôi, luôn miệng lầm rầm mắng chửi. Bạch Y Thần từ nãy đến giờ vẫn tĩnh tọa, xem như cái gì cũng không nghe, không thấy.

Ngày hôm đó, ở Trúc Lâm viện, được canh gác nghiêm ngặt hơn.

Tưởng đâu Dạ Đông Tuyết sẽ bó tay không còn cách lên vào được nữa thì qua ngày hôm sau Dạ Đông Tuyết vẫn cứ xuất hiện.

Trong thư phòng, Bạch Y Thần đang vẽ một bức tranh. Hấn rất hiếm khi vẽ tranh, những bức tranh hấn vẽ ra chỉ để dành tặng những bằng hữu thân thuộc, người ngoài khó có được, nên giá trị của chúng được đẩy lên rất cao. Có người thậm chí ra giá ngàn lượng vàng ột bức tranh của hấn, nhưng Bạch Y Thần vẫn không ngó ngang.

Bức tranh dần dần hoàn thiện, chỉ cần điểm thêm mắt cho chim nhạn là hoàn thành. Bạch Y Thần đặt bút xuống chấm nét cuối cùng, con mắt của chim nhạn đã được điểm xong, nhưng hấn chưa kịp nâng bút lên thì lại bị một tiếng reo làm giật mình.

- Bạch ca ca, Đông Tuyết lại tới!

Bạch Y Thần run tay, trên bức tranh bị một vết mực lem dài. Bạch Y Thần vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, gương mặt của Dạ Đông Tuyết đã lù lù xuất hiện trước mắt hắn.

- Bạch ca ca, người làm sao vậy?

Bạch Y Thần đưa mắt nhìn nàng, trong đáy mắt thoáng qua sự bất đắc dĩ.

Dạ Đông Tuyết thấy Bạch Y Thần nhìn mình thì lại lấy làm vui vẻ, liền nở một nụ cười thật tươi, nói với hắn:

- Đông Tuyết nghe nói tên người là Bạch Y Thần nha. Từ giờ Đông Tuyết gọi người là “Bạch ca ca” được không?

Bạch Y Thần chán nản quay đầu, không màng nhìn nàng nữa.

- Người không nói xem như là đồng ý rồi nhé. Bạch ca ca.

Cho dù Bạch Y Thần không nói lời nào nhưng Dạ Đông Tuyết cũng không lấy làm buồn chán, nàng cứ xoay quanh hắn hết nói lại cười. Hắn thật sự không biết cách để đối phó với nàng mà.

Và sự yên tĩnh của Bạch Y Thần chỉ được trả lại khi Hồng Tụ đến đuổi Dạ Đông Tuyết đi.

Nhưng hôm sau, hôm sau và hôm sau nữa, Dạ Đông Tuyết vẫn lên đến tìm hắn, vẫn cứ nói cười như vậy. Đôi khi, Bạch Y Thần cũng thắc mắc ở chỗ hắn có cái gì thú vị để nàng cứ đến mãi như thế chứ? Hắn lại chưa bao giờ để ý đến nàng nha.

Hồng Tụ đã không chịu nổi sự xuất hiện thường xuyên của Dạ Đông Tuyết được nữa, nàng ta trực tiếp bẩm báo việc này cho Dạ Minh Thành. Đêm đó, Dạ Đông Tuyết bị lôi ra đánh trượng.

Dù bị đánh rất đau, Dạ Đông Tuyết cũng không lên tiếng xin tha, cắn chặt môi đến bật máu, từng trượng từng trượng cứ thế đánh xuống mông của nàng.

Bạch Dạ Thần xuất hiện, lần đầu tiên hắn mở miệng nói:

- Tha cho nàng!

Người hầu liền nghe lệnh mà dừng tay, không đánh nữa, Dạ Đông Tuyết lúc này máu thịt đã mơ hồ, trên mặt của nàng toàn vết bầm và mồ hôi, nàng ngược mặt lên nhìn Bạch Y Thần, nở một nụ cười rồi ngất đi.

Tưởng sau trận đòn đó, Dạ Đông Tuyết sẽ sợ mà không đến làm phiền hắn nữa, nào ngờ, chỉ được ba ngày, nàng lại xuất hiện.

- Bạch ca ca. Cảm ơn người đã nói giúp Đông Tuyết nha. Nếu không có người, nhất định cái mạng nhỏ của Đông Tuyết không còn rồi.

Nàng vẫn cười rạng rỡ như vậy, chẳng lẽ không biết rút kinh nghiệm sao? Vết thương nặng như thế mà chỉ cần mấy ngày, nàng gần như đã hồi phục, phải khen là khả năng thích ứng và hồi phục của nàng quá cao sao? Bạch Y Thần lần đầu tiên thở dài cảm thán.

Lát sau, Hồng Tụ châm ly trà mới đưa vào, nhìn thấy Dạ Đông Nguyệt liền muốn mắng người, Bạch Y Thần mở miệng nói:

- Đừng quá phận.

Suốt thời gian qua, Hồng Tụ luôn tận tâm hầu hạ Bạch Y Thần, dù hắn lạnh lùng chưa từng khen tặng nàng bao giờ nhưng hắn cũng chưa từng trách mắng. Nay lại vì Dạ Đông Tuyết, Bạch Y Thần lại cảnh cáo nàng như vậy? Dù đó chỉ là một câu nói nhẹ nhàng từ miệng Bạch Y Thần phát ra cũng làm cho Hồng Tụ cảm thấy đau đớn như bị xé nát tâm can.

Dạ Đông Tuyết như vô tâm vô phách, cái gì cũng không biết, ngồi ở ghế nhỏ đùa nghịch ly trà, tiếng cười khe khẽ của Dạ Đông Tuyết lọt vào tai Hồng Tụ thành ra tiếng cười nhạo báng, Hồng Tụ liền cầm thù trừng mắt nhìn Dạ Đông Tuyết.

Hồng Tụ lui ra ngoài, mối hận càng lúc càng tăng cao.

3. Chương 3: Đêm Trăng Thứ Hai

Dạ Phủ dạo gần đây nổi lên một tin đồn, tam tiểu thư Dạ Đông Tuyết không biết xấu hổ cứ quần lấy Bạch Y Thần. Tin đồn càng lúc càng lan rộng, rằng Dạ Đông Tuyết vô sỉ như thế nào, thủ đoạn ra làm sao...

Bình thường, Dạ Đông Tuyết không được người ta yêu thích, nay thanh danh trở nên tệ hại càng làm người khác chán ghét. Vì Dạ Đông Tuyết chỉ ít cũng có cái danh là tam tiểu thư Dạ Phủ nên trước kia có ghét nàng, cũng không dám to gan ở trước mặt nàng nói xấu, chỉ thầm bàn luận với nhau, nay mọi người đã công khai đả kích nàng.

Trong Thuỷ Tiên viện, tứ tiểu thư Dạ Kim Lan đang lên cơn bực tức mà đập phá đồ đạc trong phòng.

- Không biết liêm sỉ! Không biết liêm sỉ...

Thuý Nhi, nô tì hầu cận Dạ Kim Lan luôn miệng nài nỉ:

- Tiểu thư, không nên tức giận...

Đập mệt rồi, Dạ Kim Lan mới chịu ngừng tay. Nàng ta ngồi xuống ghế thở hổn hển, Thuý Nhi lật đật né tránh những mảnh vỡ đi rót trà mời nàng.

- Tiểu thư, người có tức giận như vậy cũng đâu thay đổi được gì...

Dạ Kim Lan đang uống nước, nghe Thuý Nhi nói thế thì liếc nhìn, gắt gỏng:

- Người muốn dạy dỗ tiểu thư?

Thuý Nhi sợ hãi mặc những mảnh vỡ trên đất mà quỳ xuống nói:

- Nô tì không dám. Nô tì không dám.

Dạ Kim Lan không để ý đến nàng ta vì đang bận tính toán.

- Hừ, ta tốn trăm phương ngàn kế cũng không thể gặp được Bạch công tử, thế mà, đứa dã chủng đó lại dám bám lấy chàng.

- Tiểu thư, ngài vì tiện nhân đó mà bực tức làm gì. Bạch công tử là vì nể mặt lão gia mới không tiện xua đuổi nàng. Bằng nàng, lại xứng với công tử sao?

Dạ Kim Lan cắn móng tay thầm nhủ:

- Nhưng nếu ta không thể tiếp cận được chàng vậy làm sao có thể phát triển mối quan hệ được...

Dạ Phủ có bốn vị tiểu thư, đại tiểu thư Dạ Kim Ngọc, năm mươi tám tuổi, đã xuất giá theo chồng. Nhị tiểu thư Dạ Kim Huyền lại một bộ dáng thô lỗ, chỉ thích làm bạn với đao kiếm, thường xuyên bỏ nhà ra ngoài du ngoạn. Tam tiểu thư Dạ Đông Tuyết không ai xem trọng. Chỉ lại tứ tiểu thư Dạ Kim Lan, tính thông cảm kỳ thi họa, là người được Dạ Minh Thành đặt nhiều kỳ vọng, nên dù là con của thiếp thất nhưng những thứ tốt đẹp nhất đều dành cho nàng.

- Đúng rồi!

Đột nhiên, Dạ Kim Lan reo lên:

- Ta đã có cách tiếp cận chàng rồi!

Dạ Kim Lan khẽ nhếch mép cười. Thuý Nhi tự hiểu Dạ Kim Lan đã nghĩ ra biện pháp, tim này giờ treo trên đọt cây mới được lấy xuống, nàng khẽ thở hắt ra một hơi. Tứ tiểu thư bên ngoài hiền lành, tốt bụng nào có ai biết được bản chất thật sự của nàng...

- Thuý Nhi, còn không đi dọn dẹp!

- Dạ, Thuý Nhi đã biết!

Vì giữ hình tượng thực nữ của mình, không ít lần Thuý Nhi phải thay Dạ Kim Lan gánh tội. Dạ Kim Lan là một tài nữ, nàng không có cái gì không tốt, cũng không làm sai chuyện gì bao giờ. Nếu có, đó là do lỗi của người, không phải của nàng. Hầu hạ nhiều năm bên cạnh Dạ Kim Lan, Thuý Nhi hiểu rất rõ điều đó.

- Thuý Nhi!

Dạ Kim Lan ngồi ở ghế mềm, thấp giọng hỏi:

- Nếu có người hỏi trong phòng xảy ra chuyện gì...

Thuý Nhi liền cuống cuống tiếp lời:

- Là do Thuý Nhi! Là Thuý Nhi không cẩn thận làm vỡ đồ, tiểu thư nhân từ không nỡ trách tội...

Dạ Kim Lan không nói gì nữa, khóe môi khẽ nhếch cao hài lòng.

- Dạy học cho tứ tiểu thư?

Bạch Y Thần nhú mày hỏi lại Dạ Minh Thành. Dạ Minh Thành xem như không thấy thái độ khó chịu của Bạch Y Thần, cười nói:

- Bạch công tử cũng biết, trong nhà của Dạ mỗ chỉ có mỗi nữ nhi này xem như có chút tài năng. Ta đã tốn không ít công sức để tìm thầy về dạy, nhưng những người đó tài năng có hạn nên Dạ mỗ mới cả gan nhờ đến Bạch công tử...

Dạ Minh Thành bỏ qua sỉ diện của mình thao thao bất tuyệt với Bạch Y Thần. Nguyên do cũng vì Dạ Kim Lan tìm đến khóc lóc, khẳng khái muốn Bạch Y Thần chỉ dạy mình, lại còn uy hiếp, nếu Bạch Y Thần không chấp nhận, nàng sẽ đập vỡ cằm, sẽ không bao giờ học đàn hay thư hoạ gì nữa. Đã dùng đủ mọi cách từ mềm mỏng đến hăm dọa, Dạ Kim Lan vẫn không chịu đổi ý, cứ dứt khoát chỉ muốn Bạch Y Thần dạy mình.

Dạ Minh Thành cuối cùng cũng bó tay, không còn cách nào nữa đành phải chịu theo ý nữ nhi, tìm đến Bạch Y Thần nhờ vả dù biết rằng muốn hấn đồng ý là chuyện rất khó.

Bị Dạ Minh Thành làm phiền mãi, lại vì mình đang ở nhờ nhà người, cuối cùng, Bạch Y Thần miễn cưỡng đồng ý.

- Ta chỉ dạy cho tứ tiểu thư môn cầm. Thời gian hoàn toàn do ta định, các người không được can thiệp.

Dạ Minh Thành nghe vậy đã hài lòng, liền gật đầu đáp ứng. Nào ngờ, Bạch Y Thần lại nói tiếp:

- Ta còn có yêu cầu!

Dạ Minh Thành liền nói:

- Bạch công tử cứ nói! Dạ mỗ nhất định sẽ đáp ứng!

- Ta muốn tam tiểu thư cùng đến học.

Dạ Minh Thành liền nhú mày khó hiểu, đứa con gái này của lão xưa nay nào có học hành gì, tại sao Bạch Y Thần lại muốn nó học cầm?

- Dạ lão gia?

Bạch Y Thần lên tiếng gọi làm Dạ Minh Thành giật mình, lão cười nói:

- Dạ mỗ đương nhiên không ý kiến gì, chỉ là... Đông Tuyết trước nay chưa từng học hành qua, làm sao có thể hiểu cầm. Ta e nó sẽ làm công tử phật ý...

Bạch Y Thần không để ý tới, trầm giọng nói:

- Yêu cầu của Bạch mỗ chỉ có như vậy.

Dạ Minh Thành thấy Bạch Y Thần kiên quyết như vậy đành phải chấp thuận.

- Vậy... ta sẽ cho người thông báo với Đông Tuyết.

Bạch Y Thần không đáp. Thấy mọi việc đã xong, Dạ Minh Thành chấp tay cáo lui.

- Trời không còn sớm. Dạ mỗ không làm phiền công tử nữa, công tử hãy nghỉ ngơi sớm.

Bạch Y Thần đứng lên tiễn hần về.

- Dạ lão gia, thất lễ!

Dạ Minh Thành đi một lúc lâu, Bạch Y Thần vẫn ngồi tại chỗ ngồi, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ.

Ở một biệt viện hẻo lánh không được đặt tên sâu trong hậu viên, bình thường chẳng ai thêm lui tới, cỏ dại mọc lên khắp nơi, thỉnh thoảng còn có tiếng ếch nhái kêu. Mọi người còn rủ tai nhau ở đây đôi khi còn nghe thấy tiếng kêu khóc và cả... ma nữa, nó còn tấn công những ai vô tình đến gần và còn thêm nhiều lời đồn đãi khác. Bởi vậy, người ta lại càng không muốn đặt chân tới biệt viện này. Thế mà, đây lại là nơi ở của tam tiểu thư Dạ gia, Dạ Đông Tuyết.

Người nô tì được phân công tới đây báo tin cho Dạ Đông Tuyết dù mới vào phủ không bao lâu, nhưng những tin đồn quanh cái biệt viện này nàng ít nhiều cũng đã nghe nói tới. Nàng ta run rẩy cầm chiếc lồng đèn mò đường đi, mỗi khi có cơn gió thổi qua, ánh nến chập chờn trong thoáng chốc cũng làm cho nàng giật nảy mình. Nàng ta lần từng bước trên lối mòn để băng qua được khu vườn hoang, rồi đến bãi cỏ dại mới nhìn thấy được một gian nhà nhỏ ọp ẹp giữa khoảng đất trống, từ khe cửa có thể thấy được ánh sáng le lói phát ra từ bên trong. Nàng ta liền vội vàng chạy đến gõ cửa, luôn miệng gọi:

- Tam tiểu thư! Tam tiểu thư!

Không có tiếng trả lời, nàng ta càng run rẩy.

- Không lẽ tam tiểu thư bị ma bắt đi rồi...

Càng nghĩ, càng hoảng sợ, mạnh tay đập cửa hơn.

- Tam tiểu thư! Tam tiểu thư!

Mãi một lúc, Dạ Đông Tuyết mới lên tiếng gáy ngủ hỏi:

- Ai đó?

- Nô tì là người ở tiền viện.

Cánh cửa được mở ra, Dạ Đông Tuyết mơ màng nhìn nàng, miệng há to ngáp một cái dài.

- Khuya rồi! Người tới đây làm gì?

- Nô tì đến truyền lời!

- Truyền lời?

- Dạ, là lão gia nói từ ngày mai, tiểu thư sẽ theo Bạch công tử học cầm, người hãy chuẩn bị trước.

Dạ Đông Tuyết nghe thế liền tỉnh ngủ, nheo mắt nhìn nàng nghi hoặc hỏi:

- Học cầm? Là ý gì?

Nàng ta đã muốn nhanh chóng rời khỏi chốn quỷ ám này lắm rồi, nên nhanh miệng giải thích:

- Là tứ tiểu thư muốn thỉnh Bạch công tử làm tiên sinh dạy nàng học cầm, nhưng Bạch công tử lại yêu cầu tiểu thư học cùng. Nô tì chỉ biết có vậy thôi. Nô tì đi trước!

Chưa kịp nói hết lời, nàng ta đã chạy như bay ra khỏi khu biệt viện này.

Dạ Đông Tuyết trong lòng vẫn nghi ngờ, liếc nhìn ra bên ngoài, xác nhận không có ai, nàng mới khép cửa lại, quay vào nhà.

Trong nhà cũng tồi tàn không khác gì với bộ dạng bên ngoài của nó, chỉ có một bộ bàn, ghế cái còn cái mất, một cái giường đơn đặt trong góc phòng và một cái tủ cũ kỹ. Thực tế cho thấy nơi này còn tệ hơn cả nhà của một người bình dân, ai lại dám nghĩ rằng đây là nơi ở của tiểu thư Dạ gia giàu nứt tường đổ vách chứ.

- Người nghĩ sao?

Dạ Đông Tuyết đột ngột lên tiếng hỏi, không có tiếng người trả lời. Dạ Đông Tuyết nhú mồm khó chịu, hăm dọa:

- Người còn giả thần giả quỷ, ta sẽ cho người làm quỷ thật đấy!

Nghe giọng nàng bức tức, một tiếng cười khẽ vang lên.

Ha ha ha...

- Nàng thật nhẫn tâm vậy sao?

Một thanh niên khoảng mười tám, mười chín tuổi không biết từ đâu xuất hiện. Hắn mặc chiếc áo bố đã sờn cũ, tóc tai rối tung được buộc hờ bằng một mảnh vải bố, bộ dạng tùy ý cả lơ phất phơ chẳng khác chi một tên khất cái ngoài đường, nhưng hai mắt hữu thần lại sáng tinh tường, không hề giống như những kẻ tầm thường khác. Mồm khẽ nhếch cười, hắn nhướng mắt nhìn Dạ Đông Tuyết với điệu bộ bốn cột.

Dạ Đông Tuyết hừ lạnh, neho mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

- Người nghĩ ta có dám làm không? Tang Ly!

4. Chương 4: Đêm Trăng Thứ Ba

- Người nghĩ thế nào?

Tang Ly nghe Dạ Đông Tuyết hỏi thì làm ra điệu bộ nghiêm túc suy nghĩ:

- Ta đang nghĩ...

Dạ Đông Tuyết hướng tai lắng nghe. Nào ngờ, sau một lúc trầm ngâm Tang Ly lại tuôn ra một câu không dính líu:

- ...khi nào nàng mới cho ta thân thân đây.

Tang Ly vừa đùa cợt nói vừa kèm theo hành động dang hai tay lao đến chỗ Dạ Đông Tuyết ngồi. Dạ Đông Tuyết nổi giận, không khách khí dùng chân đạp lên ngực Tang Ly để cản hắn lại. Dạ Đông Tuyết nổi giận quát:

- Người bình thường lại cho ta!

Dần co một lúc, trên người có thêm mấy dấu chân, Tang Ly mới thâu lại điệu bộ cợt nhả của mình, hắn nói:

- Ta nghĩ việc này không phải là ý của Dạ Minh Thành. Mấy năm nay, nàng vờ vịt ngốc nghếch đã hoàn toàn lừa được trên dưới Dạ gia rồi...

Nghe Tang Ly nói mình ngốc nghếch, Dạ Đông Tuyết liền trừng mắt liếc hắn, nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

- Nói vậy, chẳng lẽ là do... Dạ Kim Lan?

Tang Ly nhếch mép cười hờ hững.

- Nàng ta làm vậy là có ý gì?

Tang Ly thở dài, cảm thán nói:

- Hay... nàng cái gì cũng tốt, chỉ duy đối với tình cảm là thật ngốc thôi...

Dạ Đông Tuyết lại trừng hấn, đây là lần thứ hai hấn nói nàng ngốc rồi.

Dạ Đông Tuyết bỏ qua không tính toán với Tang Ly, đôi chân mày khẽ nhú lại suy nghĩ:

- Tình cảm? Dạ Kim Lan? Với ai chứ? Là Bạch Y Thần sao?

Tang Ly nghe vậy liền reo lên:

- Cuối cùng nàng đã hiểu sao?

Dạ Đông Tuyết nổi giận, cảm giác như Tang Ly đang xem thường mình, nào ngờ, hấn lại tiếp tục lên cơn:

- ...nàng tới khi nào mới đáp lại tình cảm của ta đây...

Tang Ly lần nữa nhào tới Dạ Đông Tuyết, Dạ Đông Tuyết diên tiết chẳng nề tình tặng cho hấn thêm một cú đập lặn xa ba thước.

Tang Ly xụ mặt, lùi thủi quay về ghế ngồi. Dạ Đông Tuyết tự nhủ:

- Nàng ta có ý với Bạch Y Thần? Bạch Y Thần lại muốn kéo ta vào, để làm bia chắn ư?

Trong đáy mắt Dạ Đông Tuyết soẹt qua một quyết ý.

Nhìn bộ dạng thâm trầm của Dạ Đông Tuyết, Tang Ly nẩy lên một tia thương xót, lại nhớ đến một tiếng gọi thân thương xa xưa:

“Tang ca ca...”

Khi đó, Dạ Đông Tuyết còn rất nhỏ, ngây thơ, vô ưu.

Đang suy nghĩ, Dạ Đông Tuyết cảm giác có vòng tay ôm qua người nàng từ phía sau, nàng liền giật mình tỉnh lại, biết rằng là Tang Ly, nàng không phản ứng, đáy mắt hiện lên một tầng mờ lung. Nhưng lập tức, Dạ Đông Tuyết liền lấy lại tỉnh táo, khẽ cắn môi, tay nhỏ trong áo siết chặt, nàng không thể trở nên yếu đuối thế được.

Ôm lấy Dạ Đông Tuyết một lúc, Tang Ly mới khẽ hỏi:

- Đến khi nào nàng mới nở lại nụ cười?

- Không phải ta luôn cười đó sao? Người thường hay bám theo ta, lẽ nào lại không thấy?

- Không phải. Không phải là nụ cười giả tạo đó!

Phải rồi. Kể từ lúc đó, nàng lúc nào cũng cười, nhưng đã không còn như trước kia nữa. Dù nàng có cười rõ lên thế nào, có toả sáng ra sao thì đó cũng không phải nụ cười thật sự của nàng, cũng như chính con người thật của nàng... đã bị che giấu phía sau ánh sáng rực rỡ đó, rất sâu, rất sâu trong trái tim của nàng.

Dạ Đông Tuyết không đáp, Tang Ly cũng không ép nàng, hai người cùng im lặng, không ai mở lời. Lát sau, Tang Ly ngồi trước mặt nàng nói:

- Nàng không muốn cười. Ta sẽ cười thay cho nàng!

Nhìn nụ cười giả lả của Tang Ly, Dạ Đông Tuyết càng nhú mày, dù có nhìn thế nào cũng liên tưởng đến điệu bộ bất nhã của mấy tay công tử ăn chơi nha. Dạ Đông Tuyết chán ghét nói:

- Xấu xí!

Tang Ly liền xụ mặt xuống làm ra bộ đáng uất ức, bị khi dễ. Dạ Đông Tuyết càng rùng mình nói:

- Đừng giả vờ! Kinh tởm lắm!

Tang Ly ngược mặt lên nhìn nàng phì cười, lại lao vào đùa nghịch với nàng một lúc.

Sau cùng, Tang Ly dặn dò:

- Nàng muốn làm gì ta cũng không ý kiến. Chỉ là, đừng để bản thân mình bị thương!

- Không phải có người trị cho ta sao? Chỉ vài vết thương cõn con như thế mà có thể làm khó được người, truyền nhân của thần y sao?

Tang Ly xoa xoa đầu nàng làm nó rối tung lên.

- Nhưng nàng có biết mỗi lần trị thương cho nàng ta đau lòng đến thế nào không?

Dạ Đông Tuyết hất tay của Tang Ly ra khỏi đầu mình, chán ghét nói:

- Đừng động vào tóc ta!

Tang Ly lại càng được nước làm tới làm Dạ Đông Tuyết tức tới phồng hai má.

Cảm thấy đã đủ, Tang Ly mới khẽ nhếch ép đắc ý uống một ngụm trà, mặc cho ánh mắt muốn giết người của Dạ Đông Tuyết dành cho hắn.

- Tang Ly! Người nói xem, lúc hắn đánh xuống thân thể của ta, trong lòng hắn nghĩ gì?

Đột nhiên nghe Dạ Đông Tuyết nói thế, Tang Ly ngừng ly trà giữa không trung. “Hắn” mà Dạ Đông Tuyết muốn ám chỉ chính là Dạ Minh Thành. Đúng là một mối oan nghiệp.

Không chờ Tang Ly mở miệng, Dạ Đông Tuyết đã nói tiếp:

- Thích thú chẳng? Không, không có! Hận? Hắn hận ta sao? Hay đơn giản không có một chút cảm giác gì? Chính vì chẳng có cảm giác như thế nên hắn mới thoải mái ra tay không chút khoan nhượng?

Giọng của Dạ Đông Tuyết càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Tang Ly gỡ hai bàn tay đang xiết chặt đến móng tay đâm vào thịt của Dạ Đông Tuyết ra, nhẹ nhàng nắm lấy nó, dịu dàng nói:

- Thế gian này dù không ai cần nàng, thì vẫn còn có Tang Ly ta cần nàng!

Đôi mắt của Dạ Đông Tuyết vẫn mờ mịt, Tang Ly biết Dạ Đông Tuyết không tin vào lời hứa của hắn. Hắn cũng không bắt nàng phải tin, hắn sẽ dành thời gian để nàng biết đó không phải là lời hứa suông.

Dù mười năm, hai mươi năm hay cả đời, hắn sẽ chứng minh cho nàng thấy rằng: chỉ cần hắn còn một hơi thở, hắn sẽ bảo hộ nàng đến cùng.

Sáng hôm sau, Dạ Đông Tuyết vẫn theo thói quen hí hửng nhảy chân sáo vào Trúc Lâm viện. Chưa đến nơi, Dạ Đông Tuyết đã lớn tiếng hô hào:

- Bạch ca ca, Đông Tuyết tới rồi!

Dạ Đông Tuyết chồm lên cửa sổ định nhảy trong. Nào ngờ, đang chờ nàng không phải là Bạch Y Thần mà là gương mặt tức tối của Hồng Tụ. Dạ Đông Tuyết bị làm cho giật mình bị té bịch xuống đất.

- A...

Hồng Tụ liếc mắt nhìn Dạ Đông Tuyết một thân dính đầy bùn đất và lá cây, chán ghét gằn từng tiếng:

- Công tử bảo ta ở đây chờ để nói cho tiểu thư biết: nơi học là ở thư viện, mời tiểu thư nhanh qua đó!

Dạ Đông Tuyết hai mày nhíu lại vì đau vẫn cố gượng cười nói:

- Cám... cám ơn...

Nghe nàng lên tiếng “cám ơn” như vậy, Hồng Tụ không thấy cảm kích mà càng chán ghét thêm. Liền “hừ” một tiếng rồi bỏ đi. Trong lòng Hồng Tụ đang tức tối mắng chửi Dạ Đông Tuyết trăm ngàn lần, nếu không phải vì nàng thì bây giờ mình đang ở cùng công tử rồi. Nghĩ đến người thanh cao như công tử ở cùng với những nữ nhân khác, Hồng Tụ lại càng uất ức, không muốn để công tử bị vậy bần...

Sau khi Hồng Tụ bỏ đi rồi, Dạ Đông Tuyết mới chật vật đứng dậy phủi phủi y phục rồi hướng về thư phòng mà đi.

Bởi vì biệt viện của Dạ Đông Tuyết là một cái viện bị bỏ hoang nằm trong một xóm xa nhất của Dạ Phủ, còn Trúc Lâm viện vì để tránh ồn ào nên được xây ở một nơi hẻo lánh, tránh người qua lại. Lại buồn cười vì những lý do ấy mà hai viện lại gần nhau nhất, cũng vì thế mà Dạ Đông Tuyết thường xuyên ghé qua đây.

Nghĩ đến quãng đường đến thư viện, Dạ Đông Tuyết có chút bất đắc dĩ mà thở dài. Nhìn vào bản đồ thấy Dạ Phủ chiếm gọn một vùng phương Bắc đủ biết nó rộng lớn đến mức nào. Muốn đi một vòng quanh phủ không mất vài canh giờ cũng không được.

Giờ học đã sắp đến, giờ mới bắt đầu đi sợ là muộn nửa canh giờ thôi.

Sẽ lại có trò hay?

5. Chương 5: Đêm Trăng Thứ Tư

Quả nhiên, khi Dạ Đông Tuyết lần mò được đến thư phòng liền nhận được ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Dạ Kim Lan.

Thư viện của đệ nhất thế gia không hổ với thanh danh của mình, nó chiếm cả một diện tích lớn, được xây cao ngất, bên trong có rất nhiều kệ sách đồ sộ được sắp đặt chỉnh tề, trong đó, có không ít sách quý hiếm ngàn vàng khó mua được.

Ở giữa sảnh thư viện lúc này được đặt ba chiếc bàn nhỏ đặt ba cây đàn bên trên, cây đàn ở chủ vị là của Bạch Y Thần, bởi vì Dạ Đông Tuyết chưa đến nên hắn vẫn chưa bắt đầu dạy mà một mực chú tâm đọc sách, không để ý gì đến xung quanh, còn Dạ Kim Lan thì ngồi nghiêm chỉnh trước cây đàn bên dưới. Dạ Đông Tuyết cái gì cũng không biết, thông dong ngồi vào vị trí còn lại.

Dạ Đông Tuyết hướng Bạch Y Thần cười hì hì nói:

- Bạch ca ca, Đông Tuyết đã đến.

Lúc này, Bạch Y Thần mới rời mắt khỏi quyển sách, đặt nó xuống bàn.

Dạ Kim Lan từ sớm đã tức điên, không ngờ mình khó khăn lắm mới mời được Bạch Y Thần nhận lời dạy đàn ình lại xuất hiện kỳ đà là Dạ Đông Tuyết, Dạ Đông Tuyết còn không biết điều mà đến muộn như vậy, vừa xuất hiện đã thân thiết gọi “Bạch ca ca”, Dạ Kim Lan thật sự không chịu đựng nổi nữa.

- Tam tỷ cuối cùng cũng đến rồi.

Nghe giọng điệu thân thiết có phần nũng nịu của Dạ Kim Lan, nhất là hai chữ “tam tỷ” làm Dạ Đông Tuyết bất giác cảm thấy rợn người. Dạ Đông Tuyết từ khi nào được thừa nhận là người của Dạ gia? Đây là đang tỏ thái độ cao thượng sao? Biết rằng Dạ Kim Lan là đang diễn trò trước mặt Bạch Y Thần, nhưng có cần thiết đến thế không?

Dạ Đông Tuyết ngu ngốc cười nói:

- Ta không biết phải đến đây nha. Mà ta cũng không biết ở đây làm gì.

Lại quay sang hỏi Bạch Y Thần:

- Bạch ca ca, Đông Tuyết không cần học đàn được không? Thật sự ta chẳng cần a...

Bạch Y Thần nhìn Dạ Đông Tuyết không nói gì. Dạ Kim Lan lại chột dạ, Bạch Y Thần đã nói nếu không cho Dạ Đông Tuyết học cùng hắn sẽ không dạy. Nhỡ như, Bạch Y Thần nhân lý do này từ bỏ thì không phải phí công năng sắp đặt sao?

Dạ Kim Lan hấp tấp nói:

- Tam tỷ, học đàn thật sự rất hay nha. Nó có thể giúp cho tâm tình con người trở nên cao quý hơn... tỷ chưa học qua làm sao biết là không học được.

Dạ Đông Tuyết ngược mắt nhìn Dạ Kim Lan. Đột ngột, Bạch Y Thần lên tiếng nói:

- Bắt đầu học.

Xem như không thể trốn được, Dạ Đông Tuyết bĩu môi nhún vai một cái, còn Dạ Kim Lan khẽ thở phào một hơi.

Dạ Kim Lan bắt đầu diễn tấu một khúc nhạc mà nàng ưng ý nhất hòng gây sự chú ý của Bạch Y Thần.

Hôm nay, dù có vài việc không như ý nhưng quan trọng nhất là Dạ Kim Lan đã được gặp Bạch Y Thần với một khoảng cách rất gần, điều đó làm cho nàng cảm thấy sung sướng, bắt đầu mơ tưởng tới tương lai. Tâm tình nàng vui sướng lại càng nhập tâm vào khúc nhạc, nàng sẽ đàn một khúc hay nhất dành tặng cho Bạch Y Thần.

Nhạc dừng, Dạ Kim Lan khẽ mở mắt.

Nào ngờ, trái với mong đợi, Bạch Y Thần không hề chú ý tới nàng mà đang ở bên giảng giải cho Dạ Đông Tuyết. Dạ Đông Tuyết nghe Bạch Y Thần nói mà hai tai ù ù cạch cạch, mặt mày nhăn nhó. Dạ Kim Lan siết chặt hai tay lại, kiềm nén hỏi:

- Bạch... công tử, người thấy khúc nhạc của Kim Lan thế nào?

Nghe vậy Bạch Y Thần mới từ từ quay mặt qua, nhẹ giọng đáp:

- Khúc nhạc rất trôi chảy, tứ tiểu thư đã chịu khó tập luyện.

Dạ Kim Lan thẩn người.

Chỉ có như vậy thôi?

Dạ Kim Lan tái nhợt hỏi lại:

- Công tử không có cảm nghĩ gì khác sao?

Đó là khúc nhạc nàng dành cả tâm tư trong đó, là toàn bộ tình cảm của nàng muốn cho hắn.

- Bạch mỗ không có ý kiến gì. Tứ tiểu thư có lẽ cũng không cần người dạy thêm.

Cả người của Dạ Kim Lan khẽ run lên, tay càng nắm chặt hơn, móng tay đâm cả vào lòng bàn tay, cơn đau truyền đến làm Dạ Kim Lan cảm thấy tỉnh táo hơn. Nàng khẽ nở nụ cười nói:

- Tài nghệ Kim Lan không tinh, Kim Lan sẽ cố gắng học nhiều hơn.

Dạ Đông Tuyết nãy giờ vẫn cúi đầu, khẽ đùa nghịch với những dây đàn, môi khẽ cười. Nàng hoàn toàn xác định, Bạch Y Thần là biết tới tình cảm của Dạ Kim Lan, hắn là đang cự tuyệt người ngàn dặm. Sắp tới, Dạ Kim Lan sẽ còn có thêm trò gì để thu hút ánh mắt của Bạch Y Thần?

Càng nghĩ, lại càng hứng thú, Dạ Đông Tuyết khẽ gảy dây đàn, một tiếng “tưng” vang lên.

...

Cuối cùng, giờ học cuối cùng cũng nặng nề trôi qua. Bạch Y Thần lên tiếng nói:

- Hôm nay, kết thúc ở đây.

Dạ Kim Lan sắc mặt tái nhợt, như đã hao tổn rất nhiều tâm trí, còn Dạ Đông Tuyết vừa nghe kết thúc liền buông tay ra khỏi dây đàn, mặt mày cực kỳ uỷ khuất.

- Sau một tháng, ta muốn nghe một khúc nhạc hoàn chỉnh.

Dạ Đông Tuyết khóc không ra nước mắt, đây là Bạch Y Thần nói nàng đi. Dạ Đông Tuyết liền gương mặt đáng thương nói:

- Bạch ca ca, có thể không cần được không? Đông Tuyết thật sự không làm được...

Bạch Y Thần xem như không nghe thấy, Dạ Kim Lan lại nở nụ cười dụi dụi nói:

- Tam tỷ, Kim Lan sẽ giúp người một tay.

Bạch Y Thần đứng khỏi ghế ngồi, trước khi đi buông lại một câu:

- Ngày mai tiếp tục.

Dạ Đông Tuyết nhìn bóng của Bạch Y Thần càng lúc càng đi xa cười khổ. Lúc này, đã không còn người, Dạ Kim Lan cũng không thèm diễn kịch nữa, liền trừng mắt nhìn Dạ Đông Tuyết cảnh cáo:

- Người tốt nhất ngoan ngoãn, đừng tự ình hay. Nếu người làm liên lụy tới ta, ta liền bắt người phải hối hận.

Nói rồi Dạ Kim Lan liền phất tay bỏ đi. Ra khỏi cửa, Thuý Nhi đang đứng chờ bên ngoài liền hấp tấp đuổi theo phía sau.

Dạ Kim Lan đi rồi, Dạ Đông Tuyết cũng không cần diễn kịch nữa, sắc mặt liền lạnh đi mấy phần. Không chân chừ, nàng cũng đi về viện của mình.

Biệt viện của Dạ Đông Tuyết ban ngày cũng không ai lui tới, cỏ dại mọc tới ngang người, dù trời còn sáng cũng không giấu được sự âm u, hoang tàn.

Bước vào trong phòng, Dạ Đông Tuyết đóng cửa lại. Liền có tiếng của Tang Ly vang lên:

- Ta đã chờ nàng thật lâu a...

Dạ Đông Tuyết hừ lạnh không đáp, tiến tới ghế ngồi xuống.

Tang Ly chưng ra bộ mặt uất ức vạn phần than khóc:

- Nàng lại không chú ý tới ta. Nàng bỏ rơi ta... nàng phụ bạc ta...

Dạ Đông Tuyết không phải tự cao nhưng cũng tự tin rằng định lực của mình sau năm năm giả ngu chịu đựng mọi sự khinh khi của người đời đã đạt được một mức nhất định, nàng không dễ dàng bị ảnh hưởng. Thế mà, mỗi khi đối mặt với Tang Ly, dường như chẳng có chút tác dụng gì, hắn chỉ cần nói ra một hai câu liền làm nàng nổi giận.

Dạ Đông Tuyết gắt gỏng nói:

- Người im ngay! Ngoài y quán không có việc làm sao mà cứ lai vãng ở đây?

Tang Ly liền cứng đờ, thu người lại.

- Người lại trốn việc?

Tang Ly hai mắt ửng đỏ nhìn Dạ Đông Tuyết nói:

- Ta không phải. Ta nhớ nàng quá nên mới lên đến thăm nàng thôi...

Dạ Đông Tuyết muốn đánh người.

Từ năm năm trước, ở phương Bắc xuất hiện một y quán gọi là Nghịch Thiên y quán, ban đầu, ai cũng nghĩ đó là một y quán bình thường, nào ngờ, lại dám viết một bố cáo ngông cuồng: “Trời sắp mệnh, ta cải mệnh. Thiên hạ đệ nhị thần y, ai dám xưng đứng nhất”. Mọi người chỉ cười mỉa mai, không ai tin tưởng, cho đến một ngày, có người bị bệnh nặng đã bị tất cả đại phu từ chối tìm đến, chính người đó cũng không nghĩ mình có hy vọng chữa được. Thế mà, Thiên Thủ y quán đó lại có thể chữa khỏi cho hắn. Ngày đó, danh tiếng của Thiên Thủ y quán được nâng cao, ai cũng biết đến, người đến chữa bệnh ngày một đông. Lại có một điều kỳ lạ, tới giờ vẫn không ai biết được mặt mũi vị thần y kỳ bí đó. Tin đồn lại càng lan xa.

...

Trở lại hiện tại, Tang Ly đang méo máo nhìn Dạ Đông Tuyết phân trần:

- Ở y quán không phải còn những người khác sao? Lẽ nào lại không cần làm việc.

Đúng là từ lúc Thiên Thủ y quán có tiếng tăm, phạm vi mở rộng ra đã chiêu dụ thêm nhiều đại phu có tay nghề khác, bây giờ, chỉ những trường hợp đặc biệt nặng, Tang Ly mới đích thân ra tay. Muốn hắn ngoan ngoãn chờ ở y quán là chuyện không thể nào, hơn nữa, hắn còn là đại phu đặc biệt cho Dạ Đông Tuyết nha.

Dạ Đông Tuyết cũng tự biết mình hơi quá đáng, Tang Ly năm năm qua thật sự đã vì nàng mà lao tâm rất nhiều. Nhưng mỗi lần gặp hần, thật sự... không thể kiềm chế cơn tức giận được.

- Còn nữa, bên Cẩm Y Phòng có chút rắc rối.

Tang Ly thôi đùa cợt mà nghiêm túc nói.

Sau khi Nghịch Thiên y quán phát triển được một mức độ nhất định, Dạ Đông Tuyết đã mở rộng sang những lĩnh vực khác, “ăn, mặc, ở” ba nhu cầu thiết yếu trong cuộc sống, cơ hồ, Dạ Đông Tuyết đã lấn vào toàn bộ. Sau mấy năm, nàng cũng có một ít thành tựu. Nhưng, nếu đem so với sản nghiệp của Dạ gia thì vẫn chưa là gì.

6. Chương 6: Đêm Trăng Thứ Năm

Dù Dạ Đông Tuyết có tài giỏi đến thế nào thì cũng không cách nào trong thoáng chốc bù lại khoảng cách trăm năm cơ nghiệp của Dạ gia.

Thương trường cạnh tranh rất tàn khốc, những cái người nghĩ ra, người khác cũng có thể nghĩ ra, quan trọng là ý tưởng của người nào sẽ nổi trội, thu hút hơn. Đó cũng chính là thế mạnh của Dạ Đông Tuyết...

Tang Ly và Dạ Đông Tuyết lặng lẽ biến mất ở biệt viện.

Trong gian phòng bình thường ở Thiên Thực Đường, gian phòng bình thường không khác gì những gian phòng khác, nhưng bên trong lại hoàn toàn trái ngược với bộ dáng đơn giản như bề ngoài của nó. Nó rộng hơn nhiều lần, khắp nơi được bày bố những vật trang trí đắt tiền, trang nhã. Một chiếc bàn dài được đặt giữa phòng, bên trên là ghế chủ tọa được ngăn cách bởi một lớp màn che.

Hiện thời trong phòng có hơn mười mấy người đang tập trung đàm luận. Nếu có một người hiểu biết về thế sự hiện nay ở đây, thì người đó sẽ nhận ra mười mấy người này đều là lão bản của các cửa hiệu có tiếng tăm không chỉ ở phương Bắc mà còn nhiều vùng khác ở Nam Thiên Quốc. Như là Phùng Cô, người đứng đầu Cẩm Y Phòng, Lão Nhạc, quản sự của Thiên Thực Đường, Ngô Đồng là trang chủ của Nhất Bó sơn trang, còn có những chủ sự, chủ quán khác... tất cả đều là những thế lực mới nổi ở Nam Thiên Quốc bấy giờ.

Nếu chỉ riêng lẻ từng người thì không có gì đáng nói, đều kinh ngạc là bọn họ lại tập trung tề tụ ở đây. Thật không ngờ, bọn họ lại có liên hệ với nhau, hay nói chính xác hơn đều là người của kẻ giấu mặt trên kia.

Tang Ly ngồi nghiêng ngửa ở ghế chủ tọa, hần thò bả há mồm ngáp một hơi dài, hoàn toàn không chú ý đến những gì mọi người đang bàn luận. Ngược lại, thư đồng nhỏ đang đứng cạnh hần lại chuyên chú lắng nghe, suy ngẫm. Thư đồng đó chính là Dạ Đông Tuyết cải giả nam trang.

Những người bên dưới chỉ biết rằng chủ nhân đứng phía của mình là một nam tử còn trẻ tuổi, gọi là Vô công tử. Lại không ngờ rằng Vô công tử ấy cũng chỉ là người thế thân, Dạ Đông Tuyết mới chân chính là người chỉ huy bọn họ.

- Lão Nhạc quản sự, việc mở các chi nhánh ở kinh thành và phía Nam tiến hành tới đâu rồi?

Lão Nhạc cung kính nói:

- Bẩm, tất cả mọi thứ đều theo kế hoạch, trong nửa tháng tới sẽ đồng loạt khai trương.

- Tốt. Mọi đều nên chuẩn bị kỹ càng, không thể để xảy ra sơ xuất. Đến lúc khai trương, còn rất nhiều chuyện phải làm, ý tưởng lần trước ngài đề xuất ta cảm thấy rất tốt.

Lão Nhạc khẽ cúi đầu nói:

- Bẩm công tử, đó là ý kiến của người khác, không phải của lão. Người đó lão đã từng đề cập với ngài...

Bên trong màn che, Dạ Đông Tuyết thoáng suy nghĩ rồi quyết định:

- Được rồi. Khả năng của hần thật không tồi. Lão hãy xem xét trọng dụng.

Lão Nhạc liền gật đầu tán đồng.

Xem như đã giải quyết xong một việc, Dạ Đông Tuyết chuyển mắt sang Phùng Cô, lên tiếng hỏi:

- Phùng Cô, về sự cố lần này, bà còn ý kiến gì nữa không?

Lần này, khi phát hiện ra vải vóc của Cẩm Y Phòng có vấn đề thì một số lượng lớn đã được bán ra, ảnh hưởng lớn đến danh tiếng của bốn tiệm. Dạ Đông Tuyết chủ trương bỏ ra một số tiền lớn để thu mua lại tất cả những mặt hàng lỗi đó rồi tiêu hủy. Tuy đã tổn thất tiền bạc đáng kể nhưng cũng vớt vát lại phần nào tín nhiệm của khách hàng...

Phùng Cô vô cùng tuy có đau lòng nhưng vẫn nhận ra quyết định của Vô công tử là chính xác. Bây giờ, sau sự việc đó, thậm chí còn có nhiều người tìm đến Cẩm Y Phòng đặt hàng hơn, Phùng Cô tự nhận mình đã có kinh nghiệm mấy chục năm kinh nghiệm cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn ra bất ngờ như vậy, phải cúi đầu bội phục.

- Bẩm công tử, Phùng Cô không còn gì để nói.

- Vậy thì theo lời ta mà khắc phục hậu quả đi. Ta không muốn việc như vậy lại xảy ra lần nữa.

Phùng Cô quyết tâm nói:

- Nhất định!

Sau đó, lại tiếp tục bàn luận với các chủ sự khác. Sau cùng, Dạ Đông Tuyết mới phân phó Ngô Đồng trang chủ:

- Việc mở đường nhất định phải tiến hành sớm, bên quan phủ có yêu cầu gì nếu có thể chấp nhận hãy chấp nhận lấy, nhưng nhớ, tuyệt không thể để mất lợi thế của mình cũng như tránh việc bọn họ đột ngột đổi ý.

Thời gian trước, Dạ Đông Tuyết chỉ thị tập trung các xưởng sản xuất những mặt hàng có liên quan lại gần nhau để tiện việc trao đổi, hỗ trợ nên bắt tay vào xây dựng một công xưởng lớn. Song song đó, nàng còn muốn mở rộng đoạn đường liên thông đến các quận huyện lân cận. Ban đầu, khi ý tưởng đó được đưa ra, mọi người đều phản đối, nhưng dần dần đã bị ý tứ của Dạ công tử thuyết phục, nhận ra lợi ích lớn từ việc tập trung đó mà đổi cách nhìn khác, lại càng tôn vinh ý tưởng của Dạ Đông Tuyết.

Ngô Đồng long trọng đáp:

- Ta đã hiểu.

Nếu có người thắc mắc vì sao bọn họ đều là những có danh phận, địa vị cao nhưng nay lại cúi đầu cung tặn tụy với vị Vô công tử kia? Trước kia, cách đây chỉ năm năm, bọn họ chỉ là những kẻ lang bạc, tầm thường, dù bản thân cũng có một chút tài năng nhưng không được ai trọng dụng. Cho đến một ngày, bọn họ được Vô công tử tìm về giao việc cho. Lúc ban đầu, trong lòng cũng có chút ầm ứ, không phục nhưng theo thời gian, dưới sự lãnh đạo tài tình của Vô công tử, chút lòng đối nghịch kia bị triệt tiêu toàn bộ.

Nếu không có Vô công tử, bọn họ đến giờ vẫn chỉ là những đầu đường xó chợ, không được ai xem trọng nói chi là đạt được đến thành tựu như bây giờ. Tự nhận rằng nếu đem so với tài hoa của Vô công tử, dù có cho họ cả đời cũng không thể đuổi kịp... Trong tận đáy lòng, đã hoàn toàn bội phục và trung thành.

Tang Ly khẽ nhướng mắt nhìn Dạ Đông Tuyết đang chú tâm bàn bạc kế hoạch sắp tới mà ngáp dài. Bởi vì có màn che nên bên ngoài khó có thể nhận ra giọng nói kia chính xác được phát ra từ người nào, Dạ Đông Tuyết lại còn dùng thuốc làm giọng mình trở nên khàn hơn nên không ai phát hiện ra hẳn đã ngồi chiếc ghế này thay nàng suốt bao nhiêu năm qua...

Tang Ly dời mắt, lòng nghĩ ngợi xa xăm.

Để có thể trở thành đệ nhất thế gia như bây giờ, Dạ gia đương nhiên không phải là kẻ bị thiệt. Năm xưa, tổ tiên của Dạ gia cũng chỉ là một kẻ tay trắng, dựa vào đầu óc của mình mà từng bước từng bước trở thành thương nhân giàu có nhất Nam Thiên Quốc. Dù bây giờ, không còn được huy hoàng như trước kia, nhưng vị thế Dạ gia cũng không dễ dàng bị lay chuyển.

Dạ Minh Thành một đời mơ tưởng làm Dạ gia lần nữa được vinh quang như xưa kia, nhưng lại lực bất tòng tâm. Hắn không phải là một kẻ giỏi trong thương trường, trên quan trường càng không đủ sức. Nhiều năm qua, hắn đã đổi chủ ý sang những hướng khác, nuôi dưỡng thực khách, mở rộng quan hệ với những thế gia, quan lại khác...

Vấn đề là hắn lại không có một đứa con trai nào để kế thừa sự nghiệp, nên dồn tâm trí đào tạo những nữ nhi của mình, mong muốn có một người có thể kế nghiệp Dạ gia. Nhưng mọi chuyện lần nữa không như ý của hắn, con gái lớn Dạ Kim Ngọc sau khi lấy chồng, một mực lo bên nhà chồng, không thể trông cậy nhiều hơn. Đứa con gái thứ hai là Dạ Kim Huyền ban đầu thích tập võ nghệ, hắn cũng chiều ý với mong mỗi sau này có thể gả nàng ột đẳng quan võ cũng tốt, nào ngờ, càng lớn nàng ta lại càng hồ nháo, bỏ nhà đi biệt. Đứa con gái nhỏ là Dạ Kim Lan cũng có chút hiểu cảm kỳ thi hoạ, nhưng hoàn toàn không biết gì về thương nghiệp, để lại cơ nghiệp cho nó liệu có phải chính xác? Vì tìm người kế nghiệp Dạ gia, Dạ Minh Thành đầu đã bạc lại càng thêm trắng.

Có ai lại ngờ rằng, đứa con bị chối từ của Dạ gia, tam tiểu thư Dạ Đông Tuyết mới thật sự là một kỳ tài buôn bán chứ. Nàng từng chút, từng chút một xây dựng nên thế lực của mình, các tổ chức nhỏ bé, rồi rạc khắp nơi Nam Thiên Quốc tưởng chừng không có sức ảnh hưởng kia lại chính là một mạng lưới dày đặc. Từng bước, từng bước thâm tóm Dạ gia một chút một. Tin chắc rằng ngày mà nàng đủ sức để quật ngã Dạ gia rồi sẽ đến.

Nếu như Dạ Minh Thành biết được mình đã để mất một thiên tài nay lại biến thành đối thủ một sống một còn của mình như thế liệu hắn có tức đến thổ huyết hay không?

Càng suy nghĩ, Tang Ly càng cao hứng, môi khẽ nhếch cười, ánh mắt nhìn Dạ Đông Tuyết như đang phát ra những ánh sáng chói lọi kia càng thêm sùng nịch.

Trên một chiếc xe ngựa bình thường chạy trên đường lớn, Tang Ly nằm gác đầu lên đùi của Dạ Đông Tuyết vẫn đang ngồi suy tư mà ngáp dài, dáng vẻ cực kỳ khiếm nhã.

Cuối cùng, không chịu nổi tiếng ngáy o o của Tang Ly nữa, Dạ Đông Tuyết trừng mắt liếc nhìn, lạnh lùng hỏi:

- Người đã ngủ suốt mấy canh giờ vẫn chưa đủ sao?

Tang Ly nghe vậy thờ ơ đáp:

- Bọn họ cứ người một câu, ta một câu làm sao có thể ngủ ngon được.

Dạ Đông Tuyết buồn bực không nói nữa.

Tang Ly lúc này mới mở mắt ra, ngồi chống tay xuống sàn nheo mắt nhìn thẳng vào mắt Dạ Đông Tuyết, mấp máy nói:

- Còn nàng, đã mệt như vậy còn cố chịu đựng tới lúc nào?

Giọng nói thâm trầm như từ cõi khác vang lên cộng với đôi mắt đen sâu thẳm như xoáy vào trong thâm tâm người khác, nhìn thấu từng bí mật của người đó.

Dáng vẻ bí ẩn đó của Tang Ly dù chỉ thoáng qua trong nháy mắt nhưng đủ Dạ Đông Tuyết kinh ngạc nhìn trân trối.

...

Vẫn là nụ cười nhạt nửa có nửa không, vẫn là Tang Ly vô lại mà nàng biết, hắn lại có ánh mắt sâu thẳm khó dò như thế sao, nhất định là nàng đã nhìn lầm.

Không đợi cho Dạ Đông Tuyết phản ứng, Tang Ly kéo nàng ngã vào lòng mình. Dạ Đông Tuyết giật mình, theo phản xạ muốn cho Tang Ly một đấm thì lại bị câu tiếp theo của Tang Ly mà dừng tay.

- Ở bên cạnh ta, không cần phải giả vờ!

Dạ Đông Tuyết mở to hai mắt bàng hoàng rồi dần dần mi mắt sụp xuống, nằm nhu thuận nằm lên chân của Tang Ly như chấp nhận lời nói của hắn.

Tang Ly mỉm cười hài lòng, đưa tay tháo búi tóc như nam nhân của Dạ Đông Tuyết ra, mái tóc đen xoả xuống, hắn đưa tay vuốt vuốt lại cho ngay thẳng.

À, phải rồi. Kẻ gốc trong Dạ phủ không phải là nàng, Vô công tử tài ba cũng không phải là con người thật của nàng, người yếu đuối dựa vào lòng Tang Ly bây giờ cũng không phải nàng. Lúc nào nàng cũng cố gắng mình lên để diễn tròn vai của mình. Đến mức, nàng nhầm lẫn không còn biết rõ đâu mới thật là mình...

Đôi mắt của Dạ Đông Tuyết khép lại, buông lỏng không màng suy nghĩ nữa.

Xe ngựa vẫn cứ đều đều di chuyển, thời gian bên trong xe lại như được tạm dừng.

Mãi một lúc lâu sau, giọng của Dạ Đông Tuyết mới vang lên:

- Tang Ly, vì sao ngươi lại tốt với ta như vậy?

Tang Ly bất ngờ vì câu hỏi đó, cánh tay đang đùa nghịch với mái tóc của Dạ Đông Tuyết dừng lại giữa không trung. Hắn nhìn xuống Dạ Đông Tuyết đang nằm trên chân mình, đôi mắt nàng vẫn đang khép chặt. Mỏi nhếch cười, cúi xuống tai nàng nửa thật nửa đùa thâm thì:

- Bởi vì... ta là người của nàng a.

7. Chương 7: Đêm Trăng Thứ Sáu

Tang Ly ghé vào tai Dạ Đông Tuyết khẽ nói:

- Bởi vì ta là người của nàng a...

Dạ Đông Tuyết nhìn chăm chăm vào mắt của Tang Ly, không phát hiện ra điểm khả nghi nào trong đó. Lời nói của hắn nếu bảo là thật, nàng chắc chắn sẽ không tin, nhưng cũng không hẳn là lời nói dối. Bởi vì sự mâu thuẫn đó, càng khiến người khác cảm thấy bí ẩn, khó dò. Nhưng có một điều Dạ Đông Tuyết dám chắc rằng: Tang Ly sẽ không làm chuyện tổn hại đến nàng...

Xe ngựa vẫn đều đều chạy trên đường, mỗi khi bánh xe chạm phải vật cản trên đường thì bị xóc lên một cái.

Dạ Đông Tuyết thu hồi tầm mắt của mình, thôi nhìn nụ cười nửa miệng của Tang Ly.

Tang Ly tựa vào người Dạ Đông Tuyết than vãn:

- Nàng không để ý tới ta, không để ý tới ta...

Dạ Đông Tuyết không buồn nhìn, để mặc cho hắn làm càn.

Khung cảnh bên ngoài được ngăn cách bởi màn che mờ, mỗi lúc chiếc màn lay khẽ hất lên mới nhìn được mọi thứ hiện ra trong chớp nháy. Dạ Đông Tuyết cứ nhìn mông lung như vậy, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì.

Biết nàng lại chìm trong suy tư, Tang Ly không lên tiếng quấy rầy, tiếp tục đưa ngón tay xen vào mái tóc dài của Dạ Đông Tuyết đùa nghịch.

Trái tim của nàng đã hoàn toàn khép kín.

- ... đến khi nào... nàng mới mở nó ra?

Tang Ly khẽ thủ thỉ.

...

Từ trong tỉnh lặng, Dạ Đông Tuyết giật mình tỉnh táo lại, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, quát lớn:

- Ngừng xe!

Dạ Đông Tuyết ló đầu ra khỏi xe ngựa, xác nhận lại mình có nhìn nhầm hay không. Qua khe hở, Tang Ly cũng đã nhìn thấy mục tiêu của Dạ Đông Tuyết, đó là một phụ nhân đang hốt hoảng rẽ nhanh vào một con hẻm nhỏ. Dạ Đông Tuyết bật cười, cay đắng nói:

- Tìm biết bao năm không có được tin tức. Không ngờ hôm nay lại vô tình mà phát hiện ra...

Mục tiêu đã được xác nhận, nhiệm vụ tiếp theo là tiếp cận với người đó.

Ở trong con hẻm vắng, phụ nhân kia thập thò nhìn trước ngó sau kiểm tra một lúc không phát hiện có ai ở gần đó mới dám len lén mở cửa một căn nhà nhỏ sâu trong hẻm rồi lủi nhanh vào.

- Tứ Cửu, ta đã về!

Tứ Cửu bên trong nhà nghe thấy giọng nói quen thuộc thì lê cái chân đang băng bó đi ra.

- Tam Nương. Bà đã về.

Tam Nương thấy thế thì cuống quýt đến đỡ Tứ Cửu ngồi vào bàn nhỏ ở giữa phòng.

- Ông ra đây làm gì, đụng vào chân nữa thì khổ...

- Tam Nương, cảm ơn bà, nếu không có bà thì ta bây giờ có lẽ cũng chết rồi...

Tam Nương nghe hẳn nói thế thì trách:

- Trước kia ông đã từng cứu ta một mạng, bây giờ ông thế này làm sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn.

- Lúc đó ta có làm được gì đâu... Mà bà quay lại thế này liệu có an toàn không? Những người kia có còn đuổi giết bà nữa không...

Tam Nương nghe thế thì sắc mặt tái nhợt, phân vân nói:

- Ta cũng không biết... đã gần chục năm rồi chắc những người đó cũng không còn nhớ tới ta đâu...

- Bà nhất định phải cẩn thận đấy.

- Ông không cần phải nhắc.

Hai người bên dưới cứ mãi mê trò chuyện với nhau mà không ngờ rằng Tang Ly và Dạ Đông Tuyết nấp trên nóc nhà đã nghe thấy toàn bộ.

Sau khi cảm thấy không còn gì để nghe nữa, hai người mới rời đi, quay trở lại biệt viện của Dạ Đông Tuyết.

- Bà ta là ai?

Tang Ly lên tiếng hỏi.

Dạ Đông Tuyết vẫn đang suy nghĩ, một lúc sau mới trả lời:

- Tên của bà ta, ta không nhớ rõ nhưng thường được gọi là Tam Nương, là một nô bộc lo quét tước trước kia bên ngoài viện của mẫu thân ta. Khi ta khoảng năm tuổi, bà ta rời khỏi Dạ gia!

Kể từ khi Dạ Đông Tuyết ra đời, nàng chỉ được luân quản trong Vô Ưu viện, mảnh sân được cấp cho mẫu thân của nàng. Nhìn cái tên viện được đặt theo tên của mẫu thân nàng đủ thấy trước kia mẫu thân nàng cũng rất được lòng Dạ Minh Thành, nhưng không hiểu vì sao, từ lúc Dạ Đông Tuyết ra đời, Dạ Minh Thành không một lần bước chân vào Vô Ưu viện nữa.

Khi đó, Dạ Đông Tuyết vẫn còn nhỏ nên không suy nghĩ vấn đề sâu xa trong đó, cuộc sống chỉ có mẫu thân yêu thương mình là đủ rồi. Sau này, nàng mới nghe được những tin đồn phong thanh giữa những người làm với nhau mới biết được: trước khi nàng ra đời, ở Vô Ưu viện đã xảy ra việc gì đó làm Dạ Minh Thành từ

đấy ghẻ lạnh mẫu thân nàng. Vì việc đó, những gia nhân trong Dạ gia đã bị thay đổi một lượt và trở thành điều cấm kỵ không được nhắc đến ở Dạ gia...

Năm đó, Tam Nương chỉ là một người lo việc quét tước ngoài sân, không được ai để ý mới may mắn không bị thay đi. Lúc còn nhỏ, Dạ Đông Tuyết cũng chỉ vài lần thấy mặt bà ta, chưa từng nói với nhau câu nào. Nếu không phải trí nhớ Dạ Đông Tuyết tốt, nàng cũng chẳng nhớ ra được sự tồn tại của Tam Nương.

Tang Ly nhíu mày nghi vấn:

- Những người đó đều liên quan đến mẫu thân nàng sao?
- Chuyện đó ta cũng không rõ ràng. Nhưng lúc này, bà ta nói bị đuổi giết, có thể vì bà ta đã biết được chuyện gì đã xảy ra năm xưa...
- Bây giờ nàng quyết định làm sao? Nếu muốn, ta có thể bắt bà ta lại cho nàng thẩm vấn.
- Không nên. Ta có cách khiến bà ta tự nguyện nói ra sự thật.

Đáy mắt Dạ Đông Tuyết lóe lên một tia toan tính. Suốt bao nhiêu năm tìm kiếm, bây giờ mới có được manh mối, nàng tuyệt đối phải nắm chắc cơ may này.

Dạ Đông Tuyết trầm nhủ:

- Cái chết của mẫu thân... nhất định phải có người chịu trả giá!

Một ngày nọ, Tam Nương lén lút rời khỏi nhà mua thức ăn, vì sợ người khác nhận ra mình nên bà ta cúi gằm mặt không dám nhìn thẳng.

Khi bước đến ngã rẽ, nào ngờ bị tông vào một người đi ngược hướng.

Rầm

Tam Nương ngã lăn ra, cô nương kia cuống cuống nhặt lại những thứ Tam Nương làm rơi trên đất, luôn miệng xin lỗi:

- Xin lỗi đại thẩm. Là ta không chú ý...

Tam Nương không để ý đến nàng, nhanh tay gom lại những thứ nàng nhặt được, nói cho qua:

- Không sao! Cũng lỗi ở ta một phần.

Nàng ta vẫn không chịu thôi, cứ lôi kéo Tam Nương:

- Đại thẩm có bị thương gì không? Có cần đến đại phu kiểm tra không?

Tam Nương vùng vẫy khỏi vòng tay của nàng ta, quả quyết nói:

- Ta không sao! Người không cần lo lắng!
- Nhưng mà A Tuyết vẫn không an tâm nha. Hay là đại thẩm cứ kiểm tra cho chắc chắn.

Tam Nương này giờ vẫn cúi gằm mặt nên không thể thấy rõ mặt của vị cô nương đã đụng phải mình kia.

Nàng ta thấy Tam Nương né tránh như vậy cũng không buông tha. Miệng khê nhếch lên cười thích thú, ánh mắt rực sáng như cảm thấy thích thú khi con mồi bị mình đùa bỡn.

Quả nhiên, chính là Dạ Đông Tuyết.

- A Tuyết thật lo lắng nha...

8. Chương 8: Đêm Trăng Thứ Bảy

Tam Nương mấy năm nay luôn phải sống lo lắng, khắp nơi đề phòng sự truy sát của những kẻ lạ mặt đã vất vả lắm rồi. Thế mà, dạo gần đây còn bị một người tên A Tuyết liên tiếp đến làm phiền càng khiến bà hết sức mệt mỏi. Chỉ vì vô tình làm bà té một lần mà ngày nào cũng tìm đến để kiểm tra sức khỏe của bà, nói ra điều này liệu có ai tin tưởng không? Trên đời này vẫn còn người tốt bụng đến vậy sao?

Nhưng nhìn bộ dáng của nàng ta cũng không giống giả vờ. Từ ánh mắt đến cử chỉ đều cho thấy nàng là một thiếu nữ hiền lành vô tư, nhưng... không hiểu sao Tam Nương không thích ứng được với nàng ta, cảm giác bái xích rõ rệt. A Tuyết không vì vậy mà buồn lòng, tươi cười nói với bà:

- Thăm thăm, nhà của A Tuyết ở cuối ngõ bên kia. Nếu thăm thăm có gì cần giúp đỡ cứ đến tìm A Tuyết nha.

Tam Nương không dám nhìn thẳng vào A Tuyết, chỉ ừ ờ cho qua.

Sau khi Tam Nương đã đi khỏi, Dạ Đông Tuyết thu lại nụ cười, trong mắt chỉ còn sự lạnh lẽo.

- Bà ta rõ ràng không thích nàng nha. Nàng cứ như vậy có thể làm bà ta nói ra được sao?

Nghe được câu nói mỉa mai của Tang Ly, Dạ Đông Tuyết chỉ hừ lạnh:

- Nếu bà ta dễ dàng tin người như vậy, liệu có thể sống sót đến giờ sao?

Tang Ly nghe vậy vẻ thú vị càng hiện rõ trên mặt, khẽ hỏi:

- Vậy rốt cuộc kế hoạch của nàng là gì?

Dạ Đông Tuyết quăng cho hắn một ánh mắt xem thường, không thèm đáp lời. Tang Ly leo đèo theo sau nài nỉ:

- Nàng nói cho ta biết đi...

Khi Tam Nương từ bên ngoài về nhà liền nghe thấy tiếng Tứ Cửu la ó:

- Đứng! Đứng!

Tam Nương liền hốt hoảng, chẳng lẽ bọn đã tìm đến? Bà vút hết đồ trên đất, chạy nhanh vào nhà.

- Tứ Cửu!

Bên trong không phải cảnh tượng mà Tam Nương lo sợ, mà là cô nương tên gọi A Tuyết kia đang quét tước, dọn dẹp nhà cửa, còn Tứ Cửu thì khó khăn ngồi trên ghế ngăn lại.

- Tam Nương, bà đã về rồi!

- Ông... không sao chứ?

- Bà nhanh ngăn A Tuyết cô nương lại đi. Sao lại để khách đến nhà còn phải dọn dẹp nhà cửa như vậy.

Đến giờ, Tam Nương mới hoàn hồn lại. Bà quay sang Dạ Đông Tuyết gặng hỏi:

- Tại sao nàng lại ở đây?

- Hì hì, thăm thăm thấy đó. A Tuyết thật sự rất nhân rồi nha.

Tam Nương không biết nói gì hơn, Tứ Cửu thấy bà cứ đứng ngây ra thì bảo:

- Tam Nương, đã trễ rồi, bà nấu cơm nhiều một chút để A Tuyết cô nương ở lại dùng luôn.

Tam Nương ừ ờ rồi đi vào bếp.

Dạ Đông Tuyết thấy vậy liền hào hứng hô lên:

- Thăm thăm, để A Tuyết giúp người.

Ở trong bếp, Dạ Đông Tuyết giành phần gọt vỏ mấy rau củ, miệng thì thoảng còn ngân nga một câu hát nào đó. Nhìn điệu bộ ngây thơ của nàng, không hiểu sao nổi bất an trong tâm Tam Nương càng nặng.

- A Tuyết... trong nhà nàng có những ai?

Tam Nương lên tiếng dò xét.

Dạ Đông Tuyết cười cười quay đầu lại đáp:

- Nhà của A Tuyết ư? Ủm... có phụ thân, có mấy mẫu thân và vài người chị em khác.

Tam Nương càng nghi hoặc.

- Nói vậy... chắc nhà của nàng rất giàu có?

- Ủ, rất giàu.

Dạ Đông Tuyết thật thà đáp, lần này không quay đầu lại nữa, Tam Nương chỉ nhìn thấy lưng của Dạ Đông Tuyết mà không thấy được vẻ mặt của nàng.

Tim của Tam Nương đập mạnh hơn từng hồi.

- Ở phương Bắc này có mấy nhà giàu có đâu. Thử nói xem ta có biết nhà nàng không...

- Tam Nương chắc chắn biết nha.

- ...vậy sao?

Dạ Đông Tuyết thôi gọt vỏ, mắt nhìn ra bụi hoa trước cửa nhà bếp, giọng đùa nghịch:

- Hoa này không biết gọi là hoa gì nha. Trước kia, bên ngoài viện của mẫu thân ta được trồng đầy loại hoa này...

Giọng của Dạ Đông Tuyết càng lúc càng chuyển lạnh, nghe như tiếng vọng lại từ đâu đó.

- ... chắc là bà biết mà, phải không, Tam Nương?

Dạ Đông Tuyết quay đầu lại nhìn Tam Nương, trên mặt nàng đã không còn vẻ ngây thơ như trước, chỉ một biểu tình nhàn nhạt, đôi mắt khẽ nheo lại đầy nguy hiểm. Tam Nương sợ hãi lui về sau đứng phải cạnh bàn, vật dụng trên đó rơi xuống đầy đất.

Dạ Đông Tuyết khẽ nhếch mép cười, quan tâm hỏi:

- Bà làm sao vậy Tam Nương?

Bây giờ, giọng của Dạ Đông Tuyết lọt vào tai Tam Nương cứ như âm thanh của ma quỷ đến đòi mạng. Tam Nương run rẩy hỏi:

- Người... người là ai...

- Tam Nương không còn nhớ A Tuyết sao? A Tuyết vẫn nhớ rõ Tam Nương nha.

Tam Nương bỗng nhận ra gương mặt của Dạ Đông Tuyết rất giống một người, bà ta hốt hoảng:

- Người... là tam tiểu thư Dạ Đông Tuyết?

Dạ Đông Tuyết nở nụ cười, khen ngợi:

- Tam Nương đã nhớ ra rồi sao.

“Phải rồi, nàng ta là tam tiểu thư Dạ Đông Tuyết, không phải là những kẻ kia. Nếu không phải là bọn họ thì cần gì phải lo sợ? Nàng có thể làm gì được mình chứ...”

Sau khi đã nghĩ thông, Tam Nương dần bình tĩnh trở lại, bớt sợ hãi đi.

- Tam tiểu thư... không biết đến đây tìm Tam Nương có chuyện gì?

- Dù sao chúng ta cũng có một quãng thời gian sống gần nhau, lẽ nào không có chút tình cảm?

Tam Nương không muốn tiếp tục nói quanh co với Dạ Đông Tuyết nữa, vào thẳng vấn đề:

- Đừng giả vờ nữa! Hãy nói thật đi!

Dạ Đông Tuyết lại cười. Một nụ cười dịu dàng nhưng khiến cho người khác cảm thấy lạnh cả sống lưng, mồ hôi trên trán Tam Nương rớt xuống.

- Thôi được rồi! Ta đến đây là muốn hỏi bà một vấn đề!

Dạ Đông Tuyết ngừng cười, vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc. Từ trước đến nay, Tam Nương chưa từng gặp ai có thể thay đổi biểu cảm nhanh như Dạ Đông Tuyết. Chỉ cần một ánh mắt đã khiến người e sợ đến mức ngừng thở.

- Chuyện của mười lăm năm về trước! Nói cho ta những gì bà biết!

Tam Nương bị khí thế của Dạ Đông Tuyết dồn ép đến mức đứng không vững nhưng bà ta vẫn nhất quyết cứng miệng:

- Ta không hiểu tam tiểu thư muốn nói tới cái gì. Ta không biết gì cả!

- Bà thật không nói?

- ...Ta không biết! Không biết làm sao mà nói được.

Dạ Đông Tuyết nhếch mép cao lên, tiến lại Tam Nương, đe dọa:

- Bà quả thật không nói?

Tam Nương gần như ngồi bẹp cả xuống đất, hai tay níu cái thành bàn đỡ lại cơ thể mình.

- Ta thật sự không biết cái gì cả...

Thấy đe dọa không được, Dạ Đông Tuyết lùi một bước, áp lực xung quanh Tam Nương lập tức biến mất. Đường như không thích ứng được với sự thay đổi đột ngột đó, Tam Nương chơi với ngón ọch xuống đất. Lúc bà ta tỉnh táo lại thì thấy Dạ Đông Tuyết đã quay đầu đi.

Thấy Dạ Đông Tuyết từng bước bước đi, tim Tam Nương càng hồi hộp, cầu mong nàng sớm biến mất luôn.

Nhưng chỉ được mấy bước, Dạ Đông Tuyết quay đầu lại nói:

- Nếu bà đổi ý muốn nói ra mọi chuyện thì bà biết tìm ta ở đâu rồi chứ.

Cú quay đầu đột ngột đó làm Tam Nương giật nảy mình, chút nữa đã la thành tiếng. Thấy gương mặt tím tái của Tam Nương, Dạ Đông Tuyết xem như hài lòng, lần này thì đi thật.

Chỉ còn lại một mình, Tam Nương ngồi bẹp trên đất một lúc lâu vẫn không có sức ngồi dậy được.

...

Tứ Cửu này giờ vẫn ngồi chờ Tam Nương nấu cơm. Rất lâu sau vẫn không nghe thấy động tĩnh, hần lo lắng định đi tìm Tam Nương thì thấy Tam Nương từ bên ngoài bê cơm vào.

- Sao lại lâu vậy? Ta đang định đi tìm bà đây.

Tam Nương cố giữ vẻ bình tĩnh nói:

- Ăn cơm thôi.

- A Tuyết cô nương đâu? Sao chỉ có một mình bà?

- ...nàng ta có việc gấp đã đi rồi.

Cảm giác Tam Nương có gì đó kỳ lạ nhưng dò hỏi mãi vẫn không có kết quả, Tứ Cửu đành bỏ qua, chỉ dặn dò Tam Nương phải cẩn thận mọi điều.

9. Chương 9: Đêm Trăng Thứ Tám

Ở thư viện, Dạ Đông Tuyết khổ sở gảy từng dây đàn phát ra những âm thanh kỳ quái. Bạch Y Thần lần đầu tiên giận tới tái mặt, hai chân mày của hắn dần dính chặt vào nhau. Đến khi không chịu đựng nổi nữa, Bạch Y Thần lên tiếng gắt:

- Đã đủ!

Dạ Đông Tuyết mệt mỏi thở ra một hơi, lại len lén liếc mắt nhìn Bạch Y Thần, xem ra hắn tức không nhẹ.

- Ta rất thất vọng.

Bạch Y Thần nhìn Dạ Đông Tuyết nói.

- Đã hai tháng mà nàng vẫn không phân biệt được âm giai?

Dạ Đông Tuyết rụt cổ lại không dám hó hé.

- Ta thật sự nghi ngờ cách dạy của mình. Buổi học tạm dừng!

Bạch Y Thần không thèm nhìn lại một lần, bỏ đi một mạch.

Bấy giờ, Dạ Kim Lan này giờ vẫn nhu mì chịu đựng mới đứng dậy tiến tới trước mặt của Dạ Đông Tuyết.

Nhìn đứa ngốc nghếch không biết mình đã gây ra chuyện lớn kia vẫn thông dong như vậy, Dạ Kim Lan lại càng tức tối. Nàng là muốn có một khoảng riêng tư ỉn và Bạch Y Thần bồi dưỡng tình cảm, nào ngờ lúc nào cũng bị Dạ Đông Tuyết làm hỏng việc. Vì Dạ Đông Tuyết quá kém cỏi, hại Bạch Y Thần phải chú tâm dạy dỗ mà không quan tâm đến nàng, thậm chí suốt hai tháng qua, cũng chẳng nói riêng được với Bạch Y Thần mấy câu...

Thấy Dạ Đông Tuyết bị mắng, Dạ Kim Lan liền cảm thấy hả dạ nhưng Dạ Đông Tuyết lại làm Bạch Y Thần buồn bực thì Dạ Kim Lan cũng sẽ không vui. Nàng thật không hiểu vì sao Bạch Y Thần cứ khẳng khái phải cho Dạ Đông Tuyết học cùng mình. Rõ ràng Dạ Đông Tuyết ngu ngốc kia không làm nên trò trống gì, tại sao Bạch Y Thần đến giờ vẫn không chịu đuổi đi?

Nếu chỉ có nàng và Bạch Y Thần thì tốt biết mấy...

- Tiểu thư...

Thúy Nhi lí nhí gọi.

Dạ Kim Lan bực tức quay lại nhìn, Thúy Nhi biết Dạ Kim Lan đang không vui nên nàng cảm thấy rất lo, sợ Dạ Kim Lan sẽ lấy mình ra trút giận, cả người run lên một hồi.

- Tiểu thư... mời dùng trà...

Thúy Nhi dâng ly trà mới châm lên cho Dạ Kim Lan.

Dạ Kim Lan bỗng lóe lên một chủ ý. Trước giờ, nàng đã muốn chinh Dạ Đông Tuyết lắm rồi, nhưng bởi vì e ngại sẽ phá hỏng hình tượng hiền lương của mình với Bạch Y Thần nên luôn nhẫn nhịn. Hôm nay, nàng sẽ khiến Bạch Y Thần chán ghét Dạ Đông Tuyết.

Dạ Kim Lan đưa tay cầm lấy ly trà, quay lại đối mặt với Dạ Đông Tuyết.

- Người không xứng đáng ở nơi này...

Dạ Đông Tuyết này giờ vẫn không rời mắt khỏi cây đàn, tay khẽ vuốt ve dây đàn, nàng biết Dạ Kim Lan đang muốn gây sự với mình nhưng vẫn muốn chờ xem Dạ Kim Lan có thể làm gì.

Thúy Nhi thấy Dạ Kim Lan cầm ly trà đến trước mặt Dạ Đông Tuyết liền sợ hãi, ly trà đó mới châm còn rất nóng, nếu như... Dạ Kim Lan hắt nó vào Dạ Đông Tuyết? Dù đó không phải do nàng gây ra, nhưng chắc

chấn nằng sẽ bị trừng phạt. Thúy Nhi muốn ngăn Dạ Kim Lan lại nhưng nằng không có dũng khí đó. Đối với sự trừng phạt sắp tới và nhận lấy cơn giận của Dạ Kim Lan, Thúy Nhi sẽ chọn cái đầu tiên...

Chén trà đã được đưa tới trước mặt của Dạ Đông Tuyết. Dù không có võ công, nhưng để tránh ly trà đó, Dạ Đông Tuyết vẫn có tự tin nên tiếp tục không động.

- Người... quả thật rất đáng ghét... rất ti tiện...

Dạ Kim Lan vẫn đều đều nói.

- ... muốn quyền rũ Bạch công tử sao? Nằm mơ!

A a a...

Tiếng thét kinh hãi của Thúy Nhi vang lên khắp thư viện. Những người bên ngoài nghe thấy liền chạy đến xem, thoáng chốc, bên ngoài cửa thư viện đã tụ tập nhiều người. Bởi vì, trong thư viện có nhiều vật quý nên những gia nhân bình thường đều bị cấm bước vào, họ chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vô.

- Tiểu thư! Tiểu thư! Người không sao chứ?

Thúy Nhi sợ hãi lao đến đỡ Dạ Kim Lan bị té nằm dưới đất ngồi dậy. Sắc mặt Dạ Kim Lan tái nhợt, yếu ớt nói:

- Thúy Nhi... ta không sao...

Nước mắt Thúy Nhi ào ạt trào ra, thất thanh nói:

- Tiểu thư... tay của người...

Dạ Kim Lan khẽ lắc đầu.

- Có chuyện gì?

Giọng nói của Bạch Y Thần vang lên, mọi người liền né ra nhường đường cho Bạch Y Thần bước vào.

Nhìn thấy Dạ Kim Lan và Thúy Nhi đang ngồi trên đất, ly trà bị vỡ nát bên cạnh, còn Dạ Đông Tuyết vẫn ngồi an vị, Bạch Y Thần nhú mày.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thúy Nhi đỡ Dạ Kim Lan đứng lên, Dạ Kim Lan cuống quýt dùng tay phải kéo kéo tay áo xuống che bàn tay trái bị bóng ửng đỏ của mình lại, rưng rưng nói:

- Bạch công tử... Kim Lan... vô tình làm rơi tách trà thôi...

Thúy Nhi liền hô:

- Tiểu thư...

Dạ Kim Lan liền mắng:

- Thúy Nhi, đây không phải nơi em có thể nói.

Bạch Y Thần càng cảm thấy kỳ quặc, gắt gao hỏi:

- Thế là sao? Hãy nói thật đi!

Thúy Nhi cuống cuống không nói nên lời:

- Là... là...

Dạ Kim Lan bộ dạng như bảo vệ cho Thúy Nhi, liền nhận tội:

- Bạch công tử, thật sự là do Kim Lan sơ ý tự làm mình bị thương thôi... không có liên can tới tam tỷ...

Như biết mình đã lỡ lời, Dạ Kim Lan liền hốt hoảng che miệng lại.

Bạch Y Thần nghe ra mấu chốt trong đó, liền nhìn sang Dạ Đông Tuyết.

Dạ Đông Tuyết vẫn ngồi yên bất động. Khi Dạ Kim Lan tự hắt nước nóng lên người nàng, Dạ Đông Tuyết đã biết mục đích vu oan giá họa của Dạ Kim Lan. Bạch Y Thần đến, Dạ Đông Tuyết xem Bạch Y Thần có tin tưởng mình hay không và bây giờ, nàng lại muốn biết Bạch Y Thần sẽ xử trí nàng ra sao...

- Đông Tuyết...

Bạch Y Thần lên tiếng gọi. Dạ Đông Tuyết liền ngẩng đầu mỉm cười, cứ như không có chuyện gì xảy ra. Thấy Dạ Đông Tuyết không hề tỏ ra ý hối lỗi hay có bất cứ lo lắng gì, Bạch Y Thần nghi hoặc.

Không để cho Bạch Y Thần có cơ hội hỏi chuyện, Dạ Kim Lan đã khóc lóc nói:

- Bạch công tử, đừng trách tam tỷ. Nàng chỉ đùa nghịch thôi... vì nàng không thích học đàn, học mãi không được nên mới... Kim Lan thật sự không muốn tranh với tam tỷ mà...

Theo từng lời của Dạ Kim Lan nói ra, nụ cười trên môi Dạ Đông Tuyết càng trở nên rục rờ. Bạch Y Thần nhìn nụ cười đó càng cảm thấy khó chịu.

Bạch Y Thần vẫn không rời mắt khỏi Dạ Đông Tuyết, mặt khác ra lệnh:

- Còn không đưa tứ tiểu thư về và mời đại phu đến khám!

Thúy Nhi liền tuân lệnh. Dạ Kim Lan thấy không thể ở lại được đành phải kiệt quệ để Thúy Nhi dìu mình đi, vẫn không quên nói với Bạch Y Thần:

- ... công tử, xin đừng làm khó tam tỷ...

Sau khi Dạ Kim Lan đi rồi, mọi người mới giải tán, xôn xao bàn luận chuyện đã xảy ra. Hôm nay, xú danh của Dạ Đông Tuyết được tăng thêm một bậc.

- Nàng có gì muốn nói?

Bạch Y Thần lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng.

Dạ Đông Tuyết chỉ nhìn hần mỉm cười. Nụ cười tươi tắn, rạng rỡ đó giờ chỉ khiến Bạch Y Thần thấy khó chịu, dường như... hần không hiểu nó cũng như chính Dạ Đông Tuyết.

- Nàng quả thật làm ta quá thất vọng! Ta đã nghĩ nàng là một người có tâm địa lương thiện... Nếu nàng đã không muốn học đàn, vậy từ nay không cần đến nữa.

Nói rồi, Bạch Y Thần bỏ đi.

Trong thư viện khổng lồ đó, chỉ còn mỗi mình Dạ Đông Tuyết. Nàng lặng lẽ ngồi yên đấy.

Một cánh tay nam nhân vươn tới nắm lấy bàn tay nhỏ của Dạ Đông Tuyết, trên tay nàng cũng bị nước trà văng trúng làm ửng đỏ một mảng to.

- Tại sao nàng không tránh?

Dạ Đông Tuyết ngược mặt lên nhìn Tang Ly, thấy bộ dáng hần đang bồi thuốc ình đầy thương xót, Dạ Đông Tuyết lại cụp mắt xuống.

Ban đầu nàng đã chuẩn bị tinh thần vì nghĩ rằng Dạ Kim Lan sẽ hắt nước trà vào mình, nào ngờ, Dạ Kim Lan lại tự làm bồng chính mình. Lúc đó, Dạ Đông Tuyết vì bất ngờ mà quên tránh ra nên mới bị liên lụy. Thật sự, nàng không ngờ rằng, Dạ Kim Lan vì có thể đạt được mục đích của mình mà tự hại bản thân như vậy.

- Vì sao... nàng không phủ nhận?

Tang Ly lại mở miệng hỏi.

Dạ Đông Tuyết im lặng một lúc mới nói:

- Hần không tin tưởng ta.

Tang Ly hướng mắt nhìn Dạ Đông Tuyết, hần biết nàng đang né tránh ánh mắt của hần, cũng như biết nàng đang thất vọng.

Nguyên do vì... người đó.

10. Chương 10: Đêm Trăng Thứ Chín

Đã nhiều ngày nay, Tam Nương liên tục vì mơ thấy ác mộng nên giật mình tỉnh giữa đêm khuya. Dù biết đó là mộng nhưng sự chân thật của nó vẫn làm bà hoảng sợ, cảm giác bất an càng lúc càng tăng cao. Trong mơ, Tam Nương thấy mình bị bắt lại, có rất nhiều những kẻ xấu xa không thấy mặt mũi bao quanh bà hả hê cười đùa. Chúng nó cứ tra tấn bà từng chút từng chút một làm bà chịu đau đớn tột cùng mà không thể chết được...

Đêm nay, bà lại mơ thấy cơn ác mộng đó. Tam Nương thở hổn hển, hai mắt mở to nhìn lên trần nhà, vẫn chưa hoàn hồn. Mãi một lúc lâu, mới dần bình tĩnh lại, cảm giác cổ họng khô rát, Tam Nương định ngồi dậy uống một chén nước. Nào ngờ, vừa mới đảo mắt qua, bà liền phát hiện có một hắc y nhân lẩn trong bóng tối đang tiến đến gần giường của bà. Tam Nương kinh hoàng, tê cứng cả tay chân.

Hắc y nhân từng bước lại gần, hắt rút đoạn kiếm bên hông ra khỏi vỏ, tia sáng kim loại lóe lên.

Khi hắc y nhân đưa cao thanh đoản kiếm lên định đâm xuống chỗ mình nằm thì Tam Nương đã dùng hết sức lực bình sinh lần qua một bên để né, rồi lập tức vợ lấy bình hoa dầu giường đập vào đầu hắc y nhân. Hắc y nhân bất ngờ bị đánh trả không kịp đề phòng nên lãnh trọn cú đập đó, ngã lộn xuống đất không biết đã chết hay chưa.

Bốp

Âm thanh va đập và của những mảnh vụn gốm sứ rơi xuống đất vang lên làm Tứ Cửu đang ngủ trên giường nhỏ đối diện giật mình tỉnh dậy. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, hốt hoảng gọi tên Tam Nương:

- Tam Nương! Tam Nương! Bà làm sao rồi...

Tam Nương đang sợ mất hồn nhờ tiếng gọi của Tứ Cửu mà tỉnh táo lại. Bà muốn lên tiếng trả lời nhưng không phát ra được lời nào, cơ thể cứ run lên từng hồi. Mãi đến khi Tứ Cửu lần mò qua được chỗ của Tam Nương, thấy hắc y nhân nằm trên đất liền hiểu ra. Tứ Cửu lay Tam Nương hỏi thục:

- Bà mau trốn đi! Bọn họ tìm ra nơi này rồi...

- Ta trốn? Còn ông làm sao?

- Ta là kẻ ngoài cuộc, họ sẽ không làm gì ta đâu.

- Bọn họ nào có lòng tốt tha cho kẻ vô tội?

Tranh cãi một lúc, Tam Nương quyết định:

- Tứ Cửu. Ông hãy đi cùng ta đi! Để ông lại nơi này ta không yên tâm...

- Dẫn theo ta làm sao bà có thể chạy được...

Ý Tam Nương đã quyết, bà liền nắm một tay Tứ Cửu gác ngang vai rồi lôi kéo hắn đi.

- Vậy thì chúng ta cùng nhau chết!

Hai người dìu dắt nhau ra khỏi con hẻm nhỏ, đi thêm được một lúc thì nghe thấy tiếng động phía sau. Tam Nương kinh hồn kéo theo Tứ Cửu trốn vào một góc. Cả hai sợ hãi cắn chặt răng không dám lên tiếng.

Một lúc sau, hắc y nhân tưởng đã chết kia hóa ra vẫn chưa chết đã đuổi theo phía sau. Mắt thấy đã bị mất tung tích của kẻ cần giết, hắc y nhân tức tối la lớn:

- Tam Nương! Bà đừng nghĩ mình chạy thoát! Hôm nay bà có trốn được cũng đừng mong rời khỏi được phương Bắc này! Mạng của bà nhất định bị bỏ lại đây rồi!

Quát tháo chán chường, hắc y nhân xông vào hắt tung những vật cản trên đường kiểm tra xem Tam Nương có trốn ở đó không. Mãi không phát hiện được gì, hắc y nhân mới rời đi.

Khi hắc y nhân đi xa rồi, Tam Nương cũng kiệt sức ngã xuống đất. Tứ Cửu đỡ bà dậy, lo lắng hỏi:

- Bà làm sao rồi?

Tam Nương buông giọng than trách:

- Làm sao bây giờ... những người đó đã quyết chí không bỏ qua cho ta...

- Bà đừng lo lắng! Bây giờ chúng ta hãy đi báo quan đi.

Tam Nương nghe thế liền lắc đầu:

- Vô ích thôi. Những người đó... chúng ta đâu không lại đâu...

- Lẽ nào lại như vậy?

- Ông không biết họ là ai đấy thôi. Pháp luật có là gì với những người quyền quý. Ông biết đó, ta là nô bộc trong một gia đình giàu có. Năm năm trước, ta đã bỏ trốn khỏi nơi đó, trong tay họ vẫn còn giấy bán thân làm nô cả đời của ta. Dù bây giờ, ta có bị giết cũng không thể nói được lời nào...

Tứ Cửu nghe vậy liền kinh hoàng. Năm năm trước, hắc tình cờ gặp được Tam Nương, biết bà là một nô bộc của gia đình giàu có, nhưng vì phạm lỗi mà bị chủ nhân trừng phạt, bà không chịu nổi nên mới bỏ trốn. Nhìn bà thật đáng thương, nên hắc liền ra tay giúp đỡ. Sau một thời gian, mọi chuyện đã lắng xuống, hắc tìm cách đưa bà ra khỏi phương Bắc trốn đi nơi khác sinh sống. Thời gian trước, bởi vì Tứ Cửu bị tai nạn mà thương tật đôi chân, Tam Nương hay tin mới trở về để chăm sóc hắc...

Tam Nương càng nói, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

- Xin lỗi, Tứ Cửu... là ta đã liên lụy đến ông...

- ... những người đó không chỉ muốn bắt bà về mà còn muốn mạng của bà sao?

Tứ Cửu đến giờ vẫn bàng hoàng không dám tin vào sự thật.

Tam Nương gật đầu.

Tứ Cửu liền nổi giận mắng:

- Bà đã biết vậy vì sao còn quay về đây? Còn quay về làm gì?

Hai mắt của Tứ Cửu đã đỏ ửng, hắc trách bản thân làm liên lụy đến Tam Nương. Tam Nương thấy Tứ Cửu lo ình như thế thì rất xúc động. Bà cả một đời làm nô bộc hèn hạ bị người mắng chửi, không một ai thương xót, nay có người vì bà mà lo nghĩ như thế hỏi sao bà không cảm thấy cảm động. Càng như vậy, bà càng phải bảo vệ cho Tứ Cửu, không thể để hắc bị những người kia làm hại, họ đã biết được Tứ Cửu có liên quan đến bà, nhất định sẽ không tha cho Tứ Cửu...

Quyết tâm càng lúc càng tăng cao.

- Tứ Cửu, ông an tâm đi!

Tứ Cửu nghe thấy giọng điệu của Tam Nương đột ngột thay đổi thì bất ngờ nhìn bà. Tam Nương bình bình nói:

- Có người có thể cứu chúng ta!

Khó khăn lắm Tam Nương mới dẫn theo Tứ Cửu tìm đến địa chỉ ngôi nhà mà Dạ Đông Tuyết đã nói với bà. Ngó trước ngó sau, thấy trên đường không có một bóng người Tam Nương mới tiến đến gõ cửa.

- Tam tiểu thư! Tam tiểu thư!

Tiếng đập cửa vang dội giữa đêm khuya, Tam Nương sợ mình gây ra động tĩnh sẽ làm tên hắc y nhân mới nảy tìm đến nhưng bà hiện giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu nguyện Dạ Đông Tuyết có ở nơi này.

Cánh cửa cuối cùng cũng được hé mở. Thiếu nữ mặc áo trắng lạng lẽ xuất hiện như một bóng ma. Đến khi nhìn thấy mặt của thiếu nữ đó, Tứ Cửu lại một phen kinh ngạc. Đây không phải là A Tuyết sao?

Tam Nương cuống quýt nhìn Dạ Đông Tuyết gọi:

- Tam tiểu thư...

Dạ Đông Tuyết bây giờ đã không còn đóng giả A Tuyết ngây thơ đùa nghịch nữa, chỉ có một biểu tình nhàn nhạt.

Dạ Đông Tuyết khẽ nhướn mắt nhìn Tam Nương. Khi ánh mắt Dạ Đông Tuyết lướt qua, Tam Nương liền thấy rung mình, ánh mắt Dạ Đông Tuyết thậm chí còn lạnh lẽo, đáng sợ hơn cả tên hắc y nhân vừa này.

Dạ Đông Tuyết khẽ mở miệng nói:

- Vào đi!

Không chờ hai người kịp phản ứng, Dạ Đông Tuyết đã xoay người bước vào trong.

Tam Nương lôi kéo Tứ Cửu đến giờ vẫn chưa thích ứng được với sự thay đổi bất ngờ của Dạ Đông Tuyết vào, rồi đóng chặt cửa lại.

Bên trong nhà, chỉ có một chiếc bàn tròn đặt ở giữa, Dạ Đông Tuyết đang ngồi uống một ngụm trà.

Tam Nương và Tứ Cửu đứng thu mình một bên.

- Tam tiểu thư...

Dạ Đông Tuyết không màng nhìn, ra lệnh:

- Ngồi xuống đi!

Tam Nương nào có lòng dạ ngồi nói chuyện thông thả, bà liền đặt yêu cầu:

- Ta có thể nói cho nàng nghe những gì ta biết. Nhưng có một điều kiện!

Tam Nương đến giờ đã cùng đường, bà không có thể nhờ vả vào ai. Dạ Đông Tuyết chính là cái phao duy nhất bà có thể nương nhờ. Tam Nương nghĩ rằng Dạ Đông Tuyết chắc chắn sẽ đồng ý với yêu cầu của bà, nhưng trong lòng vẫn hồi hộp bất an.

Dạ Đông Tuyết khẽ phì cười:

- Hôm nay là bà đến van xin ta.

Nhìn nụ cười khinh khỉnh và bộ dáng bất cần của Dạ Đông Tuyết, Tam Nương liền hốt hoảng. Lẽ nào... bà đã tính sai ư?

Tam Nương vẫn cứng miệng nói:

- Chẳng lẽ... nàng không muốn biết chuyện đã xảy ra năm đó?

Dạ Đông Tuyết khẽ nhấp thêm một ngụm trà, bình thản nói:

- Ta chỉ có một chút tò mò. Cũng không hẳn không biết không được.

Đến lúc này, Tam Nương đã hoàn toàn tuyệt vọng, bà liền quỳ xuống van xin:

- Tam tiểu thư, xin nàng hãy rộng lòng cứu mạng Tam Nương và Tứ Cửu. Tam Nương nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp...

Tứ Cửu thấy Tam Nương bất ngờ quỳ xuống đất thì giật mình:

- Tam Nương, bà làm gì vậy?

- Không, chỉ cần nàng cứu mạng Tứ Cửu thôi. Tam tiểu thư...

Tam Nương dập mạnh đầu mình xuống đất, chẳng mấy chốc, trán bà ta đã rướn máu, Tứ Cầu can ngăn thế nào cũng không được.

Dạ Đông Tuyết lạnh nhạt nhếch mép cười.

11. Chương 11: Đêm Trăng Thứ Mười

- Tam tiểu thư... nô tì van xin nàng...

Tam Nương dập đầu van xin thật lâu mới nghe Dạ Đông Tuyết lên tiếng nói:

- Được rồi!

Tam Nương ngẩng mặt lên nhìn. Dạ Đông Tuyết vẫn một bộ dạng cách người ngàn dặm, thờ ơ nói:

- Ta sẽ xem xét... những gì bà biết có đáng để ta ngã giá hay không.

Tam Nương liền chấp nhận.

- Đa tạ tam tiểu thư! Đa tạ tam tiểu thư!

Dạ Đông Tuyết nhấn mạnh:

- Đủ! Ta chỉ nói “xem xét”!

- Tam tiểu thư an tâm. Nô tì sẽ thành thật nói tất cả.

Tam Nương bắt đầu kể:

- Nô tì từ năm mười ba tuổi đã bị bán cho Dạ gia làm nô tì hạ đẳng chuyên việc quét tước hậu viên. Khi đó gia chủ vừa kế thừa gia sản của Dạ gia nên thường xuyên phải ra ngoài giao thiệp, rất ít khi ở nhà. Trong nhà chỉ có Trần phu nhân là người hiền hậu luôn ăn chay tích đức...

Một ngày kia, Dạ Minh Thành nói với Trần thị:

“Ta dự định cưới một nữ nhân về làm thiếp, nàng có ý kiến gì không?”

Trần thị vẫn giữ nụ cười nhẹ, nhu thuận đáp:

“Tướng công năm thê bảy thiếp cũng là bình thường. Thiếp thân nào có ý kiến gì.”

Dạ Minh Thành nghe thế liền hài lòng, cười lớn nói:

“Vậy mọi chuyện do nàng thu xếp.”

“Thiếp thân đã rõ.”

Thế là, một ngày không xa, Nguyệt Vô Ưu được đón về Dạ gia. Nàng được Trần thị phân ột mảnh sân xinh đẹp, từng món vật dụng đều là hàng cao cấp gần bằng với chủ mẫu. Trước kia, lấy Trần thị, Trần Mộng Xuyên về là do lệnh của phụ mẫu, hoàn toàn không có yêu thương nên Dạ Minh Thành luôn hờ hững với nàng ta. Nay thấy Trần thị hành sự mọi điều ngăn nắp ổn thỏa, lại không giở tính ghen tuông thì Dạ Minh Thành lấy làm vừa ý, bắt đầu để ý và siêng đến An Tường viện của Trần thị hơn.

Từ đó, Trần thị cười về nhiều năm không có con, lần lượt sinh ra hai nhi nữ. Trong khi đó, Nguyệt Vô Ưu lại hoàn toàn không có tin tức. Vì nỗi lo muốn có con trai nối dòng, thế nên Dạ Minh Thành lại tiếp tục rước Liễu Như Thủy về làm tam phu nhân. Tính ra, Dạ Minh Thành chỉ có một thê, hai thiếp, không thể gọi là nhiều so với những người khác. Hắn cũng đối xử công bằng với các thê thiếp của mình, không để ai bị thiệt thòi. Nhưng có thể dễ dàng nhận ra, trong ba người ấy, Dạ Minh Thành vẫn để tâm đến Nguyệt Vô Ưu nhiều nhất.

Cuối cùng, Vô Ưu viện cũng truyền ra tin mừng. Khi Dạ Minh Thành trở về sau ba tháng buôn bán bên ngoài thì bụng của Nguyệt Vô Ưu cũng đã nổi rõ. Dạ Minh Thành vô cùng vui mừng, tổ chức tiệc mừng và ban thưởng cho các nô bộc trong phủ. Đó là những ngày vô cùng vui vẻ, náo nhiệt của Dạ gia. Ai nấy đều cầu phúc cho thai nhi trong bụng của nhị phu nhân...

Cho đến một ngày, mọi thứ sụp đổ...

Dạ Minh Thành phát hiện có một chiếc hài nam nhân khác dưới gầm giường của Nguyệt Vô Ưu. Dạ Minh Thành điên tiết gặng hỏi nhưng Nguyệt Vô Ưu đều phủ nhận không biết chiếc hài đó...

Liễu Như Thủy nhân cơ hội đó, đổ dầu vào lửa.

“Nhị tỷ à... dù tướng công thường xuyên phải ra ngoài làm ăn. Nhưng đó cũng là vì gia đình này, sao tỷ lại có thể sau lưng tướng công làm chuyện bại hoại như thế...”

“Thảo nào... cứ có cảm giác thời gian không đúng lắm...”

Trần thị luôn im lặng cũng phải lên tiếng hòa giải:

“Tam muội, mọi chuyện đúng sai là do tướng công quyết định. Muội không cần lo nhiều như vậy...”

Nhưng rồi... tất cả chứng cứ để chỉ rằng Nguyệt Vô Ưu đã thông đồng với nam nhân khác.

Dạ Minh Thành dùng mọi biện pháp từ mềm mỏng đến cứng rắn để thuyết phục Nguyệt Vô Ưu bỏ bào thai.

“Ưu Nhi, chỉ cần nàng chịu uống chén thuốc này, ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra...”

“Chúng ta có thể có thêm những đứa nhỏ khác...”

“Nếu nàng nhất quyết không chịu bỏ nó, thì giữa ta và nàng ân đoạn nghĩa tuyệt!”

“Nàng... thật sự coi trọng gã đó hơn ta?”

Cuối cùng, Nguyệt Vô Ưu chỉ bi thương nói:

“Chàng không tin ta... ta cũng không còn gì để nói nữa.”

Từ lúc đấy, Nguyệt Vô Ưu bị cấm cửa, không được rời khỏi Vô Ưu viện, nàng cũng chẳng muốn gặp ai nữa. Vô Ưu viện trở thành cấm địa của Dạ gia, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Còn Dạ Minh Thành không bước chân tới Vô Ưu viện lần nào nữa...

...

Trở lại hiện tại, Tam Nương cũng đã dừng lại câu chuyện cũ.

Dạ Đông Tuyết trong lòng lạnh lẽo nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản cứ như mọi chuyện không can hệ với nàng.

- Tam tiểu thư...

Tam Nương thấy Dạ Đông Tuyết mãi không phản ứng mới lên tiếng gọi.

Dạ Đông Tuyết khẽ cười nói:

- Ta vẫn chưa biết bà liên quan gì trong đó mà lại có người muốn thủ tiêu bà.

Tam Nương liền cuống cuống đáp:

- Vào năm đó, nô tì may mắn không bị đào thải, luôn an phận sống qua ngày. Nhưng mười năm trước, nô tì lại không nhẫn được mà lên tiếng mắng những nô bộc mới vào phủ khi họ bàn luận về nhị phu nhân. Sau đó, nô tì phát hiện xung quanh mình biến hóa kỳ lạ, lại nhớ đến những người trước kia không chết cũng biến mất nên nô tì mới bỏ trốn...

- Vậy ư...

Thấy Dạ Đông Tuyết không tin mình, Tam Nương liền hấp tấp nói nguyên do:

- Bởi vì nô tì đã phát hiện một chuyện. Chính là Lưu bà, bà ta thường lén lút gặp riêng với Yến Hồng, nô tì bên Thu Lương viện.

Lưu bà? Chính là bà vú thân cận của mẫu thân Dạ Đông Tuyết. Còn Thu Lương viện là viện của tam phu nhân Liễu Như Thủy.

- Thế thì sao?

Không ngờ được Dạ Đông Tuyết vẫn chưa hiểu được ẩn tình trong đó. Tam Nương liền giải thích:

- Trước đó, dù ba vị phu nhân chưa từng xích mích với nhau, nhưng ai cũng ngầm hiểu sự bằng mặt chẳng bằng lòng phía sau, nên hạ nhân giữa ba viện tuyết đối không có chuyện qua lại thân thiết. Mà hai người đó lại thần thần bí bí như vậy tuyết đối không phải là chuyện tốt lành gì. Nó thì còn nghi ngờ...

Nói đến đây, Tam Nương ngập ngừng. Dạ Đông Tuyết im lặng lắng nghe.

- ... nỗi oan của nhị phu nhân đều là do những người đó bày ra.

Nghe đến đây, tay đang cầm ly trà của Dạ Đông Tuyết liền siết lại, nước trà trong chén bị rung chuyển, may mắn vẫn chưa trào ra ngoài.

- Người... vì sao lại nghĩ nàng bị oan?

Tam Nương nghe Dạ Đông Tuyết hỏi thì thành thật trả lời:

- Tam Nương có vài lần gặp được nhị phu nhân, đó là người có tâm địa lương thiện, nàng giúp đỡ rất nhiều người, tuyết đối không phải loại người có thể làm ra chuyện vụng trộm đó. Hơn nữa, hơn nữa, công việc của Tam Nương chính là quét dọn bên ngoài Vô Ưu viện, nếu có người lạ mặt nào vào đó, Tam Nương nhất định sẽ biết...

Dạ Đông Tuyết trầm mặc không nói.

Tam Nương sốt ruột nhìn Dạ Đông Tuyết. Lúc này, mới giật mình nhớ ra: trước lúc bà rời khỏi Dạ gia, bà cũng có biết tình cảnh của Dạ Đông Tuyết. Dù rằng Dạ Minh Thành không ngó ngàng đến Dạ Đông Tuyết nhưng vẫn không bác bỏ thân phận tam tiểu thư của nàng. Liệu... có khi nào Dạ Đông Tuyết vì giữ lấy thân phận tam tiểu thư của mình mà bỏ qua chuyện cũ, chỉ cầu phú quý?

Tam Nương càng nghĩ càng thêm lo lắng, nếu đúng như vậy, thì bà đã tự đưa mình vào hang cọp...

Nhưng Tam Nương lại không ngờ rằng sau khi bà rời khỏi Dạ gia, đã có nhiều thứ đã thay đổi.

Dạ Đông Tuyết mãi mới ngược mặt lên nhìn Tam Nương. Tam Nương bây giờ phần nào hiểu được vì sao bà lại có cảm giác e ngại Dạ Đông Tuyết. Một cô nương năm nay mới mười lăm tuổi mà lại có sự bình tĩnh đến cùng cực, giống như đã trải qua mọi tang thương, ánh mắt của nàng bình lặng đến mức như không còn chuyện gì trên thế gian này có thể tổn thương được nàng. Cảm giác thần bí và âm trầm mức mức làm người khác phải sợ hãi...

- Ta sẽ thu xếp cho hai người một nơi an toàn.

Tam Nương vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của mình nên không nghe thấy lời của Dạ Đông Tuyết nói.

- Tam tiểu thư...

- Sẽ không ai có thể tìm ra hai người. Hãy an tâm ở đó sinh sống.

Tam Nương lúc này mới bừng tỉnh. Xúc động gọi:

- ...tiểu thư...

Dạ Đông Tuyết xoay người biểu thị không muốn nói tiếp nữa. Tam Nương hai mắt rưng rưng nước mắt đập đầu lay tạ. Xong rồi, bà mới đứng dậy ra ngoài, Tứ Cẩu đã chờ bà lâu rồi chắc hẳn đang rất lo lắng.

- Tiểu thư, tạm biệt!

Khi Tam Nương sắp khép cửa lại, Dạ Đông Tuyết mới nhẹ nói:

- Tam Nương, đa tạ.

Dù rất nhỏ, nhưng Tam Nương vẫn nghe được, nước mắt bà lại trào ra. Chỉ là, bà không rõ lắm, Dạ Đông Tuyết đa tạ bà vì chuyện gì? Vì câu chuyện bà kể hôm nay hay vì... đa tạ vì bà đã đồng cảm với mẫu thân nàng?

Điều đó, cũng không còn quan trọng nữa.

...

Tam Nương và Tứ Cầu rời đi rồi, Tang Ly mới xuất hiện. Trên người hắn đang mặc hắc y. Rõ ràng chính là kẻ vừa rồi đã đuổi giết Tam Nương và Tứ Cầu!

- Người không sao?

Tang Ly tự hiểu Dạ Đông Tuyết là đang quan tâm hỏi han hắn, nhưng những câu nói cụt ngủn của nàng thật làm người khác cảm thấy bị ai.

- Ta không sao. Chỉ là vết thương ngoài da thôi.

Dạ Đông Tuyết gật đầu, Tang Ly là truyền nhân của thần y mà, có vết thương nào có thể làm khó dễ được hắn, biết vậy nhưng Dạ Đông Tuyết vẫn mở miệng hỏi. Dù sao, Tang Ly vì thực hiện kế hoạch của nàng nên mới bị thương.

Dạ Đông Tuyết biết Tam Nương không phải là người dễ thu phục, bà ta là người cẩn trọng và bo bo giữ mình, nếu không bị dồn đến đường cùng, bà ta sẽ không hé miệng nói nửa câu. Bởi vậy, Dạ Đông Tuyết mới lợi dụng điểm yếu của Tam Nương và nỗi lo sợ bị kẻ chủ mưu phía sau thủ tiêu. Đến đường cùng, Tam Nương không còn cách nào khác phải đến nhờ đến sự giúp đỡ của Dạ Đông Tuyết. Chỉ có như vậy mới khiến bà ta cam tâm tình nguyện nói ra tất cả mọi chuyện lúc xưa...

- Nàng không giữ bà ta lại để minh oan ấu thân nàng sao?

Nghe Tang Ly hỏi như thế Dạ Đông Tuyết nhướn mày nhìn hắn.

- Người cần sao?

Dạ Đông Tuyết tiếp tục nói:

- Ta chợt hiểu ra: điều duy nhất người muốn chỉ là sự tin tưởng của Dạ Minh Thành.

Vì vậy, cho đến lúc mẫu thân mất, người vẫn không một lần nhắc đến chuyện cũ. Bởi vì, lòng của nàng đã chết.

12. Chương 12: Đêm Trăng Thứ Mười Một

- Người đứng phía sau là Liễu thị thật sao?

Tang Ly bắt chuyện, nghe giọng thì nghiêm trọng nhưng vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên như không.

Dạ Đông Tuyết suy ngẫm một lúc mới lên tiếng đáp lời:

- Yến Hồng theo như ta biết chỉ là một nô tì bậc trung bên Thu Lương viện.

Đáy mắt Tang Ly lóe sáng:

- Nàng nghi ngờ Yến Hồng không phải là người của Liễu thị?

Dạ Đông Tuyết không đáp. Tang Ly lại ồm ồm nói tiếp:

- Nếu thật không phải là Liễu thị làm ra thì trong Dạ gia chỉ còn lại một người khả nghi... Trần thị.

Dạ Đông Tuyết ngẫm nghĩ một lúc vẫn không hiểu được.

- Ta đã từng gặp Trần thị vài lần. Dù không thân cận nhưng ta vẫn có cảm giác đó là một người hiền hậu... ta thật sự không hiểu.

Dạ Đông Tuyết lắc đầu thở dài.

Tang Ly lại đưa tay xoắn lấy tóc của Dạ Đông Tuyết, dịu dàng cười, sủng nịch nói:

- Cho dù nàng có thông minh đến mấy, đối với việc đấu đá giữa các nữ nhân nàng cũng không tinh tường. Để có thể sinh tồn trong một gia tộc lớn, có mấy ai là kẻ vô tội? Những kẻ đơn thuần thật sự nếu không phải có người toàn tâm bảo bọc thì chính là kẻ ngốc.

Dạ Đông Tuyết nhú mày nhìn Tang Ly, trầm giọng xuống:

- Người đang ám chỉ ta?

Tang Ly nằm dài lên bàn nở một nụ cười thật tươi với Dạ Đông Tuyết.

- Ta có nói thế sao.

Dạ Đông Tuyết hừ lạnh, không thèm so đo với Tang Ly nữa.

Tang Ly cũng khôi phục bộ dáng nghiêm túc, hỏi:

- Tiếp theo nàng muốn làm gì?

Dạ Đông Tuyết giọng cao khỏe miệng, thản nhiên nói:

- Không phải Thu Lương viện sao. Vậy ra tay từ đó đi! Dù cho Liễu thị không phải kẻ chủ mưu thì bà ta cũng không thoát được liên qua.

Thấy Dạ Đông Tuyết đã lấy lại tinh thần chiến đấu, Tang Ly liền an tâm.

...

Ngày hôm đó, khi Dạ Minh Thành đến Thu Lương viện nghỉ ngơi thì phát hiện ra chiếc hài nam nhân dưới góc giường. Nhìn thấy chiếc hài đó, Liễu thị không những không chột dạ mà lại còn nổi cơn tam bành. Liễu thị liền giắt lấy chiếc hài đó xông xông đi về An Tường viện.

An Tường viện nằm ở phía đông, được xây dựng rất trang nhã. Ngoài sân không trồng nhiều hoa thơm như các nơi khác mà khắp nơi đều là thảo mộc, tỏa hương thơm nhẹ nhàng giúp an tâm, thanh tịnh. Bên trong nhà lại càng đơn giản, không có nhiều vật trang trí, nhưng vẫn không làm mất vẻ trang nghiêm. Những nô bộc trong Dạ gia truyền tai nhau những điều điều tốt đẹp của Trần thị như: tâm địa thánh thiện, không làm khó kẻ dưới, làm phước cứu người, cứu mạng kẻ cơ hàn...

Trần thị trong vô thức trở thành hình tượng thánh thiện ọi người tôn kính, được vào An Tường viện phục vụ chính là mơ ước của tất cả gia nô Dạ gia và của cả một tầng lớp bá tánh thường dân ở phương Bắc.

Trần thị đang ở tĩnh thất, ngồi trên bồ đoàn hướng tượng Phật để dưỡng tâm. Trong những lúc thế này, đều kiêng kỵ người khác quấy rầy nên trong phòng giờ chỉ có mỗi Thư bà bà. Thư bà bà là người đã theo hầu hạ Trần thị từ lúc Trần thị bước chân vào Trần gia, nói đúng ra bà là người do chủ mẫu lúc đó, mẫu thân của Dạ Minh Thành đưa tới để trông coi nàng dâu mới cưới. Nhưng theo Trần thị mấy mươi năm, Thư bà bà đã hoàn toàn bị hành vi và khí độ của Trần thị tin phục, trở thành nô bộc trung thành, toàn tâm hầu hạ. Thư bà bà hằng đêm luôn tạ ơn trời Phật vì đã cho nàng gặp được chủ tử tốt bụng như Trần thị...

Đột ngột, cửa lớn bị tông phá, Liễu thị hung tấn dữ tợn dùng dùng bước vào, nhìn dáng lưng của Trần thị vẫn thẳng tắp ngồi thiền mà càng nổi cơn giận. Trong ý nghĩ của Liễu thị, Trần thị ra vẻ như thế không phải vì Trần thị là người xuất trần thoát tục, không để tâm vì mọi chuyện trên thế gian mà vì Trần thị không đặt nàng vào trong mắt!

Liễu thị nắm chiếc hài đó ném xuống trước mặt Trần thị, quát lớn:

- Trần Mộng Xuyên! Người làm vậy là có ý gì?

Trần thị vẫn không mở mắt, dù Liễu thị hung hăng như vậy cũng không phật ý, hiền từ nói:

- Tam muội nói vậy là có ý gì? Tỷ quả thật không hiểu.

Sự từ tốn của Trần thị càng làm Liễu thị cảm thấy bị khinh thường, nhục nhã. Tiếng “tam muội” kia làm Liễu thị ghét cay ghét đắng, làm nàng phải nhớ thân phận của mình, không phải là chính thất mà chỉ là tiểu thiếp. Liễu thị gất gỏng:

- Trần Mộng Xuyên, người đừng giả vờ cao thượng với ta! Người đừng xem ta thành nữ nhân ngu ngốc kia! Người nghĩ ta cái gì cũng không biết? Nếu người dám động đến ta, ta nhất định dù chết cũng kéo người theo...

Sau khi phá đủ, Liễu thị mới hùng hồn bỏ đi. Thư bà bà, người đã hầu hạ Trần thị mấy mươi năm mới đánh tiếng hỏi:

- Phu nhân, lẽ nào lại để nàng ta làm càn như vậy?

Trần thị không đáp, vẫn tĩnh lặng như cũ, giống như bấy giờ việc Liễu thị gây sự ở An Tường viện không quan hệ gì đến mình.

- Thư bà bà, nàng ta chỉ là trong cơn nóng giận mới nông nổi làm ra chuyện như vậy. Bà không cần phải giận dữ.

Thư bà bà khẽ thở dài, phu nhân quả thật là người lương thiện. Nhưng vì phu nhân thiện lương như thế nên bà lại càng phải bảo vệ phu nhân, không để những thứ ti tiện mà nàng phiền lòng...

...

Dạ Đông Tuyết và Tang Ly vẫn luôn ẩn nấp theo dõi những gì đã xảy ra. Hai người đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu đồng ý, thế là, Tang Ly vô thanh vô tức đưa Dạ Đông Tuyết ly khai ở nơi đó, quay trở về biệt viện của nàng.

- Người nghĩ Trần thị có phải đang giả vờ hay không?

Dạ Đông Tuyết lên tiếng Tang Ly. Dù trong lĩnh vực thương mại, nàng có tài năng đến đâu thì trong việc đánh giá giữa người với người cùng với những âm mưu, thủ đoạn giữa các nữ nhân nàng vẫn là kẻ ngoài cuộc, không hiểu biết. Dạ Đông Tuyết không phủ nhận điều đó, nên trong vấn đề này, nàng vẫn luôn hỏi ý kiến Tang Ly.

Tang Ly nghe Dạ Đông Tuyết hỏi không đáp, mà còn hỏi ngược lại:

- Nàng đánh giá thế nào?

Dạ Đông Tuyết trầm ngâm suy nghĩ một lúc, thừa nhận:

- Ta không biết. Nếu nói Trần thị là người vô tội thì ta không tin, nhưng thật sự ta chẳng tìm ra được bằng chứng hay bất cứ điểm khả nghi nào từ Trần thị.

Tang Ly cười cười, xoa xoa đầu Dạ Đông Tuyết khen ngợi, Dạ Đông Tuyết bực mình né tránh bàn tay xấu xa của hắn.

- Được rồi. Có một điều nàng nên nhớ, quá sạch sẽ cũng không hay!

Dạ Đông Tuyết trừng mắt nhìn Tang Ly, trong lòng thầm gắt: “ở bẩn như ngươi thì tốt chắc!”. Nói vậy thôi, nhưng Dạ Đông Tuyết cũng đã hiểu ý Tang Ly.

Trần thị quá sạch sẽ! Không tìm ra một khuyết điểm nào!

Nhưng mà, Trần thị là đã là người thoát tục, vì sao không xuất gia? Nếu bà ta không tranh giành, không có tâm tưởng trần tục, vậy bà ta ở lại hậu viện làm gì?

Trong lúc hỗn loạn đó, có hai tin tức không biết tốt xấu truyền đến:

Thứ nhất, đại tiểu thư Dạ Kim Ngọc, người xuất giá đã lâu quay trở lại thăm nhà. Trên dưới Dạ gia như có chiến sự, ai nấy đều bận rộn chuẩn bị tiếp đón đại tiểu thư. Khắp nơi tràn đầy hơi thở.

Tin tức thứ hai, có người ngỏ ý cầu hôn tứ tiểu thư Dạ Kim Lan.

Người đó nghe nói là hầu gia Trương Thiện Hào sắp phụng lệnh vua mà chuyển phượng Bắc cai quản. Nghe danh tài nữ của tứ tiểu thư Dạ Kim Lan mà ngưỡng mộ, muốn cưới nàng làm vợ. Điều quan trọng là Trương

Thiện Hào năm nay đã xấp xỉ bốn mươi, đến giờ vẫn không có một mụn con. Quan trọng nhất, phu nhân của hắn vẫn còn, cưới Dạ Kim Lan về là với danh phận là bình thê.

Khi Dạ Kim Lan nghe được tin đó, đã tức không nhẹ, điên cuồng phá nát Thủy Tiên viện không chỉ một lần. Người trong Thủy Tiên viện ai nấy nom nớp lo sợ, không biết khi nào đến lượt mình chịu tội...

Còn Dạ Đông Tuyết khi nghe tin này liền đảo mắt nghi ngờ nhìn Tang Ly, hắn không né tránh ánh mắt của nàng, vẻ mặt cứng chịu xoắn xoắn tóc của Dạ Đông Tuyết đùa nghịch. Mối hận càng lúc càng nhếch cao, vẻ mặt gian manh giống hệt như lão hồ ly.

Dạ Đông Tuyết cũng chẳng lên tiếng hỏi.

13. Chương 13: Đêm Trăng Thứ Mười Hai

Cuối cùng, ngày đại tiểu thư Dạ Kim Ngọc hồi phủ đã đến. Dạ phủ như khoác một lớp áo mới, khắp nơi đều được trang trí, làm mới. Đặc biệt ở Ngọc Cát viện, nơi ở của Dạ Kim Ngọc trước khi xuất giá, mọi thứ đều được đổi mới một lượt để chào đón Dạ Kim Ngọc về thăm nhà.

Dạ Kim Ngọc bước xuống xe ngựa, có hai tì nữ tiến đến đỡ nàng. Dạ Kim Ngọc năm nay mới hai mươi tuổi nhưng vẻ mặt đã biểu thị dịu dàng thành thực không như những nữ nhân ở tuổi của nàng, toàn thân phát ra khí chất lạnh nhạt, cao ngạo của chủ mẫu.

Lưu quản gia tiến tới thỉnh an:

- Đại tiểu thư, người đã về!

Dạ Kim Ngọc khẽ nhìn qua Lưu quản gia, chậm rãi nói:

- Lưu quản gia, đã lâu không gặp! Ông vẫn khỏe chứ?

Dù chỉ là một câu nói xã giao thông thường vẫn khiến Lưu quản gia cảm động, hai mắt ươn ướt:

- Nhờ phúc của tiểu thư, tiểu nhân vẫn khỏe.

- Vậy thì tốt rồi.

Chào hỏi vài câu, Dạ Kim Ngọc cũng không dừng lại lâu, một mạch tiến về Ngọc Cát viện của nàng.

Một đường đi, những nô bộc trong phủ ai nấy đều cúi thấp đầu chào nàng, trong giọng nói không giấu vẻ vui mừng. Dạ Kim Ngọc không tự cao, khẽ gật đầu đáp lại. Khi Dạ Kim Ngọc đã đi qua, những gia nhân ấy mới dám ngước đầu lên nhìn theo bóng của nàng, cảm động vô cùng, trong mắt không giấu được sự tôn kính. Đại tiểu thư đúng là người dịu dàng, cao quý như đại phu nhân...

Bước vào phòng, Dạ Kim Ngọc mới ngồi xuống nghỉ ngơi rồi lên tiếng phân phó:

- Mai Nhi, hãy đi chuẩn bị nước tắm. Sau khi tẩy trần xong, ta sẽ qua thăm mẫu thân.

- Dạ, phu nhân.

Người tên Lan Nhi liền tuân lệnh đi làm. Dạ Kim Ngọc tiếp tục ra lệnh:

- Lan Nhi, em đi kiểm tra lại các quà tặng rồi mang tặng đến mọi người trong phủ đi.

- Dạ, phu nhân.

Sau khi mọi người đã lui ra hết, Dạ Kim Ngọc mới khép hờ mắt, khí chất cao quý, lạnh nhạt gì đã hoàn toàn mất đi, nếu có chỉ có sự mệt mỏi đè nặng trên vai nàng. Nàng lê bước tới chiếc giường đã chuẩn bị sẵn, nằm dài xuống, hoàn toàn kiệt sức. Lúc nào cũng phải duy trì hình tượng của đại tiểu thư hiền lương thực đức, hình tượng con dâu trưởng Lâm gia thật quá mệt mỏi...

Dạ Kim Ngọc từ từ khép mắt lại. Nàng muốn ngủ một giấc thật sâu, không mộng mị, không phải suy nghĩ gì cả. Nhưng đáng tiếc, nàng không thể làm được! Nàng không thể buông thả bản thân mình như vậy!

Nàng là đại tiểu thư của đệ nhất thế gia!

Nàng là phu nhân của đại thiếu gia Lâm Nguyên Khang, người sẽ trở thành gia chủ Lâm gia tiếp theo.

Nàng là Dạ Kim Ngọc, nàng phải làm tròn bổn phận của mình, không thể có khuyết điểm!

Trước lúc mọi người trở về, đôi mắt của Dạ Kim Ngọc đã mở ra, lưu loát ngồi dậy, tiến tới ngồi bên cửa sổ như đang nhìn nhả ngắm cảnh bên ngoài.

...

Sau khi đã chuẩn bị tươm tất, Dạ Kim Ngọc dẫn theo hai nô tì tiến tới An Tường viện để thỉnh an mẫu thân nàng.

Trên đường đi, có một vài nữ tì tuổi còn nhỏ mới vào Dạ gia thời gian gần đây được nghe thấy danh tiếng của đại tiểu thư lấy làm tò mò nên lén lén lúp lúp nhìn trộm nàng trong hoa viên.

Thấy Dạ Kim Ngọc từ xa đi tới, có người háo hức chen lấn tới trước để được thấy rõ hơn, những người đằng trước đương nhiên không chịu nhường, thế là một đoàn xô đẩy nhau, càng lúc càng loạn.

Dạ Kim Ngọc bước tới, thấy một đám đang náo loạn như thế thì dừng bước, lên tiếng nói:

- Đằng kia đang làm gì?

Lưu quản gia này giờ vẫn đi kế bên hầu Dạ Kim Ngọc, nghe nàng nói thế liền chúng mắt những nữ tì đang làm loạn kia. Thật là quá mất mặt! Đại tiểu thư hiếm có cơ hội về thăm nhà như thế lại gây ra chuyện khó coi thế kia, chẳng khác gì đang làm bẽ mặt hân. Lưu quản gia liền tiến lên quát:

- Các người đang làm gì?

Mấy nữ tì kia trông thấy vẻ mặt tức giận của Lưu quản gia liền biết mình đã gây chuyện lớn, tất cả sợ hãi quỳ xuống van xin:

- Đại tiểu thư... xin hãy tha cho nô tì...

- ... nô tì không dám nữa...

Lưu quản gia định lên tiếng mắng nữa thì Dạ Kim Ngọc đã đi đến, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Các người vì sao lại gây rối ở đây?

Mấy nô tì quỳ trên đất thấy nàng xuất hiện cứ như vị cứu tinh nhưng trong lòng vẫn còn e ngại không dám lên tiếng. Mãi mới có người đánh gan nói:

- Đại tiểu thư, chúng nô tì là người mới vào Dạ gia, trước giờ luôn nghe thấy danh tiếng của người nên mới cả gan đến đây để nhìn trộm, xin tiểu thư hãy tha cho nô tì...

- Đúng vậy, tiểu thư. Nô tì vì quá ngưỡng mộ nên mới làm càn...

Thế là lại nhao nhao lên.

- Các người nghe đồn về ta thế nào?

- Mọi người đều nói tiểu thư đẹp tựa thiên tiên.

- Danh hiệu tài nữ của người chẳng ai là không biết...

- Nghe nói, thơ văn người làm ra đều thuộc hàng tuyệt tác...

- Người ta nói rằng tiểu thư lương thiện giống như đại phu nhân vậy...

Người một câu, ta một câu cứ nhao nhao lên kể những sự tích của Dạ Kim Ngọc, tất cả đều là lời khen ngợi, không hẳn là nịnh hót mà trong lòng các nàng đều đẩy lên sự ngưỡng mộ, tôn sùng.

Dạ Kim Ngọc nghe thấy trong bụng liền vui sướng nhưng vẫn không để lộ ra mặt, chỉ là cơ mặt càng lúc càng giãn ra.

- Thế các người gặp ta rồi có cảm giác giống như trong đồn đại không?

Mấy nô tì trên đất lại một phen nháo nhào:

- Nô tì thấy tiểu thư còn tốt hơn rất nhiều so với những lời đồn đó...

- Tiểu thư còn đẹp hơn cả tiên nữ..

Tới lúc này, khoe môi của Dạ Kim Ngọc cũng đã nâng cao. Dạ Kim Ngọc xoay lưng lại không để ý đến các nàng nữa, chỉ đơn giản nói:

- Các nàng cũng là vô tình, Lưu quản gia đừng trách tội.

Lưu quản gia liền cúi đầu xua nịnh:

- Dạ, lão nô sẽ làm theo ý đại tiểu thư.

- Các người đứng lên hết đi. Lần sau đừng gây ra chuyện như vậy nữa.

- Cám ơn đại tiểu thư...

Đi được vài bước, Dạ Kim Ngọc lại dừng chân, quay lại nói với Lan Nhi:

- Hôm nay gặp được cũng là duyên phận. Người hãy lấy vài thứ thưởng cho các nàng đi.

Lan Nhi liền cúi đầu nhận lệnh.

- Dạ, phu nhân.

Lan Nhi quay lại phân phát ỗi người một cái hà bao, đây là vật mà Dạ Kim Ngọc đã từng ra lệnh chuẩn bị rất nhiều để thưởng cho các nô tài. Những người nhận được liền vui mừng, cám ơn Dạ Kim Ngọc rồi rít, tung hô nàng đến tận trời.

Dạ Kim Ngọc cũng không nán lại, tiếp tục lên đường đi, mắt khẽ nhìn thấy một thiếu nữ mặc y phục trắng đứng trong góc hoa viên cũng tiện miệng nói:

- Tặng luôn cho nàng ta một phần.

Dù thiếu nữ đó không mặc y phục hạ nhân nhưng y phục của nàng cũng thuộc loại bình dân tầm thường nên Dạ Kim Ngọc cũng nghĩ nàng không là gia nhân thì cũng là người quen của gia nhân trong phủ nên mới bảo ban cho nàng món quà dành cho hạ nhân.

Thiếu nữ đó cầm lấy hà bao Lan Nhi đưa cho không lên tiếng cảm tạ, chỉ nhìn Dạ Kim Ngọc cười thật tươi.

Khi nhìn thấy nụ cười của thiếu nữ đó, Dạ Kim Ngọc bỗng nhiên cảm thấy chột dạ xoay mặt đi. Rõ ràng đó là nụ cười hồn nhiên, thỏa mãn nhưng tại sao lại gây cho Dạ Kim Ngọc một cảm giác rất kỳ quái. Kỳ lạ ở điểm nào thì Dạ Kim Ngọc cũng không giải thích được, chỉ đơn giản nàng cảm thấy khó chịu.

Dạ Kim Ngọc càng rảo bước nhanh rời khỏi hoa viên.

Thiếu nữ áo trắng kia lúc này mới thu lại nụ cười tươi rói của mình, hà bao trên tay đang bị nàng bóp chặt. Nàng cười giấu tự hỏi:

- Người thật sự không biết ta ư? Hay trong mắt người và tất cả những người ở đây ta vốn không tồn tại?

Thiếu nữ đó chính là Dạ Đông Tuyết.

14. Chương 14: Đêm Trăng Thứ Mười Ba

Dạ Kim Lan thông thả bước vào An Tường viện, Trần thị nghiêm trang ở ghế chủ tọa nhận lễ của nàng.

- Mẫu thân, nữ nhi đã về!

Trần thị cười nhẹ, hiền từ nói:

- Về được là tốt rồi!

Dạ Kim Lan phúc thân, rồi chỉ thị mấy nô bộc bên dưới đưa quà tặng cho Trần thị vào. Từng cử chỉ xoay người, phát tay của Dạ Kim Lan đều thể hiện khí thế cao quý của bậc người trên, ẩn trong sự trang nghiêm đó là sự ôn từ mềm mại. Trần thị thấy nữ nhi mình xuất sắc thế thì khẽ gật đầu hài lòng. Từng món quà được đặt chồng chồng trên bàn, toàn là những mặt hàng cao cấp. Trần thị không chú ý tới, gọi Dạ Kim Lan đến ngồi cạnh mình.

- Lan Nhi, đến đây với mẫu thân!

Bức tranh mẫu tử từ từ hiện ra trước mắt mọi người thật êm dịu, trong mắt ai nấy đều hiện lên sự ngưỡng mộ, nhưng không ai dám để lộ liễu hiện ra. Dù rằng chủ nhân của các nàng là người ôn nhu, không bao giờ trách mắng kẻ dưới nhưng thân là người của Dạ gia, hoặc là nô tì của đại tiểu thư Dạ gia đều phải có phẩm hạnh của mình, tuyệt đối không thể có những hành động luống cuống làm mất mặt chủ tử.

Gặp được người chủ tử tốt như thế là phúc phận của các nàng.

Sau khi mọi thứ đã được an bài thỏa đáng, Trần thị ọi người lui ra ngoài để hai mẫu tử nàng trò chuyện.

Trần thị nghiêm khắc bảo nữ nhi:

- Lan Nhi, bên Lâm gia không có chuyện gì chứ?

Dạ Kim Lan khẽ đáp:

- Bẩm mẫu thân, mọi thứ vẫn ổn thỏa.

Từ lúc hiểu biết, luôn được nghe kể và chứng kiến từng hành động thanh cao, từng cử chỉ thanh tao của Trần thị, trong tâm tưởng của Dạ Kim Lan đã trở nên tôn sùng, xem đó là mục tiêu hành phấn đấu. Nàng vô cùng tự hào có người toàn tài toàn đức như vậy là mẫu thân của mình. Người đó không chỉ là mẫu thân mà còn là thần tượng của nàng.

Vì vậy, Dạ Kim Lan trong tiềm thức vô tình đã bắt chước lại từng cử chỉ, hành động của Trần thị, từ từ việc giả trang đó trở thành một phần cuộc sống của nàng, nàng trở thành bản sao của Trần thị trong mắt người khác. Rồi không biết từ lúc nào, việc giả dạng trở thành điều cấp thiết trong cuộc sống của nàng, nàng không muốn phá vỡ hình tượng của mình, làm người khác thất vọng về mình. Nàng cũng hiểu rằng bản thân mình thật chất không có đủ khả năng, nên lúc nào, lúc nào cũng phải gồng mình lên để diễn tròn vai...

Dạ Kim Lan là người hoàn hảo không tì vết!

Trần thị liếc mắt nhìn Dạ Kim Lan, nhìn nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn của Dạ Kim Lan. Trần thị nói:

- Ta là mẫu thân của con. Con có suy nghĩ gì lẽ nào ta lại không nhìn ra!

Dạ Kim Lan chột dạ, cả người khẽ run một cái.

Nàng thật sự không muốn mẫu thân đại nhân của mình thất vọng về nàng.

Trần thị xem như không thấy vẻ mặt tái mét của Dạ Kim Lan, giọng điệu hiền từ bảo:

- Nói mẫu thân nghe, ở Lâm gia con bị uất ức gì?

Dạ Kim Lan chần chừ không biết có nên nói thật hay không, nếu nói thật, chắc chắn mẫu thân sẽ rất buồn vì có người con như nàng...

- Thật sự không có việc gì mà. Lẽ nào nữ nhi lại dám dối mẫu...

Trần thị lên tiếng ra lệnh cắt ngang lời của Dạ Kim lan:

- Nói!

Dạ Kim Lan tuyệt vọng, không còn nhớ cái gì là bảo trì hình tượng của mình nữa, sự hoang mang, ngần ngại liên tục xuất hiện trên mặt nàng.

- ...Lâm Nguyên Khang dường như không vừa ý với nữ nhi... hẳn định rước mấy thiếp thất về...

Cuối cùng, Dạ Kim Lan cũng bật tiếng nói, nhẹ đến nỗi không biết có phải chính nàng đang nói hay không.

- ...lần này hẳn đã quyết tâm... nếu như, nữ nhi ngăn cản hẳn nhất định sẽ trở mặt...

Trước giờ, Dạ Kim Lan luôn cảm thấy điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời Trần thị chính là phụ thân nàng vẫn có nàng hầu, chứ không phải là một cặp hết tình hết ý đối đãi nhau. Nên Dạ Kim Lan nảy lên một suy nghĩ, nếu phu quân của nàng chỉ có một mình nàng là thê thì cuộc đời của nàng sẽ đẹp hơn cả mẫu thân, sẽ hoàn hảo nhất...

Nên, Dạ Kim Lan từ lúc về làm dâu Lâm gia, nàng đã luôn chứng tỏ mình không chỉ là một người ôn lương thực đức, mà nàng còn bản lĩnh quản lý gia đình... Nàng không chỉ là một người vợ hiền từ mà còn là người vợ tài năng! Lúc đó, Lâm Nguyên Khang rất vui vẻ vì điều đó, còn khen ngợi làm nàng vui mừng xác định rằng chỉ cần mình làm tốt mọi thứ Lâm Nguyên Khang chắc chắn sẽ quý trọng mình mà không nghĩ đến nữ nhân khác. Nàng sẽ mãi mãi là thê tử duy nhất của hắn!

Nào ngờ, chỉ một thời gian ngắn, Lâm Nguyên Khang đã không còn hào hứng mà bắt đầu mặt nặng mày nhẹ với nàng, luôn tìm cách gây hấn, dù lúc nào nàng cũng uyển chuyển né tránh không để cuộc gây gổ xảy ra. Càng lúc, Lâm Nguyên Khang càng né tránh, xa lánh nàng. Nàng vẫn không để tâm mà làm tốt bổn phận của mình. Đến bây giờ, mới thành thân chưa tròn hai năm mà Lâm Nguyên Khang gần như không bước chân vào phòng của nàng, còn đời cưới cùng lúc nhiều thị thiếp khác.

Đến đây, nàng quả thật không thể chịu đựng được nữa!

...

Dạ Kim Lan vừa kể lại vừa cảm thấy uất hận đến mức nước mắt trào ra, run run nói:

- Nữ nhi sợ... mình còn tiếp tục ở đó... nữ nhi sẽ giết hết những nữ nhân đó mất...

Trần thị chỉ nhàn nhạt nhìn Dạ Kim Lan.

Dạ Kim Lan thật sự rất sợ Trần thị sau khi nghe suy nghĩ thật của mình sẽ thất vọng đi. Nhưng bây giờ, nàng đã không còn lo được nhiều như thế nữa.

Mãi lúc sau, mới nghe Trần thị khẽ thở dài nói:

- Có vẻ ta đã sai...

- Mẫu thân...

Dạ Kim Lan hốt hoảng gọi, không ngờ, Trần thị thản nhiên nói:

- Muốn giết thì cứ giết thôi!

Dạ Kim Lan như bị sét đánh, mở to mắt Trần thị như không thể tin được.

Bên trên, Dạ Đông Tuyết và Tang Ly đang theo dõi cũng giật mình.

Chỉ có duy nhất Trần thị vẫn bình thản ngồi đó, như thể lời vừa nói ra là của bà ta.

Dạ Kim Lan chỉ có thể lắp bắp:

- ...mẫu... mẫu thân...

Lúc này, trong tiềm thức của Dạ Kim Lan có cái gì đó sụp đổ, cũng có thứ gì đó đang sinh ra...

15. Chương 15: Đêm Trăng Thứ Mười Bốn

- Muốn giết cứ giết thôi!

Đến giờ Dạ Kim Lan vẫn chưa hoàn hồn vì câu nói của Trần thị.

Thấy nữ nhi vẻ mặt bàng hoàng như thế, Trần thị thở dài nói:

- Ta dường như đã quá bảo bọc con. Đến chút chuyện như thế cũng không làm được.

Dạ Kim Lan lắp bắp:

- ...mẫu thân, tại sao...

Trần thị liếc nhìn Dạ Kim Lan, khóe môi nâng cao, một tia quyết liệt, lạnh lẽo thoáng qua mà Dạ Kim Lan rùng mình.

- ...chỉ cần, không ai biết được con là người phía sau, ai có thể trách được con?

Dạ Kim Lan bỗng nhiên bình tĩnh, hóa ra, hóa ra mẫu thân trước giờ cũng giống như nàng, đều là giả tạo.

Nhưng Dạ Kim Lan chẳng những không có bất cứ chút gì gọi là tuyệt vọng hay phản ứng tiêu cực nào mà trái lại còn cảm thấy hân hoan. Mẫu thân thật đúng là mẫu thân, là người tài giỏi nhất.

Hoặc có lẽ, bản chất của hai người như nhau?

Nhìn ánh mắt sáng tỏ của Dạ Kim Lan, Trần thị liền hài lòng.

Dạ Kim Lan đã lấy lại bình tĩnh, lại còn cảm giác phấn khích, nàng thắc mắc:

- Nếu vậy, vì sao mẫu thân lại nhịn nhục tam phu nhân?

Trần thị cười hỏi ngược lại:

- Con cảm thấy ta nhịn sao?

Dạ Kim Lan vẫn không hiểu, trước giờ, mẫu thân không bao giờ tranh chấp quyền lực, cái gì cũng nhường nhịn người khác. Ngay cả quyền quản lý Dạ gia cũng giao cho tam phu nhân Liễu thị.

Trần thị cười cười, giọng nói lạnh lẽo:

- Những gì nàng ta có, là ta cho! Khi thích, ta tùy thời có thể lấy lại! Có một kẻ tình nguyện làm trâu ngựa, thay ta chịu khổ, lẽ nào ta lại từ chối?

Dạ Kim Lan đã hiểu, chút phân vân còn lại biến mất. Dạ Kim Lan khờ khạo của giây phút trước cũng mất theo. Một con người lại có thể dễ dàng thay đổi như vậy sao? Nếu nói nàng thay đổi thì nên nói rằng, bây giờ Dạ Kim Lan mới đúng thật là Dạ Kim Lan. Nàng ta đã tìm ra con đường mình muốn.

Dạ Kim Lan khẽ cười, vẫn là nụ cười dịu dàng như trước nhưng bản chất đã thay đổi.

- Mẫu thân, Lan Nhi đã hiểu!

Trần thị cười cười, khen ngợi:

- Quả nhiên là nữ nhi của ta!

...

Dạ Đông Tuyết không biết mình đã về biệt viện từ lúc nào, từ lúc nghe được đoạn đối thoại của hai mẫu tử Trần thị, một cảm giác đáng sợ, ghê tởm dấy lên khiến Dạ Đông Tuyết đến giờ vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Tang Ly lo lắng hỏi:

- Nàng có sao không? Uống một ly trà đi.

Dạ Đông Tuyết mãi mới ngược mặt lên nhìn Tang Ly, làm ra vẻ bình tĩnh nhưng vẻ mặt tái nhợt và bàn tay run rẩy đón ly trà đã tổ cáo nàng.

- Ta không sao. Chẳng phải cũng đã đoán trước rồi hay sao...

Dạ Đông Tuyết biết sự thật phía sau rất tàn nhẫn, nhưng nàng vẫn không ngờ người ta lại tàn độc đến như vậy. Tang Ly nói đúng, quả thật nàng vẫn rất thơ ngây, nghĩ mọi thứ quá đơn giản.

Nàng đã phần nào hiểu được mẫu thân nàng chết ra sao rồi!

Nàng đã mong muốn biết được sự thật này suốt năm năm rồi, tại sao bây giờ khi biết được sự thật, nàng lại cảm thấy rối loạn đến như vậy? Tại sao người ta lại có thể độc ác được như vậy...

Tang Ly bước tới kéo Dạ Đông Tuyết vào lòng. Bây giờ nàng đang hoảng sợ đến mức nào kia chứ, dù nàng có tỏ ra mình trưởng thành đến đâu thì nàng còn chưa đến mười lăm tuổi, dù nàng có mạnh mẽ thế nào thì nàng vẫn là một nữ nhân, trái tim nàng thậm chí còn yếu đuối hơn người khác. Bởi vậy, nàng mới nghiêm khắc với bản thân mình, không để mình được thả lỏng.

Dạ Đông Tuyết để cho Tang Ly ôm mình không hề phản kháng, chỉ có mình hấn dang tay ra với nàng, trên đời này chỉ một mình hấn lo lắng cho nàng mà thôi.

Trước kia, Dạ Đông Tuyết có mẫu thân, nàng nghĩ rằng mình hạnh phúc. Mẫu thân yêu thương nàng, quan tâm nàng. Dù rằng cuộc sống lúc đó chỉ có hai mẫu tử, chỉ có cơm cháo qua ngày nhưng nàng cảm thấy rất vui vẻ. Dù nàng biết ông ta là phụ thân của nàng, ông ta không thích nàng, cũng không bao giờ đến thăm nhưng bởi vì nàng còn có mẫu thân, nàng đã rất mãn nguyện.

Bởi vì có mẫu thân nàng đã rất hạnh phúc...

...

Năm năm trước.

Dạ Đông Tuyết này được mười tuổi, ngày đó, nàng lên ra khỏi Dạ gia lên ngọn đồi gần đó. Dạ Đông Tuyết hơn hờ vừa đi vừa hái những rau dại bên đường cho vào cái túi nhỏ. Lúc này, trời đã lên cao, ánh nắng gay gắt làm gương mặt nhỏ của Dạ Đông Tuyết ứng đỏ, nhưng nàng không để ý điều đó mà vẫn vui vẻ đi lung thung.

Lát sau, Dạ Đông Tuyết phát hiện một nơi hoa dại đang nở rộ cả một vùng, những bông hoa dại nhỏ xíu màu vàng nhạt đọng đũa trong nắng như đang phát ra ánh sáng rực rỡ. Dạ Đông Tuyết thích thú chạy ủa đến, những con bướm bướm đang hút mật hoa giật mình bay vút lên né tránh. Khung cảnh xinh đẹp như đang lạc vào tiên giới. Dạ Đông Tuyết bật cười ha ha.

Nàng chơi đùa một lúc thì nghe có tiếng nói:

- Thật ồn ào!

Dạ Đông Tuyết xoay lại nhìn, không có ai cả, nhưng nàng rõ ràng đã nghe thấy tiếng nói, nàng không tin đó là ma đâu, trời vẫn còn sáng ma không xuất hiện được. Nghĩ thế, nàng bạo gan bước tới xem thử. Đạp lên gò đất đưa mắt nhìn ra xa cũng không thấy ai cả, Dạ Đông Tuyết khó hiểu.

- Chẳng lẽ là ma thật ư?

- Người đang cản nắng của ta.

Giọng nói đó lại vang lên, Dạ Đông Tuyết giật nảy mình, nàng rón rén đưa mắt nhìn xuống. Bên dưới gò đất có một thiếu niên đang nằm dang rộng tay chân. Dạ Đông Tuyết biết không phải ma liền yên tâm thở phào một cái, rồi bắt đầu đánh giá thiếu niên đó. Cậu ta khoảng chừng mười hai, mười ba tuổi, mặc bộ y phục màu lam bị dính nhiều vết bẩn, đôi mắt cậu ta vẫn đang nhắm nghiền, lông mi dài dài khẽ lay động, gương mặt cân đối, cái mũi cao cao, dù trên mặt cũng bị lấm bẩn nhưng không làm mất vẻ điềm nhiên...

Đột ngột, thiếu niên đó mở mắt ra nhìn Dạ Đông Tuyết làm Dạ Đông Tuyết giật nảy mình. Đôi mắt như hai viên ngọc đen thẳm thẳm đang phát quang, xoáy sâu vào nội tâm người khác. Lúc này, Dạ Đông Tuyết

vẫn còn nhỏ nên không nghĩ sâu như thế, nàng chỉ cảm thấy đôi mắt thiếu niên rất đẹp nhưng cũng có gì đó khiến nàng sợ hãi...

Trong lúc Dạ Đông Tuyết còn đang sững sờ thì lại nghe thiếu niên giở giọng trêu chọc:

- Muội muội, sao lại ở đây một mình? Không sợ kẻ xấu sao?

Dạ Đông Tuyết đỏ mặt, nổi giận đùng đùng, quát lớn:

- Ngươi là kẻ xấu đó!

Mắng rồi tiện tay quăng luôn bó hoa nãy giờ hái xuống thiếu niên kia rồi bỏ đi. Thiếu niên đó khẽ “ui” một tiếng. Dạ Đông Tuyết không thấy hắn lên tiếng nữa lại đâm lo.

- Ngươi không sao chứ?

Thiếu niên mở mắt ra nhìn nàng, khẽ cười:

- Có ai dạy nàng không nên đối xử với ác nhân chưa?

Dạ Đông Tuyết bị chọc liên nổi giận. Thật quá đáng, mình đã có lòng tốt thể mà hắn còn trêu chọc mình. Dạ Đông Tuyết định bỏ đi lần nữa thì nghe bụng của hắn reo lên ọ ọ. Dạ Đông Tuyết mở to mắt nhìn thiếu niên, nhưng hắn chẳng thèm phản ứng.

- Ngươi... đói sao?

Thiếu niên vẫn nằm dài trên đất, chán chường nói:

- Ta đang thử! Thử xem ta có tuyệt thực đến chết được không.

Dạ Đông Tuyết cau mày, đang sống ai lại muốn chết làm gì.

- ... nhưng đáng tiếc, ta có thể nhịn một ngày, nhịn hai ngày, nhịn được ngày thứ ba rồi bản năng sinh tồn của ta vẫn trỗi dậy, buộc ta phải tìm đường sống...

Hai tai Dạ Đông Tuyết ù ạch không hiểu. Nàng lục lọi trong túi lấy ra một cái bánh bao đã khô đưa cho hắn, nói:

- Cho ngươi bánh bao này.

Thiếu niên phì cười, thầm nói quả nhiên vẫn là một đứa bé ngây thơ nhưng hắn quên mất rằng hắn cũng không lớn hơn đứa bé kia bao nhiêu tuổi.

Thiếu niên nắm lấy bánh bao ngồi dậy. Nhìn theo bóng Dạ Đông Tuyết đã đi xa, hắn nói:

- Ta là Tang Ly. Còn nàng?

Dạ Đông Tuyết nghe vậy thì quay lại nở một nụ cười thật tươi, thật vô ưu. Nụ cười rực rỡ hơn cả ánh nắng, thuần khiết hơn cả suối hoa kia.

- Ta gọi là Đông Tuyết nha.

16. Chương 16: Đêm Trăng Thứ Mười Lăm

- Mẫu thân, Đông Tuyết đã về!

Nguyệt Vô Ưu nghe nữ nhi gọi thì từ trong nhà bước ra. Nàng năm nay vẫn chưa được ba mươi nhưng nét tang thương đã hiện trên mặt, sắc mặt tái nhợt như người bệnh lâu năm. Dù lo lắng cho nữ nhi, nàng vẫn nghiêm giọng hỏi:

- Đông Tuyết, con đã đi đâu?

Dạ Đông Tuyết sợ hãi rút người lại, nhỏ tiếng đáp:

- Mẫu thân... Đông Tuyết ra ngoài chơi...

- Con tự ý đi như vậy có biết mẫu thân lo lắng thế nào không?

Biết mình sai nên Dạ Đông Tuyết không dám cãi, lí nhí nói:

- Mẫu thân, con xin lỗi... con không dám nữa...

Thấy Dạ Đông Tuyết đã nhận lỗi, Nguyệt Vô Ưu cũng không nữa trách nàng nữa, dặn dò:

- Đông Tuyết. Không phải mẫu thân muốn cấm con, nhưng bên ngoài thật sự rất nguy hiểm...

- Dạ, Đông Tuyết biết! Đông Tuyết đi nấu cháo cho người nha.

Vừa dứt câu, Dạ Đông Tuyết đã chạy ulla vào bếp, mang những rau dại ra rửa sạch chuẩn bị nấu cháo.

Từ lúc Dạ Đông Tuyết hiểu chuyện, nàng chỉ mỗi mẫu thân là người thân và Vô Ưu viện này là nhà của nàng, còn những người bên ngoài là người bên ngoài, không liên can đến nhà của nàng. Mẫu thân của nàng lúc nào cũng ở mãi trong Vô Ưu viện, không bước chân ra ngoài một bước. Thỉnh thoảng, có người mang gạo và một ít thức ăn đến cho nhà nàng. Nhưng bấy nhiêu thức ăn không đủ cho hai người sống qua ngày, dù trong sân cũng có trồng một số rau cải nhưng vẫn thiếu trước thiếu sau. Mẫu thân nàng thường xuyên nhịn đói để nhường phần cho nàng, khi biết được điều đó, Dạ Đông Tuyết bắt đầu có ý định ra ngoài tìm thức ăn. Nhưng bên ngoài Vô Ưu viện là nhà của người khác, nhà đó lại chẳng trồng bất cứ một rau củ gì, tình cờ, Dạ Đông Tuyết tìm được một đường nhỏ thông qua ngọn đồi phía sau. Từ đó, Dạ Đông Tuyết thường lên ra ngoài để tìm thêm thức ăn...

Thấy bát cháo Dạ Đông Tuyết bưng lên có cả rau xanh, Nguyệt Vô Ưu cũng hiểu nguyên do, nhưng nàng xem như không biết chưa từng nói một lần. Xong lại càng trách bản thân mình, tại sao nàng lại yếu đuối đến như thế, làm liên lụy cả đứa con nhỏ của mình. Nhiều năm trước, sức khỏe của Nguyệt Vô Ưu yếu dần, nàng nghĩ rằng do mình thiếu thốn thức ăn nên không quan tâm, đến gần đây, nàng gần như không cầm cự nổi nữa, thường xuyên đau yếu, mà sống chết trong Vô Ưu viện này có ai ngó ngang tới, vì thế đến giờ nàng cũng chưa được chẩn bệnh uống thuốc qua.

- Đông Tuyết, bài hôm qua mẫu thân dạy, con đã thuộc chưa?

- Dạ, đã... thuộc...

Thấy Dạ Đông Tuyết áp ứng thế, Nguyệt Vô Ưu liền biết nàng vẫn chưa học, liền trách:

- Chỉ có chuyện nhỏ như thế con còn không làm được, sau này có thể làm được gì?

Bị mắng như thế hai mắt Dạ Đông Tuyết liền ửng đỏ, nhưng không phải nàng cảm thấy uất ức mà vì mình đã làm mẫu thân thất vọng mà buồn.

- Mẫu thân, Đông Tuyết không dám nữa...

Nguyệt Vô Ưu không muốn trách mắng Dạ Đông Tuyết, không muốn ép buộc Dạ Đông Tuyết, nhưng nàng tự hiểu thời gian của nàng đang cạn dần, cái gì có thể dạy được Dạ Đông Tuyết, nàng đều muốn dạy hết để sau này Dạ Đông Tuyết có thể sống sót.

Nguyệt Vô Ưu xuất thân cũng từ một nhà giàu có, chịu sự giáo dục nghiêm khắc của phụ mẫu, nhưng những năm đó, nàng lại thích thú với việc luyện múa mà bỏ bê việc học, đã từng nhiều lần bị khiển trách nhưng vẫn không bỏ được. Cuối cùng, nàng luyện được một thân vũ kỹ, danh tiếng vang xa.

Một ngày kia, gia tộc nàng xuống dốc, tan nhà nát cửa. Chỉ còn lại một mình, nàng trở thành vũ công chuyên múa trong các buổi tiệc lớn. Cũng vì vậy, mà nàng gặp Dạ Minh Thành.

Hắn từ lần đầu tiên gặp mặt đã nảy sinh tình cảm với nàng, một đường theo đuổi. Nàng vì tự ti thân phận của mình mà né tránh, hắn không vì nàng từ chối mà nản lòng, vẫn kiên trì đeo bám như thế suốt mấy năm.

Sau đó, phụ mẫu Dạ Minh Thành bắt hấn phải lấy thê tử, hấn cự tuyệt, về sau nhờ Nguyệt Vô Ưu đặt điều kiện với hấn, chỉ khi hấn chịu lập thê, nàng mới chấp nhận sống cùng hấn. Thân phận nàng không thể nào trở thành thê tử của đại công tử Dạ gia được, dù nàng chỉ là một vũ công, nàng vẫn là một xử nữ, nhưng danh tiếng nàng đã bị tổn hại, dù hấn có muốn nàng cũng tuyệt đối không làm thê của hấn. Nàng không muốn hấn vì nàng mà bị người đời mỉa mai.

Nào ngờ, mỉa mai thay, khi nàng khó khăn mới hoài thai được con của hấn thì hấn lại nghi ngờ nàng thất tiết, dù nàng có giải thích thế nào hấn cũng không tin tưởng, lại còn muốn nàng bỏ đi bào thai của mình. Tim của nàng đã bị hấn làm vỡ nát.

Bây giờ, nàng chẳng còn mong chờ gì ở hấn nữa, nàng chỉ có nữ nhi của mình. Sau khi nàng chết rồi, hấn có nể tình mà đối xử tốt với nữ nhi không? Nữ nhi của nàng có thể sống ở Dạ gia không? Hay... từ giờ, nàng sẽ dạy nữ nhi của mình cách sinh tồn bên ngoài.

...

- Đông Tuyết, con có muốn rời khỏi đây không?
- Tại sao Đông Tuyết phải rời khỏi nhà của mình?
- Bởi vì... nơi này không phải...
- Mẫu thân?
- Đông Tuyết, sau này con muốn làm gì?
- Con muốn sống cùng mẫu thân mãi mãi.
- Muốn sống cùng mẫu thân con phải có tiền để nuôi mẫu thân, con làm gì để có tiền?
- Con có thể buôn bán nha.
- Ha ha... quả nhiên là huyết thống.
- Mẫu thân?
- Đông Tuyết, trước giờ mẫu thân chỉ toàn bắt con phải học những thứ con không muốn, con có trách mẫu thân không?
- Đương nhiên là không rồi. Con biết người chỉ muốn tốt cho con mà...
- Vậy... nếu như được chọn, con muốn học cái gì?
- Con muốn...
- Tại sao không nói nữa?
- Con sợ người giận. Con nghe mọi người nói mẫu thân múa rất đẹp, con muốn học múa với mẫu thân.
- Đông Tuyết. Mẫu thân múa cho con xem nhé!

Nguyệt Vô Ưu bắt đầu cất bước, vốn dĩ, nàng đi còn không nổi chẳng hiểu sao bây giờ lại có sức mà múa, cứ như nàng đang thiêu đốt sinh mệnh của mình trong điệu múa ấy. Nàng đang mặc y phục bằng vải bố, tóc búi như người nông phụ, vốn chẳng hề xinh đẹp nhưng Dạ Đông Tuyết bị cuốn hút vào từng bước đi, chuyển động của nàng.

Không biết từ lúc nào, hai mắt Dạ Đông Tuyết nhạt nhòa, ướt đẫm nước.

Không nhạc, không kèn, người múa cũng không mặc y phục hoa mỹ nhưng dưới vầng trăng này, nàng là độc nhất, xinh đẹp nhất.

- Đông Tuyết, điệu múa này con chỉ múa cho người quan trọng của con, đừng vì người thứ hai.

17. Chương 17: Đêm Trăng Thứ Mười Sáu

Hôm đó, Dạ Đông Tuyết lại lên ra ngoài. Đang chăm chú hái rau và thảo dược, Dạ Đông Tuyết bị một tiếng nói làm giật mình.

- Lại gặp nhau rồi!

Nhìn thấy Tang Ly, Dạ Đông Tuyết nhớ tới mấy ngày nay lúc nào cũng bị hắc trêu chọc làm nàng liên như con mèo dựng ngược lông lên, hăm hăm trừng hắc. Thấy Dạ Đông Tuyết cư xử với mình như vậy, Tang Ly thật không buồn, thật sự không buồn cười đâu. Tang Ly cười lên ha hả làm Dạ Đông Tuyết càng tức tối, không để ý đến hắc nữa, tiếp tục công việc của mình.

- Này muội muội, đang làm gì vậy?

Tang Ly nhìn Dạ Đông Tuyết tò mò hỏi. Dạ Đông Tuyết vẫn chú tâm chui vào lùm cây sắp đặt gì đó, xong mới ló đầu ra nói:

- Mẫu thân của ta không khỏe. Ta muốn bẫy vài con thú nấu cho người ăn.

Tang Ly mở to mắt nhìn nàng, như không thể tin được. Hắc lại hỏi:

- Trong nhà chỉ có hai người thôi sao?

Dạ Đông Tuyết còn bực bội nhưng vẫn nói thật:

- Còn có phụ thân ta và những tỷ muội khác. Nhưng chúng ta không ở cùng.

- À.

Tang Ly hô lên một tiếng xem như đã hiểu. Chuyện tam thê tứ thiếp này hắc nhìn đã quen, đoán rằng đó chỉ ít cũng là một nhà giàu có đi, hắc là mẫu thân nàng không được sủng ái nên cuộc sống mới khó khăn như vậy.

Tang Ly cười cười nói:

- Cái bẫy này đến chừng nào mới bắt được thú chứ, để ta đi bắt cho nàng vài con.

Dạ Đông Tuyết chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Tang Ly vụt biến mất, Dạ Đông Tuyết há to mồm bất ngờ. Đây... chính là khinh công trong truyền thuyết sao?

Một thoáng sau, Tang Ly đã quay lại, trên tay còn cầm hai con thỏ còn sống. Hắc đưa hết cho Dạ Đông Tuyết.

- Cầm lấy!

Dạ Đông Tuyết cuối cùng cũng hoàn hồn, nàng xua tay nói:

- Không được! Ta không lấy được...

- Tại sao?

- Mẫu thân đã dạy không thể tùy tiện nhận đồ của người khác được...

- Ta không phải là người khác!

- Không được...

- Muội muội à, nàng nhớ mấy hôm trước nàng đã cho ta bánh bao không?

- Đó là cần phải giúp người thôi. Mẫu thân đã dạy thế mà. Hơn nữa con thỏ này vẫn quý hơn so với cái bánh bao đó.

- Nhờ có cái bánh bao đó mà Tang Ly ta mới giữ mạng được. Mạng sống của Tang Ly ta đương nhiên quý giá hơn so với mấy con thỏ này rồi. Nếu nàng không lấy, ta sẽ trở mặt thật đấy. Không phải mẫu thân nàng đang cần nó sao?

Dạ Đông Tuyết cuối cùng đành khó xử nhận lấy hai con thỏ.

- Đông Tuyết nhận rồi. Đừng giận Đông Tuyết nha.

- Ta sẽ đáp ứng với nàng một yêu cầu.

- Đông Tuyết không cần gì cả. Thế này là đủ rồi...

- Đừng vội nói. Không phải ai cũng nhận được lời hứa của Tang Ly ta đâu.

Dạ Đông Tuyết thật sự chịu thua, Tang Ly này quả là làm nàng tức đến chết mà. Nói mềm không chịu, nói cứng không nghe, cứ bắt người khác phải làm theo ý của hắn.

Dạ Đông Tuyết dùng dằng bỏ đi. Tang Ly nhìn theo bóng Dạ Đông Tuyết khẽ cười.

- Nàng có muốn ta xem bệnh ấu thân nàng không?

Dạ Đông Tuyết giật mình, quay đầu lại nhìn. Khó tin nói:

- Người... biết xem bệnh sao? Thật sự là đại phu ư?

Tang Ly chưng ra bộ mặt đắc ý. Dạ Đông Tuyết nghe thấy Tang Ly nói có thể xem bệnh liền vui quên trời đất, bỏ qua chuyện này giờ hắn trêu chọc mình, nhào tới lôi kéo tay Tang Ly.

- Thật tốt quá! Người đi cùng ta về đi! Mẫu thân mấy ngày nay thật mệt...

Tang Ly sau một phen làm khó dễ cũng theo Dạ Đông Tuyết về nhà. Cả hai đi qua lối mòn nhỏ để vào Dạ gia rồi lén lút lên tới Vô Ưu viện. Tới đây, Tang Ly mới giật mình, hóa ra Dạ Đông Tuyết là tiểu thư Dạ gia, đệ nhất thế gia Nam Thiên Quốc. Dù rằng không sủng ái nhưng cách Dạ gia đối xử với mẫu tử Dạ Đông Tuyết cũng tệ quá đi.

Vô Ưu viện trước kia từng là nơi xinh đẹp nhất nhì Dạ gia nhưng sau nhiều năm bị bỏ mặc đã xuống dốc trầm trọng. Bởi vì chỉ còn lại hai người sinh sống, cả hai không cách nào chăm sóc toàn bộ ngôi viện được nên hầu như phòng ốc đều bị bỏ hoang, bên ngoài rêu cỏ đã mọc đầy tường, không trồng một bụi hoa nào, chỉ có vài luống rau ẻo ọt. Trong nhà lại càng thê thảm, vật dụng gần như không có gì, chỉ có cái bàn cũ kỹ và chiếc giường đơn bạc trong góc.

Dạ Đông Tuyết chạy ừa vào, đến bên Nguyệt Vô Ưu nằm trên giường, mừng rỡ nói:

- Mẫu thân. Mẫu thân. Con đưa đại phu về xem bệnh ấu thân đây.

Nguyệt Vô Ưu nghe vậy thì dò hỏi:

- Con lấy đâu ra tiền để mời đại phu? Đông Tuyết, con không thể đối gặt người khác...

Dạ Đông Tuyết lắc đầu nguầy nguậy, phản bác:

- Không phải mẫu thân. Con không có làm gì. Quả thật Tang Ly tự nói đến xem bệnh ấu thân mà...

Lúc này Nguyệt Vô Ưu mới đưa mắt nhìn ra cửa, Tang Ly vẫn đang đứng chờ ngoài đó. Nguyệt Vô Ưu nhíu mày, thiếu niên này bất quá chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, lại có thể xem bệnh được sao? Chắc đây là bằng hữu Dạ Đông Tuyết quen bên ngoài, dù sao trẻ nhỏ vô tri không có tội.

- Tiểu bằng hữu, người vào đây.

Nguyệt Vô Ưu ngoắc tay gọi Tang Ly vào. Tang Ly nghe liền hiểu nàng không tin mình là đại phu cũng không để tâm, cười cười tiến vào.

Nguyệt Vô Ưu lặng lẽ đánh giá Tang Ly, nàng dù sao trước kia cũng xuất thân từ thế gia nên cũng biết nhìn người vài phần. Thiếu niên này tuy tuổi còn nhỏ nhưng tính tình trầm ổn, thông dong, tuyệt đối không phải nhà thường dân có thể dạy được. Dù rằng trên người hắn chỉ mặc áo thô, nhưng không át được khí chất cao quý, mặt mũi hắn tuấn tú, hai mắt hữu thần sáng rực. Điều khiến Nguyệt Vô Ưu ngạc nhiên nhất là trong khi đang đánh giá hắn, hắn cũng đang quan sát lại nàng.

- Bá mẫu, ta gọi là Tang Ly.

Nguyệt Vô Ưu nghe hắn gọi liền giật mình nhìn lại. Tại sao một đứa nhỏ như hắn lại mang cái tên tang thương như vậy? Chẳng lẽ là tên giả?

Như biết Nguyệt Vô Ưu đang suy nghĩ gì, Tang Ly mỉm cười khẳng định:

- Tang Ly chính là Tang Ly.

Tang Ly liên tiếp làm Nguyệt Vô Ưu hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Một đứa nhỏ như hắn lại có ánh mắt nhìn người và thẳng thắn như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường. Tại sao hắn lại chú ý đến Dạ Đông Tuyết, liệu hắn có làm hại Đông Tuyết của nàng hay không?

Dạ Đông Tuyết thấy Tang Ly cứ đứng đó mãi thì sốt ruột hỏi thúc:

- Tang Ly. Mau! Mau xem bệnh ấu thân ta đi!

Tang Ly lúc này mới động, hắn bước tới trước giường Nguyệt Vô Ưu nằm bắt mạch cho nàng. Mới đầu, Nguyệt Vô Ưu hơi phản kháng nhưng sau lại buông lỏng, thuận theo Tang Ly. Nàng thật sự không nghĩ ra ở đây có thứ gì để người ta lợi dụng.

Tang Ly bắt mạch xong cho Nguyệt Vô Ưu thì nhíu mày, nhìn nàng khó tin. Dạ Đông Tuyết vì ở phía sau nên không thấy được vẻ mặt của Tang Ly, nhanh nhẩu hỏi:

- Thế nào? Bệnh tình của mẫu thân ta thế nào?

Tang Ly ngập ngừng trong chốc lát mới quay lại nói với Dạ Đông Tuyết:

- Cơ thể mẫu thân nàng suy nhược, cần tắm bổ thêm. Nàng mang mấy con thú lúc này đi nấu cháo ấu thân nàng dùng trước rồi ta sẽ kê thang thuốc sau.

Dạ Đông Tuyết nghe Tang Ly nói thế liền vui mừng nói với Nguyệt Vô Ưu:

- Mẫu thân. Người nghe rồi đó, người là bị suy nhược thôi. Nhất định mẫu thân sẽ khỏe lại.

Nguyệt Vô Ưu miễn cưỡng nở nụ cười đồng ý với Dạ Đông Tuyết. Sau đó, Dạ Đông Tuyết liền chạy đi nấu cháo. Sau khi Dạ Đông Tuyết đi rồi, Nguyệt Vô Ưu mới tắt nụ cười. Tang Ly lúc này mới mở miệng nói:

- Chắc người cũng hiểu tình trạng của bản thân người đi.

Nguyệt Vô Ưu im lặng xem như đồng ý. Tang Ly tiếp tục nói:

- Người trúng độc!

Dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi nghe Tang Ly nói ra Nguyệt Vô Ưu cũng kinh ngạc.

- Vậy còn Đông Tuyết?

Liệu Dạ Đông Tuyết có bị giống nàng không?

- Đông Tuyết không bị gì.

Nguyệt Vô Ưu nghe Tang Ly xác nhận thế mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đó là độc mãn tính. Người đã bị trúng độc nhiều năm rồi, lục phủ ngũ tạng đã hoàn toàn hư hại, ta không có cách chữa.

Nguyệt Vô Ưu khẽ cười nói với Tang Ly:

- Đừng tự trách.

Nguyệt Vô Ưu thầm nghĩ:

- ...ta sống được đến bây giờ đã không uống, chỉ tiếc rằng... Đông Tuyết...

Dạ Đông Tuyết chính là nỗi lo duy nhất của Nguyệt Vô Ưu. Dạ Đông Tuyết vẫn còn quá nhỏ, một khi nàng mất rồi liệu có thể sống được không? Trên đời này còn có ai sẽ yêu thương, quan tâm đến đứa nhỏ đó...

18. Chương 18: Đêm Trăng Thứ Mười Bảy

Ngày đó, sau khi xem bệnh cho Nguyệt Vô Ưu xong, Tang Ly cũng biến mất, nhiều hôm sau cũng không thấy hắn xuất hiện.

Dạ Đông Tuyết từ khi nghe Tang Ly nói mẫu thân không sao thì liền tin là thật, đã thật vui vẻ mà không nghi ngờ.

- Mẫu thân, Đông Tuyết nấu cháo ấu thân này. Người mau ăn đi.

Nguyệt Vô Ưu nghe tiếng Dạ Đông Tuyết gọi thì mệt mỏi mở mắt ra, nhìn thấy Dạ Đông Tuyết hiếu thuận như vậy thì cảm thấy mãn nguyện mà nở nụ cười.

- Mẫu thân, người phải cố gắng ăn nhiều vào, như vậy mới mau khỏe được...

Dạ Đông Tuyết vừa đỡ mẫu thân ngồi dậy vừa lên tiếng thuyết phục. Nguyệt Vô Ưu nhẹ tiếng nói:

- Được. Mẫu thân cũng không nữa...

“... nở để con lại một mình...”

Nguyệt Vô Ưu thâm nhủ trong lòng không dám nói thành tiếng. Nàng không nhẫn tâm để Dạ Đông Tuyết lại một mình bơ vơ trên đời, càng không nhẫn tâm nói ra sự thật để nàng phải đau khổ. Trong thâm tâm, nàng đang bám trụ vào câu nói của Tang Ly ngày hôm đó.

“Ta sẽ đi tìm sự phụ của mình đến. Nếu may mắn, có thể người sẽ cứu được...”

Nguyệt Vô Ưu cũng nhìn ra tia phân vân trong mắt Tang Ly, nàng cũng tự hiểu bệnh tình của bản thân mình không còn cách nào, nhưng nàng vẫn hy vọng, tia hy vọng cuối cùng.

Sau khi Nguyệt Vô Ưu ăn được vài muỗng cháo do Dạ Đông Tuyết dứt thì sắc mặt chợt tím tái, bắt đầu ho khù khụ. Dạ Đông Tuyết hốt hoảng đặt chén cháo qua một bên rồi vuốt lưng ấu thân, nào ngờ nàng ho càng lúc càng dữ dội, tới cả máu cũng ói ra, hô hấp khó khăn.

- Mẫu thân! Mẫu thân! Người làm sao vậy...

Sau một lúc bị hành hạ, Nguyệt Vô Ưu đã không chống đỡ được nữa mà ngất đi. Dạ Đông Tuyết hoảng sợ gọi mãi nàng cũng không tỉnh. Dạ Đông Tuyết liền ù chạy ra ngoài tìm người giúp đỡ.

- Cứu mẫu thân của ta...

- Van xin người cứu mẫu thân của ta đi...

Dạ Đông Tuyết gặp bất cứ người nào cũng chạy đến van xin, nhưng những kẻ đó đều là nô bộc thấp hèn trong nhà, dù biết Dạ Đông Tuyết là tam tiểu thư thì sao, nàng cũng là một kẻ không được ai ngó ngang, những người đó không ai vì nàng mà ra mặt...

Cứ thế, từng người từng người tránh né, không ai giúp đỡ nàng. Dạ Đông Tuyết sau một lúc lâu cũng chết tâm, lại chạy ù về nhà.

- Mẫu thân, Đông Tuyết phải làm sao đây?

Rồi Dạ Đông Tuyết lại nhớ đến Tang Ly.

Đúng rồi! Tang Ly có thể cứu được mẫu thân!

Thế là Dạ Đông Tuyết lại chạy ra ngoài. Nàng chạy mãi, chạy mãi ra ngọn đồi phía sau, luôn miệng gọi tên hắn:

- Tang Ly... Tang Ly... người đang ở đâu...

Nhưng đã tìm khắp ngọn đồi vẫn không thấy bóng dáng của Tang Ly.

Dạ Đông Tuyết bắt lực bật khóc.

- ... không phải người nói sẽ giúp ta sao... Tang Ly...

Sau khi khóc được một lúc, Dạ Đông Tuyết dần bình tĩnh lại, nảy ra một ý định:

- Phải rồi. Người ta nói nhân sâm có thể cải tử hồi sinh. Phải tìm được nhân sâm đó...

Thế là, Dạ Đông Tuyết chạy tới ngọn núi ở gần đó. Tìm trong vô lực, trong hy vọng mong manh...

Nàng cứ đi mãi đi mãi, gặp cái gì đặc biệt cũng đào lên. Dù may mắn, trăng đêm nay sáng vàng vạc cũng không tránh được mấy lần té ngã, thương tích đầy mình. Mặc cho những vết thương đang rỉ máu, Dạ Đông Tuyết vẫn không cảm nhận được, trong mắt nàng bây giờ chỉ có một ý định: tìm được nhân sâm.

Thời gian dần trôi qua, mặt trời dần ló dạng.

Sau một đêm quần quật trong rừng, Dạ Đông Tuyết sớm đã kiệt sức, chống hai tay trên đất thở hổn hển nhưng đôi mắt vẫn sáng tinh tường, chưa từ bỏ ý định. Men theo ánh sáng đang lóe lên, Dạ Đông Tuyết nhìn thấy một cái cây rất giống nhân sâm trên vách núi.

Dù vách núi đó không quá cao, nhưng đối với một đứa trẻ thì nó sừng sững như không thể với tới.

Mở trừng hai mắt lên nhìn mục tiêu, Dạ Đông Tuyết bắt đầu động.

Dạ Đông Tuyết đặt hai tay lên vách núi bắt đầu tìm chỗ leo lên. Mới lần đầu leo núi, Dạ Đông Tuyết không có kinh nghiệm, cứ bị hụt tay, vấp chân mém mấy lần rơi xuống núi. Dù hai bàn tay đã rướm đầy máu, Dạ Đông Tuyết vẫn không có một ý nghĩ bỏ cuộc. Máu từ tay và chân nàng vươn lên đầy vách núi.

Hơi thở càng lúc càng nặng, hai mắt dần mờ mịt sắp mất ý thức. Dù ý chí Dạ Đông Tuyết có cao cỡ nào vẫn không thay đổi được việc nàng bây giờ còn chưa đầy mười tuổi, sức lực có hạn. Tưởng như cây nhân sâm ở ngay trước mắt mà nàng không thể vươn tay chạm tới. Cuối cùng, Dạ Đông Tuyết cắn chặt môi đến bật máu để tỉnh táo trở lại. Dồn hết tất cả sức lực leo lên những bậc cuối cùng để đến được chóp đá cây nhân sâm đang mọc.

Lên tới nơi, Dạ Đông Tuyết nằm ạch xuống, không cử động nổi một đầu ngón tay, chỉ có thể há miệng đã khô khốc ra thở hồng hộc. Nhưng Dạ Đông Tuyết cũng không để bản thân mình được buông lỏng, Dạ Đông Tuyết lồm cồm bò tới gốc cây rồi bắt đầu đào lên.

Tới lúc này, Dạ Đông Tuyết mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi, lẽ như... cái cây này không phải là nhân sâm?

Đây chính là cơ hội duy nhất của Dạ Đông Tuyết bây giờ. Mẫu thân của nàng sẽ không thể chờ đợi quá lâu được.

Đất chỗ này rất cứng, lại không có dụng cụ, Dạ Đông Tuyết dùng hai tay của mình đào bới. Đến khi đào tới gốc cây, cảm thấy nó khá giống với những gì mình đã được nghe thì Dạ Đông Tuyết mới bùng lên hy vọng và sức mạnh để đào tiếp.

Cuối cùng, rễ cây đã được đào lên trọn vẹn. Dạ Đông Tuyết trân quý nâng nó lên, nhìn những rễ cây có một hình dáng như một đứa nhỏ, Dạ Đông Tuyết mừng rỡ tới bật khóc.

- ... mẫu thân được cứu rồi...

Sau phút vui mừng, bây giờ nhìn xuống vách núi, Dạ Đông Tuyết cảm thấy sợ hãi, làm sao để có thể xuống đây?

Dạ Đông Tuyết lại cắn môi, sau khi đã bỏ nhân sâm an toàn vào trong áo. Dạ Đông Tuyết xoay người lại, quyết chí đặt chân mò xuống.

Đi lên đã khó, đi xuống càng khó gấp mười.

Sau khi xuống được vài bước, Dạ Đông Tuyết bớt sợ, chú tâm cảm nhận từng chỗ mình đặt chân xuống.

Nào ngờ, Dạ Đông Tuyết lại hụt chân, chơi với bám trụ vào vách đá, đất đá từ bên trên rơi xuống mặt Dạ Đông Tuyết. Mãi một lúc, Dạ Đông Tuyết mới lấy lại được thăng bằng, thở hắt ra một hơi. Đúng lúc đó, hăm đá mà Dạ Đông Tuyết đang cố bám bị đứt khỏi vách đá. Dạ Đông Tuyết mở trừng mắt, không thể làm được gì. Rơi thẳng xuống dưới.

19. Chương 19: Đêm Trăng Thứ Mười Tám

- ...Đông Tuyết... Đông Tuyết...

Dạ Đông Tuyết nghe có người gọi mình thì mơ màng mở hai mắt ra, trước mắt mọi thứ đều nhạt nhòa.

- Đông Tuyết!

Dạ Đông Tuyết cố gắng nhìn người đang gọi mình, dường như cảm giác và trí nhớ tạm thời gián đoạn. Mãi một lúc mới khó khăn lên tiếng gọi:

- ... Tang... Ly...

Thấy Dạ Đông Tuyết đã tỉnh, Tang Ly liền nhẹ nhõm bỏ được gánh nặng trong tim. Đến giờ, tay hắn vẫn còn đang run lên chưa bình tĩnh được sau mọi chuyện. Ngày đó, Tang Ly đã hứa với Nguyệt Vô Ưu sẽ tìm sư phụ của mình đến chữa trị cho nàng, cho dù hy vọng rất mong manh. Ngay lập tức, Tang Ly liền lên đường tìm kiếm, nhưng sư phụ của hắn, Thương thần y, là người thích đơn độc lai vãng khắp nơi trên giang hồ, không có điểm dừng chân cố định, cách thức liên lạc cũng không có. Tang Ly đã chạy đến mọi nơi có khả năng sư phụ hắn có thể xuất hiện, rồi còn truyền tin liên lạc...

Mãi đến hai hôm trước, mới có được tin tức của Thương thần y, Tang Ly liền đuổi đến, bắt hắn phải theo về Dạ gia chữa bệnh. Nhưng khi đến nơi, chỉ thấy có một mình Nguyệt Vô Ưu đang hôn mê, Dạ Đông Tuyết không thấy đâu. Thương thần y cứu cho Nguyệt Vô Ưu tỉnh lại, vừa mở mắt nàng liền nhờ vả Tang Ly đi tìm Dạ Đông Tuyết, sợ Dạ Đông Tuyết sẽ xảy ra chuyện.

Tang Ly tìm khắp Dạ gia không thấy người, liền chạy đến những nơi Dạ Đông Tuyết quen thuộc, cũng chẳng thấy đâu. Khi đó Tang Ly phát hiện ra dấu vết Dạ Đông Tuyết vô tình để lại mà lần theo. Đến lúc đến được vách núi này đã thấy cảnh Dạ Đông Tuyết đang rơi từ trên vách núi xuống. Tang Ly liền quên hết tất cả lao lên cứu Dạ Đông Tuyết. Nhưng bắt được cơ thể Dạ Đông Tuyết ở không trung đã là cực hạn của Tang Ly, hắn không nghĩ ngợi liền ôm Dạ Đông Tuyết vào lòng để bảo hộ, còn bản thân mình thì rơi xuống đất, lăn mấy vòng mới dừng lại được. Dù khi đó, cũng không còn quá cao, nhưng Tang Ly cũng bị thương nhẹ. Hắn cũng chẳng thêm để ý đến thương tích của bản thân, chỉ lo cứu tỉnh Dạ Đông Tuyết...

Trước mắt vẫn mơ hồ, Dạ Đông Tuyết nhắm mắt lại, sắp xếp lại trí nhớ của mình. Dạ Đông Tuyết mở mắt lần nữa, hai mắt rực sáng lên vì nhớ ra chuyện cấp bách hiện tại. Dạ Đông Tuyết liền ngồi bật dậy cuống cuồng nói:

- Tang Ly, mẫu thân xảy ra chuyện! Người mau cứu mẫu thân đi!

Tang Ly khẽ nhíu mày, lời định nói liền dừng, rồi trấn an nàng:

- Sư phụ của ta đã đến rồi. Có thể bệnh tình mẫu thân nàng vẫn có cơ hội... Mẫu thân nàng đang rất lo lắng cho nàng, chúng ta cùng về thôi.

Dạ Đông Tuyết vô thức gật đầu, muốn đứng dậy nhưng bản thân nàng đã chẳng còn chút sức lực, liền té xuống. Tang Ly thở dài thương tiếc rồi đỡ Dạ Đông Tuyết lên.

Giọng Dạ Đông Tuyết lạc đi như muốn khóc:

- ...Tang Ly... về nhanh thôi...

Tang Ly không đáp, bế thốc Dạ Đông Tuyết lên phi thân trở về.

Vừa về đến Vô Ưu viện, đã thấy Thương thần y đứng trước cửa, hắn nhíu mày nhìn hai đứa nhỏ bị thương khắp người thật không biết nói gì.

Dạ Đông Tuyết không chú ý đến sự có mặt của Thương thần y, nàng đã chạy vào nhà, quỳ bên giường thỏ thức gọi:

- Mẫu thân... mẫu thân...

Nguyệt Vô Ưu nghe tiếng Dạ Đông Tuyết khóc muốn mở mắt ra, nhưng hai mắt nàng nặng trĩu, không cách nào mở ra được.

- ... mẫu thân...

- ... đừng... đừng khóc... Đông Tuyết...

Dạ Đông Tuyết thấy Nguyệt Vô Ưu nói càng khóc dữ dội hơn.

- Mẫu thân... người phải mau chóng khỏe lại, nhất định phải khỏe lại...

Nguyệt Vô Ưu không đáp. Dạ Đông Tuyết quay lại nhìn Tang Ly tìm đồng minh, khi đó, nàng mới thấy Thương thần y cũng đang đứng ở đó. Dạ Đông Tuyết liền lao tới quỳ lạy:

- Ngài là sư phụ của Tang Ly phải không? Van xin ngài! Van xin ngài hãy cứu mẫu thân của ta...

Thương thần y thở dài nói:

- Ta chỉ có thể cứu tính mạng, người hãy quý trọng thời gian.

Dạ Đông Tuyết không tin, càng nín kéo van xin.

- Ngài là thần y! Ngài nhất định có cách cứu mẫu thân của ta mà...

Thì ra, trong tiềm thức, từ đầu Dạ Đông Tuyết phần nào đã biết tình trạng của Nguyệt Vô Ưu, nhưng nàng không muốn tin, cũng không dám tin rằng sẽ có ngày mẫu thân nàng... không còn nữa.

- Thần y... ta van xin ngài hãy cứu mẫu thân...

Thương thần y bất lực, không nói được gì. Nếu như hắn gặp Nguyệt Vô Ưu sớm hơn, hắn không chắc sẽ chữa khỏi hoàn toàn cho nàng, nhưng để giữ lại mạng sống cho nàng, hắn có khả năng. Chỉ tiếc rằng... đến giờ đã quá muộn rồi.

Dạ Đông Tuyết lôi nhân sâm giấu trong người ra đưa tới trước mặt Thương thần y.

- Thần y. Ta có nhân sâm đây. Người ta nói nhân sâm có thể cải tử hồi sinh, xin ngài hãy cứu mẫu thân của ta...

Thương thần y nhìn nhân sâm trên tay Dạ Đông Tuyết thương tiếc mà lắc đầu. Đừng nói là nhân sâm bình thường của nàng, cho dù bây giờ có nhân sâm ngàn năm ở đây, hắn cũng không thể làm được gì.

Tang Ly nhìn thấy nhân sâm đó cũng hiểu ra Dạ Đông Tuyết ở vách núi kia làm gì, nàng vì muốn cứu mẫu thân mà không màng đến mạng sống của mình.

- Ta rất tiếc... Người hãy tranh thủ đi.

Nói rồi, Thương thần y bước ra ngoài, để lại Dạ Đông Tuyết sững sờ trên đất. Nước mắt Dạ Đông Tuyết không rơi xuống nữa, chỉ còn lại một sự trống rỗng. Dạ Đông Tuyết lắp bắp gọi:

- ... mẫu thân...

Chẳng lẽ không còn cách nào nữa ư...

Dạ Đông Tuyết thần thờ ngồi dậy lê người tới bên giường, áp mặt vào tay Nguyệt Vô Ưu.

- ... mẫu thân... Đông Tuyết xin lỗi...

- ... mẫu thân... Đông Tuyết không thể cứu người...

Nguyệt Vô Ưu lại mở mắt ra nhìn nữ nhi, đầy thương tiếc, nàng dặn dò:

- ... Đông Tuyết, nghe lời mẫu thân... hãy cố gắng sống... một cuộc sống bình an... đừng như mẫu thân... đừng tự trách mình...

Nguyệt Vô Ưu dùng chút hơi sức còn lại của mình để nói chuyện với Dạ Đông Tuyết, từng câu, từng câu đứt đoạn.

- ... hãy sống hạnh phúc... Đông Tuyết, mẫu thân... xin lỗi con...

Nghe đến đây, Dạ Đông Tuyết lại bùng phát.

- Mẫu thân! Mẫu thân không có lỗi! Người không có lỗi gì hết! Không được! Con sẽ tiếp tục cầu xin thần y, cầu ông ta chữa ấu thân.

Vừa nói dứt, Dạ Đông Tuyết đã chạy ồa ra ngoài tìm Thương thần y. Nguyệt Vô Ưu cũng không cản lại. Tang Ly cũng chỉ đứng một bên nhìn theo bóng Dạ Đông Tuyết đi khuất.

Không khí trở nên yên lặng.

Nguyệt Vô Ưu chăm chăm nhìn Tang Ly.

- ... người sẽ không làm hại Đông Tuyết?

Tang Ly nhìn Nguyệt Vô Ưu, chần chờ một lúc, khi hắt ngược mặt lên lần nữa thì vẻ mặt chỉ có một sự quyết tâm. Hắn nói:

- Ta sẽ không.

Nguyệt Vô Ưu im lặng, nàng tin lời Tang Ly, hắn sẽ không nói dối, hắn còn là đệ tử chân truyền của thần y...

- ... sau khi ta chết... người đưa Đông Tuyết đi được không...

Tang Ly bất ngờ trước lời đề nghị của Nguyệt Vô Ưu.

20. Chương 20: Đêm Trăng Thứ Mười Chín

Nguyệt Vô Ưu nằm xuôi tay trên giường, đôi mắt chỉ hé mở, đã không còn sinh cơ. Nàng vẫn nói, vẫn nói hết những điều nàng còn vướng bận.

- ... Đông Tuyết hãy đi đi... sống hạnh phúc... đừng oán hận... hãy sống...

Bên kia, Dạ Đông Tuyết đã tìm được Thương thần y, nàng lại quỳ xuống van nài:

- Thần y! Đông Tuyết biết ngài có thể cứu mẫu thân của Đông Tuyết mà... Xin ngài hãy cứu mẫu thân...

Dạ Đông Tuyết dập đầu xuống đất. Thương thần y nhìn thấy đứa bé còn nhỏ như vậy mà ý chí mạnh mẽ, kiên trì như thế cũng bị lay động, nhưng hắn đã thật sự không có cách nào để cứu mẫu thân của nàng.

- Ta không làm được.

Thương thần y thú nhận và khuyên can nàng:

- ... người hãy mau về gặp nàng lần cuối đi.

Nhưng Dạ Đông Tuyết đã quyết chí quỳ tại đó, quyết tâm nói:

- Nếu ngài không đồng ý cứu mẫu thân, ta sẽ quỳ luôn ở đây.

Ánh mắt của Dạ Đông Tuyết bây giờ như đang lóe sáng, cứng rắn, quyết liệt, hận uất...

Thương thần y cảm giác kể từ bây giờ cuộc đời của nàng đã thay đổi, thật bi ai thay. Thương thần y lắc đầu thở dài.

- Ta vô lực. Người có quỳ ở đây mãi cũng vô ích. Đi đi!

Dạ Đông Tuyết không nghe, cắn môi đến bật máu, Thương thần y không nhìn nổi nữa, hắn phi thân biến mất trước mắt Đông Tuyết.

- Về đi!

Dạ Đông Tuyết không nghe theo, tiếp tục quỳ.

...

Bên kia, Nguyệt Vô Ưu đang trút xuống những hơi thở cuối cùng, nàng vẫn không quên dặn dò.

- ... nhớ... hạnh phúc... bình an...

Tang Ly biết Nguyệt Vô Ưu sinh cơ đã hết, nàng bây giờ chỉ là đang bám trụ lại cuộc đời này vì còn chưa yên tâm với Dạ Đông Tuyết. Hắn nắm lấy tay của Nguyệt Vô Ưu, lặng yên nghe những lời nhẩn nhủ của nàng.

- Ta hứa... ta sẽ bảo vệ cho Đông Tuyết...

Tang Ly bật ra tiếng nói, nhẹ tới nỗi gần như không nghe thấy, nhưng dường như Nguyệt Vô Ưu vẫn cảm nhận được. Đôi tay đã lạnh cứng của nàng bỗng siết chặt tay Tang Ly lại trong thoáng chốc rồi buông ra mãi mãi.

- ... cảm... ơn.

Đến đây, Nguyệt Vô Ưu đã ra đi.

Tang Ly cảm thấy Nguyệt Vô Ưu đã hoàn thành tâm nguyện. Đôi môi của nàng còn ẩn hiện nụ cười. Vậy cuối cùng, Nguyệt Vô Ưu cố gắng níu kéo tới giờ chỉ để nghe thấy lời hứa này sao? Tang Ly không biết, cũng không có ý muốn tìm hiểu.

Hắn đã hạ lời thề.

Một cơn mưa to đột ngột trút xuống, nghe như trời cao đang than khóc, như đang tẩy rửa những tội lỗi...

...

Tang Ly tiến từng bước lại gần chỗ Dạ Đông Tuyết đang quỳ dưới mưa, Tang Ly dừng bước, lần đầu tiên trong đời hắn chần chừ vì không biết phải nói với Dạ Đông Tuyết như thế nào. Thế là cứ một người quỳ, một người đứng phía sau bất động dưới cơn mưa ào ạt.

Cuối cùng, Tang Ly vẫn không chịu được mà lên tiếng:

- ... người đã đi rồi...

Dạ Đông Tuyết vẫn không nhúc nhích, như không nghe thấy lời của Tang Ly. Tang Ly sợ Dạ Đông Tuyết đã hôn mê liền chạy đến kiểm tra.

Và cảnh tượng lúc đó ám ảnh hắn mãi về sau.

Dạ Đông Tuyết mở trừng hai mắt, cảm xúc lẫn lộn, không cam tâm, không chấp nhận, bất lực, căm hận.

- Đông Tuyết!

Dạ Đông Tuyết không trả lời, cũng không để ý Tang Ly, nàng chống tay xuống đất muốn đứng dậy nhưng liên té ạch xuống mấy lần. Tang Ly tới dìu Dạ Đông Tuyết đứng lên nhưng Dạ Đông Tuyết cũng không chấp nhận sự giúp đỡ của hắn. Lê từng bước từng bước đi về không biết vấp ngã bao nhiêu lần.

Khi về đến Vô Ưu viện, nơi cấm địa bây giờ lại trở nên náo nhiệt, có rất nhiều người đang bu quanh, thấy Dạ Đông Tuyết về thì lặng lẽ nhường ra một đường. Dạ Đông Tuyết một thân chật vật nhưng trên mặt không hề có một cảm xúc nào bước vào trong. Từng bước nàng đi qua đều nghe thấy tiếng xì xào của những người khác.

- ... nàng ta đi đâu về...

- ... xem y phục rách rưới kia kìa...

- ... đúng là bất hiếu, lại để mẫu thân chết một mình như vậy...

Dạ Đông Tuyết bước vào nhà, bên trong đang có vài bậc trưởng bối bên trong. Thấy Dạ Đông Tuyết đã về tới, trên người vẫn đang nhỏ từng giọt nước mưa, sắc mặt tím tái kia cũng chẳng ai muốn nói gì, đơn giản bỏ qua sự có mặt của nàng.

Nguyệt Vô Ưu dù là nhị phu nhân của Dạ gia, nhưng thân phận vẫn tiểu thiếp, từ lâu đã không còn được sủng ái, nên hậu sự của nàng cũng không được xem trọng. Ngày đó, Dạ Minh Thành cũng có mặt ở đó, hắn nhìn thân thể Nguyệt Vô Ưu đã lạnh cứng, trong lòng bỗng nhớ lại những ký ức ngày xưa. Nàng đã từng múa đẹp như thế, hiền dịu như thế rồi nàng... phản bội hắn.

- Lưu quản gia, người xem rồi làm đi.

Trong lòng Dạ Minh Thành tuy còn tình cảm với Nguyệt Vô Ưu, nhưng hắn không thể tha thứ cho sự phản bội của nàng. Sau khi ra lệnh cho Lưu quản gia, hắn cũng bỏ ra khỏi Vô Ưu viện. Khi đi ngang qua Dạ Đông Tuyết, chỉ liếc nhìn chán ghét.

Dạ Đông Tuyết cứ thế đứng một góc tro mắt nhìn người ta xử lý tang lễ ầu thân nàng.

Dạ gia không phát tang lễ, Nguyệt Vô Ưu được đưa vào chiếc quan tài rẻ tiền đặt ở giữa nhà lớn của Vô Ưu viện, chờ ba ngày sau sẽ đem chôn cất trên núi chứ không được vào mộ phần của Dạ gia.

Sau khi lo xong, ai cũng rời khỏi không nán lại một phút.

Vô Ưu viện bây giờ chỉ còn lại một mình Dạ Đông Tuyết, nàng thấp hươg, cho từng giấy tiền vào trong thau đốt, ánh lửa cứ thế cháy bập bùng.

Tang Ly xuất hiện sau lưng Đông Tuyết, nàng vẫn không để ý tới hắn. Đã mấy ngày nay Dạ Đông Tuyết không hề ăn uống, nếu cứ thế này, nàng chắc chắn sẽ gục ngã. Mà Dạ Đông Tuyết tuyệt không để người Dạ gia thấy sự mềm yếu của mình nên vẫn luôn cố gượng tới giờ.

- Đông Tuyết.

Dạ Đông Tuyết vẫn làm thỉnh.

- ... điều mẫu thân nàng vẫn lo lắng tới cuối cùng...

Tang Ly tiếp tục nói, tưởng chuyện liên quan đến Nguyệt Vô Ưu sẽ khiến nàng động tâm, nào ngờ vẫn không lọt vào tai nàng.

- ... mẫu thân nàng muốn nàng sống bình an, hạnh phúc...

Tang Ly còn muốn nói Nguyệt Vô Ưu không muốn Dạ Đông Tuyết phải oán hận, nhưng hiện tại nếu như cả hận cũng không cho, có lẽ Dạ Đông Tuyết sẽ hồng thật sự.

- ...

Bỗng Tang Ly loáng thoáng nghe Dạ Đông Tuyết nói gì đó, nhưng nàng gần như thẳm thì không thể nghe được.

- Nàng nói gì?

Dạ Đông Tuyết lại mấp máy:

- ...

Dần dần Dạ Đông Tuyết mới nói tạm cho là rõ ràng.

- ... trả thù...

Tang Ly ngồi xuống trước mặt Dạ Đông Tuyết. Nhưng bây giờ trong mắt Dạ Đông Tuyết chỉ có một ngọn lửa thù hận thêu đốt.

- ... trả thù Dạ gia...

- ... kể từ hôm nay, Dạ Đông Tuyết đã chết...

- ... Tang Ly, giúp ta...

Bây giờ, trả thù chính là lý lẽ sống duy nhất của Dạ Đông Tuyết.

- Được. Ta sẽ giúp nàng.

Tang Ly hứa với Dạ Đông Tuyết. Không hẳn vì hắn đã từng nói hắn sẽ cho nàng một yêu cầu, cũng không hẳn vì mục đích gì, hắn chỉ đơn giản không nỡ để Dạ Đông Tuyết một mình.

Sau khi Nguyệt Vô Ưu được chôn cất xong, Dạ Đông Tuyết cũng không cầm cự nữa, bị hôn mê gần nửa tháng.

Điều đầu tiên khi Dạ Đông Tuyết tỉnh lại là nói với Tang Ly:

- Ta cần tiền và thể lực.

Vậy là Nghịch Thiên y quán ra đời. Trời có thể sắp xếp vận mệnh cho ta nhưng tương lai là do ta lựa chọn.

Bởi vì, ngày đó Dạ Đông Tuyết đã nói “Dạ Đông Tuyết bây giờ đã chết” nên Tang Ly không gọi tên nàng nữa. Chỉ đến khi đạt được mục đích của mình, nàng mới lần nữa sống lại.

Dù điều đó có xảy ra thì nàng cũng không phải là nàng của ngày xưa nữa.

21. Chương 21: Đêm Trăng Thứ Hai Mười

Sau khi ở lại Dạ gia đến ngày thứ ba, Dạ Kim Ngọc đã bồn chồn muốn quay về Lâm gia, khi nghe tin đại tiểu thư rời đi sớm, đã có nhiều người buồn bã, thế là cuộc đưa tiễn đầy nước mắt được diễn ra.

Dạ Đông Tuyết khi biết được tin chỉ cười cười, tin chắc lần này trở lại, Lâm gia sẽ rất nháo nhiet đây.

Ngược lại, bên Thủy Tiên viện nhiều ngày nay lại im ắng kỳ lạ, điều này làm Dạ Đông Tuyết phải suy đoán nhiều phen không biết Dạ Kim Lan định giờ trò gì.

Sau khi biết được tin mình được cầu thân mà đối phương đã lớn tuổi, Dạ Kim Lan đã tìm tới tam phu nhân để khóc lóc, nhờ nàng nói giúp mình. Nào ngờ, tam phu nhân lại làm Dạ Kim Lan thất vọng trần trụi khi úp mở tỏ ra ủng hộ cuộc hôn nhân này. Dù kẻ đó có hơi lớn tuổi, nhưng vẫn chưa có con cái, chỉ cần Dạ Kim Lan sinh được một đứa con trai nối dõi, không phải toàn bộ gia tài sẽ thuộc về Dạ Kim Lan sao, huống chi, hắn còn thuộc dòng dõi hoàng tộc. Dạ Kim Lan lúc đó đã cãi to với tam phu nhân, hai người giận đối không muốn gặp nhau nữa.

À, Dạ Minh Thành sắp đi buôn về rồi. Chỉ cần thuyết phục được Dạ Minh Thành, nàng sẽ không phải thành thân với lão già đó. Tự an ủi mình như thế nhưng Dạ Kim Lan cũng hiểu rằng điều mà Dạ Minh Thành trước nay xem trọng nhất chính là Dạ gia, hắn muốn mang lại huy hoàng lần nữa cho Dạ gia, nên đã luôn mong muốn kết nối mối quan hệ với người có chức vị, bây giờ có một thành viên hoàng tộc tự đến kết thân, liệu hắn có thể từ chối sao. Lúc đó, sợ rằng Dạ Minh Thành chỉ cố gắng an ủi rồi ban một số thứ đền bù cho Dạ Kim Lan để bắt nàng phải chấp nhận mối hôn sự này.

Dạ Kim Lan càng suy nghĩ càng bế tắc, móng tay bị nàng cắn xé xước cả ra, Thúy Nhi hầu hạ bên cạnh mà lòng như lửa đốt, không biết tiến thoái thế nào cho phải.

- Muốn nối quan hệ? Muốn nối quan hệ thì để cho ả tiện tì Dạ Đông Tuyết thành thân đi, tại sao lại bắt ta... ả tiện tì đó vì sao không bị bán ột lão già xấu xí...

Dạ Kim Lan điên tiết nguyên rửa, lời lẽ càng lúc càng khó nghe.

- ... tiểu... tiểu thư...

Nghe Thúy Nhi gọi, Dạ Kim Lan liền trừng mắt nhìn, gắt gỏng:

- Cả người cũng coi thường ta? Ta biết tất cả các người không ai muốn ta có được cuộc sống tốt đẹp mà...

Thúy Nhi tím tái mặt mày quỳ rạp xuống đất, luôn miệng van xin:

- Tiểu thư, nô tì không có. Nô tì không có...

Dạ Kim Lan không thèm nhìn, để cho Thúy Nhi quỳ mãi, tiếp tục suy tính:

- Tráo người? Ai chẳng biết ả tiện tì đó là một kẻ ngốc, làm sao bị lừa gạt được... Lão già Dạ Minh Thành cũng sẽ không vì ta mà mạo hiểm như vậy...

Thật sự Dạ Kim Lan cũng không phải là kẻ ngốc, hay ít nhất nàng ta không ngộ nhận thân phận và cái gọi là tình thân của Dạ gia. Dạ Minh Thành sủng ái nàng như vậy đều vì giá trị của nàng, nếu không, hẳn cũng sẽ bỏ mặc không ngó ngàng tới...

- Nhất định phải nghĩ cách... phải nghĩ cách. Đến lúc Dạ Minh Thành trở về, mọi chuyện đã ổn định, sẽ vô phương thay đổi... Phải làm cách gì để không bị gả đi?

Tới đây, Dạ Kim Lan liếc nhìn Thúy Nhi hỏi:

- Thúy Nhi, làm sao để giải một hôn ước?

Thúy Nhi nghe hỏi mà cả người run lên, không nói nổi nửa chữ.

- ... tiểu...

- Nói!

Dạ Kim Lan gầm lên, Thúy Nhi quỳnh quáng nói ra một tràng:

- Nếu như không phải do hai bên tự hủy hôn thì phần lớn là do nữ nhi bị thất tiết...

- Thất tiết?

Dạ Kim Lan lặp lại, Thúy Nhi lúc này mới biết mình đã nói bậy nhưng không còn kịp rút lại.

- ... tiểu... tiểu thư...

- Phải rồi. Vẫn còn cách đó...

Thúy Nhi đến giờ vẫn cúi gầm mặt, tuy không thấy được vẻ mặt của Dạ Kim Lan nhưng nghe giọng cười của nàng ta thì đã biết nàng ta lại nghĩ ra một kế hoạch độc ác.

...

Dạ Đông Tuyết và Tang Ly hôm nay lại lên ra ngoài giải quyết công việc, đến khi trở về thì phát hiện trong biệt viện có người lạ, hai người nhìn nhau khẽ gật đầu, Tang Ly liền lẩn đi.

Dạ Đông Tuyết xốc lại tinh thần, vẻ mặt ngờ ngờ nghếch nghếch vào trong.

- Tam tiểu thư, người đây rồi!

Vừa bước vào, nàng kia đã xông thân thiết lôi kéo Dạ Đông Tuyết, chính là Thúy Nhi, tì nữ của Dạ Kim Lan.

- Ta có quen người sao?

Nghe Dạ Đông Tuyết nói thế, Thúy Nhi ngượng ngịu nhưng vẫn không chịu thả tay Dạ Đông Tuyết ra, cười nói:

- Tam tiểu thư, tiểu thư nhà nô tì đã tìm Tam tiểu thư cả ngày rồi, người đi đâu chơi lâu thế?

- Tiểu thư nhà người?

- Đúng vậy. Tiểu thư nhà nô tì muốn mời tam tiểu thư sang chơi. Tam tiểu thư mau đi cùng nô tì đi, tiểu thư đã chờ người lâu lắm rồi.

Không đợi cho Dạ Đông Tuyết trả lời, Thúy Nhi đã kéo Dạ Đông Tuyết đi theo.

Thủy Tiên Viện.

Thúy Nhi một đường kéo Dạ Đông Tuyết vào thẳng bên trong. Dạ Kim Lan đang bực tức vì phải chờ đợi nghe thấy Dạ Đông Tuyết tới liền nở nụ cười chào đón.

- Tam tỷ. Cuối cùng tỷ cũng đến rồi.

Dạ Đông Tuyết tỏ ý không thích bị Dạ Kim Lan nín kéo, Dạ Kim Lan không phật ý, hồ hởi đón tiếp.

- Tỷ đến đây ngồi đi. Đã lâu tỷ muội ta không có trò chuyện riêng rồi...

Dạ Đông Tuyết nghe theo lời ngồi xuống ghế, thận trọng nói:

- Nhưng ta và người... đâu có thân...

Dạ Kim Lan liền phản bác:

- Tam tỷ sao lại nghĩ thế? Ở Dạ gia này có ai lo cho tỷ hơn Kim Lan đâu. Đây, ở đây có một bánh Kim Lan mới làm, tỷ xem có ngon không?

Dạ Kim Lan đặt một mẫu bánh lên tay Dạ Đông Tuyết, Dạ Đông Tuyết nắm tay lại cũng bị mở ra nhét vào.

- Tỷ dùng thử xem.

Dạ Đông Tuyết khẽ cúi mặt xuống, trong mắt mọi người là nàng vì sợ hãi không dám ngẩng mặt, thật chất là đang trầm ngâm suy nghĩ. Mẫu bánh này... không có độc.

Đã ở cùng Tang Ly nhiều năm, dù không học được tài nghệ của hần nhưng những việc như kiểm tra thức ăn có bị bỏ độc hay không thì Dạ Đông Tuyết vẫn làm được. Rốt cuộc Dạ Kim Lan đang có mưu tính gì?

Suốt buổi chiều đó, Dạ Kim Lan hết kể chuyện này lại kể đến chuyện khác rồi tự buồn cười. Dạ Đông Tuyết nghếch mặt ra toàn bộ câu chuyện do Dạ Kim Lan kể mà chẳng hiểu cái gì. Đến hai canh giờ sau, Dạ Kim Lan mới chịu buông tha Dạ Đông Tuyết. Khi tuyển nàng về, còn cẩn thận dặn dò:

- Tam tỷ, ở đây ai cũng là người xấu, tỷ nhớ phải thận trọng. Kim Lan thật sự luyến tiếc tam tỷ, tỷ hãy thường xuyên ghé thăm Kim Lan nhé. Đúng rồi, ngày mai Kim Lan sẽ làm thêm nhiều bánh mới, tam tỷ nhất định phải đến dùng đó.

Dạ Đông Tuyết khẽ nhìn Dạ Kim Lan, mơ hồ hiểu ra ý định của Dạ Kim Lan, nhưng vẫn không rõ mục đích của nàng ta là gì. Đợi mãi vẫn không thấy Dạ Đông Tuyết trả lời, Dạ Kim Lan tự ý quyết định:

- Ngày mai, tỷ nhất định phải tới đó.

22. Chương 22: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Một

- Tang Ly, người nói xem Dạ Kim Lan đang âm mưu điều gì?

Tang Ly lười biếng cười cười nói:

- Ta đâu phải con sâu trong bụng nàng ta, làm sao ta biết được.

Thấy Tang Ly lại giả vờ thất thường, Dạ Đông Tuyết buồn bực không thềm hỏi nữa. Bị Dạ Đông Tuyết không ngó ngang tới, Tang Ly bắt đầu làm phiền.

- Sao lại im lặng rồi? Tiếp tục bàn đi, biết đâu có thể đoán được ý định của nàng ta thì sao...

Dạ Đông Tuyết liếc mắt nhìn Tang Ly, né tránh bàn tay xấu xa định vò đầu mình của Tang Ly.

Đến khi thỏa mãn thú vui nhàm chán của mình, Tang Ly mới bắt đầu nghiêm túc.

- Không biết mục đích chính xác của ả là gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến hôn sự sắp tới. Thật không ngờ nàng ta lại muốn tính kế lên nàng...

Dạ Đông Tuyết trừng mắt, như muốn nói: “không phải do người gây ra sao?”.

Tang Ly dặn dò:

- Nàng tốt nhất không nên dính líu vào. Mối hôn sự này đã định rồi, sẽ không thể thay đổi...

Càng lún sâu, cuối cùng nàng vẫn là người bị chịu thiệt nhất.

- Ta không dính vào? Dạ Kim Lan sẽ buông tha cho ta sao? Người bắt ta từ giờ phải trốn chui trốn nhủi đến tránh mặt nàng ta?

Tang Ly thở dài, lần này hẳn đã hành sự lỗ mãng rồi. Lẽ ra phải dứt khoát kết thúc chuyện này luôn, chỉ không ngờ tên hầu gia háo sắc ấy lại hấp tấp tới vậy.

- Dù sao tránh cũng không thoát... Chi bằng cứ xem Dạ Kim Lan có mưu kế gì đi.

Biết Dạ Đông Tuyết đã quyết định, Tang Ly cũng không ngăn cản nữa, chỉ hỏi:

- Có cần ta đưa cho nàng một ít giải dược không?

Nếu lỡ Dạ Kim Lan hạ độc thủ, không có hẳn ở đó sẽ rất phiền toái.

Dạ Đông Tuyết phát tay nói:

- Không cần. Dạ Kim Lan tạm thời sẽ không tổn hại đến tính mạng của ta đâu. Những loại độc thông thường ta có cách đối phó, người không cần lo lắng.

Nàng là người đang gặp nguy hiểm thế mà còn lên tiếng trấn an hẳn?

Tang Ly thở dài một hơi, không tiếp tục đề tài này nữa. Nhưng hẳn đã hạ quyết tâm sẽ toàn lực ứng phó để bảo vệ Dạ Đông Tuyết.

Mọi bàn tính tạm dừng ở đây.

Ngày hôm sau, Dạ Đông Tuyết còn chưa rời giường thì đã nghe tiếng Thúy Nhi gọi cửa. Thúy Nhi mở lời:

- Nô tì đến đón tam tiểu thư.

Dạ Đông Tuyết còn ngáp ngủ, giận dữ nói:

- Ta vẫn còn chưa dậy a. Người thật phiền phức...

Thúy Nhi nghe vậy thì trong lòng nổi giận nhưng không để lộ ra ngoài, vẫn nở nụ cười.

- Dạ, là Thúy Nhi sai. Tam tiểu thư cứ chuẩn bị đi, nô tì ở đây đợi tiểu thư.

Dạ Đông Tuyết bực tức đóng sầm cửa, bỏ Thúy Nhi bên ngoài. Lúc này, nàng ta mới cay cú nói:

- Hừ, được gọi là tiểu thư thì tưởng mình là tam tiểu thư thật sao. Nếu không phải tứ tiểu thư có chuyện cần người thì ta mà hạ mình vậy sao...

Bên trong, Dạ Đông Tuyết dựa lưng vào cửa đã nghe rõ ràng.

- Quả nhiên...

Hôm đó, Dạ Kim Lan giữ Dạ Đông Tuyết cả ngày, còn niềm nở chiêu đãi và tâm tình thân thiết. Mãi đến chiều mới thả cho Dạ Đông Tuyết ra về.

Dạ Đông Tuyết vừa về đến biệt viện đã nằm dài trên giường rên rỉ:

- Thật sự... bắt ta làm việc ba ngày ba đêm không ngủ còn tốt hơn phải chịu đựng vẻ mặt giả tạo của các nàng...

Tang Ly cười cười không nói.

Đến ngày thứ ba, Dạ Kim Lan bắt đầu lộ mặt, thân thiết nói:

- Tam tỷ, lần trước làm tam tỷ và Bạch công tử gây gổ với nhau đều là lỗi của Kim Lan. Kim Lan cảm thấy thật có lỗi với tỷ...

Dạ Đông Tuyết nghe vậy, trong thoáng chốc liền cứng người lại, rồi lập tức thả lỏng ra không để ai phát hiện.

Thấy Dạ Đông Tuyết vẫn một mặt ngu ngốc, Dạ Kim Lan bực tức thầm rủa:

“Đúng là đồ ngốc... chờ chuyện đã xong xem ta trả đũa ngươi thế nào...”

- Tam tỷ, Kim Lan thật sự rất hối lỗi...

Dạ Kim Lan bỗng đứng lên đi lấy mỗi đĩa điểm tâm xinh đẹp đến đặt trên bàn, Dạ Đông Tuyết liền biết đĩa điểm tâm này có vấn đề, giả vờ ngây dại đưa tay đến bốc, Dạ Kim Lan liền ngăn lại.

- Tam tỷ, đĩa điểm tâm này không ăn ở đây được.

- Nhưng ta muốn ăn...

Dạ Kim Lan trên mặt đầy chán ghét, kiên nhẫn giả thích:

- Tam tỷ, đây là điểm tâm ta thay tỷ chuẩn bị để tặng cho Bạch công tử.

- Tại sao?

- Tam tỷ, tỷ hãy đưa điểm tâm này đến cho Bạch công tử, nói là do tỷ làm, Bạch công tử nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ...

- Lại bắt ta học đàn sao? Không muốn...

- Không có. Không có bắt tỷ học. Tỷ chỉ cần mang đĩa điểm tâm này đến cho Bạch công tử thôi. Bị Bạch công tử giận, tỷ cũng đâu muốn, phải không?

Dạ Đông Tuyết ngẫm nghĩ lúc lâu mới ngược mặt lên hỏi:

- Mang đến đó rồi ta có được ăn không?

- Được. Lúc đó tỷ muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Nghe Dạ Kim Lan hứa chắc thế, Dạ Đông Tuyết liền hồ hởi đứng lên xách cái lồng thức ăn.

- Được, ta sẽ mang đến cho Bạch ca ca.

Dạ Kim Lan lại dặn:

- Nhớ nói đây là của tỷ làm nhé.

Dạ Đông Tuyết gật đầu, trong mắt chỉ có mỗi thức ăn, tung tăng chạy khỏi Thủy Tiên Viện.

Dạ Đông Tuyết vừa quay đầu đi, Dạ Kim Lan chẳng thềm giả vờ nữa, ánh mắt cay độc nhìn theo bóng Dạ Đông Tuyết biến mất đằng xa.

...

Đến một nơi vắng vẻ, Dạ Đông Tuyết dừng bước, lên tiếng gọi:

- Tang Ly.

Tang Ly vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Dạ Đông Tuyết, Dạ Đông Tuyết không nhìn hấn mà đang nghiêm cứu món điểm tâm.

- Ta biết trong điểm tâm này có bỏ thuốc, nhưng ta không nhận ra đây là thuốc độc gì.

Tang Ly cầm lên một mẫu nhỏ đặt lên mũi ngửi ngửi. Hấn ngạc nhiên trong thoáng chốc rồi đùa cợt:

- Nàng có thể nhận trong đây có thứ gì mới là lạ a.

Dạ Đông Tuyết liếc mắt. Tang Ly vẫn bộ dạng cười bất nhả trên trên nhìn nàng. Dạ Đông Tuyết chịu thua, nói:

- Rốt cuộc là thuốc gì?

Tang Ly vẫn không nói, tiếp tục trêu tức Dạ Đông Tuyết.

Đến lần thứ hai Dạ Đông Tuyết đập vào chân Tang Ly, Tang Ly mới thú thật:

- Không phải là thuốc độc. Mà là... xuân dược.

- Xuân...

Mặt Dạ Đông Tuyết liền đỏ bừng. Tang Ly ghé tai nàng nói nhỏ:

- Nếu nàng trúng, ta sẽ giải cho nàng a...

Dạ Đông Tuyết lát sau mới hoàn hồn, liền đập Tang Ly một trận.

- Giải này! Giải này! Tên du đảng...

Tang Ly đứng yên chịu hết mấy cú đánh của Dạ Đông Tuyết. Sau khi đánh đủ, Dạ Đông Tuyết mới dừng lại thở hổn hển. Võ công Tang Ly cao cường, đánh như vậy có là gì với hắn, chỉ tổ làm mệt bản thân.

Khi biết được trong điểm tâm có bỏ xuân dược, hai người đã đoán ra ý định của Dạ Kim Lan.

- Chuyện này nàng muốn giải quyết thế nào?

Dạ Đông Tuyết cười gian nói:

- Cứ làm theo ý Dạ Kim Lan đi!

Lúc này, ở Trúc Lâm Viện, Bạch Y Thần không hề hay biết bản thân mình đang gặp nguy cơ...

23. Chương 23: Đêm Trăng Thứ Hai Mười Hai

Bạch Y Thần đang chăm chú đọc sách trong phòng. Bình thường hắn đã vốn kiệm lời, mặt lạnh tanh, mỗi khi đọc sách thì rất nghiêm túc nên bên ngoài nhìn vào lại càng có cảm giác khó gần.

Dạ Đông Tuyết lấp ló bên ngoài cửa sổ, chờ mãi vẫn không thấy Bạch Y Thần đọc xong, cuối cùng nàng cũng không còn kiên nhẫn, lí nhí gọi:

- Bạch ca ca...

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Bạch Y Thần liền chú ý nhưng vẫn vờ không rời mắt khỏi quyển sách.

Dạ Đông Tuyết lại gọi:

- Bạch ca ca...

Bạch Y Thần bỏ quyển sách xuống nhìn Dạ Đông Tuyết, vẫn đôi mắt ngây ngô, vô tội đó, hắn nhớ rõ mỗi lúc nàng cười đôi mắt của nàng cứ như sao sáng nhấp nháy, nụ cười của nàng ngây thơ như trẻ nhỏ...

Chờ mãi không thấy Bạch Y Thần trả lời, Dạ Đông Tuyết chợt dạ lén đưa mắt nhìn hắn.

Chuyện xảy ra ở thư viện lần trước khiến Bạch Y Thần vô cùng thất vọng, hắn thất vọng bởi vì Dạ Đông Tuyết không chịu nhận lỗi của mình, nếu lúc đó, nàng lên tiếng chịu sai, hắn sẽ không nổi giận với nàng như vậy. Bạch Y Thần dời mắt khỏi Dạ Đông Tuyết, lạnh nhạt hỏi:

- Nàng tới đây làm gì?

Dạ Đông Tuyết đặt lồng thức ăn lên bàn, chạy đến bên Bạch Y Thần cuống cuống nói:

- Bạch ca ca, Đông Tuyết xin lỗi người mà. Đừng giận Đông Tuyết nữa có được không...

Bạch Y Thần nhàn nhạt hỏi:

- Nàng phạm lỗi gì?

Dạ Đông Tuyết ngờ nghệch suy nghĩ một lúc đáp:

- Đông Tuyết không nên làm Bạch ca ca giận.

- Chỉ có vậy?

- ... Đông Tuyết không nên lười học làm Bạch ca ca buồn lòng...

Bạch Y Thần chán nản không nói nữa, bộ dạng hối cải của Dạ Đông Tuyết khiến hắn khó xử, nàng còn chẳng biết mình gây ra lỗi gì. Việc nàng không thể học tốt đó là chuyện đoán được, hắn không trách nàng, nhưng bởi vì nàng muốn né tránh mà gây hại đến người khác là chuyện không thể chấp nhận được. Lại nghĩ nghiêm khắc với nàng như vậy cũng không công bằng, nàng vốn dĩ không hiểu được, nếu bắt nàng tự hiểu sai phạm của mình thật sự quá khó. Hắn nên cho nàng một cơ hội...

- Vậy... đối với tứ tiểu thư thì sao?

Dạ Đông Tuyết cười toe toét nói:

- Kim Lan rất tốt với Đông Tuyết nha. Có thức ăn liền cho Đông Tuyết...

Bạch Y Thần lấy làm bất ngờ khi nghe Dạ Đông Tuyết nói thế, hắn không rõ ẩn tình bên trong nhưng có thể thấy Dạ gia không ai xem trọng nàng, thế mà nàng lại khen ngợi Dạ Kim Lan? Có lẽ mối quan hệ giữa hai nàng cũng không tệ như hắn đã nghĩ.

- Nàng rất thích tứ tiểu thư?

- Thích a. Hôm nay Kim Lan hay rủ Đông Tuyết đến chơi cùng a, cho Đông Tuyết nhiều đồ chơi mới nữa...

Thấy Dạ Đông Tuyết hồ hởi như vậy, Bạch Y Thần cũng không biết nói gì.

Dạ Đông Tuyết nhìn Bạch Y Thần với ánh mắt mong đợi, dò hỏi:

- Bạch ca ca..., người đã tha lỗi cho Đông Tuyết chưa?

Bạch Y Thần thở dài một cái, nói:

- Được rồi. Mọi chuyện cũng đã qua...

Dạ Đông Tuyết biết Bạch Y Thần đã không còn trách mình nữa liền sung sướng cười thật tươi với hắn.

- Thật hay quá.

Đối với sự ngây thơ của Dạ Đông Tuyết, Bạch Y Thần có chút cảm thấy bất lực, hắn có khi bị thu hút, phần nào đó thưởng thức nhưng cũng muốn né tránh.

Đúng lúc đó, Hồng Tụ gõ cửa nhẹ rồi tiến vào phòng, nhìn thấy Dạ Đông Tuyết ở trong phòng liền nẩy lên cơn giận, không ngờ thời gian gần đây nàng không xuất hiện nữa, tưởng đã không bám Bạch Y Thần nữa, thế mà bây giờ tiếp tục dây mắt đến...

Bạch Y Thần cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Hồng Tụ dành cho Dạ Đông Tuyết nhưng vẫn làm ngơ, hỏi:

- Có chuyện gì?

Hồng Tụ hoàn hồn, hướng Bạch Y Thần bẩm báo:

- Công tử, tứ tiểu thư Dạ Kim Lan đang chờ cầu kiến.

Bạch Y Thần nghe tên Dạ Kim Lan thì nhíu mày, nàng đã nhiều lần đến tìm hắn, lần nào hắn cũng từ chối nhưng nàng vẫn không bỏ cuộc, nữ nhân thật đúng là phiền phức.

- Cho nàng vào đi.

- Kim Lan bẩm kiến Bạch công tử.

Dạ Kim Lan vừa tiến vào liền lễ phép chào Bạch Y Thần xong liền thân thiết gọi Dạ Đông Tuyết.

- Tam tỷ, tỷ cũng ở đây thật trùng hợp quá.

Dạ Đông Tuyết cười cười không đáp.

- Bạch công tử, hôm nay gia phụ vừa về sau nhiều ngày bên ngoài, tối nay mẫu thân mở một buổi tiệc tẩy trần cho gia phụ, xin người hãy niệm tình đến chung vui.

Bạch Y Thần khẽ léo nói tránh:

- Đã là tiệc đoàn viên gia đình, Bạch mạo đến e rằng không tiện.

Dạ Kim Lan đáp:

- Công tử, gia phụ luôn xem công tử là người trong nhà, công tử nói vậy là khách sáo quá rồi...

Từ chối mãi không được, cuối cùng Bạch Y Thần đành phải đồng ý. Dạ Kim Lan nói tiếp:

- Bạch công tử, hiem khi có dịp đến Trúc Lâm Viện này, Kim Lan có thể lưu lại một lúc để thỉnh giáo công tử vài vấn đề được không?

Khẽ liếc mắt nhìn Bạch Kim Lan lại nhìn Dạ Đông Tuyết vẫn còn ở đây, Bạch Y Thần miễn cưỡng chấp nhận.

- Thôi được.

Dạ Kim Lan cầm lên một quyển sách đến bàn ngồi, thấy lồng thức ăn trên bàn thì lên tiếng hỏi:

- Đây là gì vậy?

Dạ Đông Tuyết nói:

- Là thức ăn Đông Tuyết mang đến để thỉnh tội với Bạch ca ca a.

Dạ Kim Lan nhẹ nhàng cười nói:

- Là tam tử mang đến ư.

Dạ Đông Tuyết sốt sắng mở nắp, đem đĩa điểm tâm bên trong đưa đến trước mặt Bạch Y Thần.

- Bạch ca ca, người cũng dùng thử xem. Điểm tâm này rất ngon a.

Thấy Dạ Đông Tuyết nhiệt tình như vậy cộng với điểm tâm nhìn cũng khá đẹp, Bạch Y Thần mới đưa tay lấy một mẫu.

Dạ Đông Tuyết nhìn Bạch Y Thần đưa bánh lên miệng chậm rãi ăn, sốt sắng hỏi:

- Như thế nào? Bánh có ngon không?

Bạch Y Thần khẽ ừ nhẹ, không nói nữa.

Ở bên kia, Dạ Kim Lan thấy Bạch Y Thần đã ăn bánh thì tâm trạng căng thẳng này giờ mới buông xuống, đầu khẽ cúi thấp, nở nụ cười đắc ý đã đạt được mục đích.

Dạ Đông Tuyết cũng cười, chẳng rõ cảm xúc.

Tiếp đó, Dạ Đông Tuyết mang đĩa điểm tâm đến trước mặt Dạ Kim Lan, mời mọc:

- Người cũng ăn thử xem. Bạch ca ca nói bánh rất ngon a.

Dạ Kim Lan thẹn thùng cũng cầm lấy một mẫu cho vào miệng.

- Cảm ơn Bạch công tử, cảm ơn tam tử.

24. Chương 24: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Ba

Nhìn Dạ Kim Lan ăn món do tự ả bỏ thuốc, Dạ Đông Tuyết nhàn nhạt cười.

Nấn ná thêm một lúc, mặt trời sắp lặn, Dạ Kim Lan mở lời:

- Bạch công tử, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên đi ngay thì hơn.

Bạch Y Thần chậm rãi buông quyển sách trên tay xuống, gật đầu. Dạ Kim Lan ngập ngừng nói với Dạ Đông Tuyết:

- Tam tỷ... chuyện này...

Dạ Đông Tuyết đương nhiên hiểu chuyện tốt chẳng có phần của mình, nàng cười ngu ngốc nói:

- Ta cũng phải về nhà của mình thôi. Hai người đi chơi vui vẻ nhé.

Bạch Y Thần không nói gì, Dạ Kim Lan nín kéo Dạ Đông Tuyết giải thích một lúc mới để nàng rời đi.

Bạch Y Thần và Dạ Kim Lan song song đi đến tiền viện. Đi được một đoạn, Dạ Kim Lan bắt ngờ nói:

- A, Thúy Nhi, ta làm rơi khăn tay rồi...

- Tiểu thư có nhớ mình làm rơi ở đâu không?

- Em hãy quay lại Trúc Lâm Viện tìm giúp ta nhé.

- Dạ.

Sau khi phân phó xong, Dạ Kim Lan mới xoay lại tạ tội với Bạch Y Thần đang đứng chờ.

- Bạch công tử, thật ngại quá. Kim Lan lại gây phiền đến người rồi...

- Không có gì.

Bạch Y Thần bình thường ra ngoài không mang theo người hầu, Thúy Nhi bây giờ cũng đi mất nên hiện tại chỉ còn lại hai người. Bạch Y Thần không thích không khí mờ ám này. Hắn vẫn bộ mặt điềm tĩnh tiếp tục đi, nhưng không hiểu sao càng lúc hắn càng thấy nóng nực, mặt bắt đầu đỏ ửng lên.

- Bạch công tử... người không được khỏe sao?

Dạ Kim Lan xáp tới hỏi thăm, nhìn thấy Dạ Kim Lan đấm mắt Bạch Y Thần trở nên mông lung, một cảm xúc khó tả dấy lên trong lòng. Hắn cố gắng kiềm chế tâm tình của mình lại:

- Không có gì.

- Công tử, Kim Lan rất lo cho người...

Biết thuốc trong người Bạch Y Thần bắt đầu phát tác, Dạ Kim Lan càng lẩn lút buông lời dụ hoặc. Trong người của nàng hơi nóng bắt đầu lan tỏa, bởi vì nàng uống thuốc sau Bạch Y Thần nên đến giờ vẫn giữ được thần chí.

- Công tử, Kim Lan đưa người quay lại Trúc Lâm Viện nha.

Bạch Y Thần lúc này đã bị thuốc làm vô lực, thần chí mơ hồ để cho Dạ Kim Lan tự chủ trương. Dạ Kim Lan gác tay Bạch Y Thần lên vai mình, quay trở lại Trúc Lâm Viện. Lúc này, Thúy Nhi chắc đã giải quyết xong Hồng Tụ ở bên kia rồi.

Hôm nay, tốp gia đình canh giữ đã bị Dạ Kim Lan động tay chân, nên hiện tại xung quanh đây chẳng có lấy một người, không ai biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thúy Nhi mới nãy viện cớ quay lại Trúc Lâm Viện tìm đồ để gặp Hồng Tụ. Vừa quay đầu, Thúy Nhi liền đánh mạnh vào sau gáy Hồng Tụ, làm nàng hôn mê bất tỉnh rồi giấu nàng vào trong một góc.

Thấy Dạ Kim Lan dìu Bạch Y Thần về tới, Thúy Nhi liền chạy ra đỡ phụ Bạch Y Thần vào trong phòng ngủ.

Thấy Bạch Y Thần thần trí mơ hồ nằm trên giường, Thúy Nhi hoảng loạn:

- Tiểu... tiểu thư... bây giờ chúng ta làm sao...

Mặt Dạ Kim Lan lúc này đã đỏ bừng, đôi mắt mê loạn, bình thường nàng đã là một mỹ nhân như hoa như ngọc, bây giờ tình ý lan tỏa càng làm nàng có sức dụ hoặc đặc biệt. Hiện tại, đến nói chuyện cũng khó khăn, Dạ Kim Lan lặc giọng:

- Người lánh mặt đi... Đến khi ta gọi mới được vào...

Thúy Nhi liền sợ hãi tránh đi.

- Dạ, tiểu thư...

Cửa phòng được khép lại, bây giờ chỉ còn lại mình Dạ Kim Lan và Bạch Y Thần nằm trên giường. Dạ Kim Lan bước từng bước tiến tới gần Bạch Y Thần, khát khao gọi:

- Bạch lang...

Đúng lúc Dạ Kim Lan định cởi y phục của mình ra thì có người đột ngột xuất hiện phía sau nàng và xuất ra một chưởng làm nàng hôn mê.

- Dù tuổi còn nhỏ nhưng đúng là một thiên tài trong âm mưu gia đấu a...

Người bí ẩn đó lên tiếng mỉa mai, rồi quay sang hỏi người bên cạnh:

- Cảm giác bị người khác tính kế như thế nào?

- Quả thật rất đặc biệt. Chỉ cần ngày hôm nay nàng ta trót lọt, ngày mai ta sẽ trở thành thủ phạm âm mưu bỏ thuốc Bạch Y Thần nhưng vô tình lại tác thành hai người sẽ truyền khắp nơi. Đúng là... không thể ngờ nổi.

Hai người bí ẩn quả nhiên là Dạ Đông Tuyết và Tang Ly. Ánh sáng le lói bên ngoài hắt lên mặt Tang Ly làm hiện rõ nụ cười ranh ma của hắn.

- Nàng muốn xử trí hai người thế nào?

Dạ Đông Tuyết nhú mày, nàng chưa nghĩ ra cách nào để giải quyết chuyện này. Tang Ly nghiêm khắc nói:

- Nàng vẫn không đủ tàn nhẫn.

Dạ Đông Tuyết rùng mình. Đúng vậy, nàng vẫn không đủ quyết tâm, không đủ tàn nhẫn đối phó với kẻ địch của mình.

Tang Ly tiếp tục dụ hoặc bên tai:

- Dù nàng có lòng tốt nhưng... ai sẽ hiểu cho nàng? Những kẻ đó sẽ cảm kích nàng sao? Hay là... xem nàng như kẻ gỗ? Nàng cứ mềm lòng như vậy, nàng có thể... trả thù?

Dạ Đông Tuyết liên tục thay đổi sắc mặt theo từng câu nói của Tang Ly, nhịp tim Dạ Đông Tuyết càng nhanh.

Đưa mắt nhìn Dạ Kim Lan đang bất tỉnh trên giường, đó là muội muội của nàng, là người nhà của nàng, nhưng cũng là kẻ thù của nàng. Trái tim Dạ Đông Tuyết càng lúc càng lạnh lẽo.

Dạ Đông Tuyết mở miệng định nói gì đó nhưng lại im bật, đôi tay xiết chặt lại, móng tay đâm sâu vào thịt, cơn đau làm nàng phần nào tỉnh táo.

Những kẻ đó chưa từng nghĩ đến tình thân.

Nàng còn muốn mơ tưởng điều gì?

Cái chết của mẫu thân, Dạ gia nhất định phải trả giá đắt.

Dạ Đông Tuyết xoay lưng, không chút cảm xúc nói:

- Chuyện ở đây giao người giải quyết.

Khóe môi Tang Ly nâng cao, hài lòng trước thành tích của mình. Rồi hơi hợt nhìn lại hai người trên giường.

Sáng hôm sau, nô tì Hồng Tụ ở Trúc Lâm Viện bị phát hiện thông dâm với một kẻ gia đình trong phủ ngay trên giường của Bạch Y Thần. Dạ gia một phen nháo nhào.

25. Chương 25: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Bốn

Tang Ly và Dạ Đông Tuyết mở mắt nhìn nhau khi nghe tin thông dâm ở Trúc Lâm Viện, đối tượng bị bắt không phải Dạ Kim Lan mà là Hồng Tụ. Sau phút bất ngờ, Tang Ly lắc lắc đầu cười mỉa mai.

- Đêm qua, rõ ràng ta đã thấy nàng ta và... Ta đã quá xem thường bản lãnh của Dạ Kim Lan này rồi.

- Bạch Y Thần ở đâu?

- Ta có lòng tốt cho hắn ngâm mình ở con suối sau hậu viên.

Dạ Đông Tuyết trừng mắt với Tang Ly. Ngâm mình? Bây giờ đã sắp vào mùa đông, thời tiết này mà đi ngâm mình ở suối? Tang Ly cười cười với Dạ Đông Tuyết.

- Nàng yên tâm. Hắn sẽ không chết đâu. Nhưng nằm bệnh vài ngày là không tránh khỏi. Mà để cho hắn lựa chọn, chắc chắn hắn thà chịu như vậy chứ cũng không muốn là kẻ đang nằm trên giường kia đâu.

Dạ Đông Tuyết nhàm chán không thèm nhìn.

- Tại sao người kia lại thành Hồng Tụ?

Mắt Tang Ly lóe sáng nói:

- Cái này thì phải hỏi Dạ Kim Lan rồi.

Thủy Tiên Viện

Dạ Kim Lan hai mắt đỏ bừng đập hết mọi nội thất trong phòng.

- A a a... tại sao? Tại sao lại như vậy?

Lần này Dạ Kim Lan không cách nào trút được mối hận của mình.

Đêm qua, sau khi đưa Bạch Y Thần về phòng, Dạ Kim Lan trong lòng đã thầm chắc chắn mọi chuyện không sai được. Chỉ cần thêm một bước nữa, nàng sẽ tránh được mối hôn sự với lão già háo sắc kia, lại còn được gả cho người trong mộng của mình.

Nào ngờ, Dạ Kim Lan chưa kịp mừng xong, Tang Ly đã xuất hiện làm thay đổi tất cả. Tang Ly đưa Bạch Y Thần rời đi bỏ Dạ Kim Lan ở lại, xuân dược này cũng không hẳn không có cách trị, chỉ cần Bạch Y Thần có thể chịu đựng qua tác dụng của nó, hắn cũng không cần phải có nữ nhân để giải dược. Còn về phần Dạ Kim Lan, Tang Ly lại càng không lo lắng.

Ban đêm, chắc chắn sẽ không thiếu những gia đình canh phòng đi.

Một tên gia đình canh gác đi ngang phòng của Bạch Y Thần nghe thấy tiếng rên rỉ từ trong phát phòng phát ra làm hắn cả người nhột nhột.

- Không ngờ Bạch công tử cũng có hứng thú này...

Hắn lén lút đến rình xem, bất ngờ là bên trong chỉ thấy một nữ nhân đang lăn lộn trên giường, y phục lộn xộn. Hắn thèm thuồng nuốt nước miếng của mình, to gan tiến vào gần hơn. Dù không thấy rõ mặt người nằm trên giường, nhưng hắn có thể cảm nhận được cơ thể nàng đang ngọ nguậy, tiếng thở gấp mê loạn của nàng ta.

- ... cô... cô nương...

Nghe tiếng người gọi mình, nữ nhân trên giường mời gọi:

- ... Bạch.... lang...

Thế là, hần bắt chấp tất cả lao vào cùng nữ nhân trên giường kia vui vẻ.

Đến lúc tỉnh dậy, Dạ Kim Lan toàn thân đau nhức, mơ hồ nhớ đến chuyện đã xảy ra thì mặt ửng đỏ, len lén nhìn nam nhân bên cạnh. Nhưng mọi thứ tốt đẹp đều sụp đổ khi nàng thấy mặt nam nhân kia. Đó là một kẻ xấu xí chứ không phải Bạch Y Thần. Cả ý nghĩ muốn chết, Dạ Kim Lan cũng có.

- Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Nghe tiếng thét, gã kia lười nhát mở mắt. Thấy hần sắp tỉnh, Dạ Kim Lan lúc đó không biết lấy đâu ra sức mạnh, liền quơ lấy thứ gì đó ở gần mình đập vào đầu tên kia làm hần bất tỉnh.

Sau khi hần hôn mê, Dạ Kim Lan mới run rẩy thở hồng hộc, lại nhìn thân thể mình, nước mắt cứ thế trào ra.

- Tại sao? Tại sao lại ra nông nổi này? Bạch Y Thần, tại sao không phải là người?

Dạ Kim Lan uất ức khóc hận một trận, đến khi ngẩng mặt lên, đôi mắt nàng trở nên lạnh lùng, không cam tâm.

- Không được. Ta không chấp nhận. Ta không chấp nhận. Thúy Nhi, người đâu rồi?

Dạ Kim Lan kêu gào gọi Thúy Nhi, Thúy Nhi từ đêm qua đã co rúm nấp mình trong bụi cây gần đó không dám cử động, suốt đêm âm thầm cầu nguyện cho mình. Bây giờ nghe tiếng của Dạ Kim Lan liền hốt hoảng lao ra, đôi chân tê rần làm nàng té ngã mấy cái mới đứng dậy được.

- Tiểu thư...

Vừa vào phòng, Thúy Nhi liền bị Dạ Kim Lan tát ột cái như trời giáng.

- Người nói người đã làm gì?

- Tiểu thư, Thúy Nhi không có làm gì...

- Không làm? Vậy tại sao người kia không phải là Bạch Y Thần?

- Tiểu thư, nô tì không hiểu...

Dạ Kim Lan lại đánh người.

- Không hiểu? Người đang trả thù ta có phải không? Người hận ta nên làm vậy đúng không...

Thúy Nhi chịu đựng Dạ Kim Lan đánh đập, không dám phản kháng.

- Tiểu thư, nô tì thật không có.

Đánh đến khi Thúy Nhi cả người đầy thương tích nằm dài trên đất, Dạ Kim Lan mới chịu ngừng tay. Cũng không hẳn là nàng không đánh nữa, mà vì bây giờ nàng ta đang suy tính chuyện khác.

- Không được. Ta không chấp nhận. Không thể chấp nhận được...

Dạ Kim Lan lúc này đầu tóc rối bù, luôn miệng lầm nhảm, gương mặt cay độc chẳng khác gì người đàn bà điên. Dạ Kim Lan trừng đôi mắt đầy tơ máu nhìn Thúy Nhi hỏi:

- Hồng Tụ đâu?

- Tiểu... tiểu thư, nô tì giấu Hồng Tụ ở phòng kế bên.

- Đưa ả qua.

Thúy Nhi tuân lệnh, lê bước qua bên kia kéo Hồng Tụ vẫn còn hôn mê bất tỉnh đến.

Nhìn Hồng Tụ đáng vẻ xinh đẹp, Dạ Kim Lan càng uất hận. Tại sao một kẻ tiện tì như vậy bây giờ cũng tốt hơn nàng? Dù Hồng Tụ không đẹp bằng Dạ Kim Lan, nhưng bây giờ Dạ Kim Lan đã thất thân ột kẻ dè hèn...

Tại sao lại là ta!!!

Trong lòng Dạ Kim Lan gào thét, ánh mắt nhìn Hồng Tụ càng độc ác, tàn nhẫn. Dạ Kim Lan lao vào cầu xé y phục của Hồng Tụ, làm nàng khắp nơi bị bầm tím xấu xí.

Dù biết rõ Dạ Kim Lan không phải là người tốt, nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của Dạ Kim Lan, Thúy Nhi càng sợ hãi gấp trăm lần.

Cảm thấy không còn thời gian, Dạ Kim Lan kéo Hồng Tụ quăng lên giường nằm cùng với gã dê tiện kia.

- Tiểu... tiểu thư...

Dạ Kim Lan trừng mắt gắt:

- Mau rời khỏi đây. Người muốn bị người ta bắt tại trận sao?

Thúy Nhi mắt tròn nghe theo lệnh của Dạ Kim Lan. Bây giờ mặt trời còn chưa mọc, ít người lay vãng, Dạ Kim Lan và Thúy Nhi một đường lên lút trở về Thủy Tiên Viện không để ai phát giác.

...

Ở Trúc Lâm Viện, Hồng Tụ quỳ dưới chân giường Bạch Y Thần khóc lóc van xin.

- Công tử, nô tì không có, nô tì không có làm ra chuyện như vậy...

Sáng nay, có người phát hiện Bạch Y Thần ngắt xiủ sau hậu viên liền mang hấn về, nào ngờ về tới lại phát giác ra việc kia. Vì căn phòng của hấn đã bị ô uế, nên hấn tạm thời qua ở phòng khác.

Hồng Tụ khóc hết nước mắt, giải thích cỡ nào cũng không ai tin lời nàng.

- Công tử, xin người hãy tin nô tì. Nô tì không phải người như vậy... nô tì thật sự không biết gã kia...

Bạch Y Thần nhìn Hồng Tụ nói:

- Ta không có ý trách người. Người đứng lên đi.

Hồng Tụ ngược mặt đầy nước mắt nhìn Bạch Y Thần hỏi:

- Công tử tin tưởng Hồng Tụ sao?

Bạch Y Thần nhú mày.

- Dù ngươi là nô tì ở Trúc Lâm Viện, nhưng dù sao cũng là người của Dạ gia, ta sẽ nói với gia chủ, không làm khó, gả ngươi cho nam nhân kia.

Hồng Tụ chết điếng người, càng khóc dữ dội:

- Không! Công tử, xin ngài đừng đuổi nô tì đi! Nô tì không gả! Không gả!

Thấy Hồng Tụ muốn nhào cả vào người Bạch Y Thần, mấy tên gia đình gần đó tiến tới kéo Hồng Tụ ra ngoài.

- Công tử đừng bỏ Hồng Tụ mà...

Bạch Y Thần mệt mỏi ngã người ra sau. Cánh cửa dần khép kín, ngăn lại tầm mắt của Hồng Tụ.

26. Chương 26: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Lăm

Một thời gian sau, Dạ Minh Thành nói vấn đề hôn sự với Dạ Kim Lan, những tưởng nàng sẽ phản đối, nào ngờ, Dạ Kim Lan lại ngoan ngoãn ưng thuận làm Dạ Minh Thành lấy làm bất ngờ.

Còn chuyện tai tiếng bên Trúc Lâm Viện cũng đã khép lại, Hồng Tụ dứt khoát không chịu rời khỏi Trúc Lâm Viện, bị chuyển xuống làm nô tì hạ đẳng, quét dọn bên ngoài.

Bởi vì kế hoạch thất bại nên Dạ Kim Lan ngậm bồ hòn làm ngọt, Dạ Đông Tuyết xem như may mắn thoát khỏi bàn tay của Dạ Kim Lan.

Ngày kia, Tang Ly bàn luận với Dạ Đông Tuyết.

- Hiện tại Cẩm Y Phòng đã đứng vững tại kinh thành, danh tiếng cũng tốt, tiếp theo sẽ mở thêm những chi nhánh khác.

- Nếu vậy, nàng nên chú ý đến địa điểm này.

- Quận Nam Bình? Ta không biết nơi đó có gì đặc biệt.

- Nơi đó không có gì đặc biệt. Nhưng lại có một vài nhân vật máu chốt. Nam Bình, không quá gần kinh thành, cũng không quá xa, cảnh vật hài hòa... Một số hoàng tộc khi về già thường chọn nơi đó để làm nơi tĩnh dưỡng. Nếu có thể nắm bắt được điều đó, khả năng trở thành người cung cấp hàng cho hoàng cung sẽ rất cao.

Dạ Đông Tuyết chau mày, nếu nói như Tang Ly, thì đó chính là bảo mật quốc gia, làm sao Tang Ly lại biết hoàng tộc sẽ chọn nơi này để dừng chân? Dù có nghi vấn, nhưng Dạ Đông Tuyết vẫn chọn tin tưởng hẳn.

- Được, nếu vậy, đó sẽ là kế hoạch quan trọng, ta sẽ bàn kỹ hơn với các quan sự khác. Nếu có thể, không chỉ mỗi Cẩm Y Phòng, ta muốn hoàng tộc biết đến nhiều mặt hàng khác...

Tang Ly cười cười vuốt tóc Dạ Đông Tuyết nói:

- Đừng quá sức. Dù sao, cẩn thận vẫn là tốt.

Dù mục tiêu của nàng là Dạ gia, nhưng nếu làm quá mức sẽ ảnh hưởng đến quyền lợi các thế lực khác...

- Người dự định lại đi?

Đột ngột, Dạ Đông Tuyết lên tiếng hỏi. Mỗi khi Tang Ly trở nên nghiêm túc như vậy đều có lý do và thường là hần sắp tới sẽ không ở cạnh nàng. Thân phận Tang Ly đến giờ vẫn là điều bí ẩn, Dạ Đông Tuyết chỉ biết hần là truyền nhân của Thương thần y, nàng cũng chưa từng hỏi, nàng tin tưởng hần lúc thích hợp sẽ nói cho nàng biết. Nhưng, cách một thời gian, Tang Ly sẽ biến mất một hồi, dù rất nhanh, rất nhanh hần sẽ trở lại.

Tang Ly an ủi:

- Ủ, ta sẽ rời đi khoảng nửa tháng, rất nhanh sẽ trở lại thôi.

Dạ Đông Tuyết không đáp, nhưng việc để mặc cho Tang Ly quấy phá tóc mình cũng đủ để thấy nàng đang bất an. Tang Ly từ năm năm trước là người duy nhất ở bên nàng, lo lắng cho nàng.

- Quả thật, ta không an tâm để nàng lại một mình a...

Dạ Đông Tuyết nghiêm mặt nhìn Tang Ly.

- Ta không phải là con nít.

- Dù sao nàng cũng không biết cách tự lo cho bản thân mình. Hơn nữa, tình hình hiện tại không ổn định...

Dạ Kim Lan không biết sẽ giở trò gì, chuyện lần trước nàng ta nhất định sẽ trả thù, còn Trần thị, Liễu thị... mà lại không có một người bảo vệ cho Dạ Đông Tuyết.

- ... là lỗi của ta. Nếu ta thận trọng hơn nàng đã không lâm vào tình thế như vậy.

Dạ Đông Tuyết nghiêm nghị nói:

- Ta có thể đối phó được.

Nếu cứ dựa vào Tang Ly mãi, một ngày Tang Ly ra đi, nàng chắc chắn sẽ ngã xuống.

- Khi nào người đi?

Tang Ly nhìn Dạ Đông Tuyết một lúc mới nhẹ nói:

- Sáng mai.

Gấp vậy sao?

Dạ Đông Tuyết suy nghĩ một lúc nhìn Tang Ly hỏi:

- Thuốc ta bảo người chế, đã xong chưa?

Tang Ly chau mày đáp:

- Đã xong.

- Đưa cho ta!

- Không được! Nó quá nguy hiểm, ta không thể đưa nó cho nàng được.

- An tâm. Ta không làm chuyện ngu ngốc đâu. Ta chỉ muốn... nhắc mình phải hạ quyết tâm.

Đôi mắt Dạ Đông Tuyết sáng bừng lên.

Đúng như Tang Ly nói Dạ Đông Tuyết không đủ tàn nhẫn, dù nàng có hận những kẻ đó, nhưng nàng vẫn không tàn nhẫn được như những kẻ đó. Nàng cũng không thể buông tha thù hận, cho đến giờ trả thù chính là lý do sống duy nhất của nàng, nhưng khi đến bước cuối cùng, nàng vẫn chùn tay...

Những kẻ đó dù sao cũng là người thân của nàng.

Tang Ly có phần lưỡng lự, hẳn muốn Dạ Đông Tuyết phải cứng rắn trả đũa tất cả những kẻ địch của mình, nhưng rồi lại nghĩ điều đó liệu có tốt cho Dạ Đông Tuyết? Hay sẽ dẫn nàng tới vực thẳm?

Tang Ly lấy từ trong người ra một chiếc bình ngọc nhỏ.

- Giữ cẩn thận. Đây là viên duy nhất.

Dạ Đông Tuyết siết chặt chiếc bình trong tay, đây có thể là khởi điểm mới hoặc là kết cuộc cho cuộc đời của nàng.

Bên ngoài Trúc Lâm Viện

Hồng Tụ đang quét những lá khô trên đất. Hồng Tụ bây giờ không còn vẻ cao ngạo của trước kia nữa, chỉ còn lại cay nghiệt.

Tiếng chổi tre sần sật trên đất phát ra những âm thanh chói tai. Hồng Tụ vẫn đang chìm trong oán hận, miệng lầm bầm nguyện rửa mọi thứ.

- Đáng thương... quả nhiên rất đáng thương...

Hồng Tụ đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói, đập vào mắt Hồng Tụ chính là gương mặt đang tươi cười của Dạ Kim Lan. Hồng Tụ gất gỏng:

- Tứ tiểu thư, nàng có ý gì?

Dạ Kim Lan chưa xốt nói:

- Ta cảm thấy tiếc cho người. Một kẻ vô tội lại ra nông nổi này...

Hồng Tụ liền nắm được ngụ ý của Dạ Kim Lan, lấp bắp hỏi:

- Tứ tiểu thư... nàng... biết ai đã hại ta?

Dạ Kim Lan nở nụ cười mê hoặc, nhẹ giọng nói:

- Người bình thường rất thông minh kia mà, tại sao bây giờ lại ngu muội như vậy?

Hồng Tụ vút chổi, chạy đến quỳ trước mặt Dạ Kim Lan van xin:

- Tứ tiểu thư, xin nàng hãy cho ta biết kẻ hại ta là ai?

Dạ Kim Lan nhìn Hồng Tụ với ánh mắt thương xót, hỏi nhỏ bên tai:

- Người có nhớ hôm đó đã xảy ra chuyện gì? Những kẻ có mặt ở đó gồm những ai?

Hồng Tụ vô thức lặp lại câu nói của Dạ Kim Lan, tình cảnh ngày hôm đó tái hiện trong đầu, từng cảnh, từng cảnh một. Dạ Kim Lan liên tục thủ thỉ bên tai nàng:

- Hôm đó, ai đã xuất hiện? Ai là kẻ đáng bị tình nghi nhất? Kẻ nào có oán hận với người...

Đột nhiên, có một gương mặt hiện ra trước mắt Hồng Tụ, nàng ta kinh hoàng khi nhận ra người đó, cả người run lên.

- Là nàng? Chẳng lẽ là nàng ta?

- Chính là nàng ta.

- Nhưng nàng ta chỉ là kẻ ngốc.

- Hồng Tụ, người đã thật quá ngây thơ để bị nàng ta lừa gạt rồi.

- Nàng ta giả ngốc?

Hồng Tụ kinh hoàng vì suy nghĩ của mình, Dạ Kim Lan chỉ cười cười không đáp, nhưng đó trở thành câu khẳng định với Hồng Tụ. Cả người Hồng Tụ thôi run rẩy, gương mặt nàng ta trở nên méo mó đáng sợ, đôi mắt đầy thù hận. Nàng ta rít lên:

- Dạ. Đông. Tuyết.

27. Chương 27: Đêm Trăng Thứ Hai Mười Sáu

Dạ Đông Tuyết đang ở biệt viện thì nghe tiếng của Thúy Nhi gọi:

- Tam tiểu thư, tiểu thư nhà nô tì ời tam tiểu thư tới chơi.

Dù không nhìn điệu cười giả tạo của Thúy Nhi, Dạ Đông Tuyết cũng tự hiểu chẳng có điều tốt lành, liền từ chối:

- Không đi! Đông Tuyết không muốn đi!

- Tam tiểu thư...

- Ta mệt! Không muốn đi!

Dùng dằng với Dạ Đông Tuyết một hồi lâu không có kết quả, Thúy Nhi đành hậm hực quay về Thủy Tiên Viện.

- Tiểu thư, chẳng lẽ Dạ Đông Tuyết biết gì đó nên né tránh tiểu thư sao? Hay... nàng ta thật sự không ngốc?

Nghe Thúy Nhi nói, Dạ Kim Lan hừ lạnh:

- Nếu nàng ta không ngốc, lại bị ta nhiều lần tính kế sao?

- Nhưng mà...

- Ta mặc kệ tiện nhân đó có ngốc thật hay không. Nhưng chắc chắn, ả ta không có kết cuộc tốt đẹp đâu.

Nhìn Dạ Kim Lan cay độc như vậy, Thúy Nhi liền rùng mình.

Từ hôm đó, đã mấy hôm không ai đến biệt viện của Dạ Đông Tuyết gây sự nữa, Dạ Đông Tuyết không vì vậy mà thấy an lòng, thậm chí còn nghi ngại hơn, đây giống như sự bình yên trước cơn bão vậy.

Một hôm kia, có một nô tì lạ mặt tìm đến.

- Tam tiểu thư.

Nàng ta dù không thật lòng cung kính nhưng vẫn giữ đúng lễ phép cúi người chào hỏi Dạ Đông Tuyết.

- Người là ai?

Nàng ta mỉm cười đáp:

- Nô tì là Thanh Nhi tì nữ mới của Bạch công tử.

Bạch Y Thần cho người đến tìm nàng làm gì? Đây là cái bẫy do Dạ Kim Lan bày ra sao?

Dạ Đông Tuyết ngờ nghệch hỏi tiếp:

- Bạch ca ca bảo người đến làm gì?

- Công tử muốn mời tiểu thư đến Trúc Lâm viện làm khách.

Dạ Đông Tuyết càng nghi ngờ, Bạch Y Thần vốn không có lý do gì để gọi nàng qua. Thanh Nhi cảm giác được Dạ Đông Tuyết không tin, chần chừ nói:

- Tiểu thư... công tử muốn bàn với tiểu thư về việc xảy ra hôm đó...

Dạ Đông Tuyết ngạc nhiên nhìn nàng, Bạch Y Thần là có ý gì? Hắn đã nghi ngờ Dạ Kim Lan? Dạ Đông Tuyết tiếp tục giả khờ nói:

- Ta không hiểu người muốn nói gì nha. Hôm đó là hôm nào?

Thanh Nhi quýnh quá, buông lại một câu rồi cúi chào đi mất.

- Tiểu thư, Thanh Nhi chẳng biết sâu xa trong đó. Nếu tiểu thư có vấn đề gì muốn hỏi hãy đến Trúc Lâm Viện hỏi Bạch công tử thì hơn.

Dạ Đông Tuyết khẳng định đây là một cái bẫy dành cho nàng, người đứng phía sau nhất định là Dạ Kim Lan. Nhưng mà... tại sao lại là Trúc Lâm Viện? Việc này có dính líu tới Bạch Y Thần hay không?

Dạ Đông Tuyết lẩm nhẩm:

- Có nên đi hay không? Tang...

Theo thói quen, Dạ Đông Tuyết lại muốn hỏi ý Tang Ly, rồi chợt nhớ ra bây giờ hắn không có ở đây.

- Không được. Không thể lúc nào cũng dựa vào Tang Ly, hắn chẳng có lý do gì ở lại bên cạnh ta mãi mãi. Một ngày kia, hắn cũng sẽ...

Thế là, Dạ Đông Tuyết quyết định đi đến Trúc Lâm Viện.

- Dù sao cũng không thể trốn tránh mãi được. Để xem lần này người muốn trở trò gì.

...

Trên đường đến Trúc Lâm Viện.

Dạ Đông Tuyết đang đi thì đột ngột bị một cái lưới từ trên rơi xuống bắt lại, có một gã nam nhân từ trong bụi cây bước tới.

- Các người là ai?

Hai nam nhân không đáp, vác Dạ Đông Tuyết lên vai rẽ vào một đường nhỏ.

Nơi này hoang vắng, chẳng có một ai lui tới nên chuyện cầu cứu là vô dụng, Dạ Đông Tuyết giữ im lặng để không chọc giận tên bắt cóc.

Theo phương hướng này, có lẽ hắn muốn tới Vọng Nguyệt Đình.

Quả nhiên, gã nam nhân đó mang Dạ Đông Tuyết đến Vọng Nguyệt Đình, vừa đến nơi hắn liền quăng nàng xuống đất, Dạ Đông Tuyết đau đớn cắn răng không phát ra tiếng kêu.

- Không ai nhìn thấy người chứ?

Gã nam nhân cung kính đáp:

- Bẩm tiểu thư, không có.

Dạ Đông Tuyết đưa mắt nhìn qua những người có mặt ở đây, ngoài trừ Dạ Kim Lan cùng với Thúy Nhi được đón trước, điều khiến Dạ Đông Tuyết kinh ngạc khi nhìn thấy Hồng Tụ. Vô số nghi vấn được đặt ra: tại sao Hồng Tụ lại ở cùng với Dạ Kim Lan? Nàng ta lại nhìn mình với ánh mắt căm hận như thể không thể ăn tươi nuốt sống như thế...

Dạ Kim Lan cho gã nam nhân kia lui xuống. Không khí trầm lặng đến đáng sợ.

Dạ Đông Tuyết lên tiếng hỏi:

- Kim Lan, tại sao lại bắt ta? Chơi như vậy không vui chút nào...

Dạ Kim Lan cười lạnh, đồ ngốc cuối cùng vẫn là đồ ngốc, còn không biết chuyện gì đang xảy ra. Cứ cho Dạ Đông Tuyết là vô tội đi, vậy thì sao?

Cứ nhìn đến Dạ Đông Tuyết, Dạ Kim Lan lại nhớ đến sự việc kinh khủng đã xảy ra với mình. Tại sao nàng lại thất tình với một tên gia đình hèn hạ? Tại sao lại là nàng mà không phải ả tiện nhân Dạ Đông Tuyết kia? Vì sự việc đó, làm hại nàng... hại nàng không còn mặt mũi nhìn Bạch Y Thần, phải chấp nhận lấy lão già họ Trương kia...

Dù rằng sau đó, Dạ Kim Lan đã tráo người, không ai biết được sự việc xấu hổ của nàng thì nàng vẫn không thể quên được. Tuyết không thể tha thứ...

Hồng Tụ cay nghiệt nhìn Dạ Đông Tuyết, bộ dạng ngu ngốc của Dạ Đông Tuyết càng làm nàng phát hận. Hồng Tụ bị hận thù làm mờ mắt, tin tưởng tuyệt đối vào lời của Dạ Kim Lan, Dạ Đông Tuyết là giả ngu giả dại để lừa gạt mọi người, lừa gạt Bạch Y Thần. Mục đích nàng ta cho tới giờ là tiếp cận Bạch Y Thần, muốn trở thành thê tử của chàng và tàn ác hại những người xung quanh Bạch Y Thần. Nàng – tì nữ thân cận của Bạch Y Thần chính là mục tiêu loại trừ của Dạ Đông Tuyết.

Dạ Đông Tuyết đã hoàn toàn đạt được mục đích!

Dù trước giờ Bạch Y Thần chưa từng nói nhưng Hồng Tụ có thể nhận ra hấn đối xử với Dạ Đông Tuyết khác biệt với người khác. Hấn có để tâm đến Dạ Đông Tuyết. Việc bày trí nàng gian dân với một tên gia đình đã hoàn toàn làm nàng hoàn toàn mất đi tư cách ở bên cạnh Bạch Y Thần...

Ánh mắt Hồng Tụ như có ngọn lửa bùng lên dồn dập, gương mặt nàng ta giờ đây co rúm vì hận thù vô cùng dữ dội, chỉ chờ nhào lên xé nát Dạ Đông Tuyết.

Dạ Kim Lan khẽ liếc mắt nhìn qua Hồng Tụ, thấy biểu hiện của nàng ta như thế thì vô cùng hài lòng, lại nhìn Dạ Đông Tuyết đang nằm trên đất đầy khinh bỉ và tàn độc.

Cho dù Dạ Đông Tuyết không phải là kẻ chủ mưu phía sau thì cũng là người có quan hệ. Bây giờ, nàng đã không còn tương lai thì cũng đừng ai mơ sẽ có kết cuộc tốt đẹp.

- Ta giao nàng ta cho người. Tùy người giải quyết!

Sau khi bỏ lại câu đó, Dạ Kim Lan dẫn theo Thúy Nhi bỏ đi.

Thúy Nhi biết Dạ Kim Lan làm vậy cũng không có lòng tốt gì, Hồng Tụ căm hận Dạ Đông Tuyết như vậy, rơi vào tay nàng ta chỉ có thể bị hành hạ tới chết mà thôi. Nghĩ đến viễn cảnh đó, Thúy Nhi khẽ rùng mình, bước chân càng nhanh hơn.

Mãi một lúc sau, Hồng Tụ mới từ từ tiến lại gần Dạ Đông Tuyết.

- Hồng Tụ tỷ tỷ, thả ta ra đi. Thật sự chơi không vui a...

Hồng Tụ tàn khốc nhìn Dạ Đông Tuyết nghiêng răng nói:

- Đừng giả vờ trước mặt ta!

Dạ Đông Tuyết khẽ biến sắc, lẽ nào giả dạng của nàng đã bị nhìn ra?

- Người chính là kẻ đã hại ta thân bại danh liệt.

Hồng Tụ điên cuồng kêu gào. Đến giờ, Dạ Đông Tuyết mới biết mình đã bị tính kế, Dạ Kim Lan đã đem toàn bộ sự việc kia đổ lên đầu mình. Hồng Tụ nghĩ mình là hung thủ đã hại nàng ta.

- Hồng Tụ, người bị người khác lường gạt rồi. Ta không có hại người.

Những lời Dạ Đông Tuyết lọt vào tai Hồng Tụ thành những lời bào chữa. Tại sao nàng có giải thích thế nào cũng không ai tin? Giờ lại muốn giải thích với nàng?

- Người đừng mơ lừa gạt ta nữa. Dạ Đông Tuyết, ta hận người...

Hồng Tụ lao vào cầu xé Dạ Đông Tuyết, nhớ đến những vết thương trên người mình ngày trước, Hồng Tụ càng thêm điên cuồng, muốn Dạ Đông Tuyết cũng phải chịu thảm cảnh như mình.

28. Chương 28: Đêm Trăng Thứ Hai Mười Bảy

Ở Vọng Nguyệt đình lúc này Hồng Tụ hung hăng như người đàn bà điên lao vào cầu xé Dạ Đông Tuyết. Vẫn còn bị trói chặt trong lưới, Dạ Đông Tuyết không thể phản kháng, chỉ có thể liều mình tránh né.

- Ta không phải là người đã hại nàng! Nàng bị hại không liên can tới ta...

Dù cho Dạ Đông Tuyết có nói thế nào cũng không lọt được vào tai Hồng Tụ. Từ trước, Hồng Tụ vốn đã không thích Dạ Đông Tuyết, nay nàng lại ra nông nổi này làm sao có thể buông tha cho Dạ Đông Tuyết? Hành động của Hồng Tụ càng lúc càng điên cuồng, tấm lưới bị rách lỗ chỗ nhưng một phần cũng nhờ thế mà tấm lưới trên người Dạ Đông Tuyết được nới lỏng. Rốt cuộc, Dạ Đông Tuyết cũng thoát ra khỏi tấm lưới.

Thấy Dạ Đông Tuyết định chạy, Hồng Tụ kéo chân Dạ Đông Tuyết lại, làm Dạ Đông Tuyết ngã ạch xuống đất. Hồng Tụ kêu gào:

- Dạ Đông Tuyết, người thật độc ác! Ta giết người! Ta giết người...

Dạ Đông Tuyết giằng co với Hồng Tụ, cuối cùng cũng đẩy được ả ra khỏi người mình. Dạ Đông Tuyết bám vào cột chống để đứng lên, gần như không còn sức.

- Người bị Dạ Kim Lan lừa rồi, chính Dạ Kim Lan mới là người đã hại người...

Hồng Tụ nghe xong càng thêm điên loạn, gào thét:

- Dạ Đông Tuyết, người đừng hòng gạt ta. Ta biết trước giờ người luôn ghét ta, người hận ta không để người tiếp cận Bạch công tử. Người luôn muốn trả thù ta...

Dạ Đông Tuyết bắt lực lắc đầu. Hồng Tụ lần nữa lại xông đến, Dạ Đông Tuyết liều mình né tránh nhưng vẫn bị Hồng Tụ bắt được, Hồng Tụ theo đà xô mạnh làm Dạ Đông Tuyết ngã qua lan can, rơi thẳng xuống đất.

Cốp

Đầu Dạ Đông Tuyết đập vào một tảng đá, trước mắt trở nên tối sầm.

Dạ Đông Tuyết nằm dài trên đất, thời gian đối với nàng như ngừng trôi.

Mệt mỗi...

Thật mệt mỗi quá...

Suốt năm năm nay, nàng chưa từng có một giấc ngủ yên, lao đầu vào làm việc, làm việc để tạo dựng thế lực ỳnh. Lúc nào cũng phải nguy trang, giả ngây giả dại để né tránh ánh mắt người khác.

Nàng thật sự rất mệt nhưng không thể nói ra, kể cả với Tang Ly.

Đã có nhiều lúc muốn buông xuôi.

Nàng chỉ có duy nhất một mong muốn, mãi mãi ở cạnh mẫu thân, sống yên lặng suốt quãng đời...

Nhưng mong ước nhỏ nhoi đó cũng bị người ta chà đạp, cướp mất.

Nàng muốn trả thù, đó là cách duy nhất khiến nàng cảm thấy bản thân mình có ích, có lý lẽ để sinh tồn.

Nhưng nàng luôn mềm lòng.

Tang Ly nói đúng, nàng không đủ tàn nhẫn, không đủ quyết đoán nên hết lần này đến lần khác bị người ta sắp đặt, tính kế.

Thật sự, nàng không hề tài giỏi, nàng chỉ là một thiếu nữ bình thường, mong muốn trải qua cuộc sống yên lặng không phân tranh...

Nàng không thông minh, tất cả mọi thứ toàn là nàng cố gắng liều mình để đạt được. Nàng không hề tài năng mà...

Hai mắt Dạ Đông Tuyết dần ghép lại, buông bỏ ý chí.

Mọi thứ kết thúc rồi sao?

Mẫu thân, Đông Tuyết đến tìm mẫu thân được không? Mẫu thân có trách Đông Tuyết không?

Mẫu thân... Đông Tuyết buồn ngủ quá...

Khi hai mắt Dạ Đông Tuyết chỉ còn một chút nữa thì khép kín hoàn toàn thì đột ngột những cảnh tượng trước kia hiện ra.

Lúc mẫu thân nàng còn sống, nàng và mẫu thân nương tựa lẫn nhau. Hai người cùng làm việc, cùng đùa giỡn.

Điệu múa của mẫu thân...

Lúc mẫu thân nàng lâm bệnh, nhìn nàng với ánh mắt luyến tiếc.

“Đông Tuyết... con nhất định phải sống...”

“Phải sống!”

Lời nói đó làm Dạ Đông Tuyết bùng lên hy vọng. Tiếp đó, một giọng nói khác vang lên:

“Dù thế gian này không ai cần nàng, ta vẫn sẽ ở bên cạnh nàng!”

“Đông Tuyết!”

Hai mắt Dạ Đông Tuyết mở bừng, ý chí sinh tồn lúc này được phát huy toàn bộ. Dạ Đông Tuyết cố gắng lê người dậy, lấn vào trong bụi cây tiếp tục chạy trốn.

Dạ Đông Tuyết vừa rời đi, Hồng Tụ đã đuổi tới, không nhìn thấy bóng dáng Dạ Đông Tuyết, Hồng Tụ điên loạn nhìn xung quanh tìm kiếm, luôn miệng gào thét:

- Dạ Đông Tuyết, ngươi ra đây! Ta nhất định sẽ tìm được ngươi... Sẽ từ từ hành hạ ngươi... Ta sẽ bắt ngươi sống không được, chết không yên!!!

Sau đó Hồng Tụ xông vào các bụi cây xung quanh tìm kiếm, Dạ Đông Tuyết nép sát người dưới đất để trốn, không dám gây ra một tiếng động. Tìm mãi không thấy, Hồng Tụ nghĩ rằng Dạ Đông Tuyết chắc đã trốn đi xa nên bỏ đi chỗ khác tìm tiếp.

Xác định Hồng Tụ đã đi xa, Dạ Đông Tuyết mới lồm cồm bò ra, vết thương trên đầu không chảy máu nhưng nó làm nàng cảm thấy đau đớn.

Bây giờ quay trở về biệt viện không phải cách tốt, Hồng Tụ nhất định sẽ đến đó tìm nàng. Dạ Đông Tuyết quyết định đến Trúc Lâm Viện nhờ sự giúp đỡ.

Dù rằng Hồng Tụ không còn ở đây, nhưng không biết nàng ta có quay lại hay không nên Dạ Đông Tuyết không đi theo đường lớn mà chọn những lối mòn mà đi.

Hồng Tụ lúc đi tìm Dạ Đông Tuyết đã gặp Dạ Kim Lan, Dạ Kim Lan hay tin Dạ Đông Tuyết trốn thoát liền nghĩ nếu để người khác phát hiện Dạ Đông Tuyết trước, Dạ Kim Lan cũng khó tránh tội, liền hô tri:

- Tam tỷ và ta đang chơi đùa, tam tỷ bỗng đứng lên cơn điên loạn mà gây gỗ. Các người hãy mau tìm tam tỷ trở về, đừng làm nàng bị tổn thương...

Chẳng mấy chốc, tin này lan ra gần hết Dạ gia, bên Trúc Lâm viện cũng nhận được tin báo. Bạch Y Thần nghe thấy không nói gì, khẽ thở dài một hơi.

Dạ Đông Tuyết không hề biết việc đó, chỉ mong mỗi tìm được Bạch Y Thần nhờ hắn cứu giúp. Nhưng đi được một quãng đường, vừa đến được Trúc Lâm Viện thì Dạ Đông Tuyết đã hoàn toàn kiệt sức, ngã xuống nằm dài trên đất.

Không biết nàng nằm đó bao lâu, có tiếng bước chân lại gần. Dạ Đông Tuyết lo sợ người đang tới là Hồng Tụ, tim đập thình thịch, nàng muốn chạy nhưng không nhấc nổi một ngón tay.

Còn người kia vẫn thong thả tiến đến gần Dạ Đông Tuyết.

Hoàn toàn im lặng.

Bạch Y Thần nhìn Dạ Đông Tuyết nằm trên đất, y phục của nàng đầy vết bẩn, chắc đã lê lêch trên đất. Bạch Y Thần thở dài nói:

- Nàng gây phiền toái chưa đủ sao?

Là giọng của Bạch ca ca, Dạ Đông Tuyết mừng rỡ, nẩy lên hy vọng, nàng muốn gọi hắn nhưng nàng không phát ra được một tiếng nào.

“... cứu...”

Thấy Dạ Đông Tuyết vẫn nằm yên bất động, Bạch Y Thần lại nghĩ rằng nàng không đặt lời mình nói vào tai, hắn lại nói:

- Nàng đã không còn là trẻ con, đừng hành động không suy nghĩ như vậy nữa. Không ai có thể bao dung cho nàng mãi được...

“... Bạch ca ca... cứu... cứu...”

- Tương lai, nàng còn lập gia đình, mà nàng cứ như vậy làm sao khiến người khác yêu thương?

Dạ Đông Tuyết vẫn không đáp lời.

- Đông Tuyết, nàng lại làm ta thất vọng...

Bạch Y Thần sau khi buông câu cảm thán cũng quay mặt bỏ đi. Dạ Đông Tuyết nằm bất động trên đất, muốn kêu gào Bạch Y Thần trở lại nhưng hoàn toàn bất lực.

“Bạch ca ca... cứu Đông Tuyết...”

“Bạch ca ca...”

Ý thức cuối cùng biến mất, Dạ Đông Tuyết chìm trong hôn mê.

...

Không biết trải qua bao lâu, Dạ Đông Tuyết cuối cùng cũng mở mắt, sau phút mờ mịt ban đầu, Dạ Đông Tuyết dần tỉnh táo lại, hai mắt vẫn chưa nhìn rõ ràng. Dù vậy, nàng vẫn nhớ khi Bạch Y Thần tìm được nàng, nàng không còn hy vọng gì ở Bạch Y Thần nữa nên lui thủi quay về biệt viện của mình. Nếu bây giờ, Hồng Tụ có tìm đến cửa, nàng xem như nhận mệnh.

Trên đường quay về, chẳng hề có trở ngại nào, không có một ai đột ngột xuất hiện bắt lấy nàng. Dạ Đông Tuyết lê bước tiến đến giường, vừa nằm xuống hai mắt lại nhắm nghiền.

Dạ Đông Tuyết không hay biết rằng, hôm nay việc Hồng Tụ điên cuồng chạy loạn khắp nơi đã bị nhiều người trông thấy. Cuối cùng, Hồng Tụ bị bắt nhốt vào kho củi. Dạ Kim Lan bên kia khi nghe tin cũng không may may thương xót, việc hôm nay đã gây náo loạn không nhỏ, tạm thời nàng sẽ an binh bất động, tha cho Dạ Đông Tuyết.

29. Chương 29: Đêm Trăng Thứ Hai Mươi Tám

Qua ngày hôm sau, Dạ Đông Tuyết lần nữa tỉnh lại.

Sau khi xử lý xong các vết thương trên người và thay y phục khác, bỏ thêm vài lọ thuốc kỳ lạ vào người, Dạ Đông Tuyết lại đi nằm.

Đến ngày hôm sau, Dạ Đông Tuyết mới ngồi dậy bắt đầu mò mẫm xung quanh.

- ... ba bước... năm bước...

- ... hai mươi tám... hai mươi chín...

Hết xác định khoảng cách thứ này lại xác định khoảng cách đến các thứ khác. Sau khi đã đi vài vòng trong biệt viện, Dạ Đông Tuyết đi xa hơn, đến các viện xung quanh.

Vừa đi vừa lầm nhảm:

- ... một trăm năm mươi chín...

Có mấy nô bộc gần đó thấy Dạ Đông Tuyết lủi thủi đi cũng không chú ý, tiếp tục công việc của mình, có người lướt ngang Dạ Đông Tuyết nghe nàng lầm nhảm gì đó thì chỉ bĩu môi, bệnh ngốc của Dạ Đông Tuyết càng lúc càng nặng rồi.

Dạ Đông Tuyết cũng không để ý đến cái nhìn của người khác, cứ chăm chú vào việc của mình. Nếu có người tinh mắt sẽ phát hiện ra đôi mắt Dạ Đông Tuyết bây giờ không còn ánh sáng rực rỡ như trước nữa.

- ... hai trăm... hai trăm lẻ một...

Vết thương trên đầu hôm trước đã làm ảnh hưởng đến thị giác của Dạ Đông Tuyết, nàng cảm giác hai mắt của mình càng lúc càng mờ đi, sắp không còn nhìn thấy gì nữa. Không muốn để người khác biết được tình trạng của mình nên Dạ Đông Tuyết quyết định trong lúc vẫn còn chút phân biệt mờ nhạt, phải nắm rõ từng vị trí của Dạ gia.

Ít nhất, phải cầm cự đến khi Tang Ly quay lại.

Ngày thứ hai sau tai nạn đó, hai mắt Dạ Đông Tuyết bắt đầu mất ánh sáng, không còn cảm nhận được màu sắc.

Ngày thứ ba, ánh sáng dần biến mất, mọi thứ mờ mịt như đêm tối không đèn.

Ngày thứ tư, đồ vật trước mắt Dạ Đông Tuyết cũng khó khăn lắm mới cảm nhận được.

Đến ngày thứ năm, Dạ Đông Tuyết hoàn toàn mù lòa.

Nếu hỏi cảm giác của Dạ Đông Tuyết lúc bây giờ, thì chính Dạ Đông Tuyết cũng không rõ. Ban đầu, khi biết mình sắp mù, Dạ Đông Tuyết cũng cảm thấy lo sợ, nhưng sau đó, nàng bắt đầu lấy lại bình tĩnh không còn cảm giác sợ hãi nữa. Nếu có, chính là sợ bị người khác biết tình trạng hiện giờ của mình, chắc chắn sẽ ra tay trừ khử nàng.

Đến khi ánh sáng hoàn toàn biến mất, trong lòng Dạ Đông Tuyết hoàn toàn yên tĩnh, chấp nhận sự thật là nàng đã mù lòa. Trước kia, dù sáng mắt, nàng vẫn luôn sống trong bóng tối, bây giờ thật sự nhập vào trong bóng tối đó rồi.

...

Ngày kia, Dạ Đông Tuyết đang ngồi trong phòng bỗng cảm thấy lạnh, một cơn gió thổi vào phòng mang theo thứ gì đó. Dạ Đông Tuyết đưa tay sờ thử làn lạnh dính trên tay mình. Thật lạnh và mềm mại...

- Tuyết đã rơi rồi...

Dạ Đông Tuyết theo quán tính nhìn về phía cửa sổ, dù bây giờ nàng không nhìn thấy gì. Bên ngoài, tuyết đầu mùa đã rơi, khắp nơi được bao phủ một lớp tuyết trắng mịn.

- Còn vài ngày nữa, Tang Ly sẽ quay lại...

Đêm hôm đó, Hồng Tụ trốn khỏi phòng chứa củi, lén vào phòng của Bạch Y Thần.

- Công tử...

Bạch Y Thần đang xem sách nghe tiếng gọi thì ngược mắt lên nhìn, thấy Hồng Tụ trên người rách rưới, đầu tóc bù xù, hai mắt hờn sâu thì nhíu mày. Hắn có nghe việc Hồng Tụ náo loạn mấy hôm trước, dù nàng đã không còn là nô tì của hắn nữa nhưng thấy nàng ra kết cục này cũng lấy làm khó chịu.

- Tại sao ngươi lại đến đây?

Hồng Tụ đến trước mặt Bạch Y Thần, lắp bắp gọi:

- Công tử...

Bạch Y Thần thở dài nói:

- Ta sẽ nói với gia chủ cho ngươi về quê sinh sống...

Hồng Tụ nghe Bạch Y Thần muốn đuổi nàng đi thì hét lên:

- Công tử, đừng mà!

Hồng Tụ nhìn Bạch Y Thần với ánh mắt mong mỏi, van nài:

- Công tử, ngài nhất định phải tin Hồng Tụ. Hồng Tụ không làm ra chuyện đồi bại đó. Đó là do Dạ Đông Tuyết! Dạ Đông Tuyết vì căm ghét nô tì nên đã hại Hồng Tụ! Công tử nhất định phải tin Hồng Tụ...

Bạch Y Thần chán nản lắc đầu, dù rằng tính tình Dạ Đông Tuyết đôi khi kỳ lạ, nhiều lần gây chuyện nhưng hắn vẫn không cách nào tin Dạ Đông Tuyết âm hiểm hãm hại người khác.

Nhìn thấy biểu cảm của Bạch Y Thần, Hồng Tụ biết rằng hắn không tin nàng, Hồng Tụ chất vấn:

- Công tử thích Dạ Đông Tuyết đúng không? Ngài thích ả tiện nhân đó nên mới không tin Hồng Tụ?

Bạch Y Thần sắc mặt sa sầm, nghiêm khắc nói:

- Dù ngươi không thích nàng cũng không nên hành động như vậy, Đông Tuyết dù sao cũng là chủ tử của ngươi, thái độ của ngươi như vậy là thế nào? Ta đã nói rồi, ta sẽ nói với gia chủ cho ngươi về quê sinh sống. Đây là nhượng bộ cuối cùng của ta.

Hồng Tụ choáng váng, nàng không tin Bạch Y Thần lại tuyệt tình với nàng như vậy. Tại sao? Tại sao hắn không tin nàng? Tại sao hắn cứ bảo vệ Dạ Đông Tuyết?

Hồng Tụ lúc này cúi gầm mặt nên Bạch Y Thần không thấy được gương mặt đang vặn vẹo vì thù hận của nàng ta.

- Công tử... ngài không tin ta? Ta sẽ cho ngài thấy... ta sẽ cho ngài thấy bộ mặt thật của Dạ Đông Tuyết. Rồi ngài sẽ hối hận!

Hồng Tụ ngược mắt lên nhìn Bạch Y Thần mà gào thét. Bạch Y Thần bị hù dọa không nhẹ. Giờ trông Hồng Tụ chẳng khác gì ác quỷ hiện về báo oán. Đến lúc hắn định thần lại thì Hồng Tụ đã bỏ đi rồi, Bạch Y Thần cảm thấy không tốt, lớn tiếng gọi người:

- Người đâu! Người đâu!

Mấy gia nhân bên ngoài hồi hả chạy đến, Bạch Y Thần chạy ra ngoài ra lệnh:

- Mau bắt Hồng Tụ lại! Mau bắt Hồng Tụ lại!

Mấy tên gia nhân mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy sắc mặt Bạch Y Thần như vậy thì biết có chuyện không hay, nên liền chia nhau đi tìm Hồng Tụ.

Nhưng những người đó có tìm hết mọi góc ngách trong Trúc Lâm Viện cũng không thể phát hiện Hồng Tụ, bởi vì, nàng ta bây giờ đã đến biệt viện của Dạ Đông Tuyết.

...

Dạ Đông Tuyết đang ngồi trong nhà, vì nàng không thấy đường nên chẳng phân biệt ngày đêm, trong nhà không thấp một ngọn đèn nào.

Đột ngột, cánh cửa bị đẩy vào, có tiếng người kêu gào:

- Dạ Đông Tuyết, người ra đây!

Dạ Đông Tuyết nhú mào, là Hồng Tụ, nàng ta được thả ra rồi sao? Hay là trốn ra đây? Dạ Đông Tuyết giữ im lặng, núp vào trong một góc. Nếu Hồng Tụ trốn khỏi nhà cũ thì nhất định sẽ bị phát giác, đến lúc đó sẽ có người truy lùng. Chỉ cần cầm cự được đến lúc đó, nàng sẽ được cứu.

Hồng Tụ đứng trước căn phòng tối om, đưa mắt nhìn vào.

- Dạ Đông Tuyết, ta biết ngươi đã ở đây. Đừng trốn nữa, mau ra đi!

Vẫn không có tiếng trả lời, Hồng Tụ bước vào bên trong. Hai mắt vẫn chưa thích nghi được với bóng tối, Hồng Tụ hết vấp đến cái này đến vấp tới cái kia. Bị cái bàn giữa phòng cản trở, nàng ta điên tiết hất tung lên làm nó đập xuống đất vỡ thành nhiều mảnh. Cái bàn đó rơi cách Dạ Đông Tuyết chỉ vài bước chân, bị mảnh vụn của nó văng trúng, Dạ Đông Tuyết cũng không dám lên tiếng rên.

Mò mẫm mãi vẫn không bắt được Dạ Đông Tuyết, Hồng Tụ càng điên loạn, hai tay quơ quào càng dữ dội. Bất ngờ, Hồng Tụ quơ trúng hai tảng đá, là đá đánh lửa.

Năm hai viên đá trong tay, Hồng Tụ bật cười ghê gớm.

- Ha ha ha...

Nghे tiếng cười của Hồng Tụ, Dạ Đông Tuyết có linh cảm không lành.

Cạch cạch cạch

Một chuỗi âm thanh khác vang lên, lúc xác định đó là âm thanh gì, Dạ Đông Tuyết biến sắc.

Mỗi lần hai viên đá đập nhau thì có nhiều tia lửa nhỏ lóe ra, nhờ vào ánh sáng le lói đó mà Hồng Tụ nhìn thấy những thứ trong phòng.

Cạch cạch cạch...

Cuối cùng, nàng ta cũng chỉ về hướng Dạ Đông Tuyết đang trốn. Vị trí của Dạ Đông Tuyết đã bị phát hiện, Hồng Tụ cười cay nghiệt, chậm rãi đập hai viên đá đánh lửa vào nhau nhiều lần. Ánh sáng le lói hắt lên gương mặt trắng bệch của Dạ Đông Tuyết.

Cạch cạch

30. Chương 30: Đêm Trăng Thứ Hai Mười Chín

- Bẩm công tử, đã lục soát tất cả các phòng, không thấy người!

- Bẩm công tử, xung quanh đây cũng không có phát hiện!

Toán người được sai đi tìm Hồng Tụ lần lượt quay về báo cáo tin tức, nghe thấy không tìm được người, Bạch Y Thần lâm vào trầm lặng.

Tại sao lại không tìm thấy? Nàng ta rõ ràng mới vừa ở đây thôi, làm sao có thể biến mất như vậy được...

Đột ngột, hai mắt Bạch Y Thần mở trừng, quát lớn:

- Mau đến khu biệt viện!

Không đợi những người khác kịp phản ứng, Bạch Y Thần đã hối hả chạy đi mất, chúng gia đình mờ mịt nhìn nhau, lập tức đuổi theo Bạch Y Thần.

Lúc này, ở biệt viện, Hồng Tụ đã tìm được nơi ẩn núp của Dạ Đông Tuyết.

Nàng ta nở nụ cười thích thú như thú dữ nhìn con mồi của mình đang giẫy giụa bên bờ vực thẳm.

Cách cách...

Tiếng động càng lúc càng gần, từng ánh sáng le lói từ hai hòn đá đánh lửa hắt lên mặt Dạ Đông Tuyết

Dạ Đông Tuyết không còn nhìn thấy nên không nhìn thấy vẻ mặt của Hồng Tụ bây giờ, nhưng Dạ Đông Tuyết vẫn cảm nhận được nguy cơ đang đến gần. Cẩn chặt rằng, Dạ Đông Tuyết quyết định xông ra ngoài.

Hồng Tụ không ngờ Dạ Đông Tuyết lại xông ra nên bị bất ngờ lão đảo sang bên, nhưng Dạ Đông Tuyết cũng không chạy đi được vì bị vấp vào những đồ vật rơi vãi trên sàn nhà.

Rầm

Dạ Đông Tuyết té ạch xuống đất.

- Ta xem người chạy đi đâu!!!

Dạ Đông Tuyết chưa kịp ngồi dậy thì Hồng Tụ đã lao tới bắt nàng, hai người vật nhau trên đất.

- Dạ Đông Tuyết, ta giết ngươi...

Dạ Đông Tuyết lúc sáng mắt đã không đánh lại Hồng Tụ, bây giờ, đối mặt với Hồng Tụ điên cuồng lại càng không phải là đối thủ của nàng ta, chỉ có thể phản kháng trong vô vọng.

- Ta đã nói ta không phải là kẻ đã hại ngươi!

- Dạ Đông Tuyết, tới lúc này mà ngươi còn muốn gạt ta?

- Ta nói là sự thật! Người đã hại ngươi không phải là ta! Người có ở đây làm loạn càng khiến nàng ta vui vẻ...

- Ngươi đừng gạt ta nữa. Ta sẽ không tin ngươi đâu...

Tiếng Hồng Tụ cuồng loạn la hét át luôn cả tiếng kêu của Dạ Đông Tuyết.

Hồng Tụ không vừa lòng chỉ đánh Dạ Đông Tuyết bằng tay không, nàng ta với tay ra xung quanh tìm vũ khí, cảm thấy Hồng Tụ đã nới tay, Dạ Đông Tuyết dồn hết sức mình đẩy mạnh Hồng Tụ ra bỏ chạy.

Vừa chạy được ra cửa, Hồng Tụ đã đuổi kịp Dạ Đông Tuyết.

- Dạ Đông Tuyết!!!

Dạ Đông Tuyết bắt được hai tay của Hồng Tụ đang cố gắng đâm xuống. Là dao!

Nếu bị đâm, Dạ Đông Tuyết sẽ chết không nghi ngờ. Dạ Đông Tuyết dồn hết sức để cản lại.

- Ta giết ngươi... Ta giết ngươi...

Bây giờ Hồng Tụ đã hoàn toàn điên rồi, có nói lời thế nào nàng ta cũng không nghe, Dạ Đông Tuyết cảm thấy bất lực, nhưng lúc này mà bỏ cuộc, nàng chắc chắn sẽ chết. Trong lúc nguy nan đó, đầu óc Dạ Đông Tuyết đột nhiên trở nên sáng suốt.

- Nếu ngươi giết ta Bạch Y Thần sẽ không tha thứ cho ngươi đâu!

Nghe đến tên của Bạch Y Thần, Hồng Tụ liền trở nên ngập ngừng.

- ... chàng... sẽ không tha thứ cho ta...

Dạ Đông Tuyết cố đánh lạc hướng Hồng Tụ

- Đúng! Hắn sẽ không tha thứ cho ngươi! Một khi ngươi giết người, ngươi còn cơ hội ở lại bên cạnh hắn sao...

Thấy nàng ta đã ngừng hành động của mình lại, Dạ Đông Tuyết thầm thở phào. Nhưng chưa kịp mừng, thì Hồng Tụ đã bừng tỉnh.

- Ngươi nói dối! Chính ngươi mới là người khiến chàng bỏ rơi ta...

Sức lực dần xuống càng lúc càng mạnh, mũi dao chỉ còn cách Dạ Đông Tuyết trong gang tấc.

Đúng là phút nguy cấp đó, có tiếng hét của Bạch Y Thần từ xa vang lại.

- Đông Tuyết!!!

Dù chưa thấy người, nhưng giọng nói đó đã lọt vào tai Hồng Tụ, nàng ta lảo nhảm:

- ... Bạch... công tử...

Không còn chịu nổi nữa, Dạ Đông Tuyết dùng hết sức lực hất Hồng Tụ sang một bên, lồm cồm bò dậy bỏ chạy.

- Bạch ca ca...

Dạ Đông Tuyết không định hình được cứ chạy về phía trước, Bạch Y Thần chạy đến giữ nàng lại, lo lắng hỏi:

- Nàng có sao không?

Dạ Đông Tuyết vẫn chưa hoàn hồn, cả người run lên, không đáp lời được.

Lúc này, những tên gia đình khác đã chạy đến, có người chạy lại chỗ của Hồng Tụ nằm úp mặt trên đất lật lại.

- A...

Tên gia đình kia hét lên. Tất cả mọi người quay lại nhìn.

Dưới ánh đuốc bập bùng, gương mặt Hồng Tụ tái nhợt như xác chết, miệng còn trào cả máu, trên bụng nàng ta có nửa đoạn dao lòi ra.

Những người ở đó đều kinh hoàng, Dạ Đông Tuyết không thấy cảnh kinh khủng đó nên không cảm giác được.

Hồng Tụ đưa mắt nhìn Bạch Y Thần, nuốt ngụm máu đang chực trào trong cổ họng, hấp hối:

- Là... Dạ... Đông... Tuyết... hại...

Câu nói chưa tròn thì Hồng Tụ đã tắt thở, hai mắt vẫn mở trừng dữ tợn. Trong thoáng chốc, không khí chìm xuống vì không ai lên một tiếng nói, đứng ngây ra như bị đóng băng.

Sau đó, không biết có ai đó hét lên, mọi người mới giật tỉnh táo lại.

- Giết người! Giết người rồi!

- Mau lên! Báo cho lão gia biết...

- Có người chết...

Những tên gia đình không biết làm gì chạy tán loạn la hét khắp nơi, những người trong phủ nghe thấy tiếng la thất thanh đó làm bán tín bán nghi, trong thoáng chốc, cả Dạ gia sôi trào.

...

Đến lúc này, Dạ Đông Tuyết cũng đã biết tình hình hiện tại, trong lúc hai người giằng co, Hồng Tụ bị chính hung khí của mình giết chết và nàng, Dạ Đông Tuyết đã trở thành thủ phạm.

Bạch Y Thần đứng kề bên Dạ Đông Tuyết cũng không nói được tiếng nào.

Chỉ một lát nữa, mọi người kéo đến sẽ càng hỗn loạn, nàng lại càng không thể biện minh. Dạ Đông Tuyết lạnh giọng hỏi Bạch Y Thần:

- Người có tin ta không?

Bạch Y Thần cúi nhìn Dạ Đông Tuyết, trong lòng đầy phức tạp.

Dạ Đông Tuyết lại hỏi:

- Người nghĩ ta là hung thủ giết Hồng Tụ?

Bạch Y Thần bị dồn hỏi càng không biết nên trả lời thế nào. Hắn cũng không muốn tin Dạ Đông Tuyết là người giết Hồng Tụ, nhưng trước mắt...

Bạch Y Thần mấp máy nói:

- Ta... ta...

Đáy lòng Dạ Đông Tuyết càng lạnh lẽo. Nàng chẳng còn muốn nói gì nữa.

31. Chương 31: Đêm Trăng Thứ Ba Mười

Bạch Y Thần nhìn dáng lưng Dạ Đông Tuyết đứng thẳng trước mặt mà cảm xúc hỗn tạp. Hắn có cảm giác Dạ Đông Tuyết lúc này thật khác lạ.

Hắn đưa tay ra định chạm vào Dạ Đông Tuyết. Nhưng hắn không làm được, hắn không dám chạm vào nàng, người thiếu nữ áo trắng ấy bình thường như đóa hoa trong nắng, thật ấm áp, thật rực rỡ... tại sao bây giờ lại lạnh lùng và xa cách như vậy?

Bàn tay vươn ra của Bạch Y Thần ngừng lại giữa không trung.

Đúng lúc đó, có tiếng hô:

- Gia chủ tới!

Dạ Minh Thành nghe bên này xảy ra án mạng liền hấp tấp chạy tới, theo phía sau còn có mấy người rảnh rỗi thích xem nháo sự.

Dạ Minh Thành nghiêm giọng quát:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Bẩm lão gia, Hồng Tụ đã chết, hung thủ chính là tam tiểu thư.

Nghe bẩm báo, Dạ Minh Thành liếc mắt nhìn sang Dạ Đông Tuyết. Nàng lúc này đang quay lưng với tất cả mọi người.

Với đứa con này, Dạ Minh Thành trước giờ chưa từng ngó ngang. Mẫu thân của nàng chính là người mà hắn yêu thương nhất, thế mà nàng lại phản bội lòng tin của hắn, hắn cũng không tin Nguyệt Vô Ưu gian dối với nam nhân khác, nhưng toàn bộ chứng cứ đều chỉ tội nàng. Vì lòng tiếc nuối của hắn dành cho nàng, nên Dạ Minh Thành mới bắt ép Nguyệt Vô Ưu phải bỏ đứa nhỏ trong bụng, vậy mà nàng ta lại không chịu hiểu khổ sở của hắn, khăng khăng giữ lại đứa nhỏ đó. Hắn lại tiếp tục cho nàng cơ hội, chỉ cần nàng hối lỗi, đến nài nỉ hắn, hắn sẽ bỏ qua lỗi lầm của nàng, nàng lại làm hắn thất vọng. Suốt mười năm, nàng thà sống trong thiếu thốn cũng không thềm nhờ đến sự giúp đỡ của hắn...

Mỗi lần nhìn thấy Dạ Đông Tuyết, Dạ Minh Thành cảm thấy thật hỗn tạp, vừa muốn chấp nhận Dạ Đông Tuyết nhưng vừa chán ghét. Nhìn Dạ Đông Tuyết, Dạ Minh Thành lại nhớ đến Nguyệt Vô Ưu, vì Dạ Đông Tuyết, Nguyệt Vô Ưu đã chống đối hắn như thế nào, đã chết ra sao... Cuối cùng, hắn vẫn không cách nào nhìn nhận Dạ Đông Tuyết.

- Là người đã giết nàng ta?

Dạ Minh Thành lạnh lùng nói, nhưng giống như đang phán quyết tội lỗi của Dạ Đông Tuyết hơn.

Dạ Đông Tuyết vẫn im lặng, không đáp.

Tuyết lại rơi rồi.

Thật lạnh lẽo.

Cuối cùng nàng muốn mong chờ cái gì? Có một người tin tưởng mình sao?

Nàng ở lại Dạ gia đến bây giờ để làm gì? Thật sự chỉ là chờ đợi thời cơ trả thù?

Dạ gia thật rộng lớn, nhưng vĩnh viễn không có chỗ cho nàng trú thân.

Ở nơi này, người thật đông đúc, nhưng nàng mãi mãi bị lạc lõng.

Thật bi ai.

Thật nực cười.

...

Thấy Dạ Đông Tuyết không xem mình ra gì, Dạ Minh Thành càng nổi giận.

- Gọi quan phủ đến đi!

Nghe Dạ Minh Thành kêu gọi quan phủ, những người ở đó giật nảy mình. Đụng đến quan phủ, chuyện hôm nay nhất định sẽ bị phanh phui, không những vậy, Dạ Đông Tuyết chắc chắn sẽ không thoát được tội chết.

Có người sợ hãi, có người xầm xì bàn tán trong đó cũng có không ít người thích chí khi nhìn người gặp nạn, ví dụ như tam phu nhân Liễu thị, ví dụ như Dạ Kim Lan an tĩnh đứng trong góc kia.

Thấy mọi người chần chừ, Dạ Minh Thành điên tiết quát tháo:

- Còn không mau đi!

Mấy tên gia đình gần đó sợ hãi chạy vụt đi mà không nhìn đường, vấp té mấy lần trên đất.

Thấy tình thế bất lợi cho Dạ Đông Tuyết, Bạch Y Thần lên tiếng nói:

- Đông Tuyết, mau giải thích đi!

Dù sao tinh thần Hồng Tự từ trước đã không ổn định, chính nàng ta là người đã tìm đến gây phiền toái cho Dạ Đông Tuyết, việc trước mắt có thể là... có thể là do Dạ Đông Tuyết tự vệ mà ra.

Dạ Đông Tuyết quay đầu lại.

Nhìn thấy vẻ mặt của Dạ Đông Tuyết lúc này, Bạch Y Thần càng mờ mịt. Thật yên lặng, thật an ổn và lạnh nhạt không kém gì bông tuyết kia.

Dạ Đông Tuyết bước tới không để ý đến Bạch Y Thần, khi Dạ Đông Tuyết lướt qua, Bạch Y Thần vẫn chưa hoàn hồn. Những người khác thấy Dạ Đông Tuyết bước lại gần thì vô thức né đường cho nàng. Ai biết được liệu nàng có lên cơn điên giết thêm người nữa hay không.

Dạ Minh Thành cũng không lên tiếng ngăn cản, dù sao, Dạ Đông Tuyết cũng không thể thoát được.

Bước qua người cuối cùng, Dạ Đông Tuyết cuối cùng cũng dừng bước. Nàng ngược ặt đón lấy những bông tuyết, nhẹ nói:

- Lần sau...

Nghe Dạ Đông Tuyết đã lên tiếng, những người ở đó liền yên lặng lắng nghe.

- Lần sau... ta tuyết không mềm lòng nữa.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu câu nói của Dạ Đông Tuyết có ý nghĩa gì.

Nhưng không đợi họ thắc mắc, lần lượt những người có mặt tại đây tê dại ngã xuống.

- Tại sao lại như vậy?

- Chuyện gì thế này...

Ai nấy hoảng sợ không biết chuyện gì đang xảy ra, có người la hét ầm ĩ, dù rằng ý thức của họ còn minh mẫn nhưng cơ thể cứ như không chịu sự điều khiển của mình. Rất cuộc, họ đưa mắt nhìn người vẫn đang đứng vững trong tuyết, chỉ có mình nàng ta là không bị gì.

Dạ Đông Tuyết buông lỏng tay, một lọ thuốc từ tay nàng rơi xuống.

Đây là một trong những chất độc mà Tang Ly đã cho nàng để phòng thân, nhưng trước nay Dạ Đông Tuyết nghĩ rằng lúc nào cũng mang theo chất độc trong người thật kỳ quặc, với lại nàng cũng không nghĩ rằng những người ở đây sẽ tổn hại đến tính mạng của nàng, nên nàng không để bên mình. Nào ngờ, hôm nay thật sự phải dùng đến.

Tại sao lại ép nàng đi bước này...

Dạ Minh Thành không ngờ được mình bị hạ độc, điên tiết hét lên:

- Dạ. Đông. Tuyết.

Bạch Y Thần bị bất ngờ hạ độc cũng sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố gắng khuyên can:

- Đông Tuyết. Đừng làm chuyện ngu ngốc nữa. Mau giải độc ọi người. Ta tin rằng gia chủ sẽ nghe người giải thích.

Dạ Đông Tuyết cười lạnh.

- Có tác dụng sao?

Dạ Đông Tuyết tiếp tục bước đi, gió thổi qua, vạt áo của nàng bay phất phơ cộng với bước chân nhẹ nhàng, trong mắt những người ở đây, Dạ Đông Tuyết cứ như đang nhảy múa.

Dạ Đông Tuyết cứ thế từ từ biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Nhìn bóng Dạ Đông Tuyết dần xa khuất, Bạch Y Thần hét lên:

- Đông Tuyết...

Dạ Đông Tuyết sẽ không bao giờ quay lại.

Đông Tuyết...

Chất độc mà Dạ Đông Tuyết hạ mọi người chỉ là chất gây tê, chỉ một lúc sau, từng người một có thể trở lại bình thường. Dạ Minh Thành vừa cử động liền ra lệnh:

- Mau đi bắt đứa nghiệt súc đó về đây!

Chúng gia nhân liền lồm cồm bò dậy lục soát mọi nơi để tìm Dạ Đông Tuyết.

- Nó vẫn chưa đi xa được đâu. Mau tìm nó cho ta....

Bạch Y Thần cũng ở trong nhóm người đi tìm, hắn không phải muốn bắt Dạ Đông Tuyết, hắn chỉ muốn tìm nàng trở lại, nếu không nàng sẽ càng lún sâu vào lầm lỗi.

Nhưng đã tìm mãi, vẫn không ai phát hiện được tung tích của Dạ Đông Tuyết.

- Bẩm gia chủ, đã tìm kiếm khắp nơi, vẫn không thấy người.

- Đồ ăn hại. Nó không thể nào biến mất như vậy được, mau tìm nó lại cho ta!

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều. nhìn nó, Bạch Y Thần lại nhớ đến Dạ Đông Tuyết. lần đầu tiên gặp mặt, nàng thuần khiết như bông tuyết kia vậy, từ lúc nào... từ lúc nào nàng đã biến đổi?

Cảnh tượng Dạ Đông Tuyết đứng trong tuyết, bị tất cả mọi người bỏ rơi, hoàn toàn lạc lõng cứ ám ảnh hần. Thật sự vẫn không thể tin được Dạ Đông Tuyết lại làm ra chuyện tàn ác như vậy được.

Đông Tuyết, nàng ở đâu...

Từng ký ức, từng ấn tượng về Dạ Đông Tuyết tái hiện tái mắt Bạch Y Thần.

“Bạch ca ca...”

“Bạch ca ca...”

Khi hần trách mắng nàng, nàng chỉ nở nụ cười.

Khi nàng cần hần, hần đã chùn tay.

Cuối cùng, nàng hỏi hần:

“Người có tin ta không?”

Hần đã không thể trả lời nàng...

“Bạch ca ca, huynh biết không, ở phía sau hậu viên có một con đường bí mật dẫn đến một ngọn đồi. Nơi đó, có rất nhiều hoa mọc, có thể đào cả khoai nữa... Đông Tuyết rất thích nơi đó...”

Bạch Y Thần đột ngột nhớ ra Dạ Đông Tuyết đã từng nói vậy. Nàng rất thích ngọn đồi đó, có thể, nàng đang ở đấy.

Bạch Y Thần vội vàng chạy đi. Mong rằng hần vẫn đến kịp!

Đông Tuyết, chờ ta...

Đông Tuyết!

Nhưng đáng tiếc... nơi đó chỉ còn mỗi thi thể đã lạnh cứng của Dạ Đông Tuyết...

32. Chương 32: Đêm Trăng Thứ Ba Mười Một

Ở một ngôi nhà nhỏ được dựng tạm bợ để các thợ săn nghỉ qua đêm trong rừng, nơi này bình thường ít người lui tới, thế mà mấy hôm nay luôn được thắp sáng đèn.

Trong nhà chỉ có một chiếc giường tre, hiện giờ có một thiếu nữ nằm trên đó. Nàng mặc y phục trắng, hai mắt nhắm nghiền, mái tóc dài thả tự do... nàng đơn giản nằm đấy, không hỉ nộ, chẳng bi ai.

Chẳng biết trải qua bao lâu, cuối cùng, thiếu nữ ấy cũng tỉnh lại. Đôi mắt chậm chậm hé mở, mang theo một tầng sương mù. Dù đã thức tỉnh, nàng vẫn nằm đấy, không cử động lấy một lần, chỉ đơn giản nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ điều gì.

- Nàng đã tỉnh!

Một giọng nói vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của thiếu nữ kia, thiếu nữ không thèm chấp, từ từ khép hờ mắt.

Vấn điệu cười nửa miệng khinh khỉnh kia, Tang Ly nhướn mắt đáp lại ánh mắt của nàng, bông đùa:

- Dạ Đông Tuyết đã chết!

Phải! Dạ Đông Tuyết đã chết!

Vào đêm tuyết rơi mịt mù đó, người ta phát hiện ra thi thể đã lạnh cứng của Dạ Đông Tuyết. Thi thể của Dạ Đông Tuyết được mang về Dạ gia, Dạ Minh Thành chán ghét chẳng thèm nhìn lấy một lần, mặc cho hạ nhân xử lý. Bạch Y Thần không đành lòng nhìn người ta bỏ mặc thi thể của nàng trong biệt viện, hắn đã tự ý mang nàng đến Trúc Lâm viện, ở bên cạnh bồi nàng, một bước cũng không rời...

Tang Ly bước đến ngồi bên cạnh nàng, với tay bắt lấy một lọn tóc rơi loạn mân mê, nhìn nàng đầy trù mến.

- Bây giờ... nàng là ai?

Thiếu nữ này giờ vẫn nằm im trầm mặc, không để ý đến cử chỉ khiếm nhã của Tang Ly, nghe thấy Tang Ly hỏi như vậy, mới có chút phản ứng. Tang Ly chẳng hồi thúc, yên lặng chờ đợi.

Rốt cuộc, thiếu nữ cũng nhưn người ngồi dậy, Tang Ly khẽ đỡ cho nàng.

- Hai mắt nàng đã thấy rõ chưa? Trong đầu nàng có một khối máu tụ, ta đã thi châm...

- Nguyệt Vô Thường!

Thiếu nữ đột ngột lên tiếng cắt ngang câu nói của Tang Ly. Tang Ly bất ngờ nhìn nàng, nàng lần nữa lặp lại:

- Kể từ bây giờ, ta là Nguyệt Vô Thường!

Tang Ly nhếch mép cười, dụi dụi đầu vào người Nguyệt Vô Thường gọi:

- Thường Thường. Thường Thường của ta a...

Ngạc nhiên thay, Nguyệt Vô Thường không đẩy Tang Ly ra hay biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, điều này làm chính Tang Ly cũng cảm thấy lạ lẫm. Hắn không nao loạn nữa, nhìn Nguyệt Vô Thường nghiêm túc nói:

- Nàng có biết lần này nàng đã phạm lỗi gì không? Dù viên thuốc đó chỉ làm nàng rơi vào trạng thái chết giả, nhưng sau ba ngày không có thuốc giải hoặc có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nàng sẽ chết! Chết thật sự!

Nguyệt Vô Thường nhưn mắt nhìn Tang Ly nói:

- Không phải ngươi đã đến sao? Ngươi đã hứa sẽ trở về.

Chẳng ai biết được những ngày qua Tang Ly đã trôi qua như thế nào. Ngày đó, hắn vẫn còn ở kinh thành, dù sự việc vẫn chưa được giải quyết xong, có thể sẽ phải kéo dài thời gian ở lại. Nhưng bỗng nhiên, trong đêm tối đó, một linh cảm không lành dấy lên, dường như hắn nghe thấy Dạ Đông Tuyết đang bị thương gọi hắn... hắn đã bỏ lại mọi thứ liền lên ngựa trở về phương Bắc suốt ba ngày ba đêm không ngừng nghỉ.

Khi đến nơi, hắn mới biết Dạ Đông Tuyết đã chết, chính xác là vì viên thuốc chết giả của hắn đưa nàng. Dạ Đông Tuyết chết vừa đúng ba ngày, may mắn vì Bạch Y Thần đau thương, tiếc nuối không để cho người khác mang nàng đi chôn cất, nếu không...

Tang Ly không để lỡ thời gian liền đánh ngất Bạch Y Thần, mang thi thể của Dạ Đông Tuyết đi mất. Sau khi cho Dạ Đông Tuyết uống thuốc giải, trái tim đang đập loạn của hắn mới có thể buông xuống. Thật may mắn! Thật may mắn hắn chưa đến muộn!

Trong khoảng thời gian chờ Dạ Đông Tuyết được giải độc, Tang Ly mới kiểm tra các vết thương trên người nàng. Từng vết thương lớn nhỏ, mới có, cũ có đập vào mắt Tang Ly, nghiêm trọng nhất là vết thương trên đầu, máu bầm tụ lại không xuất ra được làm ảnh hưởng thị lực, nếu để lâu dài, hai mắt Dạ Đông Tuyết sẽ bị mù mãi mãi. Đáy lòng Tang Ly lạnh lẽo, chỉ có nửa tháng, hắn rời đi chỉ có nửa tháng, làm sao nàng lại ra nông nỗi này?

Tang Ly lại càng trách bản thân mình quá sơ suất. Vì thân phận của mình, hắn không thể điều động người của mình, còn Dạ Đông Tuyết lại muốn che dấu thân phận của Vô công tử nên không chịu để bất cứ người nào bên cạnh bảo vệ mình. Mà có lẽ, vì nàng nghĩ rằng dù người Dạ gia có gây khó dễ nàng thế nào cũng không có lý do uy hiếp đến tính mạng của mình.

Tang Ly nhíu mày nhìn Nguyệt Vô Thường, thận trọng hỏi:

- Nếu như ta không trở về kịp?

Nguyệt Vô Thường, người đã từng mang cái tên Dạ Đông Tuyết cười nhạt đáp:

- Vậy Dạ Đông Tuyết sẽ chết và ta cũng vậy.

Tang Ly quan sát thiếu nữ trước mắt mình. Kể từ ngày mẫu thân nàng mất, nàng đã không còn là đứa bé ngây thơ, tràn ngập sức sống nữa, còn ngụy trang mình thành kẻ khờ khạo để che dấu mục đích trả thù của mình. Nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa lớn, có thể chịu được gánh nặng của sự hận thù đó? Dù rằng không nói ra, nhưng chính hắn cũng biết rằng trong lòng của Dạ Đông Tuyết vẫn còn le lói một tia vọng, kỳ vọng ở tình thân, mẫu thân nàng đã mất, nàng chỉ còn lại những kẻ đó là người thân. Suốt bao nhiêu năm, Dạ Đông Tuyết đã bị dằn dặt giữa thù hận và buồn tha như thế...

Hắn đã thật vô tâm không nghĩ đến điều đó. Nếu như, ngày đó hắn ngăn cản nàng lại, đừng bảo nàng trả thù, theo ý nguyện của Nguyệt Vô Ưu, mẫu thân nàng, đưa nàng rời khỏi Dạ gia thì nàng có ra kết cuộc như bây giờ không? Có chịu tổn thương tới như vậy?

Tang Ly e ngại nói:

- Nàng... tin ta tới như vậy sao?

Dạ Đông Tuyết nhướn mắt nhìn Tang Ly nói:

- Ta tin! Ta tin Tang Ly nhất định sẽ giữ lời hứa với ta!

Tang Ly có chút chột dạ né tránh ánh mắt của Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường đột ngột nói:

- Ôm ta, Tang Ly!

Tang Ly bị động, rồi cũng tiến đến ôm Nguyệt Vô Thường vào lòng. Nguyệt Vô Thường tựa đầu vào người Tang Ly, hấp thu hơi ấm của hắn.

Từ đôi mắt như màn đêm tăm tối của nàng, một giọt lệ chảy xuống. Giọt lệ có màu đỏ rơi dọc theo mặt Nguyệt Vô Thường vẽ thành một lần ranh yêu dị, rồi thấm vào áo, mảnh áo trắng cũng bị nhuộm thành một đóa hoa màu đỏ rực rỡ...

Ngày hôm nay, kẻ được định là người sẽ đặt dấu chấm hết cho Dạ gia chính thức thức tỉnh.

Việc thi thể Dạ Đông Tuyết biến mất đã gây nên một trận náo loạn không nhỏ ở Dạ gia. Sau việc đó, Bạch Y Thần quyết định rời khỏi Dạ gia, mặc cho Dạ Minh Thành có nín giữ thế nào, hắn cũng không thay đổi quyết định. Chuyện Bạch Y Thần ra đi trong tâm trạng rối loạn như vậy đã ảnh hưởng ít nhiều đến danh tiếng của Dạ gia.

Mọi chuyện không dừng tại đó, vận hạn của Dạ gia vẫn chưa kết thúc khi một thời gian sau, đại tiểu thư Dạ gia Dạ Kim Ngọc bị từ hôn trả về nhà mẹ lan truyền ra ngoài. Nguyên nhân là vì Dạ Kim Ngọc hãm hại tiểu thiếp đang mang thai bị bại lộ.

Dạ Kim Ngọc sau ngày về thăm nhà và biết được bí mật của Trần thị, mẫu thân nàng đã mở ra một con đường mới cho Dạ Kim Ngọc. Nàng ta làm theo sự dạy bảo của Trần thị, vui vẻ tiếp nhận những người thiếp mới của phu quân, lại còn an bày chu đáo cho các nàng, đã nhận được sự khen ngợi hết lời của trên dưới Lâm gia. Sau đó, Dạ Kim Ngọc bắt đầu ra tay loại bỏ từng người một mà không một ai đặt nghi ngờ lên người tốt như nàng ta. Mọi việc vốn dĩ rất thuận lợi nếu như không phải một tiểu thiếp họ Trương kia lại đột ngột truyền tin đã mang thai ra. Nếu được sinh ra, nó chính là đứa con đầu tiên của Lâm gia, làm sao Dạ Kim Ngọc có thể chấp nhận được việc đó?

Vốn dĩ, Dạ Kim Ngọc đã hạ độc tất cả các tiểu thiếp trong phủ, làm các nàng không thể nào mang thai được, tại sao Trương thị lại có thể có mang?

Dạ Kim Ngọc lại tính kế trừ khử đứa nhỏ trong bụng của Trương thị, nào ngờ, Trương thị lại khắp nơi phòng bị nàng, làm nàng không có cơ hội xuống tay. Nhìn thấy bụng Trương thị càng lúc càng lớn, Dạ Kim Ngọc càng mất bình tĩnh, càng điên cuồng nghĩ cách giết Trương thị và cả đứa con kia.

Trương thị cũng không phải người tầm thường, lần này nàng tiếp tục tránh khỏi nanh vuốt của Dạ Kim Ngọc, lại còn vạch được mặt của Dạ Kim Ngọc và cả những việc xấu trước kia của Dạ Kim Ngọc.

Khi biết được sự thật, Lâm Nguyên Khang bạo phát, dứt khoát hừ Dạ Kim Ngọc, không cho nàng cơ hội nào cả.

Dạ Kim Ngọc tinh thần bất định được đưa trở về Dạ gia. Đã biết nguyên do có sự, Dạ Minh Thành dù rất bức tức cũng không thể nói phản lại câu nào, tức giận phất tay bỏ đi. Dạ Kim Ngọc càng thêm bi phần, cả phụ thân của mình cũng không đứng về phía của mình, nàng ta bắt đầu gây náo loạn. Ngay lúc đó, Dạ Kim Ngọc đột ngột té xỉu, hạ thân đầy máu. Hóa ra, Dạ Kim Ngọc đã mang thai được hai tháng, đứa nhỏ giờ cũng mất rồi.

Bản thân mình mang thai thế mà cứ đi ganh tị với người khác để bị ruồng bỏ và mất cả con, niềm hy vọng duy nhất của mình. Dạ Kim Ngọc không chịu nổi đả kích, thành điên.

33. Chương 33: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Hai

Hai năm sau.

Trong hai năm này, có nhiều thứ đã thay đổi không còn như trước kia nữa. Ví dụ như Dạ Đông Tuyết, ví dụ như Dạ gia, ví dụ như... Bạch Y Thần.

Kể từ ngày Dạ Đông Tuyết chết, hắn mới nhận ra hóa ra mình có tình cảm với nàng hoặc đến giờ hắn mới dám thừa nhận tình cảm của mình. Nào ngờ, thi thể Dạ Đông Tuyết lại biến mất một cách kỳ bí, khi đó, hắn đã muốn rời khỏi phương Bắc này mãi mãi nhưng hắn đã không làm vậy.

Hắn mua một căn tiểu trúc nhỏ và ở đây tới bây giờ, dù trong gia tộc nhiều lần đến triệu gọi, cũng không chịu quay về. Hắn cũng không hiểu tại sao lại cố chấp không rời đi như vậy, có lẽ hắn đang mộng tưởng, mơ đến một ngày, Dạ Đông Tuyết sẽ xuất hiện trước mặt hắn chẳng?

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, Bạch Y Thần lại thở dài thương tiếc. Nếu như lúc đó, hắn quan tâm đến Dạ Đông Tuyết hơn, chịu cho nàng cơ hội để giải thích, có lẽ nàng sẽ không phải chết một cách bất minh như vậy.

Hắn đã từng buộc bản thân không được nghĩ đến nàng nữa, xem tất cả như một giấc chiêm bao, nhưng trái tim không chịu nghe lời, trong lúc hắn không ngờ nhất, hình ảnh của Dạ Đông Tuyết lại tái hiện trước mắt của hắn.

“Bạch ca ca...”

...

Bên Dạ gia cũng không khá khẩm hơn, kể từ hai năm trước, Dạ gia liên tiếp xảy ra nhiều cố sự. Như việc Hồng Tụ chết oan kinh động đến quan phủ, dù Dạ Đông Tuyết, người được cho là hung thủ gây ra cái chết của Hồng Tụ đã chết nhưng quan phủ vẫn lấy cớ hạch sách gây phiền nhiễu cho Dạ gia. Cuối cùng, Dạ Minh Thành phải bỏ ra một số tiền để cho yên chuyện. Dạ Minh Thành nhiều lần bức tức trách móc nếu biết trước kết quả như vậy, lúc đó hắn tuyệt sẽ không báo lên quan phủ. Dù hắn có tiếc hận thế nào, thì mọi chuyện cũng đã xảy ra.

Tiếp đó, chuyện đại tiểu thư Dạ Kim Ngọc bị hừ rồi phát điên lan truyền ra ngoài làm ảnh hưởng đến uy tín của Dạ gia. Việc buôn bán của hắn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, mất hết mấy mối làm ăn lớn nhỏ. Dạ Minh Thành vì chuyện này mà nổi giận không nhẹ, lớn tiếng trách cứ Trần thị không biết cách dạy con.

Trần thị không cãi lại, lặng lẽ rơi lệ nhận phần lỗi về mình, bộ mặt ủy khuất của Trần thị làm Dạ Minh Thành chột dạ, không nói nặng lời nữa, nuốt cơn hậm hực vào bụng. Dạ Kim Ngọc điên rồi cũng chưa hết chuyện, nàng ta thường xuyên chạy khắp nơi hô toáng bị Dạ Đông Tuyết đuổi bắt, Dạ Đông Tuyết muốn nàng chết cùng... Chuyện này đến tai Dạ Minh Thành, Dạ Minh Thành cảm thấy cả đầu đều đau, thậm chí Dạ Đông Tuyết lúc sống đã gây bao phiền phức, chết rồi vẫn không chịu yên.

Vận rủi của Dạ gia vẫn chưa kết thúc.

Đầu năm nay, việc cung cấp hàng hóa cho hoàng cung cũng bị chấm dứt. Dạ Minh Thành choáng váng, tự thân đến kinh đô để điều đình nhưng hẳn cũng phí công. Hoàng cung đã quyết định chọn Hòa Thiên Đường làm nơi cung cấp hàng mới. Rặng hỏi nguyên do mới biết được, chính thái hậu là người đã đưa ra yêu cầu này, nghe nói, thái hậu trong thời gian tĩnh dưỡng đã sử dụng hàng hóa của Hòa Thiên Đường. Không những chất lượng tốt mà còn khác biệt mới lạ, thái hậu và các nương nương vô cùng hài lòng.

Hòa Thiên Đường kia Dạ Minh Thành từ trước cũng biết tới, dù có danh tiếng tốt nhưng dù sao nó cũng chỉ là một cửa tiệm nhỏ nên hẳn chưa từng đặt vào mắt. Từ lúc nào cửa tiệm nhỏ đó đã trở mình? Để đạt được yêu cầu trở thành nguồn cung cấp hàng cho hoàng cung tuyệt không phải là chuyện đơn giản...

Không thể làm gì hơn, Dạ Minh Thành tức tối đen mặt quay về. Mất đi vị thế cung cấp độc quyền cho hoàng tộc là cú đả kích lớn đối với Dạ Minh Thành. Để có thể giành được đặc quyền đó, Dạ Minh Thành đã tốn rất nhiều công sức và tiền bạc để dứt lốt. Bây giờ, quyền hạn đã không còn mà cũng không thể cắt ngang khoản tiền cho các quan trên đó được, nếu món tiền đó không còn, những kẻ tham lam đó nhất định sẽ quay lại cắn ngược lại. Nghĩ mãi cũng không ra cách giải quyết, chỉ trong một thời gian ngắn, tóc của Dạ Minh Thành bạc trắng một mảng to.

Lại tới những cửa hiệu của Dạ gia liên tiếp gặp nhiều rắc rối, Dạ Minh Thành có thêm ba đầu sáu tay cũng không thể giải quyết nổi. Không dưới một lần, Dạ Minh Thành bật ngang ra hôn mê làm những người xung quanh vô cùng lo lắng...

...

Trái với dáng vẻ tất bật ở Dạ gia, ở một ngôi viện nọ vô cùng an tĩnh. Nơi này đã từng là phủ đệ của một vị quan ẩn cư nên phòng ốc được xây dựng vô cùng thoáng đãng nhưng không mất đi nét thanh cao, trang nhã. Trong hoa viên được trồng nhiều loại hoa cỏ lạ mắt, ở giữa có một ngôi đình nhỏ xây trên ao nước trong, những con cá nhỏ đang đớp mồi, thỉnh thoảng có con nhảy bật lên làm nước văng tung tóe, phản chiếu ánh nắng lấp lánh tạo nên một khung cảnh thật nên thơ.

Trong ngôi đình có một nữ nhân ngồi tựa lưng vào cột, mái tóc đen dài thả tự do rơi thẳng xuống đất, dáng vẻ thật lười nhác. Một cơn gió thổi qua làm mái tóc bay phất phơ, có mấy sợi rơi trên mặt nhưng nàng dường như không có ý định vén lên. Nàng mặc y phục một màu đỏ rực rỡ, làn da trắng như tuyết, đôi mắt khép hờ, không thể nhìn thấu cảm xúc. Hàng mi dài hất bóng xuống khuôn mặt nàng, mỗi lần lay chuyển giống như cánh bướm đang phe phẩy.

Một nam nhân từ xa tiến lại gần, lấy ra chiếc áo choàng đắp cho nữ nhân ấy, hẳn nhìn nàng cứng chùi nói:

- Trời đã trở lạnh, nàng ăn mặc phong phanh như vậy sẽ bị cảm đấy.

Nàng vờ không nghe, mãi một lúc lâu sau mới ngước mắt lên nhìn hẳn với ánh mắt trống rỗng, yêu cầu:

- Tang Ly, ôm ta!

Tang Ly vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi, bước lên một bước, ôm lấy Nguyệt Vô Thường vào lòng.

Trước kia, nàng lạnh lùng, hẳn thường xuyên viện cớ ôm nàng để sưởi ấm cho nàng. Mỗi lần như vậy, nàng sẽ trưng ra bộ mặt bài xích, né tránh vòng tay của hẳn, hẳn cũng chẳng lấy làm buồn mà còn cười vui vẻ. Bởi vì, những lúc như vậy, hẳn mới cảm giác được nàng vẫn còn trái tim, còn biết đau thương. Còn bây giờ, nàng lại chủ động bảo hẳn ôm nàng, nhưng mà hẳn có ôm chặt nàng đến mức nào nàng cũng không cảm nhận được, trái tim nàng bây giờ hoàn toàn trống rỗng...

Tang Ly thì thầm bên tai Nguyệt Vô Thường:

- Thường Thường... ta sẽ ở mãi bên cạnh nàng...

34. Chương 34: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Ba

Hôm nay là ngày diễn ra cuộc họp định kỳ của Nguyệt Vô Thường và các lão bản dưới quyền khác.

Hiện tại, Nguyệt Vô Thường đã không còn giấu mình sau màn che nữa mà đường đường chính chính ngồi trên ghế chủ vị, biểu lộ thân phận của mình.

- Tiểu thư, quá trình xác nhận cuối cùng với hoàng cung đã được thông qua. Bây giờ chúng ta chính thức trở thành nơi cung cấp vải vóc...

Phùng Cô lên tiếng báo cáo công việc mình.

- Đợt hàng đầu tiên chuẩn bị đến đâu rồi?

- Tiểu thư, tất cả đang được hoàn thiện.

- Tuyệt đối không được xảy ra sơ sót, đây là đơn đặt hàng quan trọng...

Hai năm trước, sau khi từ bỏ thân phận Dạ Đông Tuyết, Nguyệt Vô Thường đã chính thức bước ra ánh sáng. Nhớ lại lúc đó, khi biết được Vô công tử mà mình ngưỡng mộ lại là một cô nương, tuổi chỉ mới mười lăm, đám người Phùng Cô, Lão Nhạc kinh ngạc đến há hốc mồm, không thể tin vào mắt mình. Nguyệt Vô Thường cũng không buồn giải thích, liền dừng hành động chứng minh hết thảy.

Trên dưới tất cả các cửa hàng triệt để được cải tạo một lần, nâng lên đẳng cấp mới. Bởi vì bây giờ Nguyệt Vô Thường không cần che giấu bản thân nữa, trực tiếp ra tay chỉ đạo nên hiệu quả càng tăng lên gấp bội. Chỉ trong vòng hai năm này, mạng lưới trong tay nàng đã mở rộng ra gấp hai, gấp ba lần. Kết quả này đã đánh sập chút hoài nghi còn sót lại trong lòng của những người khác, lần nữa lại cúi đầu qui phục.

Nhưng dường như mọi người cũng có một chút cảm giác mục tiêu của Nguyệt Vô Thường chính là Dạ gia. Mỗi khi dính líu tới Dạ gia, Nguyệt Vô Thường luôn mạnh tay sát phạt, đánh sập từng chút một thể lực của Dạ gia rồi chiếm luôn địa bàn đó. Dù có nghi ngờ, nhưng đến giờ chưa ai lên tiếng chất vấn, họ cũng hiểu phần nào tính cách của Nguyệt Vô Thường. Nàng không thích nhiều lời, chỉ làm những việc nên làm, đã làm thì làm tới cùng. Sự cương quyết đó phần nào cũng làm mọi người cảm thấy run sợ, tự nhủ may mắn nàng không phải địch thủ của mình. Nếu không, nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Nói gì đi nữa, Dạ gia cũng là một trong những đối thủ cạnh tranh, vậy nó có bị thê thảm một chút thì có quan hệ gì tới mình đâu. Vậy là vô tình, họ lại tiếp tay cho Nguyệt Vô Thường xử lý mạnh, dồn Dạ gia xuống vùng lầy sâu hơn.

Cuộc họp kéo dài hơn ba canh giờ mới kết thúc. Ai nấy lần lượt đứng lên cúi chào Nguyệt Vô Thường rồi ra về, dù trên mặt không giấu được vẻ mệt mỏi nhưng ai cũng cảm thấy hưng phấn với kết quả sau cuộc họp này, còn ngại không thể về nhanh để thực thi kế hoạch sắp tới.

Đến khi mọi người đã đi hết, Nguyệt Vô Thường mới tựa lưng vào thành ghế tĩnh dưỡng. Đột ngột, một ly trà được đưa đến trước mặt Nguyệt Vô Thường.

- Uống xong sẽ đỡ mệt hơn.

Nguyệt Vô Thường chậm rãi mở mắt ra nhìn. Tang Ly vẫn giữ nụ cười nửa môi nhìn nàng.

Nguyệt Vô Thường đưa tay đón lấy tách trà uống một ngụm nhỏ, mùi được liệu thoang thoang bay lên, vừa vào miệng liền có hơi nóng lan ra khắp người giúp nàng giải tỏa mệt mỏi.

Thấy Nguyệt Vô Thường ngoan ngoãn nghe lời như vậy, Tang Ly vui vẻ cười, cương chịu vuốt lại mấy sợi tóc rối trên đầu nàng.

- Có chuyện gì sao?

Nguyệt Vô Thường lên tiếng hỏi.

- Trương thị kia lại hẹn nàng gặp mặt. Nàng có muốn từ chối hay không?

Nguyệt Vô Thường khẽ chau mày. Trương thị kia chính là thị thiếp trước kia của Lâm Nguyên Khang, bây giờ đã trở thành chủ mẫu Lâm gia.

- Thật phiền phức.

Nghe giọng nói biết Nguyệt Vô Thường không có hứng thú, Tang Ly hỏi:

- Ta sẽ từ chối.

Nếu như không phải Trương thị đó còn chỗ có lợi cho Nguyệt Vô Thường, Tang Ly nhất định tự chủ trương ngăn chặn tuyệt đối, không để quấy rầy đến Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường lắc đầu nói:

- Không cần. Gặp nàng ta một lần đi. Giờ hẹn là lúc nào?

- Tối nay.

Nguyệt Vô Thường gật đầu.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc rồi thay y phục, Nguyệt Vô Thường cùng với Tang Ly đi đến nơi hẹn với Trương thị.

Vẫn chưa đến giờ hẹn nhưng Trương thị đã đến nơi từ sớm để chờ đợi. Vốn nghĩ rằng Nguyệt Vô Thường sẽ lại từ chối như những lần trước, nào ngờ, lần này Nguyệt Vô Thường lại chấp nhận lời mời. Nhận được tin, Trương thị có phần ngạc nhiên lại thấp thỏm lo âu.

Một lúc lâu sau, cánh cửa được mở ra, Nguyệt Vô Thường cùng với Tang Ly từ bên ngoài thông thả bước vào. Vừa thấy người, Trương thị hấp tấp đứng lên chào hỏi:

- Nguyệt tiểu thư...

Nguyệt Vô Thường không chú ý, ngồi xuống bàn phát tay ra hiệu cho Trương thị ngồi xuống.

Dù đã vài ba lần gặp Nguyệt Vô Thường nhưng Trương thị vẫn không khắc chế được tâm trạng hồi hộp khi đối mặt với Nguyệt Vô Thường. Dù tuổi của Nguyệt Vô Thường không lớn, còn nhỏ hơn Trương thị rất nhiều, nhưng sự uy áp phát ra từ nàng khiến người ta không khỏi run sợ.

- Người hẹn ta có chuyện gì?

Nguyệt Vô Thường đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trương thị đang nhấp ngụm trà bị câu hỏi của Nguyệt Vô Thường làm giật mình mà sắc mặt hơi, nàng ta gượng gạo cười nói:

- ... không, không có gì...

Mãi một lúc, Trương thị mới nói năng hoàn chỉnh.

- Lúc trước nhờ Nguyệt cô nương giúp đỡ nên ta mới có thể tránh được một kiếp. Ta đã luôn muốn tỏ lòng biết ơn của mình...

Trương thị cũng có phần không hiểu nổi vì sao nàng bình thường cũng là một người sắc bén, tự cao hơn người nhưng khi đối mặt với Nguyệt Vô Thường, trong vô thức lại tự hạ thấp bản thân mình như vậy.

Nguyệt Vô Thường nghe Trương thị nói thế cũng chẳng để tâm, băng quơ:

- Thế sao.

Trương thị chột dạ, tim đập lồi nhịp.

Cảm thấy tiếp tục giả vờ cũng không có kết quả gì, Trương thị hạ quyết tâm, đột ngột thay đổi sắc mặt nói:

- Ta có chuyện muốn nhờ Nguyệt cô nương giúp đỡ.

Nguyệt Vô Thường không màng liếc nhìn.

- Ta muốn lấy ba cửa hàng của Dạ gia ở đường Chính Thành...

Trương thị nói ra yêu cầu của mình. Quả thật dã tâm cũng không nhỏ, ba cửa hàng đó chính là trung tâm cơ nghiệp của Dạ gia ở Thanh Xuyên, nắm trong tay ba cửa hàng đó xem như đã nắm toàn bộ Thanh Xuyên trong tay.

Nguyệt Vô Thường khinh khỉnh cười, chớp mắt nhìn Trương thị. Trương thị dù sốt ruột vẫn cố gắng giữ vẻ ngoài bình tĩnh.

- Lý do?

Nguyệt Vô Thường nở nụ cười hỏi.

- Vì sao ta phải giúp người?

Cuối cùng đã đến lúc này. Trương thị biết trước Nguyệt Vô Thường sẽ không dễ dàng nhận lời giúp mình, nàng cũng đã sớm chuẩn bị, liền đáp:

- Nếu như nàng không giúp ta, ta sẽ công bố ra ngoài việc hai năm trước, Dạ Kim Ngọc là do nàng phía sau chủ mưu.

Nguyệt Vô Thường nghe thấy câu trả lời của Trương thị thì bất ngờ trong thoáng chốc rồi lại buồn cười.

- Thế ư...

Trương thị rút cuộc lật ngửa bài:

- Dạ Đông Tuyết! Nàng chính là tam tiểu thư Dạ Đông Tuyết của Dạ gia.

Nói rồi, Trương thị tung một bức họa lên bàn. Trong đó chính là chân dung của Dạ Đông Tuyết, dù có nét ngây ngô nhưng gương mặt đó hoàn toàn giống với Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường nhìn cũng chẳng thèm nhìn, khinh khỉnh cười. Tang Ly này giờ ngồi kế bên cũng chẳng tỏ thái độ, cứ thong dong bình phẩm trà, khéo môi càng lúc càng nhếch cao.

35. Chương 35: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Bốn

Hơn hai năm trước, khi Trương thị vẫn là thị thiếp của Lâm Nguyên Khang, đã có một người thần bí liên hệ với nàng, cho nàng biết những âm mưu của Dạ Kim Ngọc, giúp nàng tính kế giải vây. Dù biết Dạ Kim Ngọc mưu hại mình và những thiếp thất của Lâm Nguyên Khang nhưng Trương thị sức yếu thể cô nên chỉ có thể âm thầm nhẫn nhịn, không thể cáo giác với ai. Nàng ta cũng thầm an ủi, với sự giúp đỡ của người thần bí đó, dù không thể đánh đổ Dạ Kim Ngọc nhưng nàng vẫn có thể bảo trụ bản thân mình, nhiều đó đã đủ làm nàng mãn nguyện.

Nào ngờ, một ngày kia, Nguyệt Vô Thường xuất hiện, hỏi Trương thị có muốn loại bỏ Dạ Kim Ngọc hay không. Lúc đó, Trương thị cũng đã mang thai, biết rõ mình sẽ không thể tránh khỏi móng vuốt của Dạ Kim Ngọc nữa nên quyết định hợp tác với Nguyệt Vô Thường.

Vậy là, Dạ Kim Ngọc thông minh đến mấy cũng không ngờ được bản thân nàng ta đang từng bước bị tính kế, từng chút từng chút tội lỗi bị phơi bày, cuối cùng chịu kết cuộc thảm khốc. Lợi ích của Trương thị không dừng tại đó, sau cuộc giao dịch đó nàng còn được Nguyệt Vô Thường giúp đỡ thầu tóm mấy cửa hàng lớn của Dạ gia. Từ đó Trương thị tạo dựng điểm tựa cho mình, một bước thành chủ mẫu của Lâm gia.

Nhưng Trương thị vẫn luôn canh cánh trong lòng lý do vì sao Nguyệt Vô Thường lại muốn đối phó với Dạ Kim Ngọc? Giữa hai người có ân oán gì? Thế là Trương thị âm thầm cho người đi điều tra, cuối cùng phát hiện ra một manh mối: nhị phu nhân của Dạ gia tên là Nguyệt Vô Ưu.

Nguyệt Vô Ưu? Nguyệt Vô Thường?

Hai người có quan hệ gì?

Rồi từ đó, Trương thị biết về Dạ Đông Tuyết, chỉ có điều Dạ Đông Tuyết đã chết. Suy nghĩ mãi, Trương thị vẫn cảm thấy Dạ Đông Tuyết này có điểm kỳ lạ, nên tốn nhiều công sức tìm hiểu về Dạ Đông Tuyết và cuối cùng có được bức ảnh này. Lúc này, Trương thị hoàn toàn chắc chắn Dạ Đông Tuyết ngốc nghếch kia chính là Nguyệt Vô Thường.

Dạ Đông Tuyết phải đổi tên thành Nguyệt Vô Thường thì chắc rằng nàng ta không muốn ai biết việc làm của mình nên mới che giấu thân phận. Chỉ cần như vậy, Trương thị sẽ nắm được điểm yếu của nàng, muốn gì mà không được.

Nhưng trái với suy nghĩ của Trương thị, Nguyệt Vô Thường không hề sợ hãi khi bí mật của mình bị vạch trần, vẻ bình tĩnh đó không phải giả vờ. Trương thị kinh hoàng, không thể như thế được. Không những thế, Nguyệt Vô Thường còn trưng bộ mặt cười nhạo ra.

- Người có thể làm thế nếu muốn.

Trương thị đã lầm, Nguyệt Vô Thường từ bỏ thân phận Dạ Đông Tuyết vì nàng đã không cần thân phận đó nữa, chứ không phải muốn che giấu bản thân mình, nàng cũng chẳng lo sợ bí mật bại lộ.

Nguyệt Vô Thường nhẹ nhàng nói:

- Trương thị, ta có thể đưa ngươi lên địa vị bây giờ thì cũng có thể lấy lại.

Trương thị tím tái mặt.

Nguyệt Vô Thường không nói nữa, đứng dậy rời đi, Tang Ly liền bước theo nàng. Trước khi rời khỏi, Nguyệt Vô Thường buông lại một câu:

- Đừng bao giờ uy hiếp ta!

Tang Ly cũng quăng cho Trương thị một ánh mắt cảnh cáo. Từ hai năm trước, hắn đã hạ quyết tâm, bất cứ kẻ nào có thể gây hại cho Nguyệt Vô Thường, hắn sẽ tuyệt không nương tay, nhất quyết trừ hậu hoạn. Nhưng dù sao, Trương thị vẫn là con cờ của Nguyệt Vô Thường, hắn vẫn xem trọng quyết định của nàng nhất.

Ngồi trên xe ngựa hồi phủ, Tang Ly mới hỏi:

- Nàng có muốn giải quyết Trương thị?

Nguyệt Vô Thường lắc đầu.

- Không cần! Nàng ta không thể gây tổn thất gì đến ta. Vẫn còn chút giá trị...

Tang Ly im lặng xem như đồng ý.

...

Dạ phủ.

Trời vừa chập tối, ở Nhu Tâm viện của Dạ Kim Ngọc đã không còn bóng người. Thỉnh thoảng, từ trong viện có tiếng la hét vang ra.

Vì lo sợ Dạ Kim Ngọc giữa cơn điên loạn làm đổ đèn cầy, nên trong phòng ngủ của nàng không được thắp ngọn đèn nào, chỉ có ánh sáng le lói từ bên ngoài hắt vào.

Nguyệt Vô Thường xuất hiện giữa Nhu Tâm viện vắng vẻ, rải từng bước đến phòng của Dạ Kim Ngọc.

Dạ Kim Ngọc nghe tiếng bước chân ma quỷ đó liền đâm sợ hãi, co rút vào trong góc phòng, luôn miệng kêu la:

- Người đâu! Người đâu! Ma quỷ tới! Mau cứu ta...

Nhưng mặc kệ Dạ Kim Ngọc có kêu thất thanh tới cỡ nào, không một bóng người xuất hiện. Nguyệt Vô Thường chậm chậm bước tới trước mặt Dạ Kim Ngọc, Dạ Kim Ngọc che mặt vào trong màn cửa trốn tránh.

- Thật đáng thương...

Nguyệt Vô Thường lên tiếng cảm thán.

- Đường đường là đại tiểu thư của Dạ gia, bây giờ lại ra nông nổi này. Không người để tâm, không ai ngó ngang... ngay cả mẫu thân của người!

Dạ Kim Ngọc nghe Nguyệt Vô Thường châm chọc thì nổi cáu, liền xông ra muốn đánh nhau với Nguyệt Vô Thường. Nguyệt Vô Thường cười cười không tránh né. Khi Dạ Kim Ngọc còn cách Nguyệt Vô Thường một bước chân thì đột ngột ngã bịch xuống đất, toàn thân bất động.

Nguyệt Vô Thường nhìn Dạ Kim Ngọc nằm trên đất bất động, trong lòng có một tia tự giễu, trước kia nàng đã nghĩ rằng chỉ cần mình không hại người, người cũng không làm hại đến mình, dù tấm gương của mẫu thân rành rành trước mắt, nàng vẫn cứ ngây thơ, để rồi bị dồn đến vực thẳm. Kể từ ngày sống lại đó, nàng luôn cất giấu thuốc độc trong người, tuyệt không để bản thân mình lâm vào cảnh bị bắt nạt như trước kia.

Dạ Kim Ngọc tuy không cử động được vẫn không bỏ tính khí hung tợn, luôn miệng la hét:

- Người là ma quỷ... người là ma quỷ...

Nghe Dạ Kim Ngọc mắng chửi mình, Nguyệt Vô Thường càng buồn cười. Ma quỷ? Là ai khiến nàng trở thành ma quỷ?

Nguyệt Vô Thường thăm thì bên tai Dạ Kim Ngọc:

- Chính mẫu thân của người đã biến ta trở nên như vậy...

Lúc trước, Trần thị hãm hại mẫu thân nàng, làm người phải chịu oan ức, tủi nhục sống khép kín hơn mười năm. Dù mẫu thân nàng đã nhún nhường như thế, Trần thị cũng không buông tha, lạnh lẽo hạ độc khiến mẫu thân nàng chết oan uổng, làm nàng trở thành cô nhi không người thân, không được thừa nhận, chịu bao hiếp đáp của người khác.

Dù khi đó, nàng đã giả vờ ngu ngốc, khờ khạo không thể làm hại được đến ai, Trần thị vẫn không chịu buông tay.

Những chuyện xảy ra với nàng ở Dạ gia trước kia đều có bàn tay của Trần thị ở phía sau nhúng vào.

Khi biết được việc này, Nguyệt Vô Thường đã kinh ngạc thật lâu. Thật không ngờ! Thật không ngờ Nguyệt Vô Thường nàng tự nhận thông minh lại bị người ta xỏ mũi dắt đi lâu như vậy mà không hay biết.

Dù rằng bề ngoài Trần thị không nắm giữ quyền quản gia nhưng thật chất bà ta mới là chủ nhân chân chính của Dạ gia, là người thao túng toàn bộ trong bóng tối. Tam phu nhân Liễu thị, tứ tiểu thư Dạ Kim Lan hay thậm chí đại tiểu thư Dạ Kim Ngọc cũng chỉ là con cờ Trần thị dùng để che mắt người khác.

Trần thị hận Nguyệt Vô Ưu, bởi vì Nguyệt Vô Ưu là người duy nhất Dạ Minh Thành đem lòng yêu thương, cho nên Trần thị mới căm hận mà hãm hại Nguyệt Vô Ưu thâm trọng như vậy. Còn Dạ Đông Tuyết? Bên ngoài ai cũng nghĩ rằng Dạ Đông Tuyết là đứa con do Nguyệt Vô Ưu vụng trộm sinh ra, nhưng Trần thị thì biết rõ Dạ Đông Tuyết chính là cốt nhục của Dạ Minh Thành. Nguyệt Vô Ưu đã trừ, nhưng một ngày Dạ Đông Tuyết chưa chết, bí mật này vẫn có thể bị bại lộ, nên bà ta muốn đẩy Dạ Đông Tuyết vào chỗ chết.

Cũng phải thôi, nếu không có sự âm thầm giúp đỡ của Trần thị, làm sao Dạ Kim Lan lại có năng lực làm được những chuyện xấu xa đen tối đó. Trần thị ngầm ngầm cho phép Dạ Kim Lan ức hiếp Dạ Đông Tuyết, thậm chí còn muốn Dạ Kim Lan thay mình đẩy Dạ Đông Tuyết vào con đường chết. Còn bà ta với hai bàn tay trong sạch, tiếp tục hình tượng cứu thế để người ta kính ngưỡng.

Trần thị à Trần thị... thật sự, đã bị bà hại thật thảm a.

Ngày hôm nay, dù Dạ Kim Ngọc có bị điên nhưng nếu như Trần thị một lòng che chở, Dạ Kim Ngọc chỉ ít sẽ không bị đối xử ghê lạnh như thế này. Từ đây cũng đủ thấy tình cảm mà Trần thị giành cho Dạ Kim Ngọc lớn lao tới mức độ nào.

- Người cũng là người bị Trần thị vứt bỏ...

Nguyệt Vô Thường thở thẽ, giọng nói đầy dụ hoặc.

- ... người cũng đoán được, đúng không? Người đã không còn là đại tiểu thư hiền dịu của Dạ gia, lại còn mang tiếng ác ảnh hưởng đến danh dự của bà ta, chẳng còn giá trị để lợi dụng... Trần thị đã không cần người nữa. Người đã bị bỏ...

Đôi mắt đầy tơ máu đỏ rực của Dạ Kim Ngọc trũng to lên theo từng lời nói của Nguyệt Vô Thường. Cuối cùng, Dạ Kim Ngọc không chịu nổi nữa, lớn tiếng quát:

- Người là ai? Rốt cuộc người là ai?

Nguyệt Vô Thường nở nụ cười thật dịu dàng hỏi lại:

- Người nghĩ ta là ai?

Gương mặt đó, nụ cười đó, nàng dường như đã từng thấy qua.

Ký ức của Dạ Kim Ngọc dần dần tái hiện.

Ở hoa viên năm xưa, có một nữ nhân xinh đẹp nở nụ cười thật hiền hòa với nàng. Mặc dù những người bên cạnh luôn đặt điều nói xấu người đó, bảo nàng đừng tiếp xúc với người đó, nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác rất thích ở bên cạnh nữ nhân kia, nghe nàng kể chuyện xưa...

Dù ký ức mờ nhạt thoáng hiện qua nhưng Dạ Kim Ngọc đã nhận được khuôn mặt của nữ nhân trong đó. Dạ Kim Ngọc mở to mắt kinh ngạc nhìn Nguyệt Vô Thường, không tin được gọi:

- ... nhị phu nhân? Người là Nguyệt Vô Ưu?

Sự lưu luyến chớp mắt liền biến mất, thay vào là sự sợ hãi tột độ. Bởi vì, Dạ Kim Ngọc biết rằng: Nguyệt Vô Ưu là do mẫu thân nàng hại chết.

36. Chương 36: Đêm Trăng Thứ Ba Mười Lăm

Kể từ ngày hôm đó, bệnh tình của Dạ Kim Ngọc càng thêm trầm trọng, lúc nào nàng cũng la hét nói rằng Nguyệt Vô Ưu đến đòi mạng nàng. Những người hầu không hề nhận biết Nguyệt Vô Ưu là ai, cũng không báo cho Trần thị biết tình trạng hiện giờ của Dạ Kim Ngọc, Trần thị cũng chẳng chú ý đến nàng. Đến khi Trần thị biết chuyện thì đã muộn, sự việc đã truyền khắp Dạ gia.

- Người nói Dạ Kim Ngọc nhìn thấy Nguyệt Vô Ưu?

Liễu thị đưa mắt nghi ngờ hỏi lại Lâm bà bà.

- Dạ, đại tiểu thư vì sợ Nguyệt Vô Ưu đến đòi mạng, không dám ngủ nhiều ngày rồi...

Liễu thị bật cười.

- Trần thị xử lý thế nào?

- Trần thị nhiều ngày đóng cửa tịnh tu, đến hôm nay mới biết chuyện liền ra lệnh ngăn lại tin đồn.

- Hừ, bây giờ mới lo ngăn chặn đã muộn rồi. Người hãy đem chuyện này truyền xa hơn cho ta. Để cho người khác biết Nguyệt Vô Ưu là ai...

Ánh mắt Liễu thị lóe lên âm hiểm.

- Nhất định phải lọt vào tai Dạ Minh Thành. Không biết khi đó hắn sẽ suy nghĩ thế nào...

Lâm bà bà lo lắng ngập ngừng:

- Phu nhân, nếu để Trần thị biết được...

Liều thị bỏ qua không nghe, hả hê nói:

- Hừ, bây giờ ả có thể làm gì được ta? Địa vị của ả bây giờ đã không còn như ngày xưa nữa. Thánh mẫu? Ha ha... Từ ngày tội lỗi Dạ Kim Ngọc bị phơi bày, đã kết thúc rồi...

Vì bị Dạ Kim Ngọc liên lụy, danh tiếng của Trần thị bị sụt giảm thê thảm, tuy vẫn còn nhiều người tin tưởng tiếp tục ủng hộ, nhưng thật sự không thể so với trước kia nữa.

- Hai đứa con của ả, một điên, một bỏ nhà biệt tích, có thể so với Kim Lan của ta sao?

Một năm trước, Dạ Kim Lan đã được gả cho hầu gia Trương Thiện Hào làm bình thê, trở thành hầu tước phu nhân. Với sắc đẹp và tài trí của mình, Dạ Kim Lan đã hoàn toàn làm lung lạc Trương Thiện Hào, làm hấn không thêm ngó ngang đến những nữ nhân trong phủ khác, kể cả Hồ Ngọc Xuyên, thê tử hơn chục năm của hấn.

Biết được Dạ Kim Lan được sủng ái như thế, Liều thị vô cùng thích chí, chẳng để tâm đến việc Hồ Ngọc Xuyên vì bị thất sủng mà mang lòng căm thù. Dù sao Hồ Ngọc Xuyên tuổi đã cao, tâm của Trương Thiện Hào lại bị Dạ Kim Lan nắm giữ, còn có thể gây ra chuyện lớn gì.

Nghĩ tới Dạ Kim Lan, nữ nhi xuất sắc của mình, Liều thị cảm thấy tự hào dào dạt, rồi lại nhớ tới vấn đề Dạ Kim Lan gả đi đến giờ vẫn không mang thai thì sa sầm nét mặt. Chỉ tới khi Dạ Kim Lan sinh được cho Trương gia một đứa con nối dõi tông đường thì địa vị của nàng ở Trương gia mới thật sự vững chắc được.

- Lâm bà bà, ta bảo bà kiểm vài đơn thuốc mang thai cho Kim Lan đến giờ ra sao rồi?

Lâm bà bà thấy Liều thị đột ngột thay đổi đề tài thì bất ngờ, nhưng liền tỉnh táo đáp lại:

- Bẩm phu nhân, lão nô đã tìm được vài đơn thuốc... cũng đã lên đưa cho tiểu thư rồi. Dù sao, tiểu thư cũng còn trẻ...

Liều thị nghe xong buông lỏng tâm tình.

- Ủ, muốn thấy tác dụng cũng phải chờ một thời gian. Chỉ mong Kim Lan mau chóng thụ thai thì tốt...

Dạ Kim Lan trở nên vững mạnh thì địa vị của Liều thị ở Dạ gia mới nâng cao lên được.

...

An Tường viện.

Rầm

- Người nói cái gì?

Trần thị hất tay làm đồ vật trên bàn rơi hết xuống đất, trừng mắt nhìn Thư bà bà chất vấn.

Thư bà bà run rẩy ro rúm người lại, đáp:

- Tin... tin đồn về Nguyệt Vô Ưu đã lan khắp nơi rồi... Không biết ai đã để lộ việc năm xưa ra...

Trần thị nheo mắt đầy nguy hiểm.

- Nói vậy, ai cũng đã biết?

Thư bà bà sợ hãi quỳ xuống van xin:

- Đại phu nhân, sẽ không ai tin vào tin đồn thất thiệt đó đâu. Đại phu nhân trước giờ là bậc thiện nhân, làm sao có thể làm ra chuyện ác đó...

Thư bà bà dù không phải tì nữ của Trần thị mang từ nhà mẹ đẻ theo, nhưng đã hầu cận hơn hai mươi năm, sự kiện Nguyệt Vô Ưu xảy ra mười mấy năm về trước, đương nhiên bà ta cũng biết rành mạch. Chỉ là, Thư bà bà chưa từng nghĩ đến việc Trần thị mới là người đứng sau chủ mưu tất cả.

Trần thị chính là bậc thánh nhân mà Thư bà bà luôn sùng kính.

Kể từ khi Dạ Kim Ngọc bị hừ và phát bệnh điên, Trần thị đã thay đổi. Bề ngoài, vẫn hành xử như cũ, nhưng mỗi khi cánh cửa được khép lại, Trần thị mới bộc lộ cơn thịnh nộ của mình. Lúc đầu, Thư bà bà

cảm thông vì nghĩ rằng Trần thị đang bị áp lực đè nén phải giải tỏa, không ngờ rằng Trần thị càng lúc càng thay đổi tính tình. Bây giờ, bộ mặt hiền hòa cho muôn người tôn kính kia càng lúc càng trở nên vằn vện độc ác.

- Đại... đại phu nhân... lão nô sợ rằng lão gia đã nghe được tin đồn kia...

Trần thị hừ lạnh.

- Tin đồn? Tin đồn gì? Nói rằng ta là người đã hại Nguyệt Vô Ưu? Hay là người độc ác giết người không chớp mắt? Dạ Minh Thành? Hắn biết được thì sao? Hắn có thể làm gì được ta?

Thư bà bà cúi gầm mặt xuống đất, hai mắt trừng lớn không tin được, mồ hôi rơi ra như tắm.

Đại phu nhân nói gì? Nàng đang thừa nhận tội lỗi của mình hay sao? Chẳng lẽ, mọi việc thật sự là do nàng làm? Thư bà bà không dám tin vào tai của mình nữa.

Trần thị cười cay nghiệt.

- Hừ, việc này chắc chắn là do ả tiện nhân Liễu thị bày trò. Ắ nghĩ rằng ta dễ bị đánh bại tới vậy sao? Những năm qua ta đã quá hiền từ nên làm ả tự đắc mà quên mất thân phận của mình?

Trần thị liếc mắt nhìn Thư bà bà ra lệnh:

- Người hãy chuyển lời của ta với An bà bà: ta đang cần bà ta, hãy về gấp giúp ta một tay.

An bà bà là bà vú của Trần thị, theo hầu Trần thị gần bốn mươi năm, chính là cánh tay đắc lực của Trần thị. Nhiều năm về trước, Trần thị cho phép An bà bà được chuyển ra ngoài ở cùng con trai.

Thư bà bà run lấy bầy, mãi một lúc mới nói được:

- ... tuân lệnh...

An bà bà cũng không ở quá xa, ngay khi nhận được tin của Trần thị gửi đến liền lập tức chuẩn bị trở về. Sáng hôm sau, đã thấy An bà bà về đến.

- An bà bà.

Thư bà bà cúi đầu chào An bà bà. Dù hiện tại, An bà bà đã không làm việc ở Dạ gia nữa nhưng địa vị của An bà bà vẫn cao hơn Thư bà bà rất nhiều.

An bà bà năm nay đã hơn sáu mươi, tóc sớm đã bạc trắng nhưng dáng vẻ vẫn còn rất khỏe mạnh. An bà bà không nhìn Thư bà bà, chỉ khẽ “Ừ” một tiếng. Thư bà bà nép qua một bên, không dám trực tiếp nhìn An bà bà nên cũng rõ biểu cảm của An bà bà. Đã hai mươi năm, hiện tại cấp bậc đã tăng lên rất nhiều, nhưng Thư bà bà vẫn không bỏ được sự sợ hãi mỗi khi nhìn thấy An bà bà. Kể từ lần đầu tiên chạm mặt, gương mặt vô cảm, lạnh như tiền của An bà bà đã ám ảnh Thư bà bà đến tận bây giờ.

An bà bà gặp đại phu nhân Trần thị thì cúi người hành lễ:

- Lão nô khấu kiến đại phu nhân.

Trần thị sốt sắng đến đỡ tay An bà bà.

- Nhũ mẫu, Xuyên Nhi đã nói ngài bao nhiêu lần đừng hành lễ với Xuyên Nhi như vậy.

An bà bà thông thả đáp:

- Đại phu nhân, lão nô biết người thương xót lão nô nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ qua được.

Sau khi chào hỏi qua lại vài câu, Trần thị ra lệnh cho Thư bà bà:

- Thư bà bà, bà hãy đi canh chừng bên ngoài đi.

- Dạ, tuân lệnh đại phu nhân.

Thư bà bà ra ngoài khép cửa lại. Không còn người ngoài, Trần thị nhào vào lòng An bà bà khóc lóc:

- Nhũ mầu, Xuyên Nhi thật khổ sở quá.

An bà bà vuốt vuốt tóc Trần thị, đáy mắt có sự xót thương. Mầu thân Trần Mộng Xuyên mất sớm, An bà bà là người đã trông nàng từ nhỏ đến khi trưởng thành, thành lập gia thất. Tình cảm của hai người bên ngoài là chủ tớ, thật chất không khác gì mầu tử.

Trần thị kể lễ tất cả sự tình cho An bà bà nghe.

An bà bà an ủi Trần thị, tay lau nước mắt cho nàng.

- Nhũ mầu, bây giờ Xuyên Nhi bắt lặc rồi...

An bà bà nói:

- Đại phu nhân đừng quá suy nghĩ, mọi việc sẽ tốt đẹp thôi...

- Tốt đẹp?

- Có ai suy nghĩ tốt đẹp cho ta nữa. Còn không nguyên rửa ta đi.

- Đại phu nhân, người là người hiền lương, sẽ được thánh thần bảo hộ.

Trần thị nghe càng rơi lệ.

- Bây giờ chỉ có mình nhũ mầu nói ta tốt đẹp thôi.

- Những kẻ không có mắt kia rồi sẽ hối hận. Đại phu nhân không cần vì những kẻ như thế mà buồn phiền.

- Nhũ mầu...

Trần thị rút cuộc cũng nguôi ngoai, an tĩnh trong lòng An bà bà.

- Liễu thị bên kia thật không thể giữ lại được nữa...

An bà bà nhẹ nhàng nói, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn. Trần thị ngẩng đầu nhìn An bà bà hỏi:

- Nhũ mầu muốn xử lý ả giống như Nguyệt Vô Ưu?

An bà bà không đáp, toàn bộ chìm vào trong im lặng.

Thư bà bà này giờ vẫn canh chừng trước cửa, đã nghe hết đoạn đối thoại của hai người. Hóa ra, Nguyệt Vô Ưu thật sự là do Trần thị hãm hại, bà và trên dưới Dạ gia đã bị bộ mặt hiền lương của Trần thị lừa gạt hơn hai mươi năm, dù bà là người kề cận Trần thị từ trước tới giờ cũng không phát hiện ra...

Thư bà bà cảm thấy ghê sợ.

37. Chương 37: Đêm Trăng Thứ Ba Mười Sáu

Ở bên kia, khi nghe chuyện của Dạ gia, Nguyệt Vô Thường bật cười hứng thú:

- Lão quái vật đó được gọi về rồi sao?

Tang Ly cười cười không đáp, tiếp tục lột vỏ quýt cho Nguyệt Vô Thường.

- Có tin báo Dạ Minh Thành và Trần thị đã cãi nhau dữ dội, nhưng không biết được nội dung. Hiện tại dù Dạ Minh Thành rất bất mãn với Trần thị nhưng cũng không làm gì bà ta.

Nguyệt Vô Thường nhếch miệng cười.

- Trần gia quyết định giúp đỡ Dạ Minh Thành?

Tang Ly biết Nguyệt Vô Thường đã nhìn ra điểm mấu chốt trong đó.

Nhà mẹ đẻ của Trần thị là một hương gia danh tiếng, phụ thân Trần thị trước kia cũng làm được tới chức quan tứ phẩm, về sau cáo quan lui về miền Bắc định cư. Tuy đã nhiều năm trôi qua, nhưng Trần gia vẫn có địa vị và một khối tài sản nhất định.

- Trần gia này sợ mình sống quá lâu rồi. Ta vẫn chưa động đến thì đã tự động dẫn xác đến...
- Đáy mắt Nguyệt Vô Thường toát ra một tia lạnh lẽo.
- Nghe nói, Dạ Minh Thành muốn làm một vụ làm ăn lớn để vớt vát lại?
- Ủ, dường như hẳn định buôn bán vải vóc với Tây Hạ quốc, mọi việc vẫn đang bàn bạc nên chưa chắc chắn.
- Tang Ly, người nghĩ sao nếu như Dạ Minh Thành đã ký kết làm ăn với Tây Hạ quốc nhưng hẳn lại không có hàng hóa để giao?
- Tang Ly thôi cười, nghiêm túc nhìn Nguyệt Vô Thường.
- Nàng muốn...
- Nguyệt Vô Thường nhìn Tang Ly, nhẹ nhàng nói:
- Cứ để Dạ Minh Thành ký kết với Tây Hạ, âm thầm thu mua toàn bộ nguyên liệu dệt vải. Ta muốn xem hẳn sẽ lấy gì để bù vào.
- Tang Ly lại nở nụ cười nửa miệng, tiếp tục công việc lột vỏ quýt của mình. Nguyệt Vô Thường tiếp tục nói:
- Mỗi làm ăn lớn này nếu không có Trần gia tham gia thì còn gì là hứng thú. Phải không, Tang Ly?

Trương Hầu Phủ

Dạ Kim Lan đang ở trong phòng chải chuốt mái tóc của mình, Thúy Nhi bộ dạng nhếch nhác quỳ dưới chân.

- Thúy Nhi, người xem ta trang điểm thế này có đẹp không?
- Thúy Nhi run rẩy không dám ngước mặt lên nhìn, hốt hoảng nói:
- ... đẹp... tiểu thư lúc nào cũng là người đẹp nhất...
- Dạ Kim Lan lơ đãng không nghe những lời tăng bốc của Thúy Nhi. Dạ Kim Lan tiến lại chỗ Thúy Nhi, dùng tay nâng gương mặt đã tái xanh của Thúy Nhi lên nhìn, Dạ Kim Lan hỏi:
- Người thật sự nghĩ vậy sao?
- Dạ Kim Lan bây giờ đã hoàn toàn biến đổi, không còn mang khuôn mặt thiếu nữ dịu hiền, ngây thơ của lúc trước nữa. Gương mặt được trang điểm sắc sảo, lông mày cong vút, môi đỏ chót, mang theo hương vị phong tình đầy dụ hoặc.
- Nhìn gương mặt của Dạ Kim Lan lúc này, Thúy Nhi không cảm thấy xin đẹp mà thành gương mặt đầy độc ác, tàn nhẫn.
- Tiểu... tiểu thư...
- Dạ Kim Lan vẫn giữ nụ cười xinh đẹp, nhưng đột ngột lại ra tay tát Thúy Nhi một cái thật mạnh.
- Ta đã nói, gọi ta là phu nhân. Ta là hầu tước phu nhân.
- Thúy Nhi té lăn ra đất, run rẩy quỳ dậy, sợ hãi gọi:
- ... phu... nhân...
- Dạ Kim Lan vừa ý, trưng ra gương mặt thương xót, đỡ Thúy Nhi dậy.
- Kìa, sao lại quỳ dưới đất thế kia. Mau mau đứng dậy...
- Thúy Nhi muốn né tránh bàn tay của Dạ Kim Lan nhưng không lại không dám.
- Tiểu... phu nhân. Thúy Nhi xin người, hãy tha cho Thúy Nhi đi...
- Dạ Kim Lan ngưng bật nụ cười, trừng mắt nhìn Thúy Nhi.
- Người nói vậy là sao?

Thúy Nhi khóc lóc thê lương nài nỉ:

- Tiểu thư, Thúy Nhi van xin người, hãy tha cho người nhà của Thúy Nhi đi... một mình Thúy Nhi chịu tội đủ rồi...

Dạ Kim Lan bật cười.

- Ha ha... chịu tội? Trở thành người của hầu gia là tội ư?

Thúy Nhi nghe tới liền run rẩy cả người, nhớ tới ngày hôm đó, ngày Dạ Kim Lan thành thân, nàng ta đã chuốc rượu Trương Thiện Hào đến say mềm rồi đẩy Thúy Nhi vào làm thể thân, tẩm thân trong trắng của Thúy Nhi vì vậy mà bị hủy hoại, còn Dạ Kim Lan thì che giấu thành công bí mật thất tình của mình. Không dừng tội ác lại đó, Dạ Kim Lan còn khống chế cả nhà Thúy Nhi, bắt nàng phải giữ im lặng, tiếp tục dày dọa Thúy Nhi.

Thúy Nhi bám vào chân Dạ Kim Lan, nước mắt đầy mặt van nài:

- Tiểu thư, xin hãy tha cho nô tì đi. Từ trước đến giờ nô tì chưa từng làm chuyện có lỗi với người mà...

- Tha cho người? Còn ta? Tại sao người chịu tội lại là ta? Tại sao ta lại lâm vào cảnh này? Ngay cả người ta yêu nhất cũng vứt bỏ ta?

Dạ Kim Lan càng nói càng lên giọng gào thét, thê lương cho số phận của mình.

- Tại sao một kẻ hạ tiện như người lại tốt đẹp hơn ta? Tại sao Bạch Y Thần lại từ bỏ ta...

Thấy Dạ Kim Lan lên cơn điên, Thúy Nhi run bần bật buông chân nàng ra né tránh.

Dù chính nàng đáp ứng thành thân với Trương Thiện Hào, nhưng có ai biết được trong lòng nàng đau đớn đến mức nào? Nàng chấp nhận vì nàng đã mất tẩm thân trinh bạch, ỉnh không còn xứng đáng với Bạch Y Thần, nhưng nàng vẫn không chấp nhận nỗi sự thật này. Tại sao một người hoàn mỹ như nàng vì một tì vết mà phải bỏ dở hạnh phúc của mình?

Trước ngày thành thân, Dạ Kim Lan đã lén lút trốn đi tìm Bạch Y Thần. Nàng vứt bỏ tự tôn của mình, xin hấn hãy lưu nàng lại, nhưng hấn đã trả lời thế nào?

“Tứ tiểu thư. Hãy quay về đi!”

“Bạch công tử, lẽ nào chàng không để ý đến Kim Lan? Chàng không có chút tình cảm nào với Kim Lan sao...”

“Thứ lỗi. Bạch mỗ chưa từng có suy nghĩ đó.”

“Tại sao? Tại sao chàng lại không nhìn ta? Chàng thật sự chán ghét ta vậy sao...”

“Tứ tiểu thư, về đi!”

“Ha ha ha... chàng không ngó ngang đến ta. Vậy còn nàng ta? Chàng yêu nàng phải không?”

“Bạch mỗ không hiểu ý tiểu thư.”

“Dạ Đông Tuyết! Người chàng yêu là Dạ Đông Tuyết, đúng không?”

Hấn đã cố gắng không nhớ đến tên thiếu nữ đó. Đã bao lâu hấn không nghe thấy tên nàng? Mỗi lần nhớ ánh mắt thê lương của nàng, trái tim của hấn lại đau đớn, hấn chưa từng cho nàng cơ hội biện minh, cũng chưa từng lắng nghe lời của nàng. Thiếu nữ nở nụ cười lóa mắt và gọi hấn “Bạch ca ca” đã không còn trên đời này.

Cho đến bây giờ Bạch Y Thần vẫn không rời khỏi phương Bắc, chỉ vì một hy vọng mong manh, hấn mong muốn tìm được hình ảnh Dạ Đông Tuyết một lần nữa.

Thấy Bạch Y Thần không trả lời, Dạ Kim Lan càng xác nhận đáp án của mình là chính xác, nàng ta bật tiếng cười lớn.

Nàng đã tự hỏi rất nhiều, tại sao lại như vậy, tại sao là nàng và tại sao đối xử với nàng như vậy? Tại sao? Nhưng không một ai cho nàng câu trả lời.

“Ha ha ha... dù ta có để ý chàng bao nhiêu, có vì chàng làm bao nhiêu thứ, chàng mãi mãi cũng không đặt vào mắt...”

Ngày đó, trong tiếng cười thê lương đó, nước mắt Dạ Kim Lan đã chảy xuống.

...

Nhớ lại tình cảnh hôm đó, sắc mặt Dạ Kim Lan càng trở nên lạnh lẽo.

- Ta đã trở nên như thế này, mà các người lại có thể hạnh phúc sao?

Thúy Nhi hoảng sợ lùi về sau, tới nước mắt cũng không dám rơi. Dạ Kim Lan nhìn Thúy Nhi với ánh mắt điên cuồng, tàn nhẫn.

- Tất cả các người, từng người, từng người cũng đừng mong sống tốt.

38. Chương 38: Đêm Trăng Thứ Ba Mươi Bảy

Một ngày kia, Dạ Minh Thành đến Hầu phủ làm khách.

Dạ Kim Lan nhân nhạ hỏi:

- Không biết hôm nay phụ thân đến có việc gì?

Dạ Minh Thành đang lúc rối rắm nên cũng không chú ý đến thái độ của Dạ Kim Lan, dịu giọng nói:

- Phụ thân có việc muốn bàn với con.

Dạ Kim Lan khẽ liếc nhìn Dạ Minh Thành đánh giá.

- Phụ thân, có một số chuyện nên nói ngay từ đầu. Ngài cũng biết nữ nhi đến hầu phủ chưa bao lâu, địa vị chưa vững vàng, nếu như... ngài muốn tìm nữ nhi giúp đỡ thì nữ nhi đành bất lực.

Vấn đề làm ăn của Dạ gia gặp trở ngại đã không còn là chuyện bí mật, Dạ Kim Lan đương nhiên cũng biết.

Thấy Dạ Kim Lan chưa chi đã phân ranh giới như vậy, Dạ Minh Thành cảm thấy chua chát, nhưng đang có việc cầu cạnh nên đành phải hòa hoãn nói:

- Phụ thân đúng là có việc mới tới hầu phủ, nhưng không phải nhờ giúp đỡ mà là hợp tác.

- Hợp tác?

Dạ Kim Lan bật cười, Dạ gia bây giờ đâu còn như xưa, người khác muốn tránh còn tránh không kịp, còn cái gì để bàn bạc đây.

Như hiểu được suy nghĩ của Dạ Kim Lan, Dạ Minh Thành cau mặt, nghiêm giọng nói:

- Dù Dạ gia hiện tại xuống dốc, nhưng địa vị, danh tiếng vẫn cao cao tại thượng.

Dạ Kim Lan đặt ly trà xuống, đặt vấn đề.

- Được rồi, phụ thân hãy nói vào đề đi.

Dạ Minh Thành dù bất mãn, nhưng chỉ có thể nuốt hận vào bụng, mãi một lúc mới nói:

- Dạ gia đang ký một đơn hàng với Tây Hạ.

Giao dịch với nước ngoài? Trước nay Dạ gia vẫn có những cuộc buôn bán như vậy. Dù bây giờ danh tiếng Dạ gia ở Nam Thiên Quốc đang thụt lùi, nhưng đối với những nước khác, dù sao vẫn đáng tin cậy hơn so với những người đang nổi lên.

- Nhưng Tây Hạ lại muốn ký một đơn làm ăn lớn...

- Làm lớn?

- Phải. Tây Hạ muốn mua một số lượng lớn vải vóc, mua trong một lần chứ không chia thành nhiều đợt. Nếu chuyến buôn này suôn sẻ, lợi nhuận có thể so với vài ba năm thu được...

Dạ Kim Lan bị lợi ích trước mắt làm lung lay, trầm mặc suy nghĩ.

Dạ Minh Thành tiếp tục thuyết phục:

- Lần này không chỉ mình Dạ gia, mà còn có Trần gia cũng tham gia vào.

Trần gia? Gia tộc của đại phu nhân?

- Nhưng dù sao số tiền đặt cọc vẫn quá lớn, nên phụ thân mới tìm đến Hầu phủ mời hầu gia hợp tác.

Dạ Kim Lan nghe thế thì cười hỏi:

- Nếu người phụ thân muốn hợp tác là hầu gia thì ngài còn bàn với Kim Lan làm gì?

- Kim Lan, dù sao bây giờ con là người hầu gia sủng ái nhất, chỉ cần con chịu thuyết phục, hầu gia nhất định sẽ đồng ý...

Dạ Kim Lan phớt lờ nói:

- Phụ thân quá xem trọng Kim Lan rồi, Kim Lan không có khả năng cao như vậy...

Dạ Minh Thành quýnh quýnh:

- Kim Lan, đây chính là sự tồn vong của Dạ gia.

- Điều đó có can hệ gì đến ta?

Thấy Dạ Kim Lan phản phúc như vậy Dạ Minh Thành nổi giận quát:

- Dạ Kim Lan!

Dạ Kim Lan không nghe, Dạ Minh Thành dần cơn giận, nhỏ giọng khuyên bảo:

- Kim Lan, đừng nghĩ rằng đã gả đi thì xem như không còn liên hệ với Dạ gia. Con phải biết Dạ gia chính là hậu thuẫn của con, nếu như Dạ gia không còn, lợi ích của con cũng không có nữa.

- Tốt. Vậy chuyến làm ăn này, ta có lợi ích gì?

Dạ Minh Thành nghiêng răng nghiêng lợi.

Dạ Kim Lan dùng thái độ của người ở trên nói:

- Ta sẽ phụ trách mượn tiền cho Dạ gia, trên danh nghĩa, người hợp tác lần này với Dạ gia chính là ta.

Dạ Minh Thành mặt mũi không bàn cãi nữa, hai người bắt đầu thảo luận chính sự.

- Người... người nói cái gì?

Dạ Minh Thành kinh hoàng đứng bật dậy, không tin được mà hỏi.

Tên chủ quản bên dưới run rẩy lặp lại:

- Nguyên liệu... nguyên liệu đã bị người khác thâu mua cả rồi...

- Thâu mua tất cả? Để làm gì chứ?

Lưu quản gia im bật không trả lời.

- Là ai? Là ai đã làm chuyện này?

- Bẩm lão gia... chính là Hòa Thiên Đường.

Hòa Thiên Đường? Chính là kẻ đã khiến Dạ gia mất mối làm ăn với hoàng tộc? Đầu óc Dạ Minh Thành quay cuồng, rốt cuộc là hắn và chủ nhân của Hòa Thiên Đường có đắc tội gì với nhau mà lại hăm hại hắn như vậy?

Lưu quản gia thấy Dạ Minh Thành hồi lâu không lên tiếng, lén lút ngược mặt lên nhìn liền thấy sắc mặt trắng trẻo của Dạ Minh Thành.

- Lưu quản gia.

Lưu quản gia nghe tên mình liền giật mình hét lên:

- Dạ, có nô tài.

- Người hãy gửi thư mời đến chủ nhân của Hòa Thiên Đường. Ta muốn gặp người đó.

Lưu quản gia mờ mịt một lúc cũng hiểu ra.

- Nô tài đã rõ.

...

Khi Nguyệt Vô Thường nghe thấy Dạ Minh Thành muốn gặp mình thì vẫn thờ ơ, không biểu lộ cảm xúc gì.

- Nàng có muốn gặp hắn không?

Nguyệt Vô Thường trừng mắt nhìn Tang Ly, thấp giọng hỏi:

- Người có vẻ rất hứng thú?

Tang Ly không chối cãi, cười cười nói:

- Đương nhiên. Bất kể là Dạ Minh Thành hay là nàng, đến lúc hai người chạm mặt nhau sẽ rất thú vị.

Nguyệt Vô Thường bỏ những lời châm chọc của Tang Ly ngoài tai. Tiếp tục xử lý công việc của mình.

Tang Ly nhàm chán, dùng tóc của Nguyệt Vô Thường thắt đủ kiểu.

- Rốt cuộc nàng có nhận lời mời hay không?

- Xem người kỳ vọng như vậy, nếu ta không đáp ứng lời mời sẽ phụ lòng người rồi.

Tang Ly bật cười.

- Được rồi. Cứ nhận lời đi. Cũng đến lúc gặp mặt rồi.

Nguyệt Vô Thường vẫn một giọng đều đều đáp, nhưng trong đáy mắt đột ngột lóe lên một tia sáng.

Tang Ly vẫn cười cười, trong bụng lại thầm nhủ:

“Cũng nên kết thúc thôi, đã kéo dài quá lâu rồi! Đến khi đó, nàng vẫn giữ quyết tâm của mình chứ?”

Dù sao, việc bên kia của hắn cũng đã trì trệ quá lâu rồi.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác. Có hai lão nhân mặc y phục đen và y phục trắng đang đối mặt nhau.

Lão nhân mặc y phục đen lên tiếng chất vấn.

- Thương lão, rốt cuộc Tang Ly hiện đang ở đâu?

Người mặc y phục trắng quả nhiên là Thương thần y, sư phụ của Tang Ly.

- Kiểm lão, hắn sắp trở về rồi, người không cần phải dò hỏi ta nữa.

Lão nhân mặc y phục đen, gọi là Kiểm lão không chấp nhận câu trả lời đó, lại nói:

- Người biết rõ nơi hắn đi mà không báo cáo, để mặc hắn bỏ mặc trách nhiệm suốt bao nhiêu năm? Ta cũng là sư phụ của hắn, ta có quyền được biết.

Thương thần y trầm mặc. Năm xưa, hắn tự ý dẫn Tang Ly hành tẩu giang hồ quả thật là không đúng, nhưng hắn quả thật không nhẫn tâm nhìn Tang Ly tuổi còn nhỏ mà phải chịu áp lực nặng nề như thế. Khi đó, hắn chỉ đơn giản nghĩ cho Tang Ly một khoảng thời gian thanh thoi, nào ngờ, Tang Ly lại gặp Dạ Đông Tuyết.

Đứa bé đó cũng rất đáng thương, vì vậy, khi Tang Ly nhận lời giúp đỡ nàng, hắn cũng không ngăn cản. Chỉ là, không thể ngờ được, một lần giúp đỡ đó tới giờ đã bảy năm.

Mấy năm đầu, cứ cách một khoảng thời gian, Tang Ly còn quay về trình diện, tới hai năm nay, hắn hoàn toàn biệt tăm. Thương thần y cũng đã mấy lần tìm gặp Tang Ly, hỏi thúc hắn trở về, Tang Ly không trả lời, lại nói rằng:

“Hiện tại, ta có thể đối mặt với người đó ư? Người không nghĩ rằng khi chúng ta chạm mặt, ta sẽ tha cho người đó?”

“Vậy ở nơi này có đáp án người cần sao?”

Thương thần y hỏi ngược.

Tang Ly nhìn xa xăm, đáp:

“Có thể. Khi ta nhìn nàng, ta cảm thấy có ta trong đó.”

“Quyết định của nàng sẽ ảnh hưởng đến quyết định của người?”

Tang Ly không trả lời. Thương thần y phần nộ nói:

“Nếu vậy ta sẽ giết nữ nhân đó!”

Tang Ly trừng mắt nhìn Thương thần y uy hiếp.

“Ta cấm bất cứ ai dám động vào nàng! Nếu người gây tổn thương cho nàng, người sẽ trở thành kẻ thù của ta!”

“Người vì một nữ nhân mà bỏ mặc sứ mạng của mình? Không nghĩ đến đại thù?”

Tang Ly kiên quyết nói:

“Thù, ta nhất định sẽ trả!”

Khi đó, trong mắt Tang Ly đầy quyết tâm, hắn không nói dối, hắn không quên mối thù của mình. Còn với Dạ Đông Tuyết, bây giờ gọi là Nguyệt Vô Thường, hắn cũng không phải là lời hăm dọa suông. Nếu thật sự tổn hại tới nàng, hắn nhất định sẽ trở mặt.

...

Thương thần y đau đầu, cố gắng thuyết phục Kiếm lão:

- Dù sao sự chuẩn bị vẫn chưa hoàn tất. Thái tử còn chưa lên tiếng, người cứ thúc giục mãi làm gì.
- Thương lão, người...
- Hắn sắp trở về, đây là chắc chắn! Hơn nữa, lần này hắn sẽ có quyết định dứt khoát.

39. Chương 39: Đêm Trăng Thứ Ba Mười Tám

Thiên Thực Đường

Dạ Minh Thành tâm tình rối ren ngồi trong gian phòng chờ đợi, hôm nay là ngày hắn hẹn gặp chủ nhân thần bí của Hòa Thiên Đường. Giờ hẹn đã đến thế mà người vẫn chưa xuất hiện, liệu hắn có nửa đường đổi ý hay không?

Thời gian càng trôi qua, Dạ Minh Thành càng bồn chồn như bị lửa đốt.

Kết

Cánh cửa gian phòng được mở ra, Dạ Minh Thành bất giác đứng bật dậy.

Hai người, một nam một nữ tiến vào. Nam nhân dáng vẻ chừng hai mươi, dáng cao gầy, gương mặt sáng sủa, mũi cao thẳng, môi mỏng nhếch cao, dù hăn ăn mặc tùy ý, không chau chuốt nhưng vẫn không che lấp được khí chất cao quý, tự nhiên. Nữ nhân mặc y phục màu đỏ, vải lụa bay phất phơ, nàng đeo khăn che mặt, chỉ để lộ đôi mắt sáng tinh tường, nhìn qua chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi là cùng.

Dạ Minh Thành cảm thấy mờ mịt, người hăn hện là chủ nhân thần bí của Hòa Thiên Đường, lẽ nào chính là hai người trước mắt?

Nguyệt Vô Thường và Tang Ly bỏ qua thái độ kinh ngạc của Dạ Minh Thành, trực tiếp ngồi xuống ghế.

Tang Ly lại càng tự nhiên, vừa ngồi xuống đã tự ý cầm bình trà châm cho Nguyệt Vô Thường một chén.

Một lúc lâu sau, Dạ Minh Thành mới lấy lại tinh thần, nhìn hai trước mắt càng kinh hoàng.

Chủ nhân thần bí đứng phía sau Hòa Thiên Đường, dịch thủ của hăn là người còn trẻ tuổi như thế sao?

Ngập ngừng một lúc, Dạ Minh Thành lên tiếng hỏi:

- ... không... không biết phải xưng hô với nhị vị thế nào?

Hai người trực tiếp bỏ qua.

Dạ Minh Thành bối rối, gượng gạo ngồi xuống.

Thời gian chậm chậm trôi qua một cách kỳ quặc. Dạ Minh Thành đã nhiều năm lẫn lộn trên thương trường cũng chưa từng lâm vào tình huống khó xử như thế này, không những ở thế bị động, còn chẳng hiểu suy nghĩ của đối phương. Thấy hai người mãi không nói gì tới mình, Dạ Minh Thành đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí kỳ quặc này.

- Lần này Dạ mỗ mời hai vị đến là có việc muốn hợp tác.

- Hợp tác?

Nguyệt Vô Thường lơ đãng lặp lại.

Đến lúc này, Dạ Minh Thành đã chắc chắn nàng mới chính thức là người có quyền quyết định trong hai người, lại một lần nữa sửng sốt. Một thiếu nữ tuổi còn nhỏ như thế lại có khả năng không ngờ.

- ...phải, Dạ mỗ muốn hợp tác với Thiên Hòa Đường.

Nhấn mạnh là hợp tác với Thiên Hòa Đường, dù sao thiếu nữ hồng y này tuổi vẫn còn nhỏ, không khỏi tránh làm việc theo cảm xúc, nếu như đặt lợi ích của Thiên Hòa Đường lên thì nàng sẽ dễ dàng động tâm hơn.

- Về việc gì?

- Dạ mỗ muốn mua lại nguyên liệu dệt vải trong tay Hòa Thiên Đường.

Nguyệt Vô Thường sau tấm mạng che mặt nhàn nhạt nở nụ cười. Dạ Minh Thành tiếp tục đàm phán:

- Dù sao Hòa Thiên Đường có nắm trong tay những nguyên liệu đó cũng không có nhiều tác dụng, chỉ bằng chúng ta hợp tác mua bán với nhau. Dạ mỗ sẽ ra một cái giá khiến Hòa Thiên Đường hài lòng.

Nguyệt Vô Thường khẽ cụp mắt xuống, không muốn nhìn thấy Dạ Minh Thành, còn Dạ Minh Thành lại nghĩ nàng đang đắn đo suy nghĩ, càng nói hăng say:

- Phải, trước giờ Dạ gia và Hòa Thiên Đường chưa từng làm ăn với nhau. Lần này xem như khởi đầu hợp tác giữa hai nhà, Dạ mỗ tin chắc với mối quan hệ này sẽ giúp cả hai bên phát triển tốt đẹp...

Tang Ly càng nghe càng nực cười, nhưng vẫn không nói một tiếng.

Sau khi huyền thuyên một lúc, vẫn không nghe Nguyệt Vô Thường trả lời, Dạ Minh Thành thận trọng hỏi:

- Không biết tiểu thư nghĩ thế nào?

Nguyệt Vô Thường nheo mắt nhìn Dạ Minh Thành cười cười. Lấp lững nói:

- Nghe qua rất khả thi...

Dạ Minh Thành nghe mà mừng trong bụng, quả nhiên tuổi nhỏ vẫn dễ bảo.

- ... nhưng ta lại không muốn.

Dạ Minh Thành như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt, mạnh miệng nói:

- Tiểu thư nên nghĩ đến lợi ích chung của Thiên Hòa Đường. Thiên Hòa Đường dù sao cũng là thế lực mới nổi, Dạ gia lại có danh tiếng lâu đời, hợp tác giữa hai bên sẽ giúp Thiên Hòa Đường tiến thêm một bước lớn...

Dạ Minh Thành khôn khéo chỉ nói về lợi ích của Thiên Hòa Đường, hẳn không tin thiếu nữ kia có thể bỏ qua lợi ích trước mắt như vậy.

Nào ngờ, Nguyệt Vô Thường chẳng đặt vào mắt.

- Nếu ta vẫn nói không thì sao?

Dạ Minh Thành tức tới trợn mắt, hẳn không hiểu nữ nhân này muốn cái gì.

Dạ Minh Thành kèm cơn tức giận, rặng hỏi:

- Chèn ép Dạ gia như vậy, Hòa Thiên Đường có lợi ích gì?

Lợi ích, lợi ích, trong miệng của Dạ Minh Thành phát ra cũng chỉ có những lời như vậy, hẳn lúc nào chỉ xem trọng lợi ích của bản thân mình và của người khác mang lại.

Nguyệt Vô Thường thủng thỉnh đáp:

- Không có lợi gì cả.

Dạ Minh Thành tức tới đứng bật dậy, quát lớn:

- Vậy tại sao nàng cứ năm lần bảy lượt cản trở? Nàng làm vậy để được gì chứ...

Tang Ly chau mày liếc nhìn Dạ Minh Thành đang giận hờn, trầm giọng nói:

- Lão còn hung hãn với Thường Thường của ta một lần nữa, ta sẽ cho lão im miệng mãi mãi.

Dạ Minh Thành bị ánh mắt sắc bén, lạnh lùng của Tang Ly làm chột dạ, lão có cảm giác Tang Ly sẽ thật sự làm được lời hắn nói. Dạ Minh Thành miễn cưỡng ngồi xuống ghế, giọng hòa hoãn:

- Rốt cuộc tiểu thư muốn sao mới chịu nhượng lại số hàng kia?

Nguyệt Vô Thường nhìn Dạ Minh Thành đầy khêu khích.

- Không có khả năng.

Mặt Dạ Minh Thành hết đỏ lại chuyển sang trắng.

- Nàng làm vậy để được gì?

Nguyệt Vô Thường lơ đãng nói:

- Được gì ư? Ta chỉ muốn... Dạ gia không còn đường lui.

...

Trong sự im lặng đến đáng sợ, Dạ Minh Thành bật tiếng hỏi:

- Tại sao...

Rốt cuộc thiếu nữ hồng y này và Dạ gia có ân oán gì mà nhất quyết dồn Dạ gia đến đường cùng như vậy?

Nguyệt Vô Thường thích ý nhìn sự hoảng sợ trên mặt Dạ Minh Thành. Nàng nói:

- Ta gọi là Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường?

Một cái tên hoàn toàn xa lạ, Dạ Minh Thành tin chắc chưa từng nghe tới. Khoan đã!

Nguyệt Vô thường!

Nguyệt Vô Ưu!

- ... người... là gì của Nguyệt Vô Ưu?

Nguyệt Vô Ưu chết cũng đã bảy, tám năm rồi. Nàng năm xưa gia đình tan nát, vốn dĩ không còn thân nhân nào. Cho dù là có, thì lý do gì lại đối nghịch với Dạ gia? Vốn dĩ chính là Nguyệt Vô Ưu...

Nguyệt Vô Thường như nhìn ra suy nghĩ của Dạ Minh Thành, không khỏi cảm thấy bi ai ầu thân. Rốt cuộc, nàng vì lý do gì lại yêu nam nhân này?

- Dạ Minh Thành, ông xem, ta là ai?

Dạ Minh Thành bỗng dưng cảm thấy thiếu nữ trước mặt rất quen thuộc, hẳn đã gặp nàng ở đâu?

Khăn che mặt được tháo xuống, gương mặt của Nguyệt Vô Thường hiện ra trước mắt Dạ Minh Thành.

Dạ Minh Thành khiếp đảm.

40. Chương 40: Đêm Trăng Thứ Ba Mười Chín

Dạ Minh Thành kinh hoàng nhìn thiếu nữ trước mắt, dù không quá quen thuộc và nàng đã thay đổi khá nhiều nhưng hắn vẫn có thể nhận người trước mặt hắn chính là tam nữ nhi hắn bỏ rơi.

- Dạ... Dạ... Đông...

Nguyệt Vô Thường khẽ mỉm cười, lặp lại:

- Ta gọi là Nguyệt Vô Thường.

Dạ Minh Thành trong thoáng chốc á khẩu, không biết phải nói gì. Rồi hắn lấy lại tinh thần, chất vấn:

- Dạ gia nuôi người nhiều năm, thế mà bây giờ người lại đối phó với Dạ gia như vậy? Người có còn là người không...

Tang Ly không nói cũng chẳng nhìn, chỉ đơn giản búng tay một phát, Dạ Minh Thành đang hăng sai “dạy bảo” bỗng dưng có cảm giác bị thứ gì đó đập trúng, miệng trợn qua một bên, đầu đón ú ớ luôn hồi.

Nguyệt Vô Thường thông thả nói ra ý định của mình:

- Mong muốn của ta là khiến Dạ gia thất bại trong tay của người.

Dạ Minh Thành ôm mặt nhìn Nguyệt Vô Thường căm hận, cố gắng nói gì đó không ai hiểu.

Nguyệt Vô Thường như đoán được ý của Dạ Minh Thành, lại nói:

- Ta có hận Dạ gia không? Bây giờ ta... chỉ đơn giản muốn thấy các người phải nhận tội lỗi của mình thôi.

Nguyệt Vô Thường nở nụ cười thật xinh đẹp, chẳng nhìn ra được nàng đang suy nghĩ điều gì.

...

Trên xe ngựa trở về nhà, Nguyệt Vô Thường đột ngột lên tiếng giao phó Tang Ly:

- Tang Ly, số nguyên liệu kia hãy chia nhỏ lẻ rồi bán lại cho Dạ gia.

Tang Ly nhú mảy, thận trọng suy đoán dự định của Nguyệt Vô Thường. Dù bây giờ bán ra không hề bị lỗ thậm chí còn có thể kiếm lời lớn từ Dạ gia, nhưng đây không phải ý ban đầu của Nguyệt Vô Thường, nàng lại nảy ra ý định gì?

Nguyệt Vô Thường vẫn đều đều nói:

- Người nói nếu như hàng hóa lần này bị sự cố, Dạ gia như thế nào đây?

- Nàng muốn...

Nguyệt Vô Thường hướng mắt nhìn vô định cảnh vật bên ngoài, khóe môi khẽ nâng cao.

Đã biết danh tánh địch thủ sống còn của mình nhưng Dạ Minh Thành quyết định không nói ra sự thật.

Dạ Đông Tuyết đã chết!

Tất cả mọi người đều xác nhận chuyện đó, nên Nguyệt Vô Thường nhất định là một kẻ giả mạo, hòng lung lay tâm lý của hắn. Hắn tuyệt đối sẽ không mắc mưu...

An Tường viện.

- Tình hình đang tiến triển khả quan, Dạ gia đã thu gom đủ số lượng vật liệu cần thiết...

Trần thị đang bí mật bàn bạc với An bà bà.

Dù Trần thị chỉ có quyền lo hậu viện, không được nhúng tay vào chuyện làm ăn của Dạ gia, nhưng tình hình buôn bán của Dạ gia xuống dốc cũng ảnh hưởng ít nhiều tới Trần thị.

- Nhũ mẫu, kế hoạch của chúng ta bao giờ mới tiến hành?

An bà bà trầm lặng suy tính một lúc, nói:

- Chuyến làm ăn này không chỉ có Dạ gia, Trần gia mà cả Hầu phủ cũng có phần, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì. Sau lần đi buôn này, nguy cơ của Dạ gia được giải trừ, mà Dạ Kim Lan giúp cho Hầu phủ kiếm được một món lợi lớn, địa vị sẽ càng nâng cao. Đến lúc đó, muốn đụng vào Liễu thị lại càng khó khăn...

Trần thị nghe An bà bà nói vậy lại càng lo lắng, sốt ruột hỏi:

- Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

- Tranh thủ thời điểm này, kéo Liễu Thị xuống một lần dứt khoát thôi.

Trần thị nghe An bà bà nhận định thế thì hợp ý muốn, bắt đầu tính toán kế hoạch.

...

- Ừm ừm...

Trong phòng tối, có một nữ nhân bị trói tay chân, mắt bị bịt khăn đen nằm sõng soài trên đất. Nàng ta cố kêu cứu nhưng miệng bị nhét khăn nên chỉ có thể phát ra được những tiếng ú ớ.

Cánh cửa phòng tối được mở ra, từ bên ngoài có hai người cầm theo một ngọn nến nhỏ đi vào.

Hai người đó chính là Trần thị và An bà bà. Trần thị chễm chệ ngồi xuống ghế, thị khẽ gật đầu một cái, An bà bà tiến tới thô bạo tháo khăn bịt mắt của người nằm dưới đất.

Nàng ta bắt ngờ được tháo khăn, gặp ánh sáng thì bị chói mắt, chưa kịp phản ứng thì đã nghe An bà bà hăm dọa:

- Người tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lời, phu nhân hỏi gì thì trả lời đấy. Nếu không...

An bà bà làm hành động soẹt ngang cổ, nàng ta lúc này đã hoảng sợ tột độ chỉ mong được giải thoát nên liều mạng gật đầu đồng ý.

- Người tên là Hương Nhi?

Hương Nhi nghe gọi tên mình thì ngược mắt nhìn lên, dù nàng không biết mặt An bà bà, nhưng có thể nhận ra người đang ngồi trên kia chính là đại phu nhân Trần thị.

An bà bà tiếp tục nói:

- Ta sẽ tháo khăn che miệng cho ngươi, ngươi tuyệt đối không được làm loạn.

Hương Nhi lại gật đầu.

Trần thị cũng không hấp tấp hỏi chuyện, để cho Hương Nhi có thời gian bình tĩnh. Một lúc sau, Trần thị bắt chuyện:

- Ngươi làm nô tì bên cạnh Liễu phu nhân cũng được một, hai năm rồi nhỉ...

- D... dạ, phu nhân...

- Không cần sợ hãi, ta sẽ không làm hại ngươi đâu. Ta còn có việc muốn nhờ ngươi mà.

- Phu nhân...

- Thôi được rồi. Ta sẽ nói vấn đề chính. Hôm nay, ta đưa ngươi tới đây là muốn hỏi chuyện của Liễu thị.

Hương Nhi nghe thấy liền đề phòng, Trần thị tiếp tục nói:

- Ngươi làm nô tì thân cận của Liễu thị chắc hẳn cũng biết Liễu thị có nhiều việc không thể nói với ai chứ? Ta muốn hỏi ngươi những chuyện Liễu thị muốn giấu là gì.

Hương Nhi im bật, run rẩy không dám nhìn thẳng Trần thị.

Không phải Trần thị trước nay không cài người bên cạnh Liễu thị, nhưng Liễu thị này vẫn thật đa nghi, cứ cách một khoảng thời gian, ả sẽ thay hết toàn bộ người trong viện của mình và đặc biệt những kẻ hầu cận bên cạnh nàng ta cũng sẽ về quê sinh sống hoặc là dọn nhà đi xa... Nói tóm lại, hoàn toàn biến mất.

Trước kia, Trần thị còn cần Liễu thị làm bình phong nên mắt nhắm mắt mở không để tâm, hiện tại, không thể tiếp tục để Liễu thị hoành hành nữa.

Trần thị cảm thán:

- So với những kẻ hầu trước kia, xem như Liễu thị đối xử với ngươi rất tốt nên mới có thể giữ ngươi lại lâu như vậy được...

Hương Nhi nghe lời Trần thị nói mà trong mắt hiện lên sự oán hận, dù rất nhanh nhưng không thoát khỏi mắt Trần thị và An bà bà.

Nhận ra điều đó, Trần thị liền thay đổi sách lược.

- Hương Nhi, chắc ngươi cũng biết trước giờ những kẻ hầu cận bên cạnh Liễu thị đều vô cớ biến mất không tung tích?

Hương Nhi khẽ rung mình, nhưng vẫn khăng khăng kín miệng.

- ... không chỉ những kẻ đó mà người nhà của họ cũng mất tích theo...

Hương Nhi ngược mắt lên nhìn Trần thị, không thể tin được.

- Không đúng! Liễu phu nhân đã hứa...

- Ngươi nghĩ có thể tin tưởng lời nói của Liễu thị hay không?

Hương Nhi không nói nên lời.

Trần thị tuyên cáo:

- Ta muốn diệt Liễu thị!

41. Chương 41: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi

Trong phòng tối, Trần thị tiếp tục mở lời lôi kéo Hương Nhi:

- Liễu thị nhất định sẽ không tha cho người cùng với gia đình của người. Chỉ có ta mới có thể cứu người được...

Hương Nhi dù sao cũng chỉ là thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, sự đời không từng trải như Trần thị, cộng với hận ý sẵn có, chẳng mấy chốc, nàng đã bị lay động.

- Phu... phu nhân sẽ bảo vệ nô tì?

Trần thị hí mắt, chắc như đinh đóng cột:

- Phải. Không chỉ người, ta còn giúp cả nhà người thoát cảnh xiềng xích.

Thấy Hương Nhi đấu tranh tư tưởng đến hồi cuối, Trần thị châm thêm vào.

- Ta sẽ cho người một số của hồi môn để bắt đầu lại từ đầu... Người chẳng lẽ quên được những chuyện bị Liễu thị hãm hại sao...

Đây đúng là điểm then chốt trong lòng của Hương Nhi, nàng hận Liễu thị nhưng nàng không dám đối đầu với Liễu thị. Nàng làm sao có thể quên được chứ? Làm sao có thể quên được Liễu thị đã hại nàng thâm đến mức nào...

Hương Nhi ngẩng mặt lên nhìn Trần thị, đã không còn sợ hãi, chỉ còn oán hận.

- Phu nhân chắc chắn sẽ bảo vệ nô tì và người nhà? Chắc chắn sẽ đánh đổ Liễu thị?

Trần thị thâm cười, hứa hẹn:

- Người đừng quên ta là ai! Ta mới là chủ mẫu của Dạ gia, còn có Trần gia làm hậu thuẫn, người nghĩ Liễu thị có thể làm gì được ta? Còn gia đình người, đối với ta chỉ là chuyện nhỏ. Chỉ cần người hợp tác với ta, một lòng giúp ta, ta nhất định sẽ hậu đãi người.

Hương Nhi cắn răng, quyết định:

- Được, Hương Nhi đồng ý!

Trần thị cười nhẹ, gương mặt lộ vẻ đắc ý, ra lệnh cho An bà bà tháo dây trói cho Hương Nhi.

Hương Nhi bắt đầu thuật lại đầu đuôi sự việc:

- Hương Nhi theo hầu Liễu thị đến nay đã gần hai năm, những chuyện xấu của Liễu thị, Hương Nhi cũng rõ phần nào. Bình thường, nàng ta nắm nhiệm vụ quản gia đã lén lút bòn rút tiền không ít, tất cả sổ sách đen đó đều do Liễu thị tự mình bảo quản, khóa rất kỹ càng...

Trần thị chăm chú lắng nghe, việc Liễu thị ăn chặn tiền của Dạ gia không phải là chuyện mới, Trần thị đương nhiên cũng biết, chỉ là, Trần thị không nghĩ sẽ dựa vào đó mà vạch mặt Liễu thị.

- ... Liễu thị bản tính đa nghi, hay ghen ghét những người trẻ tuổi, xinh đẹp nên những nô tì chỉ cần có một ít nhan sắc lay văng trước mặt thị, thị liền tìm cách trách phạt, trả đũa... Không ít người bị hành hạ đến người không ra người rồi bị đuổi khỏi phương Bắc...

Kể đến đây, trong đáy mắt Hương Nhi hiện lên sự căm hận mãnh liệt, chứng tỏ nàng cũng không an lành dưới trướng Liễu thị. Hương Nhi căm hận đến mức vịn vẹo mặt mày, hai tay xiết chặt, nín bật tiếng nói.

Trần thị này giờ vẫn luôn theo dõi thần sắc Hương Nhi, nhẹ nhàng hỏi:

- Ta vẫn chưa hiểu rõ cuộc vì sao Liễu thị giữ người lại bên người...

Hương Nhi hít vào mấy hơi để dần tâm trạng của mình, tiếp tục nói:

- Bởi vì Hương Nhi là người chịu trách nhiệm liên lạc cho Liễu thị.

Trần thị bất ngờ. Thúc giục:

- Liên lạc? Với ai?

Hương Nhi cay nghiệt nói:

- Với biểu huynh của Liễu thị, Ngô Đồng.

Trần thị nheo mắt, đưa mắt nhìn An bà bà.

Ngô Đồng này Trần thị cũng có nghe nói qua. Nói là biểu huynh nhưng thật chất quan hệ của Ngô Đồng và Liễu thị xa lắc lơ, thậm chí gọi là người dưng cũng không ngoa. Ngô Đồng bản tính lười biếng, không việc làm đàng hoàng nhưng lại thích sa hoa, háo sắc, không chuyện bất lương nào là không làm. Rốt cuộc, Liễu thị và Ngô Đồng có mờ ám gì?

Trần thị thu hồi sự ngạc nhiên trong mắt, chậm rãi nói:

- Hai người vốn là biểu huynh, biểu muội, có liên hệ với nhau cũng không phải là chuyện lạ...

Hương Nhi căm tức nói:

- Biểu huynh, biểu muội? Nếu nô tì nói Ngô Đồng là gian phu của Liễu thị thì sao?

Trần thị tim đập lồi nhịp. Trong lòng cười vui sướng, cuối cùng đã bắt được điểm yếu của Liễu thị. Nhưng ngoài mặt, Trần thị lại tiếp tục giả vờ:

- Hương Nhi, ta biết người hận Liễu thị. Nhưng chuyện này không thể chỉ dựa vào lời người nói mà quyết định được... chứng cứ, người có không?

- Liễu thị và Ngô Đồng hẹn hò nhau rất bí mật. Lần nào cũng để cho Hương Nhi chuyển lời, nên không có chứng cứ xác nhận...

- Vậy thì rất khó nói... chỉ mình lời người nói không thể đem thành bằng chứng được...

Hương Nhi gấp gáp nói:

- Nhưng Hương Nhi có thể hẹn hai người ra, đến lúc đó bắt tại trận, Liễu thị không còn gì để nói được.

Trần thị nắm chắc phần thắng, vẫn hỏi lại:

- Người thật sự có thể phản được Liễu thị? Nàng ta là chủ tử của người...

Hương Nhi chưa xót nói:

- Phu nhân, ban đầu Hương Nhi khờ khạo, được trở thành hầu cận của Liễu thị đã rất mãn nguyện, rất vui sướng... Nào ngờ, Liễu thị lòng gian dạ thú, thường xuyên đánh đập, hành hạ Hương Nhi, Hương Nhi chịu đựng, không dám nói một lời. Nhưng không những thế... Liễu thị lại đem Hương Nhi dâng cho Ngô Đồng. Người nghĩ Hương Nhi có thể không hận sao...

Nói tới đây, Hương Nhi tủi nhục không kèm được nước mắt mà rơi xuống.

Trần thị nhìn An bà bà, hai người gật đầu với nhau.

Thu Lương viện

Ngày hôm đó, Hương Nhi vẫn giữ thái độ như thường ngày, chạy đến thủ tử bên tai Liễu thị.

Liễu thị nghe xong thì nhíu mày nhìn Hương Nhi hỏi:

- Hắn hẹn ta?

Hương Nhi gật đầu.

- Dạ phải, phu nhân.

Liễu thị giọng bực bội miêng nhiếc nhưng trong lòng lại nảy lên sự chờ mong.

- Hừ, không biết chọn thời điểm. Không biết rằng khoảng thời gian này, Dạ gia đang xảy ra nhiều biến cố sao...

- Vậy... Hương Nhi đi báo lại cho Ngô đại nhân là phu nhân đã đồng ý nhé.

Liễu thị không trả lời, dùng khăn bỏ đi. Hương Nhi nhìn theo bóng lưng nàng ta, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Chiều hôm đó, Hương Nhi tìm đến gặp Ngô Đồng.

- Đồng gia, phu nhân nhà ta hẹn ngài ngày mai gặp mặt ở chỗ cũ.

Ngô Đồng tuổi ngoài ba mươi, bộ dạng mập mạp to lớn, trên mặt trắng bóc chứa bộ râu hình chữ bát, đôi mắt ti hí liếc nhìn Hương Nhi lộ vẻ thèm thuồng.

- Hừ, đúng là một ả dân tiện, không thể sống thiếu hơi nam nhân...

Hương Nhi vội không nghe thấy lời hằn nói, định lui về.

- Vậy Hương Nhi về báo cho phu nhân biết đại nhân đã nhận lời.

Ngô Đồng sao chịu để Hương Nhi đi dễ dàng như vậy, liền níu tay nàng lại.

- Sao lại vội về nhanh thế?

Ngô Đồng dùng sức kéo Hương Nhi vào lòng, dụ dỗ:

- Ta đã nhiều ngày không gặp Hương Nhi rồi, nàng có nhớ ta không...

- Đồng gia, đừng làm như vậy...

Hương Nhi nghiêng người tránh né Ngô Đồng, thấy phản kháng vô dụng, Hương Nhi xuống nước nài nỉ:

- Đồng gia, ngày mai người đi gặp phu nhân rồi, nếu để phu nhân biết được... nàng ta sẽ trừng phạt Hương Nhi...

Nghe nhắc tới Liễu thị, Ngô Đồng liền lộ vẻ chán ghét.

- Hừ, ả tiện nhân đó. Hương Nhi nàng đừng sợ, sau này ta sẽ dẫn nàng đi, để nàng thoát khỏi bàn tay độc địa của ả...

- Đồng gia đừng trêu Hương Nhi nữa, ngài không phải lúc nào cũng nói yêu Liễu phu nhân sao.

- Hương Nhi, ta nói vậy là để ả ta nghe thôi. Nếu không, thì làm sao ả ta dâng tiền bạc cho ta được. Người ta thích, chỉ có Hương Nhi thôi.

Nói rồi, Ngô Đồng cúi xuống định ôm vào mặt Hương Nhi, Hương Nhi khéo léo xoay người, thoát khỏi vòng tay của Ngô Đồng.

- Đồng gia, hôm nay không được rồi. Hương Nhi phải về sớm.

Ngô Đồng không chịu, định dùng sức kéo Hương Nhi, Hương Nhi nhỏ giọng tỉ tê:

- Ngày mai. Ngày mai được không? Hương Nhi hứa ngày mai sẽ hầu hạ Đồng gia chu đáo...

Ngô Đồng vẫn không chịu. Hương Nhi khóc lóc nói:

- Không phải ngài nói thương Hương Nhi sao? Nếu bây giờ Hương Nhi không về sẽ bị Liễu phu nhân đánh chết mất...

Ngô Đồng không chịu nổi nước mắt của Hương Nhi, cuối cùng cũng đồng ý.

- Được rồi! Được rồi! Ta để nàng về! Đừng có khóc nữa...

Hương Nhi vẫn thúc thít không thôi.

- Nàng đã hứa ngày mai sẽ hầu hạ ta, nàng nhất định phải nhớ lấy.

Hương Nhi hai tay bưng mặt, che lại đôi mắt sắc bén, giọng vẫn mềm mỏng:

- Hương Nhi có khi nào trái lời Đồng gia đâu...

42. Chương 42: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Một

Ngày hôm sau, Liễu thị ở Thu Lương viện chải chuốt thật đẹp.

Liễu thị năm nay hơn ba mươi, dáng vẻ được bảo dưỡng kỹ càng, dù đã sinh con nhưng vẫn thon gọn đẹp đẽ. Mặt mày được trang điểm kỹ càng, một lớp phấn dày trắng toát, môi tô đỏ rực, dù xinh đẹp nhưng lại có cảm giác diêm dúa, phong trần.

Sau khi làm xong cả thấy, Liễu thị hỏi Hương Nhi:

- Có đẹp không?

Hương Nhi liền trầm trồ khen ngợi:

- Phu nhân là người đẹp nhất mà Hương Nhi từng gặp. Nhìn phu nhân cứ ngỡ mới hai mươi...

Liễu thị cười bật cười, đột ngột lại đập cho Hương Nhi một cái vào bụng, Hương Nhi té lăn ra đất.

- Người muốn ám chỉ bản phu nhân đã có tuổi sao?

Hương Nhi quýnh quáng quỳ lên, thưa:

- Phu nhân, Hương Nhi không có ý như vậy... Hương Nhi không có...

Liễu thị hừ lạnh.

- Có cho người thêm lá gan cũng không dám nói.

Liễu thị lại đến trước gương sửa sang lại y phục bị loạn.

Đến lúc sửa sang thỏa đáng, mặt trời đã lên cao. Liễu thị mới ra lệnh:

- Hương Nhi, hôm nay chúng ta cùng đi cầu phúc cho lão gia.

Hương Nhi cúi đầu đáp:

- Dạ, phu nhân.

Liễu thị dẫn theo Lâm bà bà và Hương Nhi bước ra khỏi viện. Nào ngờ, mới đi được một lúc, Hương Nhi ngã nhào xuống đất.

Liễu thị bực tức quát:

- Đi đứng một chút cũng không xong là sao?

Lâm bà bà thấy Hương Nhi ôm bụng quằn quại thì tới xem, mới thấy lúc này Hương Nhi mặt mày tái nhợt, mồ hôi lạnh từng hột, từng hột rơi xuống.

- Đau... đau quá...

Hương Nhi ôm bụng kêu rên. Lâm bà bà thấy không ổn mới báo cho Liễu thị:

- Phu nhân, xem ra nàng ta phát bệnh không nhẹ.

Liễu thị nhíu mày, suy nghĩ không lẽ lúc này Hương Nhi bị mình đập nên giờ bị vậy? Đây cũng không phải là lần đầu tiên, làm sao có thể bỗng dưng có vấn đề được, chắc chắn là do Hương Nhi có bệnh trong người thôi...

Hương Nhi như vậy, có dẫn theo cũng không được, Liễu thị mới nói:

- Được rồi, kêu người đưa nàng ta về đi, không cần đi theo.

- Dạ.

Sau khi phân phó xong, Liễu thị tiếp tục lên đường, xe ngựa chở Liễu thị hướng núi Thanh Quang chạy đi. Còn Hương Nhi sau khi được đưa về phòng, không cần giả vờ nữa, từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt lóe ra tia tàn nhẫn.

...

Dạ Minh Thành đang thông thả đi dạo trong hoa viên. Dạo này, vận may đã tìm đến hắn, không những thu gom đầy đủ nguyên liệu dệt vải, dù rằng giá khá cao nhưng chất lượng vải mẫu rất tốt, sứ giả bên Tây Lương quốc rất hài lòng. Chỉ một thời gian ngắn nữa, sau khi hàng hóa hoàn thành thì hắn sẽ kiếm được một khoản kếch xù, đủ để giải vây tình thế nguy nan trước mắt.

Còn về vấn đề Nguyệt Vô Thường, hắn đã rút ra sau đầu từ lúc nào.

Dạ Minh Thành tản bộ một lúc lại gặp Trần thị từ xa đi tới.

- Tướng công.

Trần thị cúi người chào Dạ Minh Thành. Dạ Minh Thành tâm trạng đang vui vẻ nên hòa nhã đáp:

- Phu nhân cũng đi dạo hoa viên sao?

- Dạ. Hôm nay nghe nói hoa trong hoa viên nở rộ, là điềm lành nên thiếp mới đến thưởng thức.

- Ủ, thật sự rất đẹp.

Dạ Minh Thành rất vừa ý Trần thị ở điểm xuất thân từ gia đình gia giáo lễ nghĩa, từ nhỏ đã được dạy dỗ đàng hoàng nên từng cử chỉ, lời nói đều rất phải phép, không bao giờ lớn tiếng cãi cộ giữa chủ mẫu và tì thiếp như các gia đình khác. Ngoại trừ...

Ngoại trừ vấn đề liên quan đến Nguyệt Vô Ưu đến giờ vẫn chưa rõ ràng, nhưng đó cũng không phải là chuyện quan trọng nữa.

Trần thị cùng Dạ Minh Thành sóng bước rãi bộ, mỗi người trong lòng đều có suy tính riêng, chỉ là không để lộ ra mặt.

Đi được một lúc, Trần thị lên tiếng đề nghị:

- Tướng công, hiếm khi mới có dịp vui như vậy, hay cũng gọi tam muội đến đây.

Dạ Minh Thành gật đầu.

- Ủ, cho người đi gọi đi.

Dạ Minh Thành cùng Trần thị bước đến bàn đá ngồi.

Mãi một lúc sau, người cho đi gọi không dẫn Liễu thị đến mà là Hương Nhi.

Trần thị lên tiếng hỏi:

- Chủ nhân nhà người đâu?

Hương Nhi run rẩy quỳ dưới đất ấp a ấp úng:

- Bẩm... bẩm...

Trần thị liếc nhìn Dạ Minh Thành, thấy hắn không chú ý đến Hương Nhi, thì nói:

- Rốt cuộc tam phu nhân đi đâu mà người không dám bẩm báo?

Hương Nhi cúi rạp mặt xuống đất, lớn tiếng van xin:

- Phu nhân, tha cho nô tì đi. Nô tì cái gì cũng không biết! Phu nhân, tha cho nô tì đi...

Cuối cùng, Dạ Minh Thành cũng bị âm thanh náo loạn của Hương Nhi làm chú ý, hắn đưa mắt nhìn Hương Nhi và Trần thị, tia nghi ngờ xoẹt qua.

- Phu nhân nhà người đi đâu, người thật sự không biết sao?

- Nô tì không biết, nô tì không nói được...

Cuối cùng, Dạ Minh Thành cũng nổi giận, quát lớn:

- Còn không mau khai ra!

Hương Nhi run rẩy cả người, cuối cùng mới phát ra tiếng nói:

- Phu... phu nhân... đi núi Thanh Quang...

Trần thị nói:

- Nếu chỉ là đi cầu miếu, thì người tại sao lại không dám nói?

- Liều... phu... phu nhân... đi...

Dạ Minh Thành không còn sức nhẫn nại, tiến tới đạp cho Hương Nhi một cái.

- Rốt cuộc Liều thị đi tới đó làm gì còn không mau nói?

Hương Nhi khówek môi gở máu, run rẩy nói:

- Lão gia, nô tì không nói được. Nếu nói ra, Liều phu nhân sẽ giết nô tì mất.

Dạ Minh Thành lại đạp thêm mấy cái, gào lên:

- Người sợ Liều thị giết người, người không sợ ta đánh chết người sao?

Hương Nhi chịu đòn đau, không chịu nổi, cắn răng nói:

- Lão gia, nô tì nói! Nô tì nói!

Lúc này, Dạ Minh Thành mới chịu dừng lại, trừng mắt nhìn Hương Nhi.

Hương Nhi lom còm bò trên đất, cả người máu me, gượng nói:

- Liều phu nhân... có hẹn với Đồng gia...

Dạ Minh Thành bắt ngờ.

- Đồng gia? Chính là Ngô Đồng sao? Liều thị hẹn với hắn làm gì?

Hương Nhi sợ hãi, lắp bắp không nói nên lời:

- ... để... để...

Dù Hương Nhi không nói ra nhưng Dạ Minh Thành đã cảm nhận được đó không phải là chuyện tốt lành. Hắn hỏi:

- Người có biết nơi hẹn không?

Hương Nhi chần chờ một lúc thì gật đầu.

Dạ Minh Thành ra lệnh:

- Chuẩn bị xe ngựa! Mang ả tiện tì này theo!

Trần thị kể bên lên tiếng:

- Lão gia, để thiếp đi cùng.

Dạ Minh Thành quát mắt nhìn Trần thị, Trần thị vẫn bình tĩnh nói:

- Đây dù sao cũng là chuyện của hậu viện, thiếp có quyền được biết.

Dạ Minh Thành không nói gì, bỏ đi nước một. Trần thị mỉm cười, nếu không đi theo, lỡ Liều thị nhân cơ hội lật ngược ván cờ thì sao. Dù có bị Dạ Minh Thành nghi ngờ, chỉ cần bắt được Liều thị thông gian tại trận, thì hắn cũng không thể làm gì Trần thị được.

Trần thị nhìn Hương Nhi dơ bẩn, dính đầy đất và máu lê lét trên đất, thì cười thâm trong bụng. Ban đầu, Trần thị chỉ muốn lợi dụng Hương Nhi để ngụy tạo chứng cứ đổ tội lên đầu Liễu thị, nào ngờ, Liễu thị này gan thật tày trời, lại dám âm mưu thông dâm với người khác, cái này gọi là tự làm tự chịu.

Dù sao đi nữa, cái mạng nhỏ của Hương Nhi này cũng không thể giữ lại được...

43. Chương 43: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Hai

Đoàn người do Dạ Minh Thành dẫn đầu tiến về phía núi Thanh Quang, Hương Nhi dù cả người đầy thương tích vẫn cố gượng dẫn đường. Đi được một quãng, Hương Nhi rời khỏi đường lớn dẫn lên núi mà rẽ sang một lối mòn nhỏ, sau khi vòng quanh nhiều vòng, cuối cùng, một gian nhà mộc mạc hiện ra trước mắt mọi người.

- Chính là nơi này?

Dạ Minh Thành đành mặt hỏi Hương Nhi.

Hương Nhi run rẩy gật đầu, sắc mặt Dạ Minh Thành càng lúc càng tệ.

Dạ Minh Thành ra hiệu cho những người phía sau dừng lại, đẩy Hương Nhi đã không còn giá trị sang một bên, tự mình tiến lại gần gian nhà nhỏ.

Càng lại gần, Dạ Minh Thành càng nghe rõ âm thanh từ bên trong phát ra.

- Biểu muội, ta thật nhớ ngươi muốn chết...

-Ngươi đừng có mà gạt ta...

Đúng lúc đó, Lâm bà bà, người theo cùng Liễu thị đến đây từ phía sau nhà vòng ra phía trước, vừa nhìn thấy Dạ Minh Thành, Lâm bà bà hốt hoảng run cầm cập.

- Lão... lão...

Dạ Minh Thành dời mắt sang Lâm bà bà, hẩn ngoắc tay một cái liền có hai người tiến tới bịt miệng Lâm bà bà lại, kéo ra xa.

Bên trong đang tới hồi cao trào, hoàn toàn không để ý động tĩnh bên ngoài.

- Giữa ta và lão già Dạ Minh Thành đó, ai tốt hơn ai?

Tiếng Liễu thị thở gấp trả lời:

- Đương nhiên... là ngươi rồi.

Sắc mặt Dạ Minh Thành càng đen.

- Lão già đó lúc nào trong mắt cũng chỉ có tiền tiền... làm gì biết tới phong tình...

Dạ Minh Thành cuối cùng không chịu nổi nữa, đập mạnh vào cửa, Liễu thị và Ngô Đồng hiện ra trước mặt mọi người.

Liễu thị quên mất người đang ở trên mình, trợn mắt nhìn Dạ Minh Thành.

- Lão... lão gia...

Dạ Minh Thành không thèm liếc nhìn, ra lệnh:

- Các người còn không mau lôi đôi gian phu dâm phụ này ra.

Hai người hộ vệ tiến lên tách Liễu thị và Ngô Đồng ra.

Dạ Minh Thành chán ghét rời khỏi gian phòng này ngay lập tức. Mấy tên nô bộc lấy ra chiếc ghế đặt giữa sân cho Dạ Minh Thành ngồi tạm.

Liễu thị và Ngô Đồng được khoác vội tấm áo bị dẫn tới trước mặt Dạ Minh Thành.

- Quỳ xuống!

Mấy tên hộ vệ thô lỗ dùng sức mạnh bắt ép Liễu thị và Ngô Đồng quỳ trên đất.

Liễu thị run rẩy hướng về Dạ Minh Thành muốn lên tiếng van nài, nhưng bây giờ thị chẳng còn lời gì để nói.

- Lão... lão gia...

Trần thị nhu thuận đứng phía sau Dạ Minh Thành len lén cười hả hê trong bụng.

- ... lão gia, xin người hãy tha thiếp thân lần này đi... Thiếp thân không dám nữa...

Dạ Minh Thành vẫn không nghe. Liễu thị lấy hết vốn liếng của mình ra kể lể.

- Lão gia, xin người hãy niệm tình thiếp thân bao nhiêu năm cực khổ trong Dạ gia mà tha cho thiếp thân đi...

Liễu thị bò tới định ôm chân Dạ Minh Thành, nhưng Dạ Minh Thành không cho Liễu thị cơ hội, sút một cước đá Liễu thị nằm dài ra đất.

- Tiện nhân, ngươi còn mặt mũi xin tha sao?

Liễu thị vẫn không chịu thua, lại bò dậy nói:

- Lão gia, người không niệm tình thiếp thân, cũng hãy nghĩ đến Kim Lan...

Dạ Minh Thành càng đánh mặt, hấn từ trước đến nay, điều ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp. Liễu thị này lại dám phạm vào, dám đem danh nghĩa của Dạ Kim Lan hay chính xác là Hầu phủ ra uy hiếp hấn!

- Lão gia, xin người hãy tha cho thiếp thân một lần thôi. Tất cả đều là tại hấn! Điều tại hấn dụ dỗ thiếp, thiếp cũng không muốn làm chuyện có lỗi với lão gia đâu...

Ngô Đồng này giờ run rẩy quỳ bên không dám lên tiếng, nghe thấy Liễu thị đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu mình liền phản bác.

- Ta dụ dỗ ngươi? Liễu thị, ngươi đừng qua cầu rút ván! Ngươi hãy nói đi, là ai đã dụ dỗ ai?

Liễu thị cũng không chịu thua, hai người cãi qua cãi lại một lúc, còn muốn xông vào đánh nhau.

Dạ Minh Thành lớn tiếng quát:

- Còn không mau tách ra!

Mấy tên hộ vệ miễn cưỡng tách hai người đang đánh nhau thành đoàn ra.

- Lão gia, xin hãy tha cho thiếp thân đi! Thiếp thân van xin người mà...

Trần thị biết Dạ Minh Thành đã cực kỳ giận dữ, lúc này mới lên tiếng nói:

- Tam muội, thật sự lần này ngươi làm sai rồi, sao lại còn lôi kéo Kim Lan vào. Muội không nghĩ tới như vậy sẽ làm hại Kim Lan sao...

Lúc này Liễu thị mới biết tới sự có mặt của Trần thị, Liễu thị làm ầm lên.

- Là ngươi! Là ngươi hại ta phải không?

Liễu thị muốn xông tới sống mái với Trần thị, nhưng mấy người hộ vệ đã nắm Liễu thị lại, không để cho nàng ta làm loạn.

Trần thị nhìn Liễu thị lúc này thật thê thảm, phần son nhòe nhoẹt, cả người xốc xếch thì càng vui vẻ. Không phải người trước giờ rất thích chưng diện, thích khoe khoang sắc đẹp của mình sao?

Đúng lúc đó, Hương Nhi không được ai để ý đến đột ngột lại xông ra quỳ trước Liễu thị, khẩn thiết nói:

- Phu nhân, không phải Hương Nhi cố ý muốn hại người đâu. Đều do đại phu nhân bắt ép Hương Nhi phải làm như vậy... Hương Nhi thật không muốn đâu...

Mọi người có mặt ở đó biến sắc trước sự diễn biến độ ngột này. Trần thị cũng tái mặt, vừa trừng mắt nhìn Hương Nhi, vừa len lén liếc xem cảm nhận của Dạ Minh Thành. Dù rằng Dạ Minh Thành có thể đoán được việc này là có bàn tay Trần thị phía sau chỉ đạo, nhưng việc suy đoán và bị nhận định lại khác biệt nhau một trời một vực.

Trần thị cứng miệng nói:

- Hương Nhi, người đừng nghĩ kéo ta vào, tội trạng của người sẽ được giảm bớt.

Hương Nhi vẫn kiên quyết nói:

- Phu nhân, thật sự Hương Nhi không muốn phản bội người đâu. Là do đại phu nhân ép buộc Hương Nhi...

Liễu thị cay nghiệt nhìn Trần thị, nghiêng răng nói:

- Quả nhiên là người! Trần Mộng Xuyên, người hãm hại Nguyệt Vô Ưu chưa đủ, bây giờ cũng muốn hại luôn cả ta!

Trần thị xanh mặt, khăng khăng cãi:

- Tam muội, việc này là do muội phạm sai lầm. Đừng lôi ta xuống bùn!

Liễu thị cười đắng.

- Ta đang nói oan ức cho người hay sao? Trần Mộng Xuyên, người nghĩ rằng việc xấu của người không ai biết sao? Nếu như ta cũng ngây thơ như Nguyệt Vô Ưu, ta liệu có thể sống tới bây giờ không?

- Liễu Như Thủy, người im miệng cho ta!

- Người lấy tư cách gì ra lệnh cho ta? Ta bây giờ đã đến bước đường cùng rồi, là do người hại ta! Người muốn ta im, ta càng nói! Ta sẽ nói cho tất cả mọi người biết lòng dạ hiểm độc của người! Năm xưa người chấp nhận Nguyệt Vô Ưu chỉ để lấy lòng lão già Dạ Minh Thành, ngay khi Nguyệt Vô Ưu vào cửa, người đã sắp đặt không để nàng mang thai...

Trần thị hốt hoảng nhìn những người hộ vệ ở đó ra lệnh:

- Còn không mau bắt nàng ta im miệng!

Nhưng Dạ Minh Thành liền trừng mắt không để cho họ hành động, Trần thị điên cuồng la lớn:

- Các người không nghe lời ta nói sao?

Bên kia, Liễu thị vẫn đang kể lại:

- Nguyệt Vô Ưu đó số phận cũng còn may mắn nên mới có thể thụ thai, người lại dàn cảnh nàng ta tư thông để nàng ta bị ghê lạnh, đứa con sinh ra vô thừa nhận. Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ để chuốc hận, người còn ngấm ngầm hạ độc để nàng ta phải chết từ từ, chết tức tưởi. Ha ha ha... Trần thị, người nói xem người có phải lòng gian dạ thú không?

Trần thị lúc này mặt cắt không còn giọt máu, sợ hãi nhìn sang Dạ Minh Thành.

Dạ Minh Thành tức giận tới mức từng cơ thịt trên mặt co giật, hai mắt đầy tơ máu.

44. Chương 44: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Ba

- Lão gia, người không thể tin lời phiến diện của Liễu Như Thủy mà nghi oan cho thiếp được.

Trần thị tới lúc này vẫn khẳng khái không nhận tội.

Liễu thị cười man dại, nhìn Trần thị nói:

- Trần Mộng Xuyên, là ta nói oan cho người sao? Ta thật sự vu oan cho người sao?

Trần thị không nhin nổi Liễu thị nữa, quát:

- Người còn không im miệng!

Trần thị bỏ hết hình tượng cùng Liễu thị cãi nhau tay đôi. Dạ Minh Thành rốt cuộc không chịu nổi nữa, quát lớn:

- Câm miệng!

Trần thị lúc này mới nhớ ra tình hình hiện tại, tại sao lại có thể cãi nhau với Liễu thị trước mặt Dạ Minh Thành như thế. Liễu thị thì bật cười đau đớn, rốt cuộc cũng đã ép được Trần thị vứt bỏ mặt nạ của mình.

Dạ Minh Thành chán ghét không thêm nhìn Trần thị, ra lệnh:

- Các người đưa đại phu nhân hồi phủ trước đi!

Hai tên gia đình nghe lệnh, cường chế bắt Trần thị đi trước.

- Lão gia, người phải tin tưởng thiếp thân. Không thể tin được lời của Liễu thị kia được...

Trần thị trước khi đi còn không quên nói với lại.

Dạ Minh Thành liếc mắt sang Hương Nhi đang quì trên đất. Rốt cuộc hắn vẫn không nghĩ ra vì sao Hương Nhi lại kéo cả hai phu nhân của hắn vào vùng nước lầy. Hương Nhi này chắc chắn có vấn đề!

- Đưa ả tiện tì này về, canh giữ cẩn thận!

- Dạ, lão gia.

Hương Nhi bị một người kéo đi, nàng lại rất ngoan ngoãn hợp tác, không hề phản kháng.

Bây giờ, còn lại Liễu thị và Ngô Đồng. Liễu thị hai mắt tuyệt vọng, không lên một tiếng van nài nữa.

Dạ Minh Thành rời mắt khỏi Liễu thị, nhìn sang Ngô Đồng càng chán ghét, tàn nhẫn nói:

- Giải quyết hắn đi!

Một tên hộ vệ đứng ra nhận lệnh, lôi Ngô Đồng đi. Ngô Đồng biết số mình khó thoát chết nhưng vẫn cầu xin:

- Dạ gia chủ, xin người hãy tha cho tiểu nhân đi! Gia chủ...

Dạ Minh Thành hỏi:

- Người còn muốn nói gì nữa không?

Liễu thị nghe xong bật cười.

- Ha ha ha... ta còn gì để nói nữa? Dạ Minh Thành, nếu như ta hối hận thì ta chỉ hối hận vì đã gả cho người. Trần thị là một kẻ độc ác, lòng gian dạ thú, còn người? Người là kẻ vô tâm, ích kỷ! Thứ mà người xem trọng chỉ có lợi ích của người, của Dạ gia!

- Hừ, không biết tốt xấu. Suốt bao nhiêu năm ta để cho người ăn sung mặc sướng, sống trong nhung lụa như thế mà còn không biết nhớ ơn.

- Ha ha, ơn? Ta phải tạ ơn người sao? Người cho ta cuộc sống giàu sang nhưng người lại cướp mất hạnh phúc của ta. Người cướp lấy tuổi xuân của ta! Để cho ta sống cô đơn, lạnh lẽo trong một xó xỉnh!

Liễu thị to gan trừng mắt lên nhìn thẳng Dạ Minh Thành, gắt gao nói:

- Người chính là hung thủ đã đẩy ta xuống vực thẳm!

- Không biết tốt xấu!

- Đúng vậy! Ta không biết tốt xấu! Còn ngươi? Ngươi sống thật tốt! Cả Nguyệt Vô Ưu cũng vậy. Ha ha ha...

- Đừng nhắc đến nàng!

- Ha ha ha... trước kia, ta đã từng rất ghen tị với Nguyệt Vô Ưu, ta ghen ghét nàng ta chiếm được tình yêu của ngươi. Nhưng rồi thì sao? Ha ha... ta cảm thấy nàng ta thật nực cười, ngu ngốc đến cực điểm. Nàng ta có tình yêu của ngươi thì sao? Không phải nàng ta vẫn bị ngươi vứt bỏ đấy thôi! Còn bị bỏ rơi một cách tàn nhẫn! Ha ha... ngươi không biết mỗi khi ta nhìn thấy Dạ Đông Tuyết bị người ta xem là con hoang, ta đã sung sướng đến mức nào đâu. Thật hả dạ!

Dạ Minh Thành đập cho Liễu thị té dài trên đất.

- Câm miệng!

Liễu thị khòe miệng rướm máu vẫn bật cười đáng sợ.

- Ha ha... Dạ Minh Thành, rốt cuộc, rốt cuộc ngươi có yêu Nguyệt Vô Thường thật không?

Dạ Minh Thành cay nghiệt, căm tức nhìn Liễu thị. Hắn xoay lưng, tuyệt tình nói:

- Các ngươi giải quyết nàng ta gọn gàng đi!

Nói rồi, Dạ Minh Thành quyết liệt đi mất, không quay đầu lại một lần. Chỉ còn lại tiếng cười man dại, cay đắng của Liễu thị.

- Ha ha ha... Dạ Minh Thành, rồi ngươi sẽ bị quả báo! Dạ Minh Thành...

...

Ngày hôm sau, Dạ gia truyền tin tam phu nhân Liễu thị, Liễu Như Thủy trên đường đi viếng miếu cầu phúc đã gặp nạn, thiệt mạng đường trường.

Vì Liễu thị, thân phận là thị thiếp, nên không được phép đưa linh cữu đến chánh điện mà chỉ đặt tại Thu Lương viện, khói nhang nghi ngút, kẻ hầu người cận khóc lóc thảm thiết.

Dạ Kim Lan sau khi nghe tin dữ, cũng chẳng tỏ thái độ gì, đơn giản thay một bộ y phục trắng đến thấp hươu, lễ bái xem như tròn đạo hiếu.

Tang lễ của Liễu thị cứ như thế trôi qua.

Lại nói, ngày hôm đó Dạ Minh Thành tuy không trừng phạt Trần thị, nhưng cũng không ngó ngàng đến Trần thị nữa, ra lệnh cho Trần thị ở tại An Tường viện ăn chay cầu phúc.

Trần thị tức tối nói:

- Chuyện xảy ra cũng đã nhiều năm rồi, mà bây giờ hắn dám đối xử ta như vậy...

An bà bà an ủi:

- Đại phu nhân hãy nén nhịn, dù sao bây giờ gia chủ đang nổi giận. Chỉ cần người hết giận thì sẽ tha tội cho phu nhân thôi.

- Hừ, ta xem hắn muốn trừng phạt ta thế nào. Nếu hắn dám động vào ta, Trần gia cũng sẽ không tha cho hắn...

Còn một việc nữa, Hương Nhi, tì nữ thân cận của Liễu thị, ngày hôm đó sau khi bị nhốt trong nhà củi đang vô tung vô tức biến mất.

Bí mật trên núi Thanh Quang hoàn toàn bị ém nhem.

...

Ở một nơi toàn nhà hoang kia, có tiếng người phát ra.

- Tiểu thư, cảm ơn người đã cứu Hương Nhi.

Một nữ nhân quì trên đất, trân thành cảm tạ. Trước mặt nàng là một hồng y nữ tử, nàng dùng khăn che mặt, chỉ để lộ đôi mắt đen sâu thẳm.

- Hương Nhi, ta đã sắp xếp cho gia đình của người xong xuôi. Người bây giờ hãy đến đó hợp mặt với họ đi.

Người quì trên đất quả nhiên là Hương Nhi đã mất tích ở Dạ gia, Hương Nhi vẫn quì trên đất, khóc thảm:

- Cám ơn tiểu thư, cuối cùng Hương Nhi cũng đã trả được thù rồi.

Hồng y nữ tử nói:

- Người có hận ta đã bắt người làm vậy không?

- Tiểu thư, nếu tiểu thư trước kia không cứu mạng Hương Nhi. Hương Nhi đã sớm bị Liễu thị hành hạ tới chết rồi. Mạng của Hương Nhi là của tiểu thư...

- Được rồi. Người đứng lên đi! Ở đây có một số tiền, người hãy nhận lấy.

- Tiểu thư...

- Từ bây giờ, người đã không còn là Hương Nhi trước kia nữa. Hãy biết quý trọng!

Hương Nhi cảm động lại rơi nước mắt.

- Tiểu thư, Hương Nhi dập đầu tạ ân cứu mạng của tiểu thư...

- Được rồi. Người đi đi!

Hương Nhi chần chờ một lúc rồi cũng lưu luyến chia tay.

Sau khi Hương Nhi biến mất, một nam tử xuất hiện bên cạnh hồng y nữ tử, nam tử nói:

- Liễu thị đã chết. Sự tình năm xưa cũng đã sáng tỏ.

- Vậy thì sao?

Hồng y nữ tử tháo khăn che mặt xuống, để lộ dung nhan của mình, chính là Nguyệt Vô Thường.

- Mục đích của ta, không phải vạch trần chuyện năm xưa. Mà bắt những kẻ đó phải trả giá!

Tang Ly cười cười không đáp. Màn đêm che khuất bóng của hai người...

45. Chương 45: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Bốn

Hầu phủ

Choang

Chén trà rơi thẳng xuống đất, mảnh vỡ và nước trà văng tung tóe, Dạ Kim Lan cũng không màng để ý, gắt gao hỏi:

- Người nói đó là sự thật?

Thúy Nhi quỳ dưới đất run rẩy đáp:

- Dạ... phu nhân... bên ngoài ai cũng nói như vậy...

- Dạ gia thật sự bị Tây Hạ quốc trả lại hàng hóa, còn bị bắt đền bù thiệt hại?

Thúy Nhi dập mạnh đầu xuống đất, thưa:

- Dạ... dạ phải...

Gương mặt xinh đẹp của Dạ Kim Lan tái xanh, bước chân không vững, lùi về sau mấy bước mới có thể ổn định lại. Thúy Nhi lo lắng nhìn Dạ Kim Lan bật kêu:

- Tiểu thư...

Dạ Kim Lan bị kích động mạnh nhưng vẫn cố gắng lấy lại bình tĩnh, miệng lầm bầm:

- Không... không thể như thế được...

- Tiểu thư...

Dạ Kim Lan trừng mắt nhìn Thúy Nhi, ra lệnh:

- Mau! Mau đến Dạ gia...

- Tiểu thư...

- Không! Ta không chấp nhận như vậy! Không thể để kết thúc như vậy được...

Trước ánh mắt ngờ ngàng của Thúy Nhi, Dạ Kim Lan đã nhanh chóng bỏ đi mất, Thúy Nhi giật mình đứng dậy đuổi theo sau.

- Tiểu thư, chờ Thúy Nhi với...

Lúc này ở Dạ gia, Dạ Minh Thành cũng đứng ngồi không yên, tức giận quát tháo:

- Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy được? Lưu tổng quản, người nói đi! Rốt cuộc chuyện này là sao?

Lưu tổng quản run run nói:

- Lão... lão gia... lão nô cũng không biết...

- Không biết! Không biết! Người nói vậy là xong sao? Mở mắt ra coi mấy thứ này đi!

Dạ Minh Thành điên tiết quăng hết những sấp vải trên bàn xuống trước mặt Lưu quản gia. Đây là một trong những kiện hàng Dạ gia gửi cho Tây Hạ quốc, bề ngoài trơn láng mượt mà, màu sắc cũng rất đẹp, nhưng chỉ cần dính nước, nó sẽ trở nên sần sùi, co rúm.

Tây Hạ quốc khi phát hiện ra việc này đã vô cùng nổi giận, nghĩ rằng Dạ gia dám lừa gạt mình nên đã đưa ra tối hậu thư, bắt buộc Dạ gia phải đền bù tất cả tổn thất đã gây ra. Nếu không, Tây Hạ quốc sẽ đưa việc này lên triều đình Nam Thiên quốc để thăng tay trừng trị kẻ dám nhạo báng mình.

Việc giám sát sản xuất số hàng này do chính Lưu quản gia tự mình chịu trách nhiệm, lúc đó, hắn chỉ đơn giản nghĩ kiếm một món lợi nhỏ, thật sự không ngờ mọi chuyện lại ra nông nổi như vậy.

- Người nói đi! Rốt cuộc những thứ này là sao?

Lưu quản gia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám ngẩng mặt lên, không nói nổi một câu. Mãi một lúc lâu sau, Lưu quản gia mới gượng nói:

- Lão gia... quá trình sản xuất thật sự không có vấn đề gì... Lão nô nghi ngờ vật liệu có vấn đề...

Vật liệu có vấn đề?

Trong đầu Dạ Minh Thành đột ngột nảy lên một hình ảnh. Dạ Đông Tuyết!

Khi trước, nàng đã thu gom tất cả vật liệu sản xuất, làm cho Dạ Minh Thành điêu đứng, dù hắn đã xuống nước chịu thiệt, nàng vẫn khăng khăng không chịu bán lại cho hắn. Vì tình thế bắt buộc, Dạ Minh Thành đã cho người đi thu gom từng hộ nhỏ lẻ ở nơi xa xôi. Một số lượng vật liệu khổng lồ như thế nhưng hắn lại thuận lợi gom góp đủ?

Dạ Đông Tuyết, chẳng lẽ là nàng đứng sau màn điều khiển?

Dạ Minh Thành càng nghĩ càng có lý, trước nay qui trình sản xuất của Dạ gia chưa từng xảy ra vấn đề như thế, chỉ có thể có một nguyên do, vật liệu đã bị người khác động tay động chân.

Dạ Minh Thành choáng váng, ngồi bịch xuống ghế.

Dạ Đông Tuyết mà Dạ Minh Thành biết chỉ là một kẻ ngốc nghếch, luôn chịu sự ức hiếp của kẻ khác mà không dám phản kháng. Suốt mười mấy năm nàng sống ở Dạ gia, Dạ Minh Thành chưa từng ngó ngang đến nàng, dù biết nàng chịu ủy khuất, hấn chưa một lần động tâm. Trong mắt Dạ Minh Thành, Dạ Đông Tuyết chính là kết quả mà Nguyệt Vô Ưu phản bội hấn, hấn luôn chán ghét Dạ Đông Tuyết.

Rốt cuộc, Dạ Đông Tuyết chính là nữ nhi của hấn?

Một kẻ khờ khạo như nàng từ khi nào lại trở thành Nguyệt Vô Thường, chủ nhân thần bí của Thiên Hòa Đường?

Nàng thật sự muốn hại Dạ gia?

Càng suy nghĩ, Dạ Minh Thành càng thấy bất lực, một kẻ năm xưa hấn không xem ra gì hiện giờ lại trở thành đối thủ sống còn của hấn, trở thành người khiến hấn phải chịu thua thiệt hết lần này đến lần khác.

Lưu quản gia mãi không thấy Dạ Minh Thành lên tiếng, len lén liếc nhìn Dạ Minh Thành dò xét.

- Lão...

Lưu quản gia chưa kịp lên tiếng thì bị tiếng ồn ào, cãi vã bên ngoài truyền vào cắt ngang.

- Tiểu thư, người không thể vào được...

- Người tránh ra cho ta!

- Tiểu thư, xin hãy dừng bước.

- Cút ngay đi!

Rầm một tiếng, cánh cửa thư phòng mở toang ra. Dạ Kim Lan mặt hầm hầm hất những tên hộ vệ canh cửa ra, ùng ùng bước vào.

Dạ Minh Thành nhú mồm nhìn Dạ Kim Lan, thật sự không còn gì là tôn ti trật tự. Dạ Minh Thành dù buồn bực trong bụng cũng không lớn tiếng với Dạ Kim Lan, chỉ nói với Lưu quản gia:

- Người rời đi trước đi!

- Dạ, lão gia.

Lưu quản gia lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Dạ Minh Thành và Dạ Kim Lan. Dạ Minh Thành vẫn giữ thái độ của người trên, lên tiếng hỏi:

- Con đến đây làm gì?

Dạ Kim Lan đánh mặt nhìn Dạ Minh Thành, lớn tiếng hỏi:

- Chuyển làm ăn với Tây Hạ đã thất bại phải không?

Dạ Minh Thành chướng mắt với thái độ của Dạ Kim Lan.

- Người đây là thái độ gì?

Dạ Kim Lan cũng không sợ hãi, chất vấn:

- Ta chính là người hợp tác làm ăn ngang hàng với Dạ gia, bây giờ mọi thứ có vấn đề, ông lại không cho ta hay biết?

Dạ Minh Thành nổi giận, đập mạnh xuống bàn, quát:

- Phản rồi!

- Dạ Minh Thành, người đừng tỏ vẻ bề trên với ta. Ta chỉ muốn biết số tiền của ta người tính như thế nào?

- Người... người...

Dạ Minh Thành bị tức tới phát run, chỉ tay vào mặt Dạ Kim Lan không nói nên lời. Dạ Kim Lan càng tỏ thái độ không quen biết, nàng ta rút ra một tờ giấy từ trong người ra trước mặt Dạ Minh Thành.

- Ông đừng quên, ông đã ký cam kết sẽ trả lại tiền cho ta, số tiền gốc và cả lãi. Bây giờ ta cho ông ba ngày để giao trả, nếu thiếu một đồng ta cũng sẽ không để yên.

Dạ Minh Thành càng lên cơn đau tim.

- Người... người... đúng là phản phúc. Dạ gia nuôi người bao nhiêu năm, bây giờ Dạ gia gặp nạn, người không đứng ra giúp đỡ mà còn bỏ đá xuống giếng...

Dạ Kim Lan nghe xong bật cười.

- Ha ha ha, Dạ Minh Thành, ông đừng tưởng ta ngu ngốc. Trước kia, ông xem trọng ta chỉ vì giá trị mà ta đem lại. Ép ta phải lấy lão già Trương Thiện Hào, ông đã nhận được bao nhiêu lợi ích đừng tưởng ta không biết. Ta nói cho ông biết, từ cái ngày ông bắt ta phải nhận mối hôn nhân, quan hệ giữa chúng ta đã đoạn tuyệt.

- Dạ Kim Lan!

- Ha ha, ông đừng mộng tưởng ta họ Dạ thì dứt khoát phải vì Dạ gia mà lo nghĩ. Ta đã hy sinh cho Dạ gia quá đủ rồi, đừng mơ tưởng nhiều nữa.

- Người... người...

Trong lúc Dạ Minh Thành và Dạ Kim Lan trong phòng cãi vã nhau, ở bên ngoài, Lưu quản gia nấp một bên nghe hết tất cả.

- Ta tuyên bố lần cuối cùng, trong ba ngày, ông phải trả đủ số tiền đó cho ta, nếu không... ta sẽ đưa ông lên quan phủ, tịch biên nhà cửa.

Sau khi nói xong, không đợi Dạ Minh Thành trả lời, Dạ Kim Lan đã dùng dùng bỏ đi.

Dạ Kim Lan vừa chân trước chân sau rời khỏi thì người hầu đã hốt hoảng chạy vào thông báo: Trần gia tới rồi!

46. Chương 46: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Lăm

Hôm đó, Trần gia đến Dạ gia náo loạn, bắt buộc Dạ gia phải hoàn trả tiền cho Trần gia. Dạ Minh Thành nghĩ đủ cách, khuyên hết lời, Trần gia cũng không chịu nhượng bước, ra thời hạn bắt phải trả đủ tiền.

Dạ Minh Thành tìm đến Trần thị nhờ Trần thị tiếp lời với Trần gia.

- Lão gia, thiếp rất tiếc, nhưng chẳng phải lúc đó lão gia đã hứa chắc chắn sẽ hoàn tiền lại cho Trần gia sao?

Dạ Minh Thành như nuốt phải ruồi, trăn trăn nhìn Trần thị, không thể tin được.

- Người là thê tử của ta, giờ lại nói như thế?

- Lão gia, dù thiếp có là thê tử của ngài, thì thiếp cũng không thể thay đổi lời ngài đã hứa với Trần gia.

- Trần Mộng Xuyên, rốt cuộc người là người của ai?

Trần thị nhìn Dạ Minh Thành nói:

- Thiếp là người của Dạ gia, nhưng Trần gia cũng là người nhà của thiếp.

Dạ Minh Thành nghe xong bật cười.

- Ha ha ha... tới giờ ta mới rõ bộ mặt của người. Rốt cuộc, người đã từng xem Dạ gia là nhà của người không? Trần Mộng Xuyên, người sợ ta quyết tiền của Trần gia sao? Ta không cần tiền của Trần gia, cũng không cần người.

Dạ Minh Thành tức tối bỏ đi, không thèm tranh cãi với Trần thị nữa.

Trần thị cũng không màng đuổi theo, An ma ma thấy vậy mới nói với Trần thị:

- Phu nhân, phu nhân làm vậy không sợ lão gia sẽ hận phu nhân sao?

Trần thị hừ lạnh.

- Hắn ta tới lúc khó khăn mới nhớ đến ta, lúc có lợi lộc gì thì khi nào thấy tìm tới. Lần này Trần gia đã ra tay giúp đỡ, chính hắn tự phá hỏng thì phải ráng chịu, sao lại kéo theo Trần gia vào.

- Nhưng dù sao, phu nhân cũng nên uyển chuyển một chút sẽ tốt hơn.

- Hừ, Dạ gia chuyển này xong rồi. Đừng vọng tưởng kéo ta vào!

An bà bà ngần ngại nói:

- Phu nhân dự định...

Trần thị đành mặt, đáy mắt lóe lên tia suy tính:

- Không được, ta phải nghĩ cách bắt Dạ Minh Thành trả lại tiền cho Trần gia, chỉ có như vậy tương lai của ta mới có chỗ dựa...

An bà bà nhú mày, nhìn Trần thị trước mặt mà kinh ngạc.

Những cửa hàng trên danh nghĩa của Dạ gia nhanh chóng bị bán tháo ra, đặc biệt có một thế lực lớn cố tình chèn ép khiến Dạ gia chỉ có thể bán được với cái giá thấp nhất.

Trong một nơi kia, Tang Ly hí hóp mắt nói:

- Hầu như tất cả cửa hàng của Dạ gia đã về tay chúng ta.

Nguyệt Vô Thường thờ ơ đáp:

- Ừ.

Kể từ ngày sống lại kia, Nguyệt Vô Thường trở thành người không nhà, nàng cũng không muốn lưu luyến bất cứ nơi nào nữa nên chẳng ở nơi nào cố định, hết ở nơi này lại đến nơi khác...

Lúc này Nguyệt Vô Thường và Tang Ly đang ở một gian nhà trúc cạnh một con suối nhỏ trong một sơn cốc, tiếng nước chảy từ trên cao róc rách, những hạt nước bắn lên phản chiếu ánh sáng nhẹ nhẹ, mùi cỏ thơm len lỏi trong gió. Khung cảnh thật thơ mộng, thật bình dị như chạm vào ký ức xa xưa...

Nguyệt Vô Thường nhẹ giọng gọi:

- Tang Ly.

Tang Ly ngược mặt nhìn Nguyệt Vô Thường, đôi mắt nàng vẫn xa xăm như vậy, trái tim nàng vẫn giá lạnh như vậy sao?

- Ôm ta!

Tang Ly không đáp lời nhưng liền dang tay ôm lấy Nguyệt Vô Thường vào lòng. Nguyệt Vô Thường tựa đầu vào ngực Tang Ly, dựa dẫm vào hắn.

Tại sao? Trước kia nàng nghĩ rằng trả thù là cách để nàng tồn tại, chỉ có trả thù, nàng mới có động lực để tiếp tục cuộc sống nhàm chán. Đeo lên mình một chiếc mặt nạ giả tạo để đối mặt với những khuôn mặt giả dối của những người khác.

Nhưng tại sao? Càng đến gần với mục đích của mình, nàng lại càng cảm thấy trống rỗng?

Rốt cuộc, nàng muốn gì?

Có lẽ, nàng giống với cái tên Vô Thường của mình, luôn luôn thay đổi. Đến mức nàng chẳng nhận ra đâu mới là ý muốn của mình, đâu mới là nàng?

Thật bi ai! Đúng không, Tang Ly?

An tâm, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng, dù nàng có biến đổi đến mức nào...

Dạ Kim Lan và Trần gia biết tin Dạ Minh Thành bán những cửa hàng trong tay, trong lòng cũng nhẹ lo phần nào. Dù Dạ gia bây giờ sa cơ sút thế nhưng những gia sản truyền thừa trăm năm qua cũng khiến người ta phải đổ mắt nhìn.

Dạ Minh Thành lần này quyết định bán hết cửa cải cũng là quyết định gian nan, lần này, Dạ gia khó mà vực lại được, nhưng ít ra hẳn có thể tạm giải quyết số nợ trước mắt.

- Không sao... không sao... ông ta nhất định sẽ trả lại số tiền đó cho ta...

Dạ Kim Lan nhiều ngày hôm nay không còn tâm tình trưng diện, cứ bồn chồn ngồi trong phòng tự an ủi bản thân. Bởi vì không ai biết rằng: số tiền mà nàng cho Dạ Minh Thành mượn không phải là tiền của nàng, cũng không phải là tiền nàng mượn Trương Thiện Hào, mà chính nàng đã tự ý rút ngân sách của Hầu phủ.

Lúc trước, nàng nói với Trương Thiện Hào hợp tác cùng Dạ Minh Thành làm ăn với Tây Hạ, thì số lời kiếm được toàn bộ sẽ vào tay Trương Thiện Hào, nàng sẽ không được gì cả! Cho nên, Dạ Kim Lan quyết định tự lấy tiền của Trương Thiện Hào trước, sau khi chuyển làm ăn hoàn thành thì lặng lẽ trả lại, xem như không có chuyện gì xảy ra. Nào ngờ, mọi chuyện lại trở nên như thế này.

- Nếu để lão già kia biết được, hẳn sẽ không tha cho ta...

Số tiền đó thật quá lớn...

- ... cả mục gia kia nữa... ả nhất định sẽ viện cớ mà đập đổ ta...

Trong lúc Dạ Kim Lan đang lăm bằm thì Thúy Nhi hốt hoảng từ bên ngoài xông cửa vào.

Dạ Kim Lan nhìn Thúy Nhi đang tái xanh mặt này, quát:

- Người gây loạn cái gì? Ta còn chưa đủ phiền hay sao mà người còn gây rối ở đây...

Thúy Nhi lắp bắp nói:

- Tiểu... tiểu thư... Dạ gia xảy ra việc lớn...

Dạ Kim Lan liền đứng phắt dậy, danh mặt nhìn Thúy Nhi, giọng tiếng hỏi:

- Người nói cái gì?

- Dạ... gia...

- Người ấp a ấp úng cái gì. Mau trả lời ta! Dạ gia có chuyện gì?

Thúy Nhi mãi cũng không biết nói thế nào.

- ... Lưu... quản gia đã ôm tiền trốn mất rồi...

Dạ Kim Lan vừa nghe xong liền té ngã, Thúy Nhi hốt hoảng chạy đến đỡ nàng lên ghé ngồi.

- Tiểu thư... người không sao chứ? Tiểu thư...

Dạ Kim Lan mặt cắt không còn hột máu, như bị mất hồn, mở to mắt thờ người ra.

- ... Thúy... Nhi, người... vừa nói cái gì...

Thúy Nhi không biết có nên lặp lại hay không. Dạ Kim Lan liền trừng nàng quát lớn:

- Nói mau!

Thúy Nhi sợ hãi nói lại:

- Lưu quản gia... đã ôm toàn bộ tiền bạc...

Dạ Kim Lan đột ngột xô ngã Thúy Nhi, điên cuồng hét lên:

- Người nói dối! Người gạt ta!

- Tiểu... tiểu thư...

Dạ Kim Lan lấy hai tay ôm mặt, không chấp nhận sự thật.

- Không đúng... Người gạt ta... ta phải trở về Dạ gia... Ta phải trở về...

Dạ Kim Lan như bị kích động tới hổng, lao nhanh ra ngoài. Thúy Nhi mãi một lúc sau mới ý thức được, liền đuổi theo sau.

...

Dạ gia

- Dạ Minh Thành, ông nói đi! Vậy là sao?

Tiếng hét của Trần thị vang khắp Dạ gia.

Trong thư phòng, Trần thị tức tới phát điên, chỉ tay vào Dạ Minh Thành ngồi gần người mà quát tháo.

- Tại sao lại như vậy? Tại sao ông có thể tin tưởng được một kẻ như vậy? Bây giờ thế nào? Bây giờ làm sao đây...

Trần thị đã không màng giữ hình tượng của mình nữa, chửi bới y hết mụ đàn bà chanh chua ngoài đường. Nhưng mặc Trần thị có chửi thế nào, Dạ Minh Thành cũng không để ý tới, hắn bị kích động quá lớn, bây giờ chỉ biết mở trừng mắt.

Thấy Dạ Minh Thành không thèm trả lời mình, Trần thị lao tới gắt gỏng lay Dạ Minh Thành.

- Ông nói đi! Bây giờ giải quyết thế nào đây? Số nợ đó tính sao đây...

Cuối cùng, Dạ Minh Thành cũng chịu hết nổi mà lên tiếng nói:

- Bà đang nghĩ tới Dạ gia hay đang sợ hãi liên lụy tới Trần gia?

Trần thị bị nói trúng, ngập ngừng một lúc rồi hung hăng nói:

- Phải! Ta lo cho Dạ gia cũng đang suy nghĩ cho Trần gia đấy. Thế thì sao?

- Bà...

- Dạ Minh Thành, ông đừng quên là đã hứa sẽ trả lại số nợ đó cho Trần gia. Bây giờ ông mau trả đi!

- Trần Mộng Xuyên!

Liễu thị tuyệt tình nói:

- Đừng gọi tên ta! Ông có gọi ta cũng như vậy thôi!

- Rốt cuộc bà có xem mình là thê tử của ta hay không?

Trần thị nghe Dạ Minh Thành hỏi vậy liền cảm thấy tức cười.

- Ha ha ha, tới bây giờ ông mới xem tôi như thê tử sao? Dạ Minh Thành, liệu có quá muộn không?

- Bà...

- Ta đường đường là một thiên kim cành vàng lá ngọc, gả cho người đó là phúc của người rồi, nhưng người thì sao? Người đã đối xử với ta như thế nào? Người mê luyện một ả ca kỹ mà bỏ rơi ta! Lúc đó, người có nghĩ ta là thê tử của người hay không? Dạ Minh Thành, để ta nói cho người biết: từ cái ngày, ả tiện nhân đó bước chân vào Dạ gia, ta đã không xem người là phu quân của mình nữa rồi. Người không xứng đáng!

- Trần Mộng Xuyên! Bà dám nói với ta như vậy sao?

- Dạ Minh Thành, người đừng quát tháo với ta. Người có quyền thì mà hung hăng với ta?

- Hóa ra, lâu nay ta đã bị bộ mặt giả dối của bà lừa rồi.

- Đó là do người ngu ngốc.

Dạ Minh Thành bật cười nói:

- Ha ha, phải! Ta đúng là ngu ngốc! Trần Mộng Xuyên, đừng quên một ngày còn sống, bà vẫn là thê tử của Dạ Minh Thành này...

- Dạ Minh Thành, người đang hăm dọa ta sao? Người đừng mơ tưởng kéo ta xuống lầu. Cùng cách đi! Ta sẽ trở về Trần gia của ta! Còn số nợ người nợ Trần gia, người nhất định cũng phải trả đủ!

Dạ Minh Thành bắt tay của Trần thị lại, hai mắt đầy tơ máu, nghiến răng nói:

- Trần Mộng Xuyên, bà đừng mơ. Ta sẽ không bao giờ để bà rời khỏi đây đâu. Bà nhất định phải nhận hậu quả của mình.

- Dạ Minh Thành, ông không làm gì được ta đâu. Ta muốn thì ta sẽ đi!

Trần thị vùng vẫy thoát khỏi tay của Dạ Minh Thành, Dạ Minh Thành càng nắm chặt hơn.

- Dạ Minh Thành, buông tay ra!

- Trần Mộng Xuyên, có chết ta cũng phải kéo bà chết theo!

- Ông điên rồi...

Trong cơn giằng co, Trần thị bị trượt chân, đập đầu vào cạnh bàn, máu phun ra tung tóe.

Trần thị ôm lấy vết thương đầy máu, kêu la đau đớn.

- Dạ Minh Thành, ông không phải là người...

Dạ Minh Thành thấy Trần thị bị thương ghê gớm như thế thì đâm hoảng, lùi lại phía sau mấy bước.

Trần thị trừng mắt nhìn Dạ Minh Thành đầy căm thù.

- Dạ Minh Thành, chúng ta xong rồi!

Nói rồi, Trần thị tay ôm lấy đầu bỏ đi. Dạ Minh Thành choáng váng ngồi phịch xuống đất lạnh.

- Xong... rồi! Tất cả xong rồi...

Trần thị vừa đi chưa được một lúc thì Dạ Kim Lan đã chạy đến.

Nhìn thấy Dạ Minh Thành ngồi trên đất, Dạ Kim Lan cũng không để ý, liền gặng hỏi:

- Dạ Minh Thành, tiền của ta đâu?

Dạ Minh Thành như người mất hồn, không đáp.

- Dạ Minh Thành, ông đừng giả điên. Mau nói đi, tiền của ta đâu?

Dạ Minh Thành không nghe thấy lời của Dạ Kim Lan, vô thức lặp đi lặp lại:

- Xong rồi... Xong rồi...

Dạ Kim Lan nổi giận, gào lớn:

- Dạ Minh Thành! Ta không xong! Ta sẽ tiếp tục sống sung sướng, kẻ xong đời mới là các người...

Dạ Minh Thành thần trí như không còn tỉnh táo, bật cười ngây dại:

- Ha ha... là nàng. Chính là nàng ta...

Dạ Kim Lan liền hỏi:

- Là ai? Nàng ta là ai?

- Nàng ta? Nàng ta đương nhiên là Dạ Đông Tuyết rồi!

47. Chương 47: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Sáu

Một ngày kia, ở Dạ gia điêu tàn, một nữ nhân mặc hồng y xuất hiện, lững thững bước đi tạo thành một bức tranh đối nghịch với khung cảnh nơi này.

Hai mắt nàng khép hờ, không màng chú ý đến xung quanh, cũng chẳng rõ nàng có tâm tình như thế nào. Hững hờ, nhàn nhạt, vô tâm...?

Nàng cứ thế bước từng bước, một bước chân đi tới là một lần những ký ức xa xưa tái hiện trước mắt. Ở nơi này, đã từng có những tiếng cười huyền ảo, ở đây, đã từng có nhiều người nô đùa. Đó là những tiểu thư nhỏ của Dạ gia, các nàng xinh đẹp, đáng yêu, là viên ngọc quý được mọi người nâng niu, chiều chuộng.

Cũng ở đây, nàng núp trong một góc, lần đầu tiên gặp được phụ thân của nàng. Trái ngược với ánh mắt trìu mến dành cho các nữ nhi kia, ông ta nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo, khinh thường. Khi đó, dù nàng còn rất nhỏ, nhưng nàng cảm nhận được, phụ thân của nàng không thích nàng, thậm chí còn rất ghét nàng.

Chỗ này, đại phu nhân đáng kính trong mắt của mọi người đã từng dùng thái độ rất dịu dàng, hiền hậu đối xử tốt với những kẻ dưới, ai nấy đều tôn sùng nàng như một vị thánh mẫu giáng thế cứu giúp chúng sinh... Nhưng ai lại ngờ được lòng dạ hiểm ác của vị thánh mẫu đó?

Đây là Dạ gia! Ở nơi đây, nàng là kẻ dư thừa, bị người người chán ghét, xa lánh, xỉ nhục...

Đây chính là nhà của nàng!

Thật mỉa mai...

Bước chân của hồng y nữ tử dừng lại trước một cánh cửa đóng chặt, bên trên đề Vô Ưu Viện. Nàng ngước mắt nhìn thật kỹ ba chữ đề trên đó.

Nàng và mẫu thân đã từng sống ở đây, chỉ hai người. Đó là những ngày nàng cảm thấy hạnh phúc nhất, những ngày được nhìn thấy mẫu thân, được mẫu thân ôm vào lòng, được mẫu thân yêu thương...

Nhưng tất cả đã kết thúc! Hạnh phúc nhỏ bé của nàng đã bị người ta phá nát!

Mẫu thân bị hại chết, nàng bị đuổi khỏi tổ ấm của mình.

Nàng chậm chậm đưa tay đặt lên cánh cửa, dù trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ nhưng đôi tay khẽ run chứng tỏ nàng đang bị kích động.

Sau khi chần chừ mấy lần, nàng hít vào một hơi sâu, dùng sức đẩy cánh cửa ra.

Khung cảnh ngôi nhà cũ kỹ nhưng ấm cúng xa xưa hiện ra trước mắt nàng, thậm chí nàng còn nghe được âm tiếng của mẫu thân đang gọi tên nàng.

“Đông Tuyết...”

Nhưng cảnh tượng ấy lập tức biến mất, trước mắt nàng bây giờ là gian nhà xập xệ, đổ nát, xung quanh cỏ dại mọc um tùm.

Nàng bất giác bật cười, tiếng cười thê lương.

Phải rồi, nhà của nàng làm gì còn nữa... chẳng còn gì nữa...

Đôi chân cứng ngắt nặng nề nhấc lên rồi bước vào bên trong. Chỉ mấy bước chân nhưng nàng lại cảm giác thời gian thật dài, như trải qua thời gian cả đời người...

Dừng bước trước ngôi nhà, cuối cùng, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống.

– ... mẫu... thân... con đã về rồi...

Không còn nữa, giọng nói thân thương gọi tên nàng, cánh tay ấm áp dang rộng đón nàng vào lòng.

Hai đầu gối khụy xuống, nàng bật khóc nức nở.

Khóc hết tất cả nước mắt dồn nén suốt bao nhiêu năm qua...

– ... mẫu thân... mẫu thân...

...

Đã mấy ngày trôi qua kể từ ngày Nguyệt Vô Thường quay lại Dạ gia, nàng cứ một mạch ở trong Vô Ưu Viện, rồi tự tay từng chút từng chút dọn dẹp nơi này, mà không để ai nhúng tay vào. Đây là nơi nàng trân trọng nhất, nàng muốn tự mình hoàn thành tất cả. Muốn được một lần sống trong cảm giác trước kia, nàng luyện tiếu tất cả những ký ức ấy.

Những ngày này, Tang Ly cũng không phải bận rộn, hẳn chỉ ẩn thân ở nơi Nguyệt Vô Thường không nhìn thấy, lặng lẽ bảo vệ nàng.

Sau khi dọn xong cỏ dại, Nguyệt Vô Thường bắt đầu xới đất, gieo mầm cải xuống đất.

Đương lúc Nguyệt Vô Thường đang làm việc, bỗng nhiên có một bóng xông vào.

Dạ Kim Lan nhìn lưng người áo đỏ đang cặm cuội đào đất thì bất ngờ, không tin được. Dù không nhìn thấy mặt, nhưng Dạ Kim Lan vẫn tin chắc mình biết nữ nhân ấy. Đôi mắt trợn trừng, gân máu nổi lên, Dạ Kim Lan nghiêng răng gọi:

– Dạ. Đông. Tuyết.

Nguyệt Vô Thường nghe thấy vẫn làm ngơ, không lên tiếng đáp, cũng chẳng màng quay đầu lại.

Thấy Nguyệt Vô Thường không thèm ngó ngang tới mình, Dạ Kim Lan lại càng nổi giận, dùng dùng xông tới gần Nguyệt Vô Thường.

Dạ Kim Lan càng lúc càng gần, Nguyệt Vô Thường cũng đã gieo xong mầm cuối cùng nên ngừng tay, thông thả đứng lên, phủi bụi trên người.

– Dạ Đông Tuyết, ngươi còn xuất hiện?

Lúc này, Nguyệt Vô Thường mới từ từ quay đầu lại. Dạ Kim Lan đang cơn giận bùng bùng khi nhìn thấy mặt Nguyệt Vô Thường thì bỗng nhiên bị sững lại.

Vẫn là gương mặt quen thuộc đó, nhưng bây giờ đã không còn nét ngây ngô mà thêm phần chính chắn, biểu tình khờ dại, ngu ngốc thay bằng vẻ ung dung, nhàn nhạt. Nguyệt Vô Thường không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là người thanh tú, nhã nhặn. Trái ngược với vẻ đẹp mỹ hoặc của Dạ Kim Lan, nàng càng thêm điềm tĩnh, tao nhã. Khí chất từ nàng tỏa ra lại càng đặc biệt, thanh thoát, bất chấp trần tục...

Có thể nói người trước mặt ngoại trừ gương mặt giống với Dạ Đông Tuyết khi xưa thì con người hoàn toàn trái ngược với nhau. Sự đối nghịch này làm Dạ Kim Lan cảm thấy sững sờ, bất ngờ. Sau phút thất thần, Dạ Kim Lan đã lấy tinh thần, nhìn đáng vẻ bây giờ của Nguyệt Vô Thường lại nhiều thêm mấy phần ghen ghét. Cảm thấy ánh mắt Nguyệt Vô Thường bây giờ nhìn nàng giống như nhìn con kiến, cái rác, vẻ cao cao tại thượng như người trên nhìn kẻ dưới, giống hệt những kẻ kia... Những người luôn nghĩ mình cao quý, xem thường kẻ khác!

Dạ Kim Lan càng nghĩ càng căm tức, nhìn Dạ Đông Tuyết càng thù hận, cay nghiệt nói:

– Ngươi còn mặt mũi để xuất hiện ở Dạ gia sao?

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt cười, hỏi ngược:

– Tại sao ta không thể ở đây?

– Ngươi đã hại Dạ gia tan nhà nát cửa như vậy, ngươi còn dám nói? Ngươi còn nhớ mình là người của Dạ gia không?

Càng nghe Dạ Kim Lan nói, nụ cười trên môi Dạ Đông Tuyết càng nở rộng.

– Ta là người của Dạ gia sao? Các ngươi từng xem ta là người nhà?

Dạ Kim Lan ngậm miệng. Trước giờ, có khi nào các nàng xem Dạ Đông Tuyết là người nhà đâu. Đó là đã chúng do nhị phụ nhân gian dứ với kẻ khác sinh ra, nàng ta là kẻ ai cũng có thể bắt nạt, chà đạp. Kẻ như vậy, nàng còn lười nhìn sao lại xem như người nhà được.

Dạ Kim Lan vẫn cứng miệng nói:

– Dạ gia đã nuôi dưỡng người suốt bao nhiêu năm. Con chó còn biết tình nghĩa, thế mà người lại quay ngược hại Dạ gia như vậy, người có còn là con người hay không? Kẻ như người heo chó cũng không bằng...

Nguyệt Vô Thường bật cười hai tiếng.

– Ha ha, kẻ như ta heo chó không bằng? Vậy các người có bằng heo chó không?

Dạ Kim Lan tức tới tái mặt. Quả nhiên Dạ Đông Tuyết bây giờ đã thay đổi rồi, không phải là kẻ dễ dàng bị hiếp đáp như lúc xưa nữa.

Nguyệt Vô Thường cũng lười so đo với Dạ Kim Lan, mở miệng nói:

– Người nói đúng!

Dạ Kim Lan bất ngờ nghe Nguyệt Vô Thường lên tiếng thừa nhận, mà thừa nhận cái gì?

– Dạ gia ra nông nổi như bây giờ, ta góp phần không nhỏ. Vậy thì sao? Các người chẳng có quyền hạn gì để chỉ trích ta cả. Còn nữa, nơi này đã không còn là Dạ phủ, người bây giờ không có quyền ở đây, là người, Dạ Kim Lan! Nếu để ta phát hiện người đến đây lần nữa, thì ta sẽ đưa người đến nha môn.

Dạ Kim Lan ức tới tím tái mặt mày.

Nguyệt Vô Thường quan sát vẻ mặt thay đổi liên hồi của Dạ Kim Lan, lại nói:

– Đến lúc đó, hầu gia liệu có xuất hiện để giải vây cho thiếp yêu của mình hay không?

Dạ Kim Lan nghe Nguyệt Vô Thường nhắc đến thân phận của mình điên tiết quát lên:

– Dạ Đông Tuyết, người đừng hiếp người quá đáng! Người nghĩ người là ai chứ? Hạng người như người lại dám nói với ta như vậy sao? Tiện nhân! Tiện nhân...

Dạ Kim Lan kích động đến mức vừa chửi vừa muốn xông vào đánh Nguyệt Vô Thường, Nguyệt Vô Thường đơn giản lách người né qua một bên. Sau mấy lần như vậy, Dạ Kim Lan bỗng nhiên vô lực ngã xuống đất.

Nhìn mình cử động một ngón tay cũng không được, Dạ Kim Lan bắt đầu sợ hãi, khiếp đảm nhìn Nguyệt Vô Thường.

– Người... người đã làm gì ta... người là yêu quái...

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt nhìn Dạ Kim Lan đang nằm dài trên đất, cơ thể run rẩy, đáng vẻ thật chặt vật. Ai ngờ rằng tứ tiểu thư tài hoa mỹ mạo của Dạ gia lại có một ngày xảy ra cảnh này chứ.

– Dạ Kim Lan, người đang sợ? Dạ Kim Lan, người đang sợ điều gì? Người sợ ta sẽ làm hại người hay sợ rằng... con người thật của mình bị bại lộ?

Cả người Dạ Kim Lan run lên.

Ác quỷ! Người đứng trước mặt chính là ác quỷ!

Phải rồi! Mấy năm trước, Dạ Đông Tuyết đã chết rồi. Chính nàng đã tận mắt thấy thi thể của Dạ Đông Tuyết. Trước mặt nàng bây giờ chắc chắn là ác quỷ do Dạ Đông Tuyết hóa thành, quay về để trả thù.

48. Chương 48: Đêm Trăng Thứ Bốn Mười Bảy

Trong không gian tĩnh lặng, một giọng nói vang lên:

– Dạ Kim Lan, người không còn sự tự tin của trước kia nữa sao?

Dạ Kim Lan tái mặt, lập tức phản bác:

– Dạ Đông Tuyết, người đừng ở đó nói nhăng nói cuội!

Nguyệt Vô Thường khề nhếch mép.

– Dạ Kim Lan, người thay đổi! Trước kia, người không như vậy.

– Tất cả không phải tại người sao? Người chính là kẻ đã phá hoại Dạ gia, là kẻ hại tất cả mọi người...

Nguyệt Vô Thường không để ý đến những lời trách móc của Dạ Kim Lan, mà lơ đãng nói:

– Dù lúc đó, người kiêu căng, tự cao tự đại nhưng khi đó vẫn dễ nhìn hơn bây giờ...

Nghe câu nói của Nguyệt Vô Thường, Dạ Kim Lan rung mình một cái rồi im lặng. Liếc nhìn Nguyệt Vô Thường bây giờ rồi so sánh với bản thân mình, Dạ Kim Lan càng cảm thấy thua thiệt. Tại sao một kẻ trước kia nàng luôn xem thường, không thèm liếc mắt tới, bây giờ lại ở vị trí cao cao tại thượng, cúi xuống nhìn nàng? Tại sao một kẻ vô dụng, không người xem trọng như Dạ Đông Tuyết bây giờ lại trở thành người nàng không có tư cách để so bì?

Nếu như là trước kia...

Trước kia?

Dạ Kim Lan đột nhiên nhớ tới bộ dạng của mình bây giờ, gương mặt bôi trét đầy son phấn để quyến rũ gã háo sắc, người nàng gọi là phu quân nhưng tuổi còn hơn cha mình. Suốt ngày, trong đầu nàng chỉ là tranh thủ quyền lợi, đấu đá với chính thất của một kẻ mình không hề yêu thương. Nàng lúc này có khác gì những kẻ chỉ biết tranh đấu những chuyện con con mà trước kia nàng xem thường, không thèm để mắt?

Dạ Đông Tuyết nói đúng, nàng đã không còn là nàng của trước kia nữa.

Từ lúc nào?

Từ lúc nào nàng đánh mất lòng tin của mình?

Kể từ khi nàng gả cho hầu gia? Lúc nàng thất thân ột kẻ gia đình? Từ lúc nàng bắt đầu tính kế Dạ Đông Tuyết? Khi đánh mất trái tim của mình cho Bạch Y Thần hay từ rất lâu trước đó?

Nguyệt Vô Thường dời mắt khỏi Dạ Kim Lan, hồ hững nói:

– Nghe nói... sau cái ngày đó người đã uống rất nhiều thuốc phá thai? Người không thể mang thai được nữa?

Dạ Kim Lan mở trừng mắt nhìn Nguyệt Vô Thường, không thể tin tưởng được. việc đó nàng làm rất là bí mật, tại sao Nguyệt Vô Thường lại biết được?

Gương mặt Dạ Kim Lan vặn vẹo ghê sợ, mở trừng mắt nhìn Nguyệt Vô Thường.

– Người... làm sao người biết được?

Như đoán ra được điều gì, Dạ Kim Lan hét lên:

– Là người phải không? Là người đã hạ độc ta? Dạ Đông Tuyết người thật độc ác. Người không phải là con người...

Nguyệt Vô Thường vẫn thờ ơ như cũ, mặc cho Dạ Kim Lan nguyên rửa mình. Dù không rõ ràng nguyên nhân trong đó, nhưng Nguyệt Vô Thường có thể đoán được người đứng sau việc đó chính là Tang Ly. Chắc chắn hẳn đã động tay động chân để Dạ Kim Lan chịu trừng phạt như thế.

Dạ Kim Lan sau khi kiệt sức thì không ngừng la hét, thở hồng hộc từng hơi. Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt nói:

– Dạ Kim Lan, người đi đi!

Dạ Kim Lan gương mặt lên nhìn Nguyệt Vô Thường, không thể tin tưởng Nguyệt Vô Thường được.

– Ta và Dạ gia đã chấm dứt quan hệ. Ta cũng không muốn dính líu, cũng chẳng muốn tính toán ân oán với người nữa.

Dạ Kim Lan cay nghiệt nói:

– Người nói thật hay. Người nói chấm dứt thì tất cả sẽ chấm dứt thật sao?

Nguyệt Vô Thường nhìn Dạ Kim Lan một lúc, bật tiếng nói:

– Người không có khả năng động đến ta.

Đó chính là thực tế, Nguyệt Vô Thường bây giờ đã trở thành người không phải ai muốn đối phó cũng có thể đối phó được. Chỉ ít, Dạ Kim Lan không có năng lực này.

Tội nghiệt của Dạ Kim Lan, nàng không có quyền định đoạt. Dạ Kim Lan cũng đang trả giá cho sai lầm của mình rồi. Nàng không có tương lai, không thể sinh con, phải tranh đoạt cho bản thân mình rồi sẽ bị người ta cướp đoạt. Cho dù hiện tại Dạ Kim Lan có được cuộc sống dễ chịu thì ngày sau thế nào? Đến khi nhan sắc không còn, tình cảm không có, thù hận khắp nơi, nàng sẽ sống an ổn sao? Có lẽ, đó mới là trả giá lớn nhất của Dạ Kim Lan.

Tội nghiệt của Dạ gia... nàng cũng chẳng muốn nói tới nữa. Dạ gia bây giờ đã đủ thâm. Và cả trước kia, Dạ gia cũng đã gánh chịu rồi.

Trong gia đình này, tính ra ai là kẻ thật tâm? Người nào cũng mang bộ mặt giả dối đối xử với nhau, lúc nào cũng rắp tâm hãm hại, đấu đá nhau. Họ thật sự hạnh phúc hay chỉ đạt được sự giả dối?

Nguyệt Vô Thường quay lưng bước đi, để lại một câu nói:

– Đừng xuất hiện ở đây, ta không muốn bắt cứ ai làm ô uế nơi này.

Dạ Kim Lan hiểu, Nguyệt Vô Thường ám chỉ Vô Ưu Viện, nơi ở của mẫu thân nàng.

Bóng đỏ của Nguyệt Vô Thường từ từ biến mất trong tầm mắt của Dạ Kim Lan.

Sau khi Nguyệt Vô Thường rời khỏi Vô Ưu Viện, Tang Ly đột ngột xuất hiện bên cạnh nàng.

– Đã xong?

Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn Tang Ly, đôi mắt nàng thoáng hiện ra vẻ hiền hòa hiếm có. Nguyệt Vô Thường nhẹ nhàng đáp:

– Đã xong!

Hai người sánh bước nhau đi.

– Ta sẽ cho người đến trông coi nơi này.

– Chỉ cần đừng để ai lay văng ở đây. Còn nơi đó không cần phải chăm sóc.

Tang Ly có phần khó hiểu, Nguyệt Vô Thường nói tiếp:

– Tất cả chỉ là ký ức.

Nơi này có quãng thời gian nàng trân trọng, nhưng tất cả chỉ là quá khứ, mọi thứ đã thay đổi. Nàng không muốn ai xâm phạm vào nơi thiêng liêng này, cũng chẳng muốn níu kéo những thứ đã qua.

Có thể đây là lần cuối cùng nàng đặt chân đến đây.

Đây chỉ là nơi nàng và mẫu thân của mình đã tạm dừng chân. Nơi mẫu thân của nàng chân chính tồn tại là trong trái tim nàng.

Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn lướt qua cảnh vật trước mặt.

Nơi này đã từng là Dạ gia, gia tộc của nàng, huy hoàng trăm năm của Dạ gia, cũng là nơi chính tay nàng phá hủy.

Nàng có hối hận? Có nuối tiếc? Có thương cảm hay không?

Không!

Trong trái tim nàng lúc này chỉ có một sự hững hờ, vô tâm.

Nhưng cũng có cảm giác... thật trống rỗng...

Có phải bởi vì Tang Ly biết trước nàng sẽ như vậy, trả thù không làm nàng cảm thấy vui vẻ, không cảm thấy hạnh phúc nên khi đó hắn mới nói “mong nàng dừng tay”?

Nguyệt Vô Thường khẽ dừng bước, nhỏ tiếng gọi:

– Tang Ly...

Tang Ly nhìn nàng với ánh mắt trù mến, môi khẽ nở nụ cười.

– Sao hả?

Hắn vẫn như vậy, đã bao nhiêu năm trôi qua, dù mọi thứ đã thay đổi bao lần thay đổi, điệu cười của hắn vẫn như vậy. Cao ngạo, thần bí, có phần xa cách, thậm chí... đơn độc.

– ...

– Nàng muốn nói gì?

Nguyệt Vô Thường ngập ngừng mấy lần, mới nhìn vào mắt Tang Ly nói nhỏ:

– Dừng buông tay...

49. Chương 49: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Tám

Đêm đó, Nguyệt Vô Thường vẫn như thường lệ, đọc sách và gác đầu lên đùi Tang Ly nằm thư thả. Tang Ly không thể nhúc nhích nên cũng miễn cưỡng cầm lấy một quyển sách để đọc nhưng hắn nhanh chóng không kiên nhẫn, hắn không thích hợp với những việc tao nhã như vậy. Nguyệt Vô Thường phớt lờ thái độ của Tang Ly, vẫn tập trung vào việc đọc sách của mình.

Tang Ly mở lời bắt chuyện:

– Nàng thật muốn theo ta đến kinh thành?

Nguyệt Vô Thường đáp:

– Ừ.

Thấy Nguyệt Vô Thường không chú tâm lắm, Tang Ly lại nói:

– Nơi đó không yên tĩnh như ở đây đâu. Nàng không sợ phiền phức sao?

Nguyệt Vô Thường lật sang trang sách mới, bình bình nói:

– Không sao. Thịnh thoả hoạt động cũng tốt.

Tang Ly cười cười, chỉ sợ không phải thịnh thoả đâu.

Khi nghe Nguyệt Vô Thường nói sẽ đi cùng mình, Tang Ly vừa mừng vừa sợ, hắn vui vẻ vì thái độ của Nguyệt Vô Thường đối với hắn càng lúc càng thân cận hơn, nhưng hắn lại lo sợ sẽ làm liên lụy đến nàng.

– Nàng có muốn hỏi ta điều gì không?

Nguyệt Vô Thường ngừng mắt, Tang Ly đang tạo cơ hội cho nàng. Hắn cho nàng cơ hội, nếu bây giờ nàng hỏi, hắn nhất định sẽ trả lời và nàng sẽ có cơ hội quyết định lần nữa. Nhưng, nàng không cần.

Nàng không cần biết hắn có thân phận như thế nào, hắn có phiền toái gì, nàng không e ngại. Nàng bây giờ cũng không còn là người không có năng lực phản kháng như trước kia, có thể đối mặt với rắc rối của hắn, nàng vẫn chưa đủ sức, nhưng nàng có thể giúp đỡ hắn ít nhiều.

Nguyệt Vô Thường lạnh nhạt đáp:

– Không.

Biết Nguyệt Vô Thường đã hạ quyết tâm, Tang Ly cũng không nói nhiều nữa. Hắn chậm rãi hưởng thụ cảm giác yên bình ở bên cạnh nàng.

– Tang Ly, còn người? Người nhìn ta bây giờ có cảm thấy chán ghét không? Người có cảm thấy ta độc ác không? Trước kia, ta khắp nơi tính toán để sống sót, để gầy dựng sự nghiệp... từng bước, từng bước trở thành mưu toan...

Nàng không còn là một thiếu nữ đơn thuần hắn từng biết.

Tang Ly cũng không biết trong lòng nàng bất an đến như vậy, nàng đang sợ hắn sẽ bỏ rơi nàng?

– Thường Thường, con người ai cũng sẽ thay đổi! Luôn luôn! Ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng.

Nếu một người mãi mãi không thay đổi, đó là do kẻ đó cố chấp không muốn thay đổi. Là tốt hay xấu, đúng hay sai, không thể nào nói rõ ràng.

– Thường Thường.

– Sao?

– Nàng đang cười.

– Vậy ư?

– Ừ, nàng cười rồi.

– Người không nhìn nhầm chứ?

– Không!

Tang Ly đưa tay kéo Nguyệt Vô Thường ôm sát mình hơn, tư thế hai người càng thân mật.

Lát sau, một tì nữ vào thưa:

– Tiểu thư, bên ngoài có người muốn gặp ngài.

Dường như nàng đã quá quen với những hành động tùy ý của Nguyệt Vô Thường và Tang Ly nên nhìn thấy cảnh khó xử trước mắt cũng không tỏ ra ngỡ ngàng gì, vẫn hành xử như thường. Còn Nguyệt Vô Thường và Tang Ly lại càng không có ý nghĩ sợ người khác trông thấy rồi đánh giá mình nên cũng chẳng có ý định thay đổi tư thế ngồi.

Mãi một lúc sau, Nguyệt Vô Thường mới thả quyển sách xuống, đưa mắt hỏi:

– Là ai?

– Một nam nhân tự xưng Bạch Y Thần.

Nguyệt Vô Thường nghe tên Bạch Y Thần không tỏ biểu tình gì, còn Tang Ly thì khẽ chau mày.

Nguyệt Vô Thường thờ ơ đáp:

– Đã biết.

Người tì nữ hiểu ý liền cúi đầu chào rồi lui khỏi phòng.

Nhìn Nguyệt Vô Thường vẫn nhàn nhạt như thường, Tang Ly có chút tò mò hỏi:

– Nàng không định gặp hắn sao?

Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn Tang Ly, vẫn cái điệu bộ trêu đùa đáng ghét đó, thích thú xem biểu hiện của nàng, hẳn đường chẳng để tâm đến Bạch Y Thần.

Nguyệt Vô Thường khẽ thở nhẹ rồi ngồi dậy.

– Gặp! Sao lại không.

Nhưng nhìn nàng chẳng có chút hứng khởi nào a.

Bạch Y Thần đợi mãi một lúc lâu cũng không thấy ai xuất hiện. Còn người tì nữ lúc đầu hẳn gặp, sau khi dâng nước trà cũng đã biến mất. Thời gian càng trôi qua, Bạch Y Thần lại càng gấp gáp, hẳn chẳng hiểu nổi phủ đệ này làm sao nữa.

Cuối cùng, Nguyệt Vô Thường cũng thông thả bước ra.

Bạch Y Thần nhìn nữ nhân trước mắt mà cảm xúc ngổn ngang khó tả. Đúng thật là Dạ Đông Tuyết, gương mặt đó đã khắc sâu trong tâm trí hắn, đã rất nhiều, rất nhiều lần tái hiện trước mắt hắn. Nhưng... nàng đã thay đổi!

Thấy Bạch Y Thần nhìn mình rồi thay đổi sắc mặt liên hồi, Nguyệt Vô Thường cảm thấy buồn cười. Nàng tiến lại ghé ngồi, nhân nhạ hỏi:

– Bạch công tử đến tìm Vô Thường có việc gì?

Bạch Y Thần bị câu nói của Nguyệt Vô Thường làm bừng tỉnh, mở miệng định nói gì đó lại im bật. Nhìn Nguyệt Vô Thường, Dạ Đông Tuyết trước kia, cảm giác thật xa lạ.

– Nàng... nàng vẫn sống tốt chứ?

Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn Bạch Y Thần ấp a ấp úng, nói đùa:

– Đương nhiên vẫn tốt. Không hiểu Bạch công tử có duyên cớ gì lại quan tâm Vô Thường.

Một câu “Bạch công tử”, hai câu “Bạch công tử” của Nguyệt Vô Thường làm Bạch Y Thần cảm thấy khó chịu. Trước kia, nàng không xa cách hắn như vậy, nàng luôn leo đèo bám theo hắn gọi “Bạch ca ca” rất ngọt ngào.

Mãi một lúc, Bạch Y Thần mới phát ra được một câu:

– Nàng thay đổi...

Nguyệt Vô Thường hỏi ngược:

– Bạch công tử hiểu Vô Thường như vậy sao?

Bạch Y Thần chợt dạ, im bật.

Hắn chưa bao giờ hiểu nàng, hay chỉ hiểu những thứ nàng bày ra để cho hắn hiểu.

Hắn đã nghe rất nhiều lời đồn đại về nàng, có người nói rằng nàng hồi sinh sống dậy đã thay đổi tính cách hoàn toàn, quay trở lại để trả mối hận của mình. Có người nói rằng: nàng trước kia là giả vờ điên khùng để ắp ủ kế hoạch lật đổ Dạ gia. Lại người nói: nàng không phải con của Dạ gia, là kẻ được sắp đặt ngầm để bắt đầu việc phá hủy bên trong Dạ gia...

Rất nhiều, rất nhiều lời đồn đãi. Nhưng không thể thay đổi sự thật là nàng bây giờ đã không còn là Dạ Đông Tuyết trước kia, trở thành một Nguyệt Vô Thường thần bí, thế lực to lớn trợ lưng, có khả năng lật đổ cả một gia tộc trăm năm truyền thừa và hiện thực Dạ gia đã thất bại vào tay của nàng.

Một Dạ Đông Tuyết ngây thơ, đáng thương là con người thật của nàng hay một Nguyệt Vô Thường lạnh nhạt, xa cách là con người thật của nàng?

Bạch Y Thần chợt hiểu mình không thể nhìn thấu nữ nhân ở trước mắt, lòng tin của hắn bị đánh mất.

Trong lúc Bạch Y Thần còn bận suy nghĩ thì người tì nữ kia lại xuất hiện dâng trà cho Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường nhấp một ngụm trà, lơ đãng hỏi:

– Bạch công tử đến thăm tậ xá có việc gì cần chỉ bảo?

Bạch Y Thần nhìn Nguyệt Vô Thường, ngập ngừng mãi không nói thành lời.

– Nàng... nàng... thật sự là người đứng sau sắp đặt Dạ gia...

Nguyệt Vô Thường nhìn thẳng vào mắt Bạch Y Thần, lên tiếng hỏi:

– Bạch công tử đến đây để hỏi vấn đề này?

Bạch Y Thần lại im bật, hẳn không phải muốn hỏi điều này. Hắn đến đây vì nhận được tin Dạ Đông Tuyết đang trú tại đây, hẳn muốn đến gặp nàng và hẳn... muốn biết tại sao nàng lại thay đổi!

– Đông Tuyết...

Nguyệt Vô Thường vẫn thong thả uống trà, không để ý Bạch Y Thần đang gọi.

– Tại sao... Tại sao nàng lại thay đổi như vậy?

Nguyệt Vô Thường ngừng một chút mới lên tiếng nói:

– Bạch công tử, ngài... lấy tư cách để chất vấn Vô Thường?

Bạch Y Thần tái mặt.

– Đông Tuyết, nàng...

Nguyệt Vô Thường điềm tĩnh nói:

– Trước kia, Bạch công tử và Vô Thường không có quan hệ, bây giờ lại càng không liên can đến nhau. Thứ lỗi Vô Thường không có trách nhiệm trả lời câu hỏi của ngài.

Ngôn từ bình bình, không có chút phân vân hay miễn cưỡng, từ đôi mắt an tĩnh như mặt hồ của nàng, Bạch Y Thần thấy được nàng hoàn toàn thờ ơ, không mảy may quan tâm, như hai người xa lạ...

Bạch Y Thần lần đầu trong đời cảm thấy ngỡ ngàng, hụt hẫng.

Làm sao nàng lại có thể bình tĩnh được như thế?

Nguyệt Vô Thường khẽ thở dài, đứng lên khỏi ghế ngồi.

– Nếu Bạch công tử không có chuyện gì quan trọng, thứ lỗi Vô Thường không thể tiếp đãi.

Bạch Y Thần nhìn Nguyệt Vô Thường đi ngang qua mình mà không màng ngoáy đầu lại nhìn thì bức xúc, gắt gao hỏi:

– Chẳng lẽ tình cảm trước kia của nàng là giả vờ sao?

Nguyệt Vô Thường dừng bước, quay lại nhìn Bạch Y Thần, thấy hắn hấp tấp muốn nghe câu trả lời của mình cũng chẳng biết nên có cảm nghĩ gì.

– Vô Thường đã từng hứa hẹn điều gì với Bạch công tử sao?

Bạch Y Thần sửng sờ.

– Quan hệ của chúng ta rất khăng khít? Đồng cam cộng khổ? Thề non hẹn biển...

Mỗi một lời Nguyệt Vô Thường nói ra, sắc mặt của Bạch Y Thần hết tái lại xanh một hồi.

Nguyệt Vô Thường thở dài nói:

– Nếu đã không còn gì để nói, Vô Thường xin phép cáo lui.

Bạch Y Thần gắng gượng nói:

– Đông Tuyết, tại sao nàng lại thay đổi đến như vậy?

Nguyệt Vô Thường im lặng.

– Dạ Đông Tuyết... đã chết!

Bạch Y Thần nhìn bóng lưng Nguyệt Vô Thường càng thêm mờ mịt.

– Ngày hôm đó, Bạch công tử là người đã mang thi thể của Dạ Đông Tuyết về, ngài không nhớ sao?

Nguyệt Vô Thường nhìn thẳng Bạch Y Thần, lên giọng nói:

– Dạ Đông Tuyết bị hại chết vì sự vô tâm, tàn nhẫn của con người. Trong đó... có cả ngài.

Bạch Y Thần chết đứng, mở trừng mắt nhìn Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường khẽ cúi chào, nhẹ nhàng nói:

– Bạch công tử, cáo biệt.

Bạch Y Thần nhìn theo bóng Nguyệt Vô Thường từ từ mất hút, mấy lần muốn gọi lại không thể cất tiếng.

50. Chương 50: Đêm Trăng Thứ Bốn Mươi Chín

Nguyệt Vô Thường vừa vào trong thì có một vòng tay từ phía sau ôm qua người nàng. Nguyệt Vô Thường cũng không phản ứng mạnh, nàng biết người đó là ai.

– Người nghe lén?

Tang Ly lắc đầu.

– Không phải. Ta chỉ quan tâm nàng thôi.

Nguyệt Vô Thường cũng không thềm so đo với Tang Ly, đưa mắt nhìn lên mặt trăng trên cao.

Tang Ly khẽ nói:

– Nàng từng yêu hắn.

– Người ghen sao?

– Không! Ta nói là “đã từng”! Nàng sẽ không chấp nhận người từng làm tổn thương nàng. Trái tim của nàng, chỉ mở ra đúng một lần.

Bởi vậy, nên người không lo lắng sao? Thật ra, là do nàng yếu đuối. Nàng sợ hãi sẽ bị người khác làm tổn thương, nên nàng không dám gửi trái tim cho người đã từng làm tổn thương mình. Nàng sợ!

Huống chi, bây giờ nàng đã học được bài học phải biết quý trọng những điều ở trước mắt!

– Cho dù... nàng bây giờ có yêu hắn, ta vẫn sẽ khiến nàng cảm thấy ta tốt hơn hắn, ta có lòng tin mà.

Nghe câu nói của Tang Ly, Nguyệt Vô Thường cảm thấy buồn cười.

Tang Ly cứ ôm Nguyệt Vô Thường đứng như vậy.

– Tang Ly, ta muốn người chế thuốc.

Tang Ly nghe gọi, liền nở nụ cười nói:

– Thường Thường muốn thuốc gì?

– Thuốc tăng chiều cao!

Tang Ly bị câu trả lời của Nguyệt Vô Thường làm giật mình, trở mặt hỏi:

– Để... để... làm gì?

Nguyệt Vô Thường quay lại nhìn Tang Ly, mặt không biến sắc nói:

– Ta không muốn để người ôm. Ta muốn ôm người hơn!

Tang Ly dở khóc dở cười.

– Nàng muốn ôm ta?

Nguyệt Vô Thường gật đầu.

– Vậy ta để nàng ôm là được rồi.

– Ừ.

Nói rồi, Nguyệt Vô Thường vươn hai tay lên ôm cổ Tang Ly, kéo hẳn sát vào người mình.

Tang Ly trước nay luôn làm người khác ngạc nhiên, lần đầu tiên hẳn bị người ta làm ngạc nhiên như vậy, còn là bất ngờ lớn nữa.

Cảm giác cũng không tệ, Tang Ly quàng tay qua ôm lấy eo Nguyệt Vô Thường, thật tâm hưởng thụ.

Ừ, cảm giác rất tốt.

Chỉ là... tư thế này hơi bị mỏi đây...

Sau khi nói chuyện với Nguyệt Vô Thường xong, Bạch Y Thần lặng lẽ quay trở về nhà của mình.

Chưa kịp bước chân vào nhà, có một tiếng gọi Bạch Y Thần:

– Bạch công tử...

Bạch Y Thần quay đầu lại nhìn, chính là tứ tiểu thư Dạ gia, bây giờ là hầu phu nhân Dạ Kim Lan.

– Hầu phu nhân.

Dạ Kim Lan tiến lại, nghe Bạch Y Thần gọi mình như thế liền nhú mày khó chịu.

– Bạch công tử xin đừng gọi Kim Lan như vậy.

Bạch Y Thần không đáp.

Dạ Kim Lan đưa mắt nhìn Bạch Y Thần một hồi, ngập ngừng nói:

– Công tử... đã đi gặp Dạ Đông Tuyết?

Bạch Y Thần nghiêm mặt đánh giá Dạ Kim Lan, người cho hẳn biết tung tích của Dạ Đông Tuyết chính là Dạ Kim Lan. Chỉ là, Dạ Kim Lan trước nay không có ý tốt với Dạ Đông Tuyết, hẳn không biết Dạ Kim Lan lần này muốn làm gì. Nghiêm cẩn đáp:

– Không phải.

Dạ Kim Lan cau mày, tròng mắt nói:

– Nói dối. Rõ ràng công tử đã đến gặp nàng.

– Nàng không phải Dạ Đông Tuyết.

Nguyệt Vô Thường ngày hôm nay đã không còn là Dạ Đông Tuyết trước kia nữa.

Dạ Kim Lan e dè hỏi:

– Công tử vẫn còn thích Dạ Đông Tuyết?

Bạch Y Thần nhăn mày, hỏi:

– Rốt cuộc nàng muốn gì? Ý đồ của nàng là gì?

Dạ Kim Lan chột dạ, lấp liếm:

– Không có. Kim Lan không có ý đồ gì. Chỉ là Kim Lan lo cho tam tỷ thôi, nam nhân bên cạnh tỷ ấy không bình thường...

Bạch Y Thần không tin Dạ Kim Lan tốt bụng bất ngờ, nhưng quả thật nam tử bên cạnh Dạ Đông Tuyết lúc đó rất kỳ lạ.

Bạch Y Thần liền nhớ đến nụ cười cao ngạo, châm biếm Tang Ly dành cho hắn.

Người đó... dường như hắn đã từng gặp người đó!

Có lẽ đã đến lúc hắn quay trở về gia tộc.

Bạch Y Thần đưa mắt nhìn Dạ Kim Lan một cách lạnh nhạt:

– Hầu phu nhân nếu không còn chuyện gì, xin hãy quay về. Không nên để truyền ra điều tiếng không hay với danh tiết của phu nhân.

Dạ Kim Lan thấy Bạch Y Thần vô tình như vậy lại lạnh tâm thêm lần nữa, vẫn cố chấp không buông:

– Công tử ghét Kim Lan như vậy sao?

Bạch Y Thần im lặng.

– Công tử lẽ nào không hiểu tình cảm Kim Lan dành cho người? Ngài không thể bao dung Kim Lan hay sao...

Nếu là một nam nhân khác, khi nghe những lời yếu ớt này được phát ra từ một mỹ nhân mỹ lệ như Dạ Kim Lan có thể họ sẽ lập tức đáp ứng yêu cầu của nàng, hay chí ít sẽ cảm thông cho nàng. Nhưng rất tiếc, người trước mặt nàng lại là Bạch Y Thần, một kẻ trái tim sắt đá.

Bạch Y Thần mệt mỏi nói:

– Hầu phu nhân, xin hãy về cho.

Dạ Kim Lan uất hận, rưng rưng nước mắt nhìn Bạch Y Thần:

– Trong mắt công tử chỉ có mỗi Dạ Đông Tuyết hay sao? Ngoài nàng ra, ngài không để ý đến người khác sao? Dù cho nàng bây giờ đã khác xưa và bên cạnh nàng có một nam nhân khác?

Bạch Y Thần lắc lắc đầu, không nói nữa, quay đầu bước vào nhà.

Dạ Kim Lan nhìn Bạch Y Thần không thềm đoái hoài đến mình, cuồng loạn nói:

– Bạch Y Thần, chàng là người vô tình như vậy sao? Chàng có biết ta vì chàng đã đánh đổi như thế nào không? Bạch Y Thần, chàng quá độc ác...

Mặc cho những lời trách móc của Dạ Kim Lan, cánh cửa vẫn đóng kín không hy vọng mở ra.

Dạ Kim Lan lúc này tuyệt vọng, ngồi bẹp xuống đất, nước mắt rơi như mưa.

– Bạch Y Thần, chàng quá độc ác... chàng có biết... ta đã không còn đường lui nữa không... ta không còn đường về nữa rồi...

Mục đích nàng cho Bạch Y Thần biết được tung tích của Dạ Đông Tuyết một phần vì muốn được gặp mặt hắn, mặt khác, nàng muốn Dạ Đông Tuyết vì Bạch Y Thần mà trở mặt với Tang Ly. Lúc đó, có thể nàng che giấu tốt, nhưng Dạ Kim Lan vẫn nhận ra được Dạ Đông Tuyết có tình cảm với Bạch Y Thần.

Dạ Đông Tuyết thích Bạch Y Thần.

Nàng ta sẽ vì Bạch Y Thần mà rời khỏi Tang Ly, dù khi đó, nàng sẽ mất đi Bạch Y Thần nhưng chí ít nàng còn cơ may sống tiếp. Nếu Dạ Đông Tuyết vì nam nhân khác mà bỏ đi, Tang Ly sẽ không lưu luyến Dạ Đông Tuyết nữa, hắn sẽ không quan tâm đến Dạ Đông Tuyết... vậy thì, Dạ Kim Lan có cơ may sẽ thoát khỏi tầm ngắm của Tang Ly.

Dạ Kim Lan e sợ Tang Ly như vậy, bởi vì, nàng phát hiện ra một bí mật.

Ngày đó, nàng vô tình phát giác Trương Thiện Hào hành tung thần bí, nàng lén lút theo dõi thì phát giác Trương Thiện Hào bí mật gặp mặt một người sau hậu viên.

Trương Thiện Hào nói:

“...Vậy Dạ Kim Lan kia xử trí như thế nào ạ? Nếu ngài không thích, tiểu nhân sẽ lập tức hù nàng ta hay đày nàng xuống làm hạ nhân...”

Nam tử bị khuất mặt thờ ơ lên tiếng:

“Vẫn như hiện tại đi!”

Rồi nam tử đó lẩm nhẩm:

“Nếu hành xử quá mức, dù rằng không nói ra nhưng “nàng” sẽ để tâm...”

“Nhưng mà...”

Thấy Trương Thiện Hào vẫn không chịu buông bỏ, nam tử thần bí nói:

“Người cứ an tâm, ta sẽ không quên công lao của người đâu.”

Trương Thiện Hào cuống quýt phân trần:

“Tiểu nhân làm sao dám kể công...”

“Được rồi, đừng ở đây đi!”

“Dạ, ngài sắp trở về kinh thành rồi phải không ạ?”

“Đó không phải là chuyện người cần biết!”

Thấy nam tử nổi giận, Trương Thiện Hào lập tức im miệng.

Dạ Kim Lan không thể tin vào tai mình, nam tử kia rốt cuộc là ai mà Trương Thiện Hào lại phải khúm núm khép mình như thế. Dạ Kim Lan vừa sợ hãi vừa tò mò tiến tới gần thêm để nhìn rõ hơn.

Đúng lúc đó, nam tử kia quay đầu lại, quay ánh sáng le lói của chiếc lồng đèn, Dạ Kim Lan đã nhìn được mặt người đó.

Đó chính là gương mặt của nam nhân xuất hiện bên cạnh Dạ Đông Tuyết!

Đúng lúc đó, giọng của Trương Thiện Hào lần nữa vang lên:

“Cung tiễn vương gia!”

Vương gia?

Tang Ly là vương gia?

51. Chương 51: Đêm Trăng Thứ Năm Mười

Con ngựa được Tang Ly và Nguyệt Vô Thường cưỡi cất bước rời khỏi phương Bắc. Nguyệt Vô Thường lười biếng tùy tiện tựa lưng vào ngực Tang Ly nhắm mắt thiêu thiêu ngủ, Tang Ly điều khiển con ngựa bước nhẹ nhàng hơn để không ảnh hưởng đến nàng.

Hai người cứ đi chậm chậm như vậy nên nhiều ngày sau mới đến được kinh thành. Thấy kinh thành trước mặt, Nguyệt Vô Thường mới miễn cưỡng mở mắt ra.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng đến kinh thành, trước kia, nàng cũng mấy lần đến đây vì vấn đề mua bán, chưa bao giờ nàng có tâm trạng nhìn xem cảnh vật xung quanh.

- Nàng không ngủ nữa sao?

Giọng của Tang Ly vang lên làm Nguyệt Vô Thường thoát khỏi suy tư.

Nguyệt Vô Thường lười nhát đáp:

– Lúc nào cũng có thể ngủ sao?

Tang Ly mỉm cười, nuông chiều nói:

– Đương nhiên! Đã có ta ở đây!

Nguyệt Vô Thường lười không đáp.

Càng đi sâu vào trong, dù Tang Ly tỏ ra vô tình nhưng Nguyệt Vô Thường cảm giác cơ thể hần đang gồng cứng. Nơi sắp tới chính là nhà của Tang Ly, điều gì khiến hần khó chịu như thế?

Cộc

Cuối cùng, con ngựa cũng dừng bước, phía trước Trấn Vương Phủ.

Tang Ly là người của Trấn Vương Phủ?

Tang Ly vẫn chờ đợi Nguyệt Vô Thường sẽ nói gì đó, chất vấn hần cũng được, nhưng nàng vẫn thủy chung im lặng, không một mảy may phản ứng khác thường.

Tang Ly khẽ nói:

– Đến rồi!

Nguyệt Vô Thường buông quơ nói:

– Ừ.

Tang Ly nhảy khỏi lưng ngựa, chuẩn bị đỡ Nguyệt Vô Thường xuống. Ngay lúc đó, cánh cửa lớn của Trấn Vương Phủ vốn cài then đóng kín được mở toang ra. Từ bên trong, một tốp gia nhân ùa ra, đứng trước mặt Tang Ly nghiêm trang cúi đầu hành lễ.

– Tiểu vương gia, ngài đã về!

– Tiểu vương gia...

Tang Ly không chú ý đến những người đó, dịu dàng đưa tay lên đỡ Nguyệt Vô Thường xuống ngựa. Nguyệt Vô Thường cũng không bị tình cảnh làm bối rối, nàng vẫn ung dung như cũ, mắt cũng không thèm chớp.

Tang Ly dáng vẻ thân mật, nâng niu gần như ôm lấy Nguyệt Vô Thường mà đi, Nguyệt Vô Thường lại càng to gan không để ý đến cái nhìn của những người ở đó, vẫn bộ dạng lười nhát tùy ý để cho Tang Ly lo liệu.

Những gia nhân ở đó nhìn thấy vị vương gia tôn kính của mình lại thân thiết với một nữ nhân không rõ lai lịch, ai nấy đều tái mặt, suy đoán lung tung nhưng cũng không dám thất kính để lộ rõ ràng ra mặt.

Tang Ly dẫn theo Nguyệt Vô Thường bước vào Trấn Vương Phủ, hần đi theo con đường quen thuộc về phòng của mình. Giữa đường, một tốp bốn, năm người tiến lại gần, dẫn đầu là một phụ nhân nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ thanh nhã, cao quý.

Tang Ly nhìn thấy phụ nhân đó thì dừng chân, đứng yên tại chỗ, chờ bà ta đến gần.

Bà ấy nhìn thấy Nguyệt Vô Thường kề bên Tang Ly thì thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nhìn thêm, bà ta nở nụ cười hiền hòa với Tang Ly, dịu dàng nói:

– Ly Nhi, con đã về...

Tang Ly biểu tình càng lạnh nhạt, nhàn nhạt gọi:

– Vương phi.

Thấy Tang Ly lạnh nhạt, không nguyện ý nói thêm một câu với mình như thế, Liễu vương phi chỉ gượng gạo cười một tiếng, tự nói:

– Về nhà là tốt rồi. Tốt rồi...

Lúc này, Liễu vương phi mới nhìn sang Nguyệt Vô Thường, thấy tư thế thân mật giữa Tang Ly và Nguyệt Vô Thường, Liễu vương phi khẽ nhủ mảy, song vẫn cười hòa ái hỏi han:

– Vị cô nương này là...

Tang Ly kéo Nguyệt Vô Thường sát vào mình hơn, né xa Liễu vương phi, lạnh lùng nói:

– Nguyệt Vô Thường!

Liễu vương phi nhìn Tang Ly ở trước mặt người lạ mà tỏ thái độ vô lễ với nàng như thế, hai ba lần biến sắc.

Nguyệt Vô Thường không biết ân oán giữa Liễu vương phi và Tang Ly như thế nào, nàng cũng không có hứng thú tìm hiểu. Nàng mở miệng, không lạnh không nhạt gọi một tiếng:

– Vương phi.

Tới lúc này, Liễu vương phi thật chẳng biết nói như thế nào, Tang Ly thái độ như thế, người hấn mang về đức hạnh cũng không hơn, sau lại có chuyện hậu bối thừa chuyện với trưởng bối với thái độ vô lễ như thế. Nhưng, cuối cùng, Liễu vương phi tạm nhường nhịn, từ tốn nói:

– Nguyệt cô nương đến làm khách trong vương phủ, để ta sai hạ nhân chuẩn bị phòng ốc...

Tang Ly cắt ngang lời Liễu vương phi:

– Không cần, nàng sẽ cùng phòng với ta!

Câu tuyên bố vừa đưa ra, ngoại trừ hai nhân vật chính, những người có mặt ở đó ai nấy đều biến sắc. Mặt Liễu vương phi hết trắng lại xanh, luân phiên thay đổi mấy lần, gượng gạo cười:

– ... như... vậy... e là không hợp lắm...

Tang Ly không kiên nhẫn nghe Liễu vương phi nói, phớt lờ:

– Nếu không có chuyện gì nữa thì dừng ở đây đi. Lần sau sẽ đến thăm vương phi sau.

Nói xong, Tang Ly không đợi ai kịp nói thêm gì nữa, kéo theo Nguyệt Vô Thường đi đến Thanh Chiếu Viện của mình.

Những nô tì hầu toàn bộ được cho lui xuống, trong phòng lúc này chỉ còn Tang Ly và Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường ngồi xuống cạnh Tang Ly đang đắm chiêu suy nghĩ, nắm lấy đôi tay đang nắm chặt của Tang Ly, vuốt lấy đôi mày đang chau lại của hắn, Nguyệt Vô Thường khẽ nói:

– Tang Ly, ngươi không cười.

Tang Ly ngược mắt nhìn Nguyệt Vô Thường. Lúc nào cũng bộ dạng cười cợt, gặp chuyện gì cũng không biến sắc mới là hắn sao?

– Bà ta là chính thất của phụ thân ta. Bà ta không phải mẫu thân của ta. Lúc ta năm tuổi, ta được phụ thân mang về...

Phụ thân của Tang Ly, Trần Vương, đệ đệ của đương kim hoàng thượng, thống lĩnh ba mươi vạn đại binh của Nam Thiên quốc, đức cao vọng trọng.

Trần Vương khi đó chỉ có một thê tử chính là Liễu vương phi hiện tại, người ngoài nhìn vào đều nghĩ Trần Vương vì yêu thương Liễu vương phi nên mới không lập thêm thê thiếp, toàn tâm toàn ý đối xử tốt với nàng. Câu chuyện của hai người trở thành một đoạn giai thoại lưu truyền trong nhân gian.

Nhưng Liễu vương phi gả qua nhiều năm không có con, thái y nói rằng Liễu vương phi vô phúc có con. Dù đã tìm kiếm nhiều danh y, nhưng căn bệnh của Liễu vương phi vẫn không có cách cứu chữa. Trần Vương khi biết được sự thật cũng không tỏ thái độ khác khe gì, vẫn đối xử với Liễu vương phi như cũ. Người ngoài nhìn vào đều nghĩ rằng tình yêu Trần Vương dành cho Liễu vương phi đã vượt qua định kiến thông thường. Cho đến một ngày nọ, Trần Vương mang về một đứa bé...

Nguyệt Vô Thường im lặng lắng nghe những lời tỉ tê của Tang Ly, nàng dựa đầu vào ngực hắn, đôi mắt nhìn xa xăm.

– Tang Ly, ta đã hiểu vì sao ngươi hay cười rồi! Bởi thế gian này... thật sự rất nực cười!

Ngày hôm sau, khi Tang Ly và Nguyệt Vô Thường đang dùng bữa sáng trong phòng thì có tiếng ồn ào, huyên náo vang lên.

Cửa phòng bị đẩy ra, một thiếu nữ chạy ồa vào. Nàng ta chạy đến bên Tang Ly, ôm lấy tay hắn nũng nịu:

– Biểu ca, cuối cùng huynh cũng về rồi. Chi Nhi còn tưởng huynh không thèm về nữa chứ...

Tang Ly không né tránh đụng chạm của nàng ta, nói:

– Được rồi! Người cũng không còn nhỏ, đừng cư xử trẻ con như vậy nữa.

Liễu Thanh Chi nghe Tang Ly lên tiếng trách mắng liền tái mặt, hai tay đang ôm cánh tay Tang Ly khẽ run lên. Nàng cũng tự biết Tang Ly không nói đùa, miễn cưỡng buông tay hắn ra, thành thật đứng một bên, nở nụ cười nhu thuận:

– Xin lỗi, biểu ca. Chi Nhi nghe tin huynh trở về, Chi Nhi mừng quá nên quên mất...

Tang Ly không để ý đến Liễu Thanh Chi, tiếp tục lo gấp thức ăn cho Nguyệt Vô Thường.

Liễu Thanh Chi chính là cháu gái của Liễu vương phi, tiểu thư phủ Thượng thư.

Lúc này, Liễu Thanh Chi mới để ý đến sự có mặt của Nguyệt Vô Thường. Thấy Tang Ly đối xử chu đáo đến Nguyệt Vô Thường như vậy, Liễu Thanh Chi liền biến sắc. Tang Ly từ khi nào lại quan tâm đến một nữ nhân?

Nghe nói lần này Tang Ly đưa về một nữ nhân lạ mặt, đây chính là nữ nhân đó ư?

Liễu Thanh Chi đưa mắt đánh giá Nguyệt Vô Thường, nàng ta cũng dễ nhìn nhưng không phải thuộc loại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, cũng chẳng thấy nàng có gì đặc biệt. Rốt cuộc, vì lý do gì Tang Ly lại quan tâm đến nàng ta như vậy?

Liễu Thanh Chi bạo gan đến ngồi xuống ghế cạnh Nguyệt Vô Thường, đưa đôi mắt đen lay láy, vô hại của mình nhìn Nguyệt Vô Thường, cười nói:

– Vị tỷ tỷ này là bạn của Tang Ly biểu ca đúng không? Tỷ tỷ thật xinh đẹp a! Tỷ tên gọi gì vậy?

Lúc này Nguyệt Vô Thường mới đưa mắt nhìn Liễu Thanh Chi, đúng là một tiểu mỹ nhân. Da dẻ trắng nõn, mắt to tròn, mũi nhỏ nhắn, miệng nhỏ xinh cong cong tạo thành nụ cười e ấp. Bề ngoài đúng đáng vẻ của muội muội ngây thơ, thuần khiết, nhưng Nguyệt Vô Thường lại... không thích!

Thấy Nguyệt Vô Thường chỉ liếc mắt nhìn mình một cái rồi im lặng không nói gì, Liễu Thanh Chi cảm thấy bất mãn nhưng không dám để lộ ra ngoài, vẫn giữ nụ cười trên môi, ngoan ngoãn chờ đợi.

Tang Ly nhìn qua liền biết Nguyệt Vô Thường không hứng thú trò chuyện mới lên tiếng nói:

– Người rốt cuộc có chuyện gì?

Liễu Thanh Chi thấy Tang Ly nói chuyện với mình liền vui vẻ nhìn hắn cười cười nói:

– Chi Nhi đương nhiên là đến thăm biểu ca rồi. Chúng ta đã thật lâu không gặp nhau nha.

Tang Ly không hề có hứng thú với nhiệt tình của tiểu mỹ nhân, lạnh lùng nói:

– Nếu rảnh rồi, người nên đến thăm vương phi thì hơn.

Liễu Thanh Chi mặt mày tái mét, nàng không ngờ Tang Ly lại nói chuyện tuyệt tình đến như vậy, còn ở trước mặt một nữ nhân khác nữa, hắn không ngại nàng sẽ xấu mặt sao?

Gương mặt Liễu Thanh Chi tái xanh, hai mắt ươn ướt đầy uất ức, yếu ớt nói:

– Chi Nhi đương nhiên sẽ đến thăm cô cô rồi, nhưng biểu ca sao lại muốn đuổi Chi Nhi đi nhanh thế? Biểu ca không nhớ Chi Nhi sao?

Tang Ly khi nào lại thêm chú ý đến tâm tình của Liễu Thanh Chi, ánh mắt hắn vẫn luôn dán vào Nguyệt Vô Thường, thấy nàng chẳng còn hứng thú ăn cơm thì chau mày. Tang Ly lại gấp thức ăn để vào chén của Nguyệt Vô Thường, Nguyệt Vô Thường cũng không động đũa.

Tâm trạng không tốt.

Ánh mắt mong ngóng chờ đợi của Liễu Thanh Chi càng làm Tang Ly cảm thấy phiền chán.

– Người đâu! Đưa Liễu tiểu thư đến chỗ vương phi!

Liễu Thanh Chi thấy Tang Ly tuyệt tình xưa đuổi như thế, hai hàng nước mắt chực rơi xuống, nhìn Tang Ly với ánh mắt không tin được.

Trước nay, Tang Ly cũng chưa từng cho nàng vẻ mặt dễ coi, nhưng chỉ ít hần không cư xử tệ với nàng như thế này. Tang Ly chưa từng đối xử đặc biệt với bất cứ ai, cũng chẳng để mắt đến nữ nhân nào, bên cạnh hần chỉ có mình nàng nguyên ý ở bên cạnh. Tại sao bây giờ hần lại thay đổi như thế?

Liễu Thanh Chi trừng mắt nhìn qua Nguyệt Vô Thường vẫn thái độ ung dung như cũ, như tất cả những chuyện trước mắt không liên can đến nàng. Trong lòng Liễu Thanh Chi bỗng nhiên dâng lên một sự căm ghét khó tả, dù chỉ trong tích tắc nhưng vẫn không giấu được sự căm hận soẹt qua trong mắt nàng.

Biết rõ tính tình của Tang Ly trước nay không thích kẻ bám dai dẳng, Liễu Thanh Chi nhún nhường, cúi người thi lễ rồi lui ra ngoài.

– Biểu ca, Chi Nhi đã làm phiền. Chi Nhi sẽ đến thăm huynh sau.

Rồi lại nhìn sang Nguyệt Vô Thường, khiêm tốn nói:

– Đã làm phiền cô nương! Có dịp, Thanh Chi sẽ tạ lỗi với cô nương vậy.

Nguyệt Vô Thường cũng không đáp, Liễu Thanh Chi không tình nguyện cũng phải rời đi.

Sau khi Liễu Thanh Chi đi mất, Tang Ly lại trưng lên bộ mặt cười cười, vô lại.

– Thường Thường, dùng cơm tiếp đi.

Nguyệt Vô Thường nhàm chán nhìn Tang Ly, nói:

– Nếu để tiểu mỹ nhân kia nhìn thấy bộ mặt này của ngươi, chắc nàng ta sẽ đập đầu vào tường tự vẫn mất.

Tang Ly hừ lạnh.

– Ai quan tâm.

Dù Tang Ly không thích Liễu Thanh Chi, nhưng cũng không chán ghét nàng, nếu không, hần đã chẳng để nàng có cơ hội bám theo mình đến bây giờ. Có thể Liễu Thanh Chi không ngây thơ như bề ngoài nhưng tình cảm nàng dành cho Tang Ly là thật tâm...

Thanh Thúy Viện

Liễu Thanh Chi gục mặt trên bàn khóc thảm thương, Liễu vương phi bị nàng ồn ào cảm thấy chán ghét, nhưng gương mặt vẫn bình thản như cũ.

– Cô cô, nữ nhân kia là ai?

Liễu Thanh Chi ngồi vệt dậy chất vấn.

Ngay từ lúc nhỏ, nàng đã nhận định Tang Ly chính là tướng công của mình, nàng luôn phấn đấu để tương lai trở thành một vị vương phi gương mẫu xứng đáng với hần, vì lý tưởng đó nàng đã chịu bao khổ cực để hoàn thiện mình. Thế mà bây giờ lại xuất hiện một kỳ đà cản mũi, làm hỏng hết công sức bao nhiêu năm của mình, thử hỏi làm sao nàng có thể chấp nhận được.

Liễu vương phi ghét nhất những kẻ không biết tôn ti trật tự, nói chuyện với nàng mà hành động sỗ sàng, dù kẻ đó là cháu gái của mình cũng không ngoại lệ. Liễu vương phi trách mắng:

– Mẫu thân của ngươi đã dạy dỗ ngươi thế này sao? Đường đường là tiểu thư cao quý mà cư xử lỗ mãng như vậy.

Liễu Thanh Chi không phục nhưng cũng không có gan phản bác, dù sao người đó vẫn là Liễu vương phi cao cao tại thượng.

– Cô cô, Chi Nhi thất lễ.

– Không phải mỗi lần phạm sai lầm chỉ cần nhận lỗi là xong đâu. Người xem người thế này làm sao có phong phạm của một vương phi tương lai?

Liễu Thanh Chi tái mặt, cắn chặt môi, hối lỗi nói:

– Chi Nhi đã nhớ! Chi Nhi nhất định sẽ sửa lỗi không để cô cô thất vọng.

Liễu vương phi thấy Liễu Thanh Chi thành thật cũng bớt giận, nàng từ đầu nhắm Liễu Thanh Chi chính vì bản tính dễ dạy như vậy.

Liễu Thanh Chi vẫn không an tâm nói:

– Cô cô, rốt cuộc nữ nhân kia là ai? Tại sao biểu ca lại thân thiết với nàng như vậy? Liệu biểu ca...

Liễu vương phi biết bất an của Liễu Thanh Chi, lên tiếng trấn an:

– Người an tâm đi. Ngôi vị vương phi chỉ có thể là của người thôi. Cô cô nhất định sẽ đưa người đến địa vị đó...

Liễu Thanh Chi nghe Liễu vương phi hứa hẹn như vậy liền vui mừng, nhưng vẫn e thẹn đỏ bừng cả mặt.

– Cô cô chọc Chi Nhi...

Liễu vương phi không ý kiến. lát sau, lại mở miệng dặn dò:

– Nữ nhân gọi Nguyệt Vô Thường kia, thân phận không rõ ràng, nhưng có thể khiến Tang Ly yêu thương như thế, năng lực cũng không tầm thường...

Liễu Thanh Chi chưa kịp mừng xong đã bị chọc vào chỗ đau, nụ cười ngưng bật.

– Chi Nhi, trước lúc biết được thân phận nàng ta, người phải hành xử cẩn trọng.

Liễu Thanh Chi cắn cắn môi, miễn cưỡng đáp ứng:

– Dạ, cô cô yên tâm.

Liễu vương phi không chú ý đến Liễu Thanh Chi nữa, tựa lưng vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần.

52. Chương 52: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Hai

– Lễ hội?

Nguyệt Vô Thường nằm dài trên trường kỷ, mắt không rời khỏi quyển sách trên tay, băng quơ lặp lại.

Nhìn Nguyệt Vô Thường không có chút hứng thú nào Tang Ly cũng không chùn lòng, hần phần khởi kể:

– Ừ, lễ hội này rất đặc biệt đó, năm năm mới tổ chức một lần, vô cùng náo nhiệt nha...

Nguyệt Vô Thường vẫn một bộ dạng lười biếng như cũ. Nàng không thích những nơi đông người, cũng không hứng thú với lễ hội. Bị Tang Ly làm phiền mãi, cuối cùng Nguyệt Vô Thường cũng đành chịu thua.

– Được rồi! Ta đi cùng người là được chứ gì.

Mặc bộ dạng không tình nguyện của Nguyệt Vô Thường, Tang Ly nghe nàng đáp ứng đi cùng mình thì vui vẻ vô cùng.

– Ừ, đây là lần đầu tiên chúng ta đi lễ hội cùng nhau.

Nghe trong giọng của Tang Ly mong chờ như vậy, Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn Tang Ly. Vì đi cùng nhau nên hần mới mừng rỡ như vậy sao? Có lẽ nàng dạo này quá lười, bởi vì cái gì Tang Ly cũng giành phần lo toan nên nàng sinh ra cảm giác ỷ lại, thiếu quan tâm đến hần rồi.

Nguyệt Vô Thường ngồi dậy, đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc rơi loạn trên mặt Tang Ly, ánh mắt nhìn hẩn thật đắm thắm.

– Cùng nhau đi chơi thật vui vẻ, nhé!

Tang Ly liền nở nụ cười tươi như đứa trẻ được thỏa mãn mong ước của mình, gật đầu nói:

– Cùng nhau đi.

Tang Ly nắm lấy tay Nguyệt Vô Thường thật chặt.

...

Đến chiều tối, Tang Ly nắm lấy tay Nguyệt Vô Thường dắt nhau đi trước mặt mọi người. Những kẻ hầu người hạ trong vương phủ thời gian gần đây đàm luận về Nguyệt Vô Thường rất nhiều.

Từ lúc vào vương phủ đến nay đã nhiều ngày, Nguyệt Vô Thường lúc nào cũng ở trong phòng của Tang Ly hết ăn lại nằm, rất hiếm khi ra ngoài, những nô tì hầu hạ trong Thanh Chiếu Viện lại càng kín miệng, không để lộ một lời ra ngoài nên Nguyệt Vô Thường lại càng trở nên thần bí trong suy nghĩ của những người ở vương phủ. Hôm nay, thấy nàng xuất hiện lại tay trong tay với Tang Ly, càng làm người khác cảm thấy kinh ngạc, thêm vài phần châm biếm không biết xấu hổ.

Có người nói nàng là sủng cơ vương gia mang về từ bên ngoài, có thể sẽ được phong làm thiếp thất của vương gia. Có người nói nàng lai lịch bất minh, được kẻ gian cài vào để dò thám vương phủ. Lại có người nói nàng là yêu tinh quyến rũ vương gia...

Dù có nghe lời đồn gì thì bọn họ cũng chỉ dám lén lút truyền tai nhau chứ không ai dám tỏ thái độ đối nghịch trước mặt Nguyệt Vô Thường. Lỡ như nàng thật là yêu tinh, ra tay trả thù thì sao. Nếu không, chỉ cần nàng nói to nhỏ trước mặt vương gia, cái mạng nhỏ của họ cũng không còn.

Khi đến được nơi tổ chức lễ hội thì trời cũng đã sập tối, những chiếc lồng đèn đồng loạt được thắp sáng làm sáng bừng cả một khoảng trời.

Lúc này, người đi lễ hội cũng đã tề tụ đông đúc, Tang Ly nắm chặt tay Nguyệt Vô Thường kéo nàng đi hết gian hàng này đến gian hàng khác.

– Thường Thường, nàng có muốn ăn kẹo không?

Tang Ly chỉ người bán kẹo, hào hứng hỏi.

Nguyệt Vô Thường khẽ than trong lòng: “là người muốn ăn thì nói đi.” Xong nàng vẫn gật đầu nói:

– Ừ, ăn thử xem.

Thật ngọt.

Ngọt đến phát ngấy.

Trước kia, nàng đã từng thích thứ này sao? Nguyệt Vô Thường phân vân, lại nhìn nụ cười rạng rỡ của Tang Ly, trong lòng chợt lạnh.

– Tang Ly, ta có quá nhàm chán không?

Dù Nguyệt Vô Thường chỉ nói lí nhí, nhưng Tang Ly vẫn nghe thấy rõ ràng, hẩn đáp:

– Bởi vì có Thường Thường ở đây nên ta mới cảm thấy vui vẻ.

Hẩn cũng chưa từng, chưa từng nghĩ rằng mình có thể hạnh phúc như vậy.

– Thường Thường, ta đã nói... “nếu nàng không thích cười, ta sẽ cười thay cho nàng”.

Nguyệt Vô Thường nhìn Tang Ly, ánh mắt của hẩn cho thấy hẩn nói thật, không hề giả dối. Nàng khẽ cụp mắt, bóng từ lông mi rũ xuống che giấu cảm xúc của nàng.

Tang Ly nhìn thấy môi nàng khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười.

Đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên:

– Biểu ca!

Nguyệt Vô Thường và Tang Ly bị tiếng kêu của Liễu Thanh Chi làm tụt cảm hứng, Nguyệt Vô Thường lập tức trở lại vẻ mặt không lạnh không nhạt. Tang Ly trong lòng thầm mắng:

“Đáng chết thật, khó khăn lắm mới khiến Thường Thường của hần vui vẻ một chút...”

Liễu Thanh Chi không biết mình vừa làm hư chuyện tốt của Tang Ly, hào hứng chạy lại gần.

– Biểu ca, Nguyệt cô nương, thật tình cờ hai người cũng đến đây.

Tang Ly không buồn trả lời làm Liễu Thanh Chi ngượng ngùng xấu hổ.

Sau đó, có hai nam nhân đến gần, dường như cả hai đi cùng với Liễu Thanh Chi.

– Tang Ly, đã lâu không gặp.

Nam tử mặc trường bào màu trắng, tay phe phẩy quạt, trên người toát ra khí chất cao quý lên tiếng nói. Hần có gương mặt tuấn lãng, hai mắt đen như sao trời, sóng mũi cao thẳng, môi không đầy không mỏng khê nhếch cao tạo thành nụ cười như có như không.

Tang Ly nhìn thấy bạch y nam tử thì khê chau mày, lạnh lùng nói:

– Đã lâu không gặp.

Bạch y nam tử chẳng để tâm đến thái độ của Tang Ly, vẫn cười cười như cũ, ánh mắt hần nhìn theo Nguyệt Vô Thường đánh giá.

Tang Ly thấy bạch y nam tử nhìn Nguyệt Vô Thường liền tỏ vẻ khó chịu, kéo Nguyệt Vô Thường ra sau lưng mình.

Liễu Thanh Chi cũng phát hiện không khí giữa Tang Ly và bạch y nam tử không được tự nhiên, nàng liền đứng ra cười nói:

– Có thể gặp được ở nơi đông đúc thế này đúng là duyên phận. Để Chi Nhi giới thiệu mọi người với nhau nhé!

Liễu Thanh Chi hướng qua bạch y nam tử nở nụ cười:

– Tang Ly biểu ca chắc chẳng xa lạ gì với ngài phải không. Còn kia là Nguyệt tỷ tỷ, Nguyệt Vô Thường, bằng hữu của Tang Ly biểu ca. Nguyệt tỷ tỷ, đây là...

Liễu Thanh Chi quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thường định giới thiệu bạch y nam tử nhưng liền im miệng, áp a ấp úng không biết nên nói thân phận bạch y nam tử như thế nào.

– Nguyệt tỷ tỷ, đây là... là...

Bạch y nam tử xấp quạt lại, hướng Nguyệt Vô Thường đồng dạng nói:

– Nguyệt cô nương có thể gọi ta là Long Châu.

Từ thái độ của Tang Ly và Liễu Thanh Chi có thể thấy vị Long Châu công tử này thân phận chẳng tầm thường. Có thể người này có chức trách cao, nhưng người này tuổi vẫn còn rất trẻ, trải qua quan trường được bao lâu? Hơn nữa, dù chức quan hần cao đến đâu cũng chỉ là thần tử, không đủ để Tang Ly, một vương gia cũng phải cấp vài phần khiêm nhường. Vậy hần chỉ có thể là người trong hoàng tộc!

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt gọi:

– Long công tử.

Tang Ly thấy Nguyệt Vô Thường lên tiếng chào Long Châu, liền nhìn nàng biểu tình thật bất mãn. Nguyệt Vô Thường lựa chọn phớt lờ, không để ý đến hần.

Nụ cười trên môi Long Châu càng đậm.

53. Chương 53: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Ba

– Nếu đã chào hỏi xong, tạm biệt ở đây đi.

Tang Ly cắt hứng nói.

Liễu Thanh Chi đương nhiên không muốn hết nhìn Tang Ly lại nhìn sang Long Châu xin giúp đỡ. Long Châu thấy Tang Ly càng tỏ thái độ bài xích lại càng vui vẻ, tiếp tục đùa dai:

– Lễ hội càng đông người thì càng vui. Sao phải tách ra chứ? Nàng nói phải không, Nguyệt cô nương.

Long Châu vừa nói vừa phóng cho Nguyệt Vô Thường một ánh mắt mờ ám. Nguyệt Vô Thường nhàm chán từ chối cho ý kiến, Tang Ly lại nổi điên lần nữa.

Vậy là quyết định mọi người sẽ đi chung.

Thấy Tang Ly trên đường đi cứ nắm chặt tay Nguyệt Vô Thường, vẻ mặt hần hiện lên sự cứng chiều trước giờ Liễu Thanh Chi chưa từng thấy, Nguyệt Vô Thường vẫn một vẻ lạnh nhạt, cái gì cũng không quan hệ với mình. Liễu Thanh Chi nổi ghen trong lòng nhưng không dám phát tác ra ngoài, chỉ âm thầm dày vò chiếc khăn tay.

Long Châu thu hết tất cả vào trong tầm mắt, hần thật thất vọng với Liễu tiểu thư này. Xem ra, nàng chẳng thể nào chiếm được trái tim của Tang Ly rồi. Thế mà, vì tác hợp cho hai người, hôm nay hần còn phải thân chinh đến đây. Nhưng mà... hần lại cảm thấy hứng thú với nữ nhân bên cạnh Tang Ly. Nàng gọi là Nguyệt Vô Thường?

Một lúc sau, để cho các nữ tử nghỉ chân, nhóm người đã tạc vào một quán trà.

Long Châu ngồi quạt quạt một lúc cũng cảm thấy chán, bèn lên tiếng đề nghị:

– Tang Ly, ta với người thi xem ai sẽ mang về chiếc đèn đẹp nhất đi.

Tang Ly đang lo trà nước cho Nguyệt Vô Thường, chẳng để tai lời của Long Châu nói.

Liễu Thanh Chi cũng gai mắt với sự ân cần Tang Ly dành cho Nguyệt Vô Thường, cũng góp thêm lời:

– Phải đó, biểu ca. Muội và cả Nguyệt tỷ tỷ cũng chưa có chiếc lồng đèn nào đâu.

Tang Ly bị phiền hà mãi đâm chán ghét, lại nhớ tới Nguyệt Vô Thường thật chưa có lồng đèn nào nên nhìn nàng hỏi ý kiến.

Nguyệt Vô Thường bị mọi người đổ dồn tầm mắt, không thể phớt lờ nên chậm rãi nói với Tang Ly:

– Ừ, xem một chút cũng được.

– Nhưng mà...

Tang Ly không muốn để nàng ở lại một mình với những người này. Nguyệt Vô Thường biết suy nghĩ của hần nên mở miệng nói:

– An tâm!

Liễu Thanh Chi có thể làm gì được nàng chứ. Nàng ta còn bận giữ hình tượng của mình nên càng không có gan đó.

Tang Ly đứng khỏi ghế ngồi, lại dặn dò:

– Nàng cứ ở đây, ta sẽ về ngay!

Nguyệt Vô Thường gật đầu đáp ứng.

Tang Ly trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Long Châu vẫn nhàn nhã ngồi yên tại chỗ, không một chút gấp gáp. Nguyệt Vô Thường cảm thấy ánh mắt của Long Châu cứ dán vào mình cũng lơ đi, đưa mắt ngắm cảnh lễ hội bên ngoài.

Một lúc sau, Long Châu mới thư thả đứng dậy.

– Ta cũng phải đi thôi!

Chỉ còn lại Nguyệt Vô Thường và Liễu Thanh Chi, không khí trầm xuống, không ai nói chuyện với ai.

Rốt cuộc, Liễu Thanh Chi cũng lên tiếng phá vỡ bầu khí im lặng này.

– Nguyệt tỷ tỷ, nhà tỷ cũng ở kinh thành sao? Tại sao trước giờ Chi Nhi chưa từng gặp tỷ tỷ?

Nguyệt Vô Thường thờ ơ đáp:

– Ta không phải người ở đây.

– Thế à...

Không khí lại trầm xuống. Liễu Thanh Chi tiếp tục hỏi:

– À, Nguyệt tỷ tỷ là gì với Tang Ly biểu ca?

Nguyệt Vô Thường nheo mắt nhìn nàng, hỏi ngược lại:

– Người có ý gì?

Liễu Thanh Chi chợt dạ ú ớ:

– Ờ, ờ thì... mối quan hệ giữa tỷ và biểu ca... hai người thật sự là bằng hữu sao... hay quan hệ giữa tỷ và biểu ca khăng khít hơn... như là tình nhân chẳng hạn...

Nguyệt Vô Thường không cần suy nghĩ, liền đáp:

– Không phải!

Nàng và Tang Ly trước giờ chưa từng nói lời yêu thương với nhau, sao có thể là tình nhân được.

Liễu Thanh Chi nghe câu phủ định của Nguyệt Vô Thường liền mừng trong bụng, Nguyệt Vô Thường đã không thừa nhận quan hệ giữa hai người thì Tang Ly có phần bác, hai người cũng sẽ có khúc mắc. Nhưng hy vọng chưa kịp dâng lên của Liễu Thanh Chi liền bị Nguyệt Vô Thường dập tắt không thương tiếc.

– Tang Ly là người của ta!

Nụ cười của Liễu Thanh Chi trở nên cứng ngắt, mở to mắt nhìn Nguyệt Vô Thường không tin nổi tai mình.

Nguyệt Vô Thường lần nữa khẳng định:

– Tang Ly là người của ta! Người hãy chấm dứt vọng tưởng đi!

Lần này Liễu Thanh Chi nổi giận thật sự, không màng giữ hình tượng của mình nữa, lớn tiếng chất vấn:

– Người dựa vào đâu mà hô to gọi nhỏ như vậy? Người nói của người, thật sẽ là của người sao...

Nguyệt Vô Thường vẫn điềm nhiên như thường. Đơn giản nói:

– Ta dựa vào chính ta!

Liễu Thanh Chi tức xanh mặt, run run chỉ tay vào Nguyệt Vô Thường, không nói nổi một câu.

Đúng lúc đó, giọng nói của Long Châu vang lên:

– Hai người đang làm gì?

Liễu Thanh Chi quay đầu lại nhìn Long Châu, hần cảm trên tay một chiếc lồng đèn đứng ngay cửa, chiếc lồng đèn đó rõ ràng là mua bữa mang về. Trong lòng liền tính toán, Liễu Thanh Chi rưng rưng nước mắt, ghen ngào gọi:

– Thái tử ca ca...

Long Châu bị tiếng gọi mùi mẫn của Liễu Thanh Chi làm rợn óc, vẫn cố nặn ra nụ cười.

Nguyệt Vô Thường trong lòng cười lạnh, hóa ra nam tử gọi Long Châu này chân chính là Nam Long Châu, thái tử của Nam Thiên Quốc. Liễu Thanh Chi lúc này lại để lộ thân phận của hắn vì muốn Nguyệt Vô Thường biết nàng có chỗ dựa vững chắc sao?

Liễu Thanh Chi cắn răng ngăn nước mắt rơi ra, cuống quýt nói:

– Chi Nhi và Nguyệt tỷ tỷ chỉ có hiểu lầm nho nhỏ... không phải lỗi của Nguyệt tỷ tỷ đâu... chỉ là...

Rốt cuộc nàng đang phân trần hay đang tố cáo?

Nguyệt Vô Thường xem như được thức trình độ ám toán hậu viện ở kinh thành. Chỉ đơn giản một câu nói làm người khác lâm vào tình thế lưỡng nan, nói đúng không được, nói sai cũng không xong. Nếu đồng ý chính là thừa nhận hành vi bắt nạt Liễu Thanh Chi, nếu lên tiếng phản bác, nàng chẳng khác gì kẻ hợm hĩnh, lòng dạ hẹp hòi, ích kỷ. Liễu Thanh Chi tuổi còn nhỏ mà đã cao tay như thế, thật sự mở rộng tầm mắt.

Nguyệt Vô Thường thủy chung vẫn im lặng, thái độ dửng dưng như xem một trò hài kịch.

Nam Long Châu khẽ thở dài, trầm nói:

“Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản.”

Nam Long Châu mở miệng hỏi:

– Chuyện này là...

Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi:

– Thái tử điện hạ muốn quản luôn cả việc khuê phòng?

Nam Long Châu sững sờ, nữ nhân này... nữ nhân này... thật chẳng đáng yêu.

Liễu Thanh Chi liền hấp tấp nói:

– Nguyệt tỷ tỷ, tỷ tỷ không hài lòng muội thì thôi, sao lại bắt kính như vậy với thái tử ca...

Chẳng ai buồn lên tiếng trả lời, thấy không ai để ý đến mình, Liễu Thanh Chi tự ái cắn cắn môi. Khẽ lau nước mắt, biểu hiện không chấp dù bản thân mình bị uất ức lớn.

– Chuyện gì xảy ra?

Giọng Tang Ly đột ngột vang lên, tiếp theo đó là bóng Tang Ly từ bên ngoài vụt vào, liền đến bên cạnh Nguyệt Vô Thường xem xét. Hắn lo lắng hỏi:

– Nàng không việc gì chứ?

Nguyệt Vô Thường đáp:

– Không có việc gì.

Tang Ly chau mày, nhất định là có chuyện xảy ra, nàng không muốn hắn phải bận tâm. Dù biết rõ Nguyệt Vô Thường bây giờ không còn mềm yếu như trước kia nhưng Tang Ly thủy chung vẫn muốn bảo bọc toàn vẹn, hắn không muốn nàng phải chịu bất cứ một thiệt thòi nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Nguyệt Vô Thường nhìn chiếc lồng đèn Tang Ly mang về, khẽ nói:

– Chiếc lồng đèn này cho ta?

Tang Ly đưa chiếc lồng đèn cho Nguyệt Vô Thường.

– Ừ, nàng thích không?

Trên lồng đèn có vẽ cảnh ao sen, gió thoang thoang thổi qua, cánh hoa rung rinh. Không phải quá tuyệt sắc nhưng mang một phong thái riêng, nàng thích như vậy.

Tang Ly lại móc trong áo ra một chiếc mặt nạ bé gái nhỏ cho Nguyệt Vô Thường.

– Ta tình cờ phát hiện. Chắc nàng sẽ thích.

Nguyệt Vô Thường đưa tay cầm chiếc mặt nạ, tâm trạng phức tạp nhìn một lúc lâu. Trước kia, nàng cũng từng một cái như vậy, do mẫu thân nàng làm cho.

Nguyệt Vô Thường ngẩng mặt nhìn Tang Ly, khẽ nở nụ cười hiểm hoi.

– Ta thích! Cảm ơn...

Tang Ly nhìn thấy Nguyệt Vô Thường cười liên mở cờ trong bụng, cười cười đáp:

– Nàng thích là tốt rồi.

Khung cảnh trước mắt quả nhiên rất tốt, nếu như hiện tại không có những quan khách khác.

Liễu Thanh Chi nhìn cử chỉ thân mật của Tang Ly và Nguyệt Vô Thường đã tức tới đỏ mắt, gương mặt vụn vỡ hết trắng lại xanh. Còn Nam Long Châu sau phút bất ngờ liền lấy lại bình tĩnh, đôi mắt cười cong lên đầy hứng thú.

54. Chương 54: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Bốn

Đêm đó, Nguyệt Vô Thường đang ngủ say trên giường của Tang Ly, còn Tang Ly thì ngủ ở chiếc giường khác được đặt ở góc phòng.

Cửa sổ đang khép kín đột nhiên bị bật ra, một hắc y nhân nhảy vào.

Hắc y nhân chạy vọt đến giường ngủ, đưa thanh kiếm lên cao chuẩn bị đâm xuống.

Nhưng hắn không kịp đắc thủ, Tang Ly đã lao đến chặn lại.

Keng keng...

Hai người lao vào giao đấu, hắc y nhân võ công cũng không kém, liên tiếp tránh được những đường kiếm hiểm hóc của Tang Ly.

Nguyệt Vô Thường từ sớm đã tỉnh giấc, nàng vẫn nằm yên lặng cố không gây phiền toái cho Tang Ly.

Đến khi Tang Ly lôi kéo hắc y nhân rời khỏi phòng dờ ra ngoài sân tiếp tục trận chiến thì Nguyệt Vô Thường mới ngồi dậy, đưa mắt nhìn theo cuộc chiến bên ngoài.

Dường như hắc y nhân đó không có sát ý với Tang Ly?

Thanh Chiêu Viện trước nay nghiêm cấm hạ nhân tự ý hành động, nên hiện tại dù gây ra động tĩnh không nhỏ, nếu không có lệnh của Tang Ly, cũng không ai cả gan xông vào. Dù sao bọn họ đều biết võ công của vương gia cao cường, bọn họ không thể sánh được.

Dù ban đầu, hắc y nhân không sát ý với Tang Ly nhưng càng đấu càng hăng, chiêu thức càng lúc càng độc, Tang Ly đã có chút không theo kịp.

Đúng lúc Tang Ly sắp thua đến nơi, bỗng nhiên có mấy ngân châm phóng tới hắc y nhân, hắc y nhân giật mình rút tay lại để đỡ ngân châm, Tang Ly nhân cơ hội đó liền rat ay phản kích. Hắc y nhân phải đối phó tới hai người nên hành động có chút chậm lại, cuối cùng trở thành hòa với Tang Ly.

Cả hai cùng ngừng tay, mũi kiếm chĩa thẳng vào đối phương.

– Đủ rồi! Đủ rồi! Vừa mới gặp nhau đã ra tay ẩu đả như thế còn thể thống gì nữa...

Thương thần y từ trong bóng tối bước ra. Hắc y nhân nhìn Thương thần y tràn đầy bất mãn. Hắn hằng học giết khản che mặt xuống, gặt gong:

– Thương lão, ta kiểm tra đệ tử của ta, ngươi có ý kiến gì?

Hắc y nhân đó chính là Kiếm lão. Thương thần y thở dài nói:

– Hắc cũng là đệ tử của ta!

– Ngươi sợ ta sẽ tổn thương hắc?

– Ngươi thật sự sẽ làm hắc bị thương!

Kiếm lão thấy Thương thần y nhất quyết đối đầu mình như thế thì tức trợn mắt, cặp râu dài cũng vểnh ngược lên.

Nguyệt Vô Thường này giờ đã thu hết tất cả vào trong mắt, nàng cảm thấy mình không thích hợp xuất hiện.

Nàng không lộ diện cũng không có nghĩa người khác bỏ qua sự hiện diện của nàng. Kiếm lão không nói một lời bỗng nhiên lao đến chỗ Nguyệt Vô Thường đang đứng, Tang Ly này giờ vẫn trông theo hành động của lão liên lập tức vọt tới trước mặt Nguyệt Vô Thường, bảo vệ nàng.

Tang Ly trầm giọng hỏi:

– Sư phụ, người muốn làm gì?

Kiếm lão thấy Tang Ly bảo bọc Nguyệt Vô Thường kỹ càng như vậy càng thêm nổi giận.

– Ấ chính là nguyên nhân khiến ngươi trì trệ bao năm qua?

Tang Ly không đáp, vẫn một bộ dạng phòng bị nghiêm ngặt, thanh kiếm siết chặt trong tay, chỉ cần Kiếm lão động hắc sẽ lập tức nghênh chiến.

Thương thần y thấy hai người tiếp tục giương cung bạt kiếm, Thương thần y lại can ngăn:

– Cả hai hãy ngưng đi! Tại sao lần nào gặp cũng phải đánh nhau như vậy?

Thương thần y có chút bất lực với cặp thầy trò này, đúng là oan gia ngõ hẹp, từ ngày lần đầu tiên gặp nhau, quan hệ đã không tốt, dù sau này trở thành thầy trò cũng không cải thiện được bao nhiêu.

– Thương lão, ngươi muốn giúp hắc chống đối ta?

Thương thần y thở dài, nói:

– Ta không cùng phe với ai cả. Ta chỉ muốn cả hai bình tĩnh đối mặt nhau thôi.

– Tên tiểu tử này vì một nữ nhân mà làm chậm trễ kế hoạch bao nhiêu năm của ta, ngươi còn muốn nói giúp hắc?

– Kiếm lão, ta đã nói với lão tất cả phải theo trình tự làm việc, không thể hấp tấp...

– Thương lão, ta đã chờ mười năm rồi!

Thấy Kiếm lão kiên quyết không nhượng bộ, Thương lão thật bất lực, kiên định nói:

– Ngươi an tâm. Đến khi thực hiện kế hoạch, nếu hắc muốn tránh né, ta sẽ là người đầu tiên bắt hắc ra!

Kiếm lão vẫn còn hậm hực nhưng cũng không thể làm gì được hơn, bực tức phi thân đi mất.

Thương lão khẽ thở dài, dù bao nhiêu năm trôi qua, Kiếm lão vẫn cứ hấp tấp như thế. Cảm thán xong, Thương lão đột ngột thay đổi ánh mắt nhìn qua Nguyệt Vô Thường.

Đã bảy, tám năm trôi qua kể từ lần gặp duy nhất đó, ngày đó, hắc không thể cứu được mẫu thân của nàng, dù đó không phải lỗi của hắc nhưng hắc vẫn cảm thấy áy náy với nàng. Hắc ngầm chấp thuận cho Tang Ly ở lại bên cạnh nàng, giúp đỡ nàng bởi vì một phần tư tâm của hắc và cũng một phần vì Tang Ly.

Khi đó, tâm tình của Tang Ly không ổn định, nếu tiếp tục bắt buộc, có thể Tang Ly sẽ hỏng mất. Đúng lúc đó, Dạ Đông Tuyết xuất hiện. Thương lão cảm thấy để Tang Ly ở cạnh Dạ Đông Tuyết cũng tốt, hắc

được trải qua cuộc sống của một người bình thường, tâm tính của người bình thường chứ không phải chỉ là công cụ để trả thù.

Chỉ là... Tang Ly thay đổi, Dạ Đông Tuyết cũng chuyển biến! Dạ Đông Tuyết cũng không còn là Dạ Đông Tuyết, nàng trở thành Nguyệt Vô Thường. Hiện tại, Thương lão không biết quyết định năm đó của mình có đúng hay không...

Đang suy tư, Thương lão giật mình phát giác Nguyệt Vô Thường này giờ vẫn dõi nhìn lão, quan sát từng chút một.

Thương lão chợt nhớ nàng cho đến giờ chưa từng thay đổi sắc mặt, dù bị kiếm kề cổ, dù tính mạng bị uy hiếp, nàng vẫn chưa từng nhíu mày, thậm chí còn cẩn trọng quan sát kẻ địch của mình...

Tang Ly tiến lên một bước ngăn cách tầm mắt của Thương lão.

– Sư phụ, nếu ngài đến để nhắc nhở đệ tử trách nhiệm của mình, thì đệ tử xin nói: “đệ tử chưa từng quên”.

Thương lão nhìn Tang Ly che chở cho Nguyệt Vô Thường như thế càng cau mày.

Thật sự là việc tốt hay sao?

Thương lão buồn không nói nữa, để lại một câu rồi biến mất.

– Người không quên thì tốt! Tự xem lại hành vi của mình đi!

...

Cả hai không buồn ngủ nữa, Tang Ly thấp đèn, ánh sáng le lói rọi lên khuôn mặt hai người.

Tang Ly ngáp ngừng lại thôi, Nguyệt Vô Thường để yên cho hắn có thời gian suy nghĩ. Nàng biết hắn còn rất nhiều chuyện chưa nói với nàng, nàng cũng không hối thúc, bởi vì nàng biết hắn không nói một phần cũng vì lo nghĩ cho nàng.

– Thường Thường, ta sẽ kể nguyên nhân cái chết của phụ thân ta cho nàng nghe...

Cuối cùng, Tang Ly cũng quyết định mở lời.

– Phụ thân ta là Trấn vương, nắm trong tay ba mươi vạn binh tinh nhuệ của Nam Thiên Quốc. Ông vừa huynh đệ chí cốt vừa là cánh tay đắc lực của đương kim hoàng thượng. Hai mươi năm trước, ông nhận nhiệm vụ thanh trừ Thiên Thái Giáo...

Nói đến đây, Tang Ly lại im lặng.

Nguyệt Vô Thường trước giờ chỉ sống ở phương Bắc, cũng không biết nhiều về chính trị nhưng cái tên Thiên Thái Giáo này nàng cũng đã từng nghe tới. Đó là một giáo phái thần bí, dùng những tà thuật mà mê hoặc tín đồ, bắt họ phải nghe lệnh của mình và dâng cúng tiền bạc của cải, thậm chí là cả trẻ con. Không những vậy, Thiên Thái Giáo còn là nơi chứa chấp những phần tử bại hoại trong giang hồ, dung túng bọn chúng làm việc ác.

Thiên Thái Giáo trở thành ung nhọt nhức nhối không chỉ của triều đình mà còn là đích chỉ trích của giang hồ. Cả hai bên trước giờ đã nhiều lần tiến hành diệt trừ Thiên Thái Giáo nhưng đều thất bại. Cho đến nay, vẫn chưa xác định được tổng hành dinh của Thiên Thái Giáo...

Tang Ly hít một hơi sâu, tiếp tục nói:

– Phụ thân ta sắp đặt suốt mười năm mới tạo được một cơ hội tổng tiến công diệt trừ Thiên Thái Giáo, nhưng đáng tiếc, ông bị phản bội và thất bại. Cái giá phải trả không chỉ là sinh mạng của hơn ba ngàn binh lính mà còn có cả tính mạng của chính mình... Lúc đó, ta mười tuổi, trở thành người kế thừa tước vị của phụ thân và bắt đầu chuỗi ngày huấn luyện để trả thù Thiên Thái Giáo...

Nguyệt Vô Thường bỗng nảy ra một ý nghĩ, kinh hoàng nhìn Tang Ly.

– Về sau, công việc của phụ thân ta do thái tử tiếp quản, kế hoạch diệt trừ Thiên Thái Giáo tiếp tục triển khai, với chiếu cáo: “tiêu diệt tà đạo, trả thù cho Trấn Vương”...

Tang Ly bất giác cười cay đắng.

– Ta là kẻ kế thừa của Trần Vương. Là người gánh vác trách nhiệm trả thù cho phụ thân. Là mắc xích quan trọng trong kế hoạch tiêu diệt Thiên Thái Giáo...

Nguyệt Vô Thường cảm giác Tang Ly đang rối loạn, liền dang tay ôm lấy cơ thể cứng ngắt của hắn. Đau lòng nói:

– Không cần nói nữa...

Tang Ly khẽ cười, nhẹ giọng đáp:

– Ta cũng chỉ có thể kể nài bao nhiêu đấy. Còn về kế hoạch kia nội dung thế nào, có muốn, ta cũng không thể kể được...

Nguyệt Vô Thường im lặng.

– ... bởi vì, ta không biết!

55. Chương 55: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Lăm

Ở một địa phương bí mật, cuộc họp bàn về tình hình hiện tại của Thiên Thái Giáo đang được diễn ra.

Người chủ trì là thái tử điện hạ, Nam Long Châu. Trong số những người có mặt tại đây, có một số gương mặt quen thuộc như Thương thần y, Kiếm lão, Tang Ly...

Trong lúc mọi người đang bàn bạc xôn xao thì Tang Ly lại chọn một góc khuất, tựa lưng ngã ngón trên ghế, điệu bộ bất cần, không hợp tác.

Mọi người dường như đã quá quen với thái độ của Tang Ly, chẳng ai buồn lên tiếng quở trách.

Đột nhiên, Nam Long Châu lên tiếng hỏi:

– Tiểu vương gia có ý kiến gì không?

Tang Ly nghe Nam Long Châu nhắc đến tên mình cũng không buồn nâng mí mắt, những người còn lại đều quay sang nhìn Tang Ly chờ đợi.

Mãi một lúc sau, Tang Ly mới bật nói:

– Không! Ta không có ý kiến! Các người cứ tiếp tục thảo luận đi, không cần hỏi ta.

Có một số người nhú mày, bất mãn với thái độ của Tang Ly. Nếu như không phải hắn là con của Trần Vương và thái tử đứng ra bảo lãnh cho hắn, cuộc họp quan trọng thế này liệu có phần cho hắn tham gia hay sao.

Nam Long Châu vẫn giữ nụ cười, quan tâm nói:

– Ít ra người có thể nói một chút suy nghĩ hiện tại của mình...

Tang Ly liếc mắt nhìn Nam Long Châu, hỏi:

– Người thật muốn nghe?

Nam Long Châu vui vẻ chờ hắn nói.

Tang Ly nhàn nhạt mở miệng.

– Hiện giờ, ta muốn...

Ai nấy đều lóng tai nghe. Nào ngờ, câu tiếp theo của Tang Ly lại là:

– ... về nhà!

Đồng loạt mọi người đều biến sắc, cả nụ cười của Nam Long Châu cũng trở nên cứng ngắt. Đúng là hắn có ý muốn trêu đùa, hắn biết rõ Tang Ly sẽ không đưa ra bất cứ một ý kiến nào, chỉ là không ngờ Tang Ly lại tùy ý như vậy, chẳng xem những người ở đây ra gì.

Thương thần y thở dài ngao ngán, Kiếm lão nổi giận siết chặt tay lại.

Tang Ly nhìn thấy hết toàn bộ biểu tình của những người ở đây, hắn cũng không bận tâm, thờ ơ nói:

– Chính người bảo ta nói!

Nam Cung Châu thu lại tầm mắt. Có người bất mãn lên tiếng mỉa mai:

– Chắc ở nhà có mỹ nhân đang chờ nên tiểu vương gia mới gấp gáp như vậy. Ai bảo người là “Trần Vương” đâu...

Tang Ly liếc nhìn người vừa nói, lạnh giọng đáp:

– Ta đúng là “Trần Vương” đây...

Tang Ly là người kế thừa vương vị và cả danh gọi Trần Vương của phụ vương.

Nghe Tang Ly nói như vậy, ai nấy liền nổi giận, tại sao Trần Vương một đời oai hùng lại có hậu nhân vô tri như vậy. Kiếm lão đứng dậy, chỉ tay vào mặt Tang Ly, quát lớn:

– Người im miệng cho ta. Đừng bôi bác danh hiệu của phụ vương người.

Tang Ly im im không quan tâm. Bộ dạng vô phép vô tắc của Tang Ly càng làm Kiếm lão nổi trận lôi đình.

– Người vì chìm đắm trong tửu sắc mà không thêm để tâm đến việc trả thù cho phụ vương...

Tang Ly nhú mày.

– Người bị ả yêu nữ kia mê hoặc ra thế này ư!!!

Tang Ly đứng dậy, lạnh lẽo nhìn Kiếm lão, nghiêm giọng nói:

– Việc ta làm, không liên can đến nàng. Ngươi không được phép bôi nhọ nàng!

Thương thần y lắc lắc đầu, hai người này trước giờ chưa từng nhin nhau một câu nào.

– Thái độ của người đối với sự phụ của mình là như vậy sao? Người vì một nữ nhân mà chống đối lại ta, người còn nói không phải ả mê hoặc người...

Tang Ly lúc này cũng thật sự nổi giận.

– Ta đã nói không được bôi nhọ nàng. Không một ai có tư cách chê bai, khinh rẻ nàng.

– Ta cũng không có quyền sao?

– Phải!!!

Râu của Kiếm lão vì tức giận dựng ngược cả lên, nếu hắn có cầm theo kiếm thì hắn đã rút ra cho Tang Ly mấy nhát rồi.

Cuối cùng, Nam Long Châu cũng phải lên tiếng dàn xếp:

– Thôi được rồi. Mỗi người hãy nhin một câu đi. Kiếm lão, Tang Ly tuổi trẻ bồng bột, ngài không nhất thiết phải so đo với hắn. Tang Ly, người cũng ngồi xuống đi.

Hai người vẫn trừng nhau thêm một lúc mới chịu quay về chỗ ngồi của mình. Lần này, Tang Ly khoanh tay trước ngực, hai mắt nhắm tịt, không thêm nghe ai nói nữa.

Cuộc họp được tiếp tục trong không khí trầm mặc và kết thúc sớm hơn dự kiến.

Đến lúc cuộc họp kết thúc, Tang Ly mở mắt thức dậy, rồi lập tức bỏ đi.

...

Còn Nguyệt Vô Thường, hôm nay bỗng nhiên nảy ra hứng thú đi dạo phố.

Y phục màu đỏ của nàng nổi bật so với khung cảnh xung quanh, nàng cứ thản nhiên bước đi trên con phố đông người.

Một đứa nhỏ chuyên móc túi phát hiện ra Nguyệt Vô Thường, nhìn bề ngoài tưởng rằng Nguyệt Vô Thường là tiểu thư ngạo ngạo bước ra từ chốn khuê phòng, liền nảy ý định xấu.

Nó mặc áo bố bình dân nhưng được giặt giũ kỹ càng, trên tay xách nhiều linh tinh khác, bước nhanh tới chỗ Nguyệt Vô Thường. Giống như kế hoạch sắp đặt từ trước, nó vờ như vô tình va phải Nguyệt Vô Thường, những thứ đang cầm rơi đầy trên đất, đa phần là đồ chơi này nọ không có giá trị nhiều lắm.

– Xin lỗi tỷ tỷ... xin lỗi...

Nó thành tâm hối lỗi vừa cuống quýt nhặt những thứ rơi vãi trên đất, Nguyệt Vô Thường cũng cúi xuống nhặt giùm nó vài thứ rơi gần mình.

Nó chạy lại gần Nguyệt Vô Thường, đón lấy những thứ nàng nhặt hộ nó, tươi cười khen ngợi:

– Tỷ tỷ, tỷ thật tốt quá...

Xong xuôi, nó liền nhanh chóng bỏ đi. Nguyệt Vô Thường cũng không biểu hiện gì, chỉ lẳng lặng đi theo hướng nó biến mất.

Sau khi nó chạy khỏi nơi đó liền tấp vào một con hẻm nhỏ, hất những thứ đồ chơi cũ kỹ trên tay xuống, thích thú nhìn túi tiền vừa trộm được của Nguyệt Vô Thường.

– Ha ha ha... đúng là ngốc nghếch. Khen vài câu sẽ trở thành thật sao...

Nó mở túi tiền ra xem, trong đó không có một ngân lượng nào mà là một mảnh ngọc bội. Nó nhíu mày, thật không ngờ nhìn phú quý như vậy mà trên người Nguyệt Vô Thường chẳng có một xu, dù sao mảnh ngọc bội này cũng đáng giá.

Nó thu lấy mảnh ngọc định tiếp tục chạy trốn, nào ngờ, cơ thể hần trở nên cứng ngắt.

– Tại... tại sao lại như vậy...

Lúc này, Nguyệt Vô Thường cũng đã thông dong đi tới.

– Tiểu tặc, ngươi tưởng trộm đồ của người khác đơn giản lắm sao.

Đứa móc túi nhìn Nguyệt Vô Thường bằng ánh mắt khiếp đảm.

– Trả lại túi tiền cho ta!

Nguyệt Vô Thường xòe tay và ra lệnh.

Đứa móc túi nhìn Nguyệt Vô Thường khó chịu, cả người nó bị cứng ngắt thế này, làm sao giao ra?

Nguyệt Vô Thường nói:

– Tay ngươi có thể cử động.

Đứa móc túi nghe mà không tin, thử cử động cánh tay thì thật cử động được, dù rất miễn cưỡng. Nó lại càng sợ hãi đối với Nguyệt Vô Thường hơn.

Nó chậm chậm móc túi tiền của nàng ra trả lại.

Nguyệt Vô Thường kiểm tra lại bên trong, ngọc bội vẫn còn nguyên vẹn mới nhàn nhạt nói:

– Lần này xem như trừng phạt nhỏ, ngươi hãy đứng đây hai canh giờ đi.

Đứa ăn mày há hốc mồm, dở khóc dở cười.

Nguyệt Vô Thường quay đầu đi, đột ngột, mảnh ngọc bội trên tay nàng bị giật mất.

Nguyệt Vô Thường cau mày nhìn kẻ vừa cướp ngọc bội của mình. Đó là một nữ nhân đội đầu lạp, có khăn trùm rũ xuống che kín mặt mũi. Người đó lạnh lùng lên tiếng hỏi:

– Người là gì của Tang Ly?

56. Chương 56: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Sáu

Nam Long Cung trở về cung, mệt mỏi tựa lưng vào ghế dưỡng thần.

Một tì nữ dâng trà lên, khẽ gọi:

– Thái tử.

Nam Long Châu nghe giọng quen thuộc, hé mắt ra nhìn, khẽ gọi:

– Thi Nhi.

Tì nữ tên gọi Thi Nhi nở nụ cười nhẹ, quan tâm hỏi:

– Thái tử, hôm nay có chuyện khiến ngài không vui sao.

Nam Long Châu đơn giản nói:

– Không sao. Chỉ vài chuyện con con thôi.

– Ngài đừng quá bận tâm để ảnh hưởng đến sức khỏe của mình nhé.

Nam Long Châu nắm lấy tay Thi Nhi, vỗ nhẹ nhẹ.

– Nàng an tâm. Ta không có chuyện gì đâu.

Mặt Thi Nhi ửng đỏ, vẫn giữ giọng bình tĩnh nói:

– Thái tử, hắn đã về rồi, đang chờ ngài triệu kiến.

Đáy mắt Nam Long Châu soẹt qua tia kinh hỷ, nhàn nhạt đáp:

– Thế sao...

– Ngài có muốn gặp hắn không?

Nam Long Châu thờ ơ nói:

– Cho vào đi!

Thi Nhi tuân lệnh, lui ra ngoài.

Một lát sau, lại có tiếng gõ cửa. Nam Long Châu ngồi ngay thẳng trên ghế xong mới cho gọi:

– Vào đi!

Cánh cửa mở ra, một nam nhân bước vào hành lễ.

– Tham kiến thái tử.

Nam Long Châu hòa ái đáp:

– Công tử không cần đa lễ.

– Đa tạ thái tử.

Nhìn nam tử vẫn khuôn phép như vậy, Nam Long Châu cũng không nói nữa, nhìn hắn một lúc, hân hoan nói:

– Nghe tin công tử quyết định trở lại, bổn cung rất vui. Chào mừng công tử trở lại, Bạch công tử.

– Bạch mẫu không dám.

Nam nhân đó quả nhiên chính là Bạch Y Thần.

Nam Long Châu cảm thán:

– Hiện tại, bốn cung đang rất cần người phụ tá... Không biết Bạch công tử ở phương Bắc có biết được thế lực đã đánh đổ Dạ gia?

Đối với người đứng đầu đất nước như hoàng thượng, như thái tử Nam Long Châu, việc Dạ gia bành trướng tay chân, trở thành kinh tế máu chốt cũng là một việc nhức nhối không kém so với Thiên Thái Giáo.

Có thể nói việc Dạ gia xuống dốc cũng có một phần là vì hoàng tộc muốn kèm hãm sự phát triển của Dạ gia. Nhưng việc Dạ gia trong một sớm một chiều bị sụp đổ cũng mang lại một sự nghỉ ngơi không nhỏ...

Nghe Nam Long Châu nhắc đến sự sụp đổ của Dạ gia, Bạch Y Thần liền nghĩ đến Dạ Đông Tuyết, nhưng hắt im bật.

– Thái tử, một phần do duyên số của Dạ gia đã tận. Còn những người đứng sau... thảo dân vẫn chưa tìm được sự liên kết của họ.

Nam Long Châu nhận ra sự bất thường trong thái độ của Bạch Y Thần, không biết hắn đang che giấu điều gì. Nam Long Châu thờ ơ nói:

– Không có quan hệ thì tốt, thì tốt. Dù sao vấn đề đó hiện tại cũng không cấp bách, Bạch công tử không cần nặng lòng...

Thấy Nam Long Châu buông tha vấn đề này, Bạch Y Thần khẽ buông lỏng cả người.

Bạch Y Thần thuộc gia tộc Bạch gia, danh sĩ lâu đời ở Nam Thiên Quốc. Gia tộc của hắn trước nay có điều lệ không cho con cháu làm quan. Bạch Y Thần chỉ thuộc chi thứ trong dòng họ, địa vị cũng không cao.

Sau đó, hắn được Nam Long Châu nhìn trúng tài năng, ời trở thành mưu sĩ của mình. Dòng họ Bạch Y Thần biết được tin liền phản đối quyết liệt, Bạch Y Thần vì chí hướng của mình cũng đã đấu tranh rất dữ dội. Nào ngờ, Bạch lão tổ nổi giận hăm dọa trực xuất hắn ra khỏi gia tộc.

Dù sau này, Bạch lão tổ nhún nhường chấp thuận cho hắn theo đường làm quan, nhưng lão vẫn buồn bực không thôi làm sinh bệnh nặng. Cuối cùng, Bạch lão tổ buông tay qua đời.

Bạch Y Thần bị cái chết của Bạch lão tổ làm ray rứt không thôi, lại bị những người trong gia tộc đả kích, lên án hắn vì ham danh lợi bỏ quên tổ huấn, đạo nghĩa... Bạch Y Thần không biện minh, nhưng hắn cũng thoái chí, xin Nam Long Châu được rời đi. Vì thế, hắn đến phương Bắc. Nào ngờ, thoáng một cái đã ba năm trôi qua...

– Thái tử, nghe nói kế hoạch diệt trừ Thiên Thái Giáo đã tới thời điểm máu chốt.

Biểu tình Nam Long Châu liền trở nên nghiêm túc.

– Phải!

Bạch Y Thần e ngại nói:

– Kế hoạch không gặp thuận lợi sao?

Nam Long Châu khẽ cười:

– Thiên Thái Giáo cũng không phải quả hồng mềm, Trấn Vương sắp đặt mười năm cũng trở thành công cốc, còn phải trả giá lớn như vậy... Bốn cung sẽ không lặp lại sai lầm của Trấn Vương!

– Thái tử, thảo dân có điều không hiểu...

– Bạch công tử cứ nói!

Bạch Y Thần ngập ngừng một lúc mới nói:

– Thảo dân không hiểu “Trấn Vương” hiện tại, tiểu vương gia Tang Ly có vai trò gì trong chiến dịch này?

Nam Long Châu neho mắt nhìn Bạch Y Thần, thở dài nói:

– Sắp tới, Bạch công tử cũng sẽ tham gia vào kế hoạch này, biết được nguyên nhân trong đó cũng tốt...

Nam Long Châu quyết định kể bí mật phía sau cái chết của Trần Vương cho Bạch Y Thần biết. Càng nghe, Bạch Y Thần càng tái mặt, hai mắt mở trừng không thể tin nổi.

...

Trở lại Nguyệt Vô Thường bên kia.

Nàng nhìn nữ nhân đeo đầu lạp, giọng càng lúc càng lạnh nói:

– Trả ngọc bội lại cho ta!

Nữ nhân thần bí vẫn ngông nghênh như cũ.

– Người không nghe ta hỏi?

Nguyệt Vô Thường nổi giận, trừng mắt nhìn nữ nhân thần bí kia.

– Ta nói: trả ngọc bội lại cho ta!

Nữ nhân thần bí thấy Nguyệt Vô Thường không hề có chút võ công nào mà dám nhìn thẳng mình, thái độ không hề thu liễm như vậy vừa chán ghét vừa khinh thường.

Đột ngột, nữ nhân thần bí kia giật mình lùi về sau hai bước. Kinh ngạc nói:

– Độc được?

Hóa ra này giờ Nguyệt Vô Thường dựa theo hướng gió ý định độc hại nữ nhân thần bí kia, nhưng không ngờ bà ta võ công không những cao cường mà còn am hiểu độc dược.

Sau phút bất ngờ, nữ nhân thần bí khẽ hất tay một cái, hóa giải toàn bộ độc tố do Nguyệt Vô Thường hạ.

– Cũng không tệ, nhưng nhiều đây không đủ để đối phó với ta!

Nguyệt Vô Thường không có võ công, vì để tự bảo vệ mình, nàng đã học sử dụng độc dược từ Tang Ly. Nàng biết mình không phải là đối thủ của nữ nhân thần bí kia nên quyết định tung ra chất độc lợi hại nhất của mình. Thật không ngờ, bà ta lại hóa giải đơn giản như vậy. Sắc mặt Nguyệt Vô Thường càng lúc càng lạnh.

Nữ nhân thần bí đưa mắt đánh giá Nguyệt Vô Thường. Hừng hờ nói:

– Người là nữ nhân của Tang Ly?

Nguyệt Vô Thường im lặng.

Nữ nhân thần bí không thích thái độ của Nguyệt Vô Thường, tung một chưởng làm Nguyệt Vô Thường văng về phía sau, đập vào tường rồi rơi xuống.

– Thu lại ánh mắt đáng ghét đó của người. Nếu không, ta sẽ giết người!

Nữ nhân thần bí cảnh cáo lần cuối.

Một chưởng đó, nữ nhân thần bí đã nương tay nên Nguyệt Vô Thường mới không bị thương nặng, nếu không, nàng chết cũng chẳng đùa. Nguyệt Vô Thường ọc ra một ngụm máu, tự hiểu nếu làm bà ta tiếp tục nổi giận, bà ta nhất định sẽ giết mình.

Nữ nhân thần bí bước lại gần chỗ Nguyệt Vô Thường đang nằm trên đất. Quăng mảnh ngọc bội xuống cạnh nàng.

– Nể tình Tang Ly, ta tha cho người một mạng. Nếu lần sau gặp lại, người còn ngu ngốc như vậy, ta nhất định sẽ giết người.

Nói rồi, nữ nhân thần bí lạnh lùng bỏ đi, không thèm quay đầu lại một lần nào. Đứa ăn trộm bị Nguyệt Vô Thường làm bất động một chỗ này giờ đã chứng kiến toàn bộ, nó sợ hãi ụt dầm cả quần.

Nguyệt Vô Thường lồm cồm bò dậy, lau vết máu ở khóe miệng, vẻ mặt phức tạp không biết đang suy nghĩ điều gì.

57. Chương 57: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Bảy

Sau khi kết thúc cuộc họp ở chỗ Nam Long Châu, Tang Ly liền quay trở về vương phủ.

Cánh cửa phòng được mở ra, tiếng cửa Tang Ly vang lên:

– Thường Thường.

Nguyệt Vô Thường đang nằm ở trường kỷ, vẫn đọc sách giống như thường ngày.

– Người đã về!

Tang Ly tự rót ừng ly trà, đến ngồi cạnh Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường lại hỏi:

– Có chuyện rắc rối sao?

– Không phải! Chỉ cảm thấy không vui thôi!

– Ừ. Đừng cố quá sức!

Tang Ly chợt cảm thấy có điều gì đó không đúng, hần quay lại nhìn Nguyệt Vô Thường. Gương mặt nàng hơi tái đi, cả giọng nói cũng không có đủ sức lực. Tang Ly liền nắm lấy cổ tay Nguyệt Vô Thường xem mạch. Hần nổi giận, Nguyệt Vô Thường vẫn điềm tĩnh như cũ, nàng biết hần không phải nổi giận với nàng.

– Nàng bị thương! Là ai làm?

Nguyệt Vô Thường im lặng. Tang Ly phỏng đoán:

– Là sư phụ của ta?

Tang Ly không thể nghĩ ra ngoại trừ Kiếm lão ra, ở đây còn ai muốn tổn thương Nguyệt Vô Thường. Dù rằng hần đã lên tiếng cảnh báo, Kiếm lão vẫn ra tay với Nguyệt Vô Thường? Nhìn Tang Ly sát khí đầy tràn, Nguyệt Vô Thường ngồi dậy, nhẹ nhàng nói:

– Không phải hần!

– Vậy là ai?

Nàng không có ý nói việc hôm nay cho Tang Ly nghe, nhưng nếu hần hỏi nàng cũng sẽ nói toàn bộ.

– Một nữ nhân! Võ công rất cao. Ta cũng không thấy rõ mặt...

Tang Ly nhíu mày suy nghĩ, một nữ nhân? Rốt cuộc là ai có bản lĩnh như vậy?

Nguyệt Vô Thường quan sát sắc mặt của Tang Ly, biết hần không quen thuộc với nữ nhân thần bí đó, nhưng chắc chắn nàng ta có biết hần.

– Bà ta... bởi vì nhìn ra ngọc bội của người nên mới gây hần với ta! Bà ta nói: “nể tình ta là nữ nhân của người nên tha ta một mạng”.

Ngọc bội? Chính là ngọc bội mà Tang Ly đã đưa cho Nguyệt Vô Thường. Nguyệt Vô Thường biết ngọc bội đó có lai lịch không nhỏ nhưng trước nay không hỏi qua Tang Ly, nên nàng không biết rằng ngọc bội đó chính là tín vật tùy thân của Trần Vương, đại diện cho thân phận của Trần Vương. Mảnh ngọc đó... là của phụ thân hần truyền lại!

Chẳng lẽ là bà ta?

Trong đầu Tang Ly hiện ra hình ảnh một người. Sắc mặt Tang Ly càng lúc càng xấu.

Bà ta trở lại?

Cơ thể Tang Ly trở nên cứng ngắt, thần sắc cực kỳ phức tạp. Không biết là đang nổi giận hay bi thương.

Nguyệt Vô Thường ôm lấy thân thể của hắn.

– Không sao... Không sao rồi...

...

Bên ngoài Trấn vương phủ.

Bạch Y Thần đứng trong một con hẻm nhỏ, nhìn về cánh cổng Trấn vương phủ bằng ánh mắt phức tạp. Hắn mấy lần ngập ngừng, muốn đi lại thôi.

Sau một hồi phân vân, cuối cùng, hắn quyết định bước tới.

Đột ngột, một bóng trắng xuất hiện trước mặt Bạch Y Thần, cản chân hắn.

Bạch Y Thần nhìn người trước mặt, nhíu mày gọi:

– Thương thần y?

Thương thần y đưa mắt nhìn Bạch Y Thần, hỏi:

– Bạch công tử đến đây làm gì? Công tử muốn tìm ai?

– Thương thần y, ông hỏi ta để làm gì?

Thương thần y đều đều nói:

– Nơi này không phải là nơi công tử nên tới.

Bạch Y Thần cau mày đáp:

– Ta muốn đi đâu, gặp ai cũng phải xin phép ông sao? Ông... muốn dùng vũ lực để ngăn chặn ta?

Thương thần y thấy thuyết phục Bạch Y Thần không được, lên tiếng cảnh báo:

– Bạch Y Thần, ta biết ngươi là người của thái tử, ta sẽ không gây tổn hại cho ngươi. Ta cũng biết ngươi muốn tìm ai, nhưng ta cũng nói trước, hành động của ngươi sẽ gây ảnh hưởng đến kế hoạch của thái tử. Vậy, ngươi còn khẳng định muốn đi sao?

Bạch Y Thần kinh ngạc nhìn Thương thần y, Thương thần y vẫn dõi mắt theo từng cử động Bạch Y Thần, ánh mắt của lão vẫn một màn tĩnh lặng như mặt hồ, quanh quẽ đến mức lạnh lùng.

Không thể nghi ngờ, nếu muốn Thương thần y có thể giết hắn chỉ bằng một cái phẩy tay.

Bạch Y Thần cắn chặt răng, suy nghĩ một lúc mới phất tay bỏ đi.

Sau khi Bạch Y Thần đã đi khuất bóng, Thương thần y mới lặng lẽ quay lại nhìn Trấn vương phủ.

Hình ảnh Trấn vương phủ trước kia và hiện tại cứ đan xen vào nhau. Phức tạp! Rối rắm!

Thương thần y nhắm chặt hai mắt.

...

Nguyệt Vô Thường đang ngủ bỗng cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, nàng khẽ mở mắt ra xem. Tang Ly ngồi cạnh giường, nhìn nàng chăm chú, xung quanh mờ tối nên nàng không thể nhìn thấy sắc mặt của hắn.

– Tang Ly...

Tang Ly không trả lời, Nguyệt Vô Thường ngồi dậy đối mặt với hắn.

Từ lúc đến kinh thành đến nay, Nguyệt Vô Thường thấy rõ tâm trạng của hắn lúc nào cũng nặng nề, phức tạp, hắn đã không còn cười như trước kia nữa. Những chuyện quá khứ, vẫn còn rất nhiều điều hắn chưa nói với nàng...

Mãi một lúc lâu sau, Tang Ly mới bật gọi:

- Thường Thường... nàng có trách ta không?
- Trách ngươi cái gì?
- Trách ta... để nàng lâm vào nguy hiểm... trách ta... giấu giếm nàng rất nhiều thứ...

Hắn đang sợ hãi sao?

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt nói:

- Tang Ly mà ta biết là người vô cùng tự cao tự đại, dù phạm lầm hắn cũng sẽ nở nụ cười rồi đối mặt với sai lầm của mình và sửa chữa nó...

Tang Ly bật cười thê lương.

- Nếu như... ta không còn lòng tin?
- Vậy hãy lấy lại lòng tin của mình đi!
- Mọi việc không đơn giản như vậy. Lần này, nếu ta thất bại, trả giá không phải mình ta mà còn liên lụy đến nhiều, rất nhiều người khác, kể cả nàng trong đó. Ta... bắt đầu hối hận vì sao lại đưa nàng đến đây...

Nguyệt Vô Thường im lặng nhìn vào mắt Tang Ly hồi lâu.

- Tang Ly, nếu ngươi không mang ta đi, ta cũng sẽ tự mình tìm đến...

Giọng của Nguyệt Vô Thường dần dần lên cao, càng nói nàng càng cảm thấy tức giận.

- Ngươi là của ta! Vì vậy, đừng nghĩ đến chuyện sẽ bỏ ta lại một nơi nào đó mà ngươi thích.

Tang Ly sững sờ nhìn Nguyệt Vô Thường. Trùng mắt với Tang Ly một lúc bỗng nhiên Nguyệt Vô Thường sà vào lòng hắn, nói:

- Ta chưa bao giờ hối hận! Tang Ly, ngươi có biết dù không được gặp mặt mẫu thân lần cuối ta cũng chưa từng hối hận? Lúc đó, nếu ta không cố hết sức mình ta mới thật hối hận. Bây giờ cũng vậy, ta biết con đường này không dễ dàng, nhưng ngươi có nghĩ tới dù ngươi cho ta một cuộc sống êm đềm đến cuối đời, ta có vui vẻ hay không? Ngươi đã tự ý bước vào cuộc đời của ta thì đừng mong dễ dàng vứt bỏ ta lại...

Tang Ly sững sờ trước những lời bộc bạch của Nguyệt Vô Thường. Hắn đã quên nghĩ tới cảm nhận của nàng.

Khẽ thở dài một hơi, hắn choàng tay qua ôm chặt lấy Nguyệt Vô Thường.

Nàng không phải nữ nhân yếu đuối chỉ mong dựa dẫm vào hắn, điều nàng mong muốn là sóng vai cùng hắn. Trách nhiệm trước mắt quá lớn lao, dù là nàng, dù là hắn hay cả hai người cũng không đủ khả năng để gánh vác, nhưng chỉ ít nàng có thể chia sẻ gánh nặng cùng hắn, san sẻ những mệt mỏi hắn phải chịu đựng.

Có người nói rằng hắn là người trước nay đã giúp đỡ nàng, giúp nàng gầy dựng sự nghiệp, nhưng có ai biết được nàng là người đã cứu vớt hắn? Nếu không có nàng, hắn cũng không biết hắn có thể chịu đựng đến bây giờ được không.

- Ta xin lỗi...

58. Chương 58: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Tám

Cung điện của thái tử

Hôm nay, Tang Ly được Nam Long Châu mời đến làm khách.

Nam Long Châu ngồi ở ghế trên nhàn nhã thưởng thức trà, còn Tang Ly ngồi bên dưới, hoàn toàn im bật.

Nam Long Châu nhìn sắc mặt khó coi của Tang Ly, mở miệng nói:

– Ở chỗ bốn cung chẳng khiến tiểu vương gia vui vẻ sao?

Tang Ly chẳng thèm đáp.

Nam Long Châu cảm thán:

– Xem ra, chỉ có ở cạnh Nguyệt cô nương, tiểu vương gia mới nở được nụ cười.

Nghe Nam Long Châu nhắc đến Nguyệt Vô Thường, Tang Ly liền quăng cho hắn ánh mắt sắc lẹm.

Nam Long Châu cười cười không ý kiến.

Không khí trầm lắng, không ai nói một lời. Cuối cùng, Nam Long Châu vẫn là người lên tiếng:

– Người có biết tung tích của Vân Xuyên?

Tang Ly khẽ cau mày, nghiêm túc nhìn Nam Long Châu.

– Bà ta đã xuất hiện ở kinh thành!

Bàn tay dưới áo của Tang Ly khẽ xiết chặt. Quả nhiên, quả nhiên người tấn công Nguyệt Vô Thường chính là bà ta!

Nam Long Châu lên tiếng dò hỏi:

– Người có đoán được bà ta đến kinh thành để làm gì không?

Tang Ly lạnh lẽo nói:

– Ta không phải bà ta! Làm sao biết được!

Nam Long Châu nhếch mép cười.

– Lấy quan hệ giữa người và bà ta, bà ta có thể sẽ đến tìm người...

Sắc mặt Tang Ly càng thẳng trầm.

Nam Long Châu híp mắt nhìn Tang Ly, vừa đề nghị vừa ra lệnh:

– ... nếu bà ta thật sự tới tìm người, hãy thuận theo ý bà ta!

Nhìn Tang Ly khốn khổ suy nghĩ, Nam Long Châu nhẹ giọng nói:

– Tang Ly, cho đến bây giờ chúng ta vẫn chưa biết được vị trí sào huyệt của chúng...

Tang Ly trầm ngâm chốc lát sau đó đứng dậy đi thẳng ra cửa, buông lại câu nói:

– Nếu không còn chuyện gì nữa thì cáo từ!

Nam Long Châu nói thêm:

– À, người không có gì bận rộn thì thỉnh thoảng cũng nên đến thăm phụ hoàng chứ. Người trong thiên hạ sẽ để tâm đến mối quan hệ giữa Trần vương và hoàng tộc đấy.

Tang Ly đứng yên tại chỗ, nói:

– Ông ta muốn gặp ta sao?

Nam Long Châu băng quơ:

– Đương nhiên! Dù sao người chính là “Trần Vương” mà.

Tang Ly hằm hằm đi tiếp. Nam Long Châu vẫn chưa buông tha.

– Còn nữa, lần sau có dịp thì mang cả Nguyệt cô nương theo. Vẫn chưa có dịp gặp lại, thật đáng tiếc...

Tang Ly lập tức quay lại, trừng mắt nhìn Nam Long Châu cảnh cáo:

– Người tuyệt đối dẹp cái suy nghĩ đó đi! Đừng đặt chủ ý lên nàng!

Nam Long Châu mặc cho bị đe dọa, vẫn thản nhiên như thường. Cảm thấy so đo với hần chẳng có ích lợi gì, Tang Ly quyết định bỏ đi, lần này là đi thật.

Sau khi Tang Ly rời khỏi, tì nữ tên gọi Thi Nhi bước tới thưa:

– Thái độ của vị tiểu vương gia này thật phạm thượng.

Nam Long Châu cười cười, xoa xoa tay Thi Nhi, dạy bảo:

– Thi Nhi, nếu muốn dùng người, không thể so đo từng chút một.

Thi Nhi bị Nam Long Châu đụng chạm, mặt khê đỏ, vẫn thắc mắc:

– Nhưng có thể tin tưởng vị tiểu vương gia này không? Thi Nhi cảm thấy hần không đáng tin lắm...

– Tin! Có thể tin chứ! Hần nhất định sẽ làm theo ý ta! Chỉ là điều nàng lo lắng cũng không sai... hần đúng là một con ngựa chứng khó thuần phục...

Thi Nhi sợ hãi nói:

– Thái tử, nếu vậy...

Nam Long Châu trấn an:

– Nàng yên tâm. Ta đã nắm được điểm yếu của hần. Sẽ không sợ hần làm phản đâu!

Đôi mắt phượng của Nam Long Châu soẹt qua tia mưu tính.

...

Trên đường rời khỏi cung, Tang Ly tình cờ chạm mặt Bạch Y Thần ở hoa viên.

Hai người đứng đối diện với nhau, thận trọng quan sát đối phương, đến từng cử động nhỏ nhất.

Đây là lần đầu tiên Bạch Y Thần chân chính đối mặt với Tang Ly. Hần là người kế thừa tước vị và danh hiệu của Trần Vương từ khi mới hơn mười tuổi, trở thành vị vương gia nhỏ tuổi nhất trong lịch sử của Nam Thiên Quốc. Vì muốn trả mối thù của phụ vương, hần chịu thương chịu khó tầm sư học đạo, trở thành một thân bản lãnh. Nhưng danh tiếng của hần cũng không tốt, ai nấy đều nói tính khí của hần thất thường, làm việc tùy tiện, thường xuyên biến mất không tung tích...

Thật chẳng ngờ được, vị tiểu vương gia thần bí ấy lại là người đứng phía sau trợ lực của Dạ Đông Tuyết. Rốt cuộc mối quan hệ giữa hần và Dạ Đông Tuyết là gì? Hai người từ lúc nào thì quen biết...

Tang Ly lạnh giọng chất vấn:

– Người ở đây chờ ta?

Bạch Y Thần thoát khỏi suy tư, nhìn thẳng Tang Ly, khó khăn mở lời:

– ... Đông Tuyết đang ở chỗ của ngài?

Tang Ly cũng như đa phần nam nhân khác, đều không thích một nam nhân nhắc tới nữ nhân của mình, nhất là nam nhân kia và nàng từng có một mối liên hệ đặc biệt.

Tang Ly gắt gao nói:

– Người hỏi để làm gì? Người lấy tư cách gì để hỏi?

Bạch Y Thần biết Tang Ly không phải là người dễ nói chuyện, nhưng cũng không ngờ hấn lại ngang tàng như vậy. Bạch Y Thần hít vào một hơi, bình tĩnh nói:

– Ta là cố nhân của nàng. Ta muốn biết hiện tại nàng sống như thế nào.

Tang Ly mĩa mai:

– Đó là người nghĩ thôi. Nàng không chắc nghĩ như vậy.

Bạch Y Thần kiềm cơn tức giận, nghiêng răng nói:

– Trấn vương gia, Bạch mỗ là chân thành quan tâm nàng, xin ngài đừng hạ nhục người khác như vậy.

Tang Ly lạnh giọng nói:

– Người cũng biết ta là Trấn vương? Người chỉ là một thảo dân, dù người có là môn khách của thái tử, người cũng không có tư cách để chất vấn ta. Ta cũng không có lý do gì phải giải đáp thắc mắc cho người.

Nói xong, Tang Ly liền bước đi, không thèm nhìn Bạch Y Thần nữa.

Bạch Y Thần gọi theo:

– Trấn vương! Ta không hỏi chuyện của Đông Tuyết nữa. Ta nói là chuyện của ngài, được không?

Tang Ly dừng chân dù không quay đầu lại.

Bạch Y Thần đã suy nghĩ rất nhiều lần rồi, nếu như hấn không thể gặp được Dạ Đông Tuyết, không thể khuyên nàng rời bỏ Tang Ly, thì hấn sẽ đề nghị Tang Ly buông tha cho nàng.

– Buông tha nàng đi!

Bạch Y Thần đứng ở sau lưng nên không thể thấy được biểu tình lúc này của Tang Ly.

Nắm đấm Tang Ly siết lại càng chặt, hai mắt trợn trừng nổi đầy gân máu, nghiêng răng nói:

– Người nói buông là ta phải buông sao?

Bạch Y Thần nhẹ giọng nói:

– Ngài quá rõ tình thế hiện tại của mình.

Tang Ly không nói, cứng ngắt bước đi. Bạch Y Thần nói với theo:

– Ngài thật có thể bảo hộ nàng sao? Ngài không có khả năng bảo vệ nàng! Đừng kéo nàng xuống vũng bùn của ngài...

Bước chân Tang Ly càng lúc càng nhanh.

59. Chương 59: Đêm Trăng Thứ Năm Mười Chín

Ngày giỗ của tiền Trấn Vương, theo thông lệ của vương phủ, người trong nhà sẽ đến Quang Chiêu Tự thắp hương cầu siêu.

Liễu Thanh Chi vén màn xe ngựa, liếc mắt nhìn lên xe ngựa đằng trước, thấy Tang Ly đang đỡ Nguyệt Vô Thường xuống xe thì hừng hực cảm tức. Liễu vương phi liếc nhìn Liễu Thanh Chi một cái, trách mắng:

– Thu lại tầm mắt của người ngay!

Tiểu thư khuê các nào lại mang lòng dạ ghen tị nhỏ nhen như vậy chứ, dù có cũng phải giữ kín trong lòng, không được để người ta nhìn thấy.

Liễu Thanh Chi bất mãn, hai mắt đỏ au nhìn Liễu vương phi chất vấn:

– Nàng ta là ai chứ? Nàng lấy tư cách gì để xuất hiện ở đây? Biểu ca ở cùng một người thân phận bất minh như vậy, cô cô không sợ sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của vương phủ sao...

Liễu vương phi quăng cho Liễu Thanh Chi một cái nhìn sắc lạnh, Liễu Thanh Chi sợ hãi ngậm miệng lại.

– Nàng ta không có tư cách? Vậy ngươi lấy tư cách gì? Ta nói ngươi biết, chỉ cần Tang Ly thích, nàng ta sẽ có tư cách đứng ở đây!

Liễu Thanh Chi không phục, muốn cãi lại.

– Cô cô...

– Liễu Thanh Chi, ta cảnh cáo ngươi. Nếu ngươi còn muốn thực hiện mong ước của mình thì thu lại thái độ của ngươi ngay! Vừa nông cạn, vừa ghen tuông như vậy là phong thái của một vị vương phi sao? Đến cả một bình dân cũng không muốn thê tử của mình là người như vậy.

Liễu Thanh Chi bị trách cứ nặng nề uất ức đến rơi nước mắt, nàng cắn chặt môi, xiết chặt khăn tay. Nàng không nghĩ Liễu vương phi lại vì một người ngoài mà nói nàng như vậy, nàng nghĩ rằng Liễu vương phi sẽ bênh vực nàng, cả biểu ca nữa, hẳn vì một dân nữ bất minh, không tiền tài, không thế lực mà tránh né nàng, ruồng rẫy nàng... Phụ mẫu của nàng cũng vậy, từ đầu đã không muốn gả nàng cho biểu ca, viện đủ mọi lý do để nàng từ bỏ tâm ý. Tại sao không một ai nghĩ đến tâm tình của nàng? Nàng từ nhỏ đã rất rất thích biểu ca...

Liễu Thanh Chi nuốt nước mắt nói:

– Cô cô, Chi Nhi biết sai rồi. Chi Nhi sẽ thay đổi... cô cô đừng giận Chi Nhi...

Liễu vương phi lười nói:

– Ta nghe câu này nhiều lần rồi. Tự bản thân ngươi tự lo liệu đi!

Liễu vương phi lướt qua Liễu Thanh Chi bước xuống xe ngựa, bỏ mặc Liễu Thanh Chi ở lại trong xe một mình.

Hai tay dưới áo Liễu Thanh Chi xiết chặt chịu đựng. Nếu như Liễu vương phi không muốn giúp nàng nữa thì nàng sẽ tự mình làm, nàng tuyệt đối không buông tay, chỉ có nàng mới là người xứng đáng đứng bên cạnh biểu ca.

Ánh mắt Liễu Thanh Chi toát lên sự cay nghiệt.

Liễu Thanh Chi nhắm chặt mắt, khi mở ra, toàn bộ thù hận đã biến mất, chỉ còn lại một sự trong trẻo, ngây thơ như cũ.

Nàng bước xuống xe ngựa, cười gọi:

– Biểu ca, chờ Chi Nhi với...

Sau đó, trình tự bái tế được diễn ra như thường, không có gì trở ngại...

Đến trưa, mọi người được chỉ dẫn đến chỗ nghỉ ngơi dành cho khách. Bởi vì đây là nơi thanh tịnh nên nam nữ bị phân phòng nghỉ, Tang Ly không tình nguyện cũng phải tách khỏi Nguyệt Vô Thường.

Nguyệt Vô Thường đang ở trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, không đợi nàng đáp cánh cửa đã được mở vào.

– Nguyệt tỷ tỷ.

Liễu Thanh Chi cười tinh nghịch với Nguyệt Vô Thường, Nguyệt Vô Thường chỉ đưa mắt nhìn nàng một cái rồi mặc nàng tùy ý.

Liễu Thanh Chi giọng điệu nũng nịu lời kéo:

– Nguyệt tỷ tỷ, hiếm khi mới đến nơi này, tỷ có muốn đi dạo cùng Chi Nhi không? Quang Chiêu Tự nổi tiếng có cảnh đẹp đấy...

Nguyệt Vô Thường đặt tách trà xuống, nhìn Liễu Thanh Chi nhàn nhạt nói:

– Không hứng thú.

Hôm nay, từ sớm tinh mơ đã phải thức dậy và liên tục di chuyển đã quá mệt đối với sự lười biếng đã thành thói quen của Nguyệt Vô Thường. Chưa kể đến, nếu đi dạo cùng Tang Ly, nàng còn cảm thấy vui vẻ, còn đối phương là Liễu Thanh Chi thì miễn đi, nàng không thích tự hành hạ mình như vậy đâu.

Liễu Thanh Chi như bị tổn thương, rưng rưng nói:

– Nguyệt tỷ tỷ... có phải... tỷ không thích Chi Nhi không...

“Khóc cũng phải có kỹ thuật, nếu bù lu bù loa nước mắt nước mũi đầy mặt thì ai thích cho được. Khóc cũng phải đẹp! Điều bộ như thế nào, bao nhiêu giọt nước mắt, đưa tay lau nước mắt ra sao cũng phải học!”

Nhìn Liễu Thanh Chi, trong đầu Nguyệt Vô Thường nảy ra ý nghĩ như vậy.

Đáng tiếc cho Liễu Thanh Chi, nếu như người đứng trước mặt nàng là nam nhân, có thể tìm kiếm sự đồng cảm, gọi lên tâm lý muốn che chở... nhưng đáng tiếc nàng ta lại gặp trò khóc trước mặt Nguyệt Vô Thường.

– Ta không ghét người...

Nguyệt Vô Thường không lạnh không nhạt nói. Nghe câu nói của Nguyệt Vô Thường, Liễu Thanh Chi khẽ an tâm, chỉ cần hòa hảo với Nguyệt Vô Thường, nàng sẽ có ấn tượng tốt và nhiều cơ hội tiếp cận Tang Ly hơn.

– ... nhưng ta cũng chẳng thích người.

Liễu Thanh Chi chưa kịp mừng, đã bị Nguyệt Vô Thường dội cho gáo nước lạnh.

– Nguyệt tỷ tỷ...

– Người không cần phí nước mắt ở đây đâu, ta chẳng phải nam nhân.

Liễu Thanh Chi nghe câu nói của Nguyệt Vô Thường vừa tức vừa thẹn, Nguyệt Vô Thường đang ám chỉ nàng quyến rũ nam nhân?

– Liễu Thanh Chi, ta biết người có ý với Tang Ly, nếu như hần cũng có ý với người, ta chẳng có ý kiến gì, nhưng người tuyệt đối đừng lấy ta trở thành cầu nối cho người và Tang Ly.

Nguyệt Vô Thường thẳng thắn nói. Liễu Thanh Chi lúc này tức tới đỏ mặt, chỉ tay vào Nguyệt Vô Thường cả buổi chẳng nói nổi câu nào.

– Người... người...

– Người... người đừng nghĩ có sự sủng ái của biểu ca mà người có quyền phỉ báng ta như vậy. Ta đường đường là thiên kim phủ thượng thư, là cháu gái của Liễu vương phi, ta cấp cho người mấy phần mặt mũi là vì nể mặt biểu ca, người lấy tư cách gì ăn nói với ta như vậy...

Nguyệt Vô Thường để cho Liễu Thanh Chi nói đến mệt, tự mình rót thêm một ly trà nhấm nháp. Liễu Thanh Chi mắng một lúc lâu, cả mặt đỏ bừng, cảm thấy hít thở không thông mới miễn cưỡng dừng lại, ngực phập phồng hỗn hỗn.

– Đã nói xong?

Nguyệt Vô Thường lên tiếng hỏi. Liễu Thanh Chi trừng mắt nhìn Nguyệt Vô Thường, bao nhiêu lời cảnh cáo của Liễu vương phi nào có còn nhớ.

Nguyệt Vô Thường đặt ly trà xuống, nhìn thẳng Liễu Thanh Chi, lúc này, không còn sự lười biếng thường ngày nữa, đôi mắt nàng sáng quắc, tinh tường, một áp lực vô hình đè nặng Liễu Thanh Chi.

Liễu Thanh Chi không nghĩ tới Nguyệt Vô Thường lại có bộ mặt khác biệt như vậy, trong thoáng chốc đã bị sự uy áp tỏa ra từ Nguyệt Vô Thường làm hoảng sợ mà lùi bước, nhưng trong tích tắc liền lấy lại tinh thần, đối mặt với Nguyệt Vô Thường.

– Liễu tiểu thư, ta không cần biết người là tiểu thư phủ thượng thư hay là tiểu thư thừa tướng, tể tướng gì, điều đó không liên quan đến ta, ta cũng chẳng quan tâm. Người muốn dựa vào thế lực của phụ thân,

gia tộc mình đến uy hiếp ta thì người đã sai, ta không sợ và cũng không ngần ngại đối đầu. Nếu không tin, người có thể thử, chỉ là... những thế lực mà người nói có vì người mà xuất đầu lộ diện hay không thì chưa biết được. Còn nữa, ta đã từng nói một lần, ta lặp lại lần nữa, ta dựa cái gì để được ở đây? Ta dựa vào chính ta!

Liễu Thanh Chi á khẩu, mặt hết xanh lại đỏ rồi đen, luân phiên đổi màu như vậy.

Cuối cùng, Liễu Thanh Chi cũng không kềm được nước mắt, uất nghẹn quát:

– Nguyệt Vô Thường, người đừng tự huỷ hoại. Một ngày biểu ca chưa cười người về, người vẫn không là gì cả...

Nói rồi cũng không chờ Nguyệt Vô Thường đáp lời, Liễu Thanh Chi đã bỏ chạy khỏi phòng.

Nguyệt Vô Thường khẽ lắc đầu.

– Chỉ là một tiểu cô nương được bao bọc trong chăn ấm nệm êm, sự đời chưa từng trải...

Có thể nàng có nhiều chiêu trò, nhưng tâm tính vẫn còn non nớt, nếu so với cả Dạ Kim Lan, nàng cũng không độc bằng.

...

“Khi dùng nước mắt đối phó với nữ nhân, “đẹp” đôi khi không có tác dụng, phải “xấu” mới được, phải khóc bù lu bù loa để bản thân mình xấu hơn đối phương, thê thảm hơn đối phương, mới có thể khiến đối phương mềm lòng được.”

Đột nhiên, Nguyệt Vô Thường nảy ra ý nghĩ kỳ quặc đó.

Chỉ là, người đó tuyệt đối không phải thuộc dạng cứng mềm đều không chịu như Nguyệt Vô Thường...

Thật phiền!

60. Chương 60: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười

Trong lúc Nguyệt Vô Thường bị Liễu Thanh Chi náo loạn bên kia thì Tang Ly cũng không an tĩnh, hần bị Liễu vương phi ời qua uống trà.

Bởi vì Liễu vương phi thân phận đặc biệt nên được đối đãi đặc biệt, chỗ nghỉ của nàng là một nhà ba gian được xây riêng biệt, cực kỳ an tĩnh.

Tang Ly đi theo người dẫn đường đến phòng khách, nơi Liễu vương phi đang ngồi đợi.

Tang Ly bước chân vào phòng, bộ mặt thủy chung vẫn lạnh như tiền. Nhìn Tang Ly, Liễu vương phi bất giác gợi lên một ý nghĩ:

“Ngoại trừ nữ nhân kia, hần không đặt ai vào mắt sao...”

Dù nói là Tang Ly, nhưng trong đầu nàng lại liên tưởng đến tiền Trấn vương, cha của Tang Ly.

“Đã có khi nào... khi nào hần nở nụ cười với ta không?”

Trong ký ức của Liễu vương phi, tiền Trấn vương, Nam Chí Thành, là một người đàn ông có thân phận cao quý, nắm giữ đại binh của Nam Thiên Quốc, ông là người nghiêm nghị, chính trực. Vì trách nhiệm bảo vệ hòa bình của Nam Thiên Quốc, ông làm việc không ngừng nghỉ, thường xuyên bốn ba bên ngoài...

Năm đó, nàng vẫn là một tiểu thư khuê các, kể từ lúc nghe danh Trấn vương, đã mang lòng hâm mộ. Ngày nhận được chiếu chỉ tứ hôn với Trấn vương, nàng đã vô cùng kích động, nàng sẽ trở thành thê tử của Trấn vương, người nàng luôn ngưỡng mộ. Không biết sở thích của Trấn vương là gì, không biết ngài sẽ thích nữ tử như thế nào...

Nàng vừa hồi hộp vừa chờ mong.

Khi hỉ khăn được vén lên, nhìn khuôn mặt tuấn tú của một nam nhân xuất hiện trước mắt, nàng mới biết mình không nằm mơ. Nàng đã từng xa xa nhìn thấy Trần vương, khi đó, hần mặc giáp sắt, vô cùng nghiêm trang dẫn đầu đoàn quân từ sa trường trở về kinh thành. Lúc đó, nàng cảm thấy Trần vương thật là oai phong nhưng sen lẫn một tia sợ hãi...

Hôm nay, Trần vương chân thật đứng trước mặt nàng, trở thành phu quân của nàng. Hần lúc này bớt đi một chút lạnh lùng, che giấu sự sắc bén trong đôi mắt, nặn ra một nụ cười nhẹ.

Trần vương sau hành thành thân vẫn tiếp tục bận rộn với công việc của mình, không có thời gian quan tâm nàng, nàng cũng không buồn lòng, chỉ cần, chỉ cần... hần vẫn nhớ ở nhà có một thê tử là nàng đang chờ hần, chỉ cần... mỗi khi về, hần cho nàng một nụ cười, dù chỉ là gượng gạo...

Quay trở lại hiện tại, Tang Ly không có kiên nhẫn ngồi xem Liễu vương phi suy nghĩ xa xăm, hần hỏi:

– Rốt cuộc vương phi gọi ta tới đây có việc gì?

Lẽ ra, Tang Ly phải gọi Liễu vương phi là mẫu thân, dù sao nàng vẫn là chính thất của tiền Trần vương, nhưng từ lần đầu tiên Trần vương đưa Tang Ly về phủ, hần giống như những người khác gọi Liễu vương phi là vương phi, nhất quyết không chịu gọi nàng là mẫu thân.

Hiện tại, hần đã trở thành người kế tục của Trần vương, vẫn theo thói quen cũ gọi Liễu vương phi là vương phi chứ không thay đổi cách xưng hô.

Liễu vương phi đã nhiều năm quen tính cách thất thường của Tang Ly nên không để tâm, nhẹ nhàng nói:

– Ly Nhi, ta muốn bàn bạc với con một chuyện...

Tang Ly bỏ ngoài tai.

– Ly Nhi, con có dự định rước Nguyệt cô nương vào phủ hay không?

Nghe nhắc đến Nguyệt Vô Thường, Tang Ly liền quay đầu trừng nhìn Liễu vương phi, Liễu vương phi vẫn thờ ơ như cũ.

– Ly Nhi, Nguyệt cô nương hiện tại không danh không phận đi theo con như thế cũng không phải chuyện hay ho, nếu con muốn cho nàng danh phận, ta cũng không phản đối...

Đúng lúc đó, Liễu Thanh Chi sau khi gây loạn bên Nguyệt Vô Thường liền chạy sang sân của Liễu vương phi để cáo trạng, vừa đúng lúc nghe được lời này Liễu vương phi.

Liễu Thanh Chi trợn trừng, quả nhiên cô cô không thêm quan tâm đến nàng. Cho Nguyệt Vô Thường danh phận? Vậy còn nàng đặt đâu?

Tang Ly quan sát Liễu vương phi, nhếch mép nói:

– Vương phi thật không ý kiến?

Liễu vương phi bộ dáng không chấp nhất, đáp:

– Chỉ cần Ly Nhi thích, vị trí trắc phi cho nàng cũng không sao.

Tang Ly trợn mắt, quả nhiên không có ý tốt lành gì. Địa vị trắc phi nói thấp không thấp, nói cao không cao, suy cho cùng cũng là thiếp! Liễu vương phi quả nhiên đủ trọng lượng, dám đề xuất để Thường Thường của hần làm thiếp?

Bên ngoài, Liễu Thanh Chi đang muốn phát tác lại nghe Liễu vương phi chỉ cấp cho Nguyệt Vô Thường làm trắc phi thì khê rứt tay lại. Trong lòng thầm mừng, cô cô vẫn không quên nàng, vị trí vương phi kia vẫn để cho nàng. Dù vẫn âm ứ với giải pháp của của Liễu vương phi, địa vị trắc phi phân lượng cũng không nhỏ, nhưng chỉ cần nàng đứng vững ở địa vị vương phi, nàng nhất định sẽ có cách giải quyết Nguyệt Vô Thường...

Tang Ly nheo mắt nhìn Liễu vương phi, bật cười mỉa mai:

– Vậy sao...

Liễu vương phi tiếp tục nói:

– Nhưng dù sao chưa lập vương phi lập trắc phi trước cũng không phải chuyện tốt. Ly Nhi vẫn nên sớm thành thân thì hơn...

Khóe môi Tang Ly càng nhếch cao:

– Chắc vương phi đã tìm được người thích hợp cho cái chức danh tiểu vương phi? Là ai đây?

Liễu Thanh Chi bên ngoài càng sốt ruột.

– Tỷ như... thiên kim lại bộ? Như... tiểu thư nhà tướng quân...

Liễu Thanh Chi nghe những cái tên Tang Ly đang liệt ra vừa tức vừa thẹn. Nàng muốn hét lên tên của chính mình, nhưng chung quy vẫn không có đủ can đảm.

Liễu vương phi thấy thái độ của Tang Ly như vậy cảm thấy chuyện không ổn, đôi mày liễu khẽ nhíu chặt.

Cuối cùng, Tang Ly cũng nói đến cái tên các nàng mong chờ.

– Hay là... vương phi muốn nói tới Liễu Thanh Chi?

Trái tim Liễu Thanh Chi khẽ loạn nhịp. Gương mặt ửng đỏ, quả nhiên biểu ca vẫn nhớ đến nàng. Nàng hồi hộp chờ Liễu vương phi nói câu kế tiếp, nhưng mãi vẫn là sự im lặng. Liễu Thanh Chi càng cuống quýt, thâm trách:

“Tại sao cô cô không nói? Biểu ca đã mở lời như vậy...”

Chỉ đáng tiếc, Liễu Thanh Chi không ở trong phòng nên không thể thấy được gương mặt tràn ngập vẻ mỉa mai của Tang Ly hiện giờ.

Tang Ly không kiên nhẫn quanh co với Liễu vương phi, đồng dạng nói:

– Ta không biết bà đang suy tính gì, nhưng ta cảnh cáo bà đừng đặt chủ ý lên ta hay Thường Thường của ta. Chức vị “vương phi”, ai thích cứ làm, ta không quản. Còn thê tử của ta, duy nhất và mãi mãi chỉ có thể là một người...

Khi nói ra những lời cuối, giọng của Tang Ly hơi lạc đi, hai tay xiết chặt, đôi mắt mắt hiện ra một tia không bắt lực. Thê tử của hắn, người duy nhất hắn muốn ở cạnh chỉ có một người nhưng mà... hắn có thể hay không?

Liễu vương phi vô ý không phát giác ra sự khác lạ của Tang Ly.

Nói xong, Tang Ly quay đầu bỏ đi. Vừa mở cửa ra liền thấy Liễu Thanh Chi đang đứng trước cửa, hai mắt mở to không thể tin được, nước mắt rơi như mưa. Tang Ly cũng không mủi lòng, lướt qua Liễu Thanh Chi đi mất.

Liễu vương phi lúc này cũng phát hiện ra sự có mặt của Liễu Thanh Chi, khẽ thở dài không lên một tiếng an ủi.

Liễu vương phi tựa lưng ra sau, lầm bầm tự hỏi:

– Trong trái tim người, chỉ chứa được mỗi nữ nhân đó hay sao...

61. Chương 61: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Một

Đến giờ vẫn có nhiều người vẫn không thể hiểu được di ngôn của tiền Trấn vương, ông không muốn mộ phần của mình đặt trong hoàng lăng mà lại muốn ở ngọn núi Thiên Thanh, chính là ngọn núi kề Quang Chiêu Tự.

Hôm nay là ngày giỗ chính của tiền Trần Vương, Tang Ly đưa Nguyệt Vô Thường đến viếng mộ của ông.

Nhìn hành động cẩn thận lau chùi bia mộ tiền Trần vương của Tang Ly, Nguyệt Vô Thường biết rằng hắc đối với phụ thân mình rất tôn trọng, kính yêu.

Nguyệt Vô Thường tiến tới dập đầu trước mộ tiền Trần vương. Không chỉ vì ông là cha của Tang Ly mà ông còn là anh hùng đáng kính của con dân Nam Thiên Quốc. Cái chết của tiền Trần vương chính là nỗi đau khó nguôi ngoai đối với Nam Thiên Quốc.

Lý tưởng của Trần vương là bảo vệ từng tấc đất của Nam Thiên Quốc, bảo vệ con dân của Nam Thiên Quốc. Từ mười tuổi, ông đã thâm nhập vào quân đội, từng bước, từng bước rèn luyện bản thân mình trở nên mạnh hơn, trở thành một người lính thực thụ, trở thành một mãnh tướng, lãnh đạo hùng binh của Nam Thiên Quốc.

Khác với những huynh đệ khác, quan hệ của tiền Trần vương và hoàng thượng vô cùng khăng khít, trợ giúp hoàng thượng ngồi vững trên ngai vị. Hoàng thượng hay nói đùa: “một nửa Nam Thiên Quốc là do Trần vương đánh đổi về”. Không có một sự ích kỷ, toan tính, hoàng thượng thật sự ghi nhận công lao của tiền Trần vương. Cho đến bây giờ, dù Trần vương đã mất được mười năm, thỉnh thoảng, khi gặp vấn đề khó khăn, hoàng thượng sẽ bất giác mở miệng hỏi: “Trần vương, khanh nghĩ vấn đề này...”. Rồi lại phũ phàng nhận ra, Trần vương đã mất lâu rồi. Huynh đệ của hắc đã không còn trên đời này nữa.

Đôi khi, Nguyệt Vô Thường cũng không rõ ràng, nếu như năm đó, tiền Trần vương không gặp nạn qua đời, Tang Ly sẽ không phải gánh vác trách nhiệm trả thù cho phụ vương mà phải ra ngoài tu luyện. Nếu hắc không ra ngoài, hắc sẽ không đến phương Bắc, không đến phương Bắc, nàng sẽ không được hắc... Mọi thứ diễn biến thật không thể lường được, cũng như hiện tại, nàng không thể nào biết được tương lai, ngày mai liệu nàng còn có thể ở cạnh hắc hay không...

Tang Ly nhìn Nguyệt Vô Thường thành tâm thành kính dập đầu trước mộ phụ thân mình, đáy mắt hắc hiện lên một tia ấm áp, mãn nguyện.

– Phụ thân, nàng gọi là Nguyệt Vô Thường, là người... quan trọng của nhi tử.

Nguyệt Vô Thường cảm giác trong lời nói của Tang Ly có điều gì đó bất thường, nhưng trong thoáng chốc nàng không nhận ra được. Nguyệt Vô Thường bất giác nắm lấy tay của Tang Ly, Tang Ly ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Vô Thường mỉm cười.

Tang Ly nói muốn ở lại cùng phụ thân một lúc, Nguyệt Vô Thường hiểu ý liền nói ở bên ngoài chờ hắc, Tang Ly gật đầu.

Không muốn làm phiền Tang Ly, Nguyệt Vô Thường đi dạo xung quanh. Kể từ khi tiền Trần vương an nghỉ tại đây, ngọn núi này đã trở thành cấm địa cấm người lai vãng.

Thiên Thanh, ngọn núi cao nhất trong dãy núi ở đây, nhìn lên bầu trời một màu xanh rộng, vươn tay như với tới trời. Nguyệt Vô Thường nhìn trời tự hỏi:

– Đã thật sự tự do chưa?

Trời xanh không trả lời.

Đúng lúc đó, một giọng nói tức giận vang lên:

– Tại sao ngươi lại ở đây?

Nguyệt Vô Thường quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Kiếm lão. Lão đánh mắt nhìn Nguyệt Vô Thường, như thể nàng đang làm bẩn chốn thiêng liêng này.

Nguyệt Vô Thường cũng không muốn so đo với Kiếm lão, nàng lặng lẽ quay đầu bước đi. Kiếm lão càng điên tiết quát:

– Cút đi! Tiện nhân ngươi không được xuất hiện ở đây!

Nguyệt Vô Thường chau mày, thủy chung vẫn không đáp.

Kiếm lão nghĩ nàng xem thường không đáp, lão phi thân tới trước mặt nàng, rút kiếm ra.

– Nói đi! Người có phải gian tế của Thiên Thái Giáo không?

Nguyệt Vô Thường trợn mắt, có thể như vậy được sao?

– Người tiếp cận Tang Ly có dụng ý gì? Người muốn bán tin tức của chúng ta cho Thiên Thái Giáo? Người rốt cuộc là người của ai?

Nguyệt Vô Thường thở dài, nhàm chán nói:

– Kiếm lão, ta tôn trọng ông là sư phụ của Tang Ly, nhưng ông đừng phỉ báng người khác như vậy.

Kiếm lão càng nổi giận, một nữ nhân ti tiện lại dám lớn tiếng đòi co với hắn?

– Ta xem Tang Ly đã bị người mê hoặc nặng lắm rồi. Hôm nay, ta sẽ diệt trừ mối họa này.

Dứt lời, Kiếm lão liền xuất chiêu tấn công Nguyệt Vô Thường. Những binh lính canh gác gần đó biết thân phận của Kiếm lão cũng biết Nguyệt Vô Thường là người do tiểu vương gia đưa đến, nhất thời phân vân không biết giúp ai.

Nguyệt Vô Thường này giờ vẫn chú ý hành động của Kiếm lão, thấy lão ra tay tấn công mình liền xoay người né tránh. Nhưng đệ nhất kiếm khách cũng không phải nói chơi, dù Kiếm lão vẫn chưa xuất toàn lực, dù Nguyệt Vô Thường đã có lòng phòng bị vẫn không thể tránh khỏi hoàn toàn công kích của Kiếm lão, trên vai phải xoẹt qua một vết cắt dài.

Nguyệt Vô Thường bị đau, mày chau lại, trong lúc né qua đã hất về phía Kiếm lão một nắm bột kỳ quái.

Kiếm lão nhìn mấy thứ bột do Nguyệt Vô Thường tung ra dính trên y phục của mình, ngạc nhiên nói:

– Độc được? Xem như người cũng có bản lĩnh.

Kiếm lão không biết độc được Nguyệt Vô Thường hạ là loại nào nhưng lão cũng không quan tâm, tùy tiện bỏ vào miệng một viên thuốc để hóa giải.

Nguyệt Vô Thường lấy tay che vết thương trên vai, vẫn chăm chăm quan sát từng cử động của Kiếm lão, thấy lão uống thuốc hóa giải thầm kêu không xong, chắc chắn đó là thuốc giải độc do Thương thần y điều chế. Nguyệt Vô Thường cố gắng trì hoãn thời gian:

– Kiếm lão, ta và ông không thù không oán. Hà cớ gì lại xuống tay ngoan tuyệt như vậy?

Kiếm lão sắc lạnh nói:

– Không thù oán? Chỉ riêng thân phận bất minh của người đã đủ để ta ra tay diệt trừ hậu hoạn rồi nói chi người còn dám quyến rũ Tang Ly.

Nguyệt Vô Thường hết nói, quả nhiên nói chuyện chính đáng với Kiếm lão là một chuyện không tưởng. Nàng càng hiểu vì sao Tang Ly luôn chống đối với Kiếm lão, lão chung quy chưa từng nghe người khác nói, cũng không để tâm đến cảm nhận của người khác.

Nguyệt Vô Thường càng nghĩ càng bất mãn thay Tang Ly, dù biết rõ lúc này không nên kích động Kiếm lão, nàng vẫn không nhịn được mà lên tiếng mỉa mai:

– Ta quyến rũ Tang Ly là sai, vậy lão biến Tang Ly thành công cụ trả thù là đúng sao?

Kiếm lão tức trợn mắt, cặp râu dài của lão rung chuyển theo từng nhịp thở hồng hộc của mình, lão cay cú quát:

– Yêu nữ, người đang giở trò ly gián? Ta nhất định phải giết ngươi!!!

Kiếm lão lần nữa lại xông tới, Nguyệt Vô Thường ngã dài trên đất lăn mấy vòng mới ngừng lại được. Kiếm lão tiếp tục hướng Nguyệt Vô Thường đâm xuống liền bị một thanh kiếm cản lại.

Kiếm lão nhìn chủ nhân của thanh kiếm, trách cứ:

– Người lại vì yêu nữ này mà chống đối ta?

Tang Ly trừng mắt nhìn Kiếm lão, trong đáy mắt của hắn còn có cả oán hận. Hắn nghiến răng nói:

– Ta đã nói không được động đến nàng...

Kiểm lão gắt gỏng:

– Người quả nhiên bị yêu nữ này mê hoặc đến mê muội rồi.

Tang Ly bật cười cay đắng:

– Phải! Ta mê muội rồi... ta bây giờ còn chẳng biết mình là người hay là công cụ của các người nữa... ta mê muội thật rồi...

Kiểm lão nghe những lời của Tang Ly nói càng thêm cuồng nộ, quát lớn:

– Tang Ly!!! Nghiệt súc!!! Nếu người đã nhất quyết bảo vệ nàng ta như vậy, ta sẽ giết cả người luôn...

Kiểm lão lần nữa lao vào giao đấu với Tang Ly, từng chiêu từng chiêu đều là sát chiêu, dồn hấn đến chỗ chết.

Nguyệt Vô Thường lồm cồm bò dậy, hốt hoảng nhìn theo Tang Ly chật vật né tránh đòn hiểm của Kiểm lão, vết thương tuôn đầy máu.

– Tang Ly...

Ngay lúc đó, một bóng người lao ra, xô Nguyệt Vô Thường xuống vách núi.

62. Chương 62: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Hai

Lúc Tang Ly quay đầu lại thì đập vào mắt cảnh tượng Nguyệt Vô Thường bị té xuống vách núi, thân thể nàng chao đảo trong không trung rồi rơi thẳng xuống vực sâu.

Tang Ly bỏ mặc Kiểm lão, lao tới chỗ Nguyệt Vô Thường.

– Vô Thường...

Nhưng Tang Ly đã chậm, hấn không thể nắm được tay Nguyệt Vô Thường, không hề suy nghĩ, hấn cũng nhảy xuống theo nàng.

Những người ở đó thấy Tang Ly lao mình xuống vực ai nấy liền biến sắc.

– Tang Ly...

– Tiểu vương gia...

Khi mọi người chạy đến mép núi thì một bóng trắng từ bên dưới bay vụt lên.

Bóng trắng đó là Thương thần y, lão đã chụp được Tang Ly đang nhảy núi, lão vắt Tang Ly đã hôn mê xuống đất, quát mắt nhìn Kiểm lão.

– Người xem hậu quả của người đi!

Kiểm lão dù căm tức nhưng cuối cùng hậm hực không cãi lại. Suy cho cùng, lão vẫn quan tâm đến sống chết của Tang Ly.

Thương thần y nhìn qua những binh lính ở đây một lượt, lớn tiếng trách:

– Các người đã quên ai là chủ tử của mình!

Những binh lính ở đó ai nấy đều cúi thấp đầu, không dám lên tiếng cãi lại.

– Đưa tiểu vương gia xuống núi trị thương!

Mấy binh lính gật đầu dạ, rồi cõng Tang Ly đi.

Sau khi giải quyết hết mọi chuyện, Thương thần y mới đưa mắt nhìn về một góc khuất, chậm rãi lên tiếng:

– Tiểu thư thượng thư phủ quả thật có bản lĩnh!

Ở nơi đó, chính là Liễu Thanh Chi, nàng ta ngồi bẹp trên đất, gương mặt trắng dã không nói một lời.

Liễu Thanh Chi chính là người đã xô Nguyệt Vô Thường xuống núi.

Liễu Thanh Chi bây giờ chết lặng, khi nàng nghe được chính miệng Tang Ly nói trên đời hẳn chỉ có một nữ nhân duy nhất, mà người đó không phải nàng, nàng đã vô cùng đau đớn, đau đến mức không biết làm sao để bộc phát. Sau đó, nàng lại nghe được tin Tang Ly đưa Nguyệt Vô Thường đến viếng mộ tiền Trần Vương, đó không phải là thừa nhận Nguyệt Vô Thường sẽ là thê tử của Tang Ly sao.

Ghen tức! Căm thù! Phẫn hận!

Nàng từ trước đã núp một bên để theo dõi động tĩnh bên trong lăng mộ, đến khi thấy Kiếm lão ra tay với Nguyệt Vô Thường, nàng vô cùng kích động, thậm chí vui mừng. Nếu như Nguyệt Vô Thường chết, Tang Ly biểu ca vẫn là của nàng.

Nào ngờ, Tang Ly lại vì bảo vệ Nguyệt Vô Thường mà đối kháng với Kiếm lão, thương tích đầy mình.

Nàng không cam tâm! Vì cái gì mà Tang Ly lại đối xử tốt với Nguyệt Vô Thường như vậy?

Bị lòng căm thù làm mờ mắt, Liễu Thanh Chi đã không màng kết quả, xô Nguyệt Vô Thường đang bị thương nặng xuống vực sâu.

Chỉ cần Nguyệt Vô Thường chết, tất cả đều đáng giá.

Nhưng, Tang Ly lần nữa vì Nguyệt Vô Thường mà không màng nguy hiểm, lao mình xuống vực.

Lúc thấy Tang Ly gieo mình xuống, Liễu Thanh Chi đã hoàn toàn chết lặng. Trong mắt của hắn, trong trái tim của hắn chỉ duy nhất có một người là Nguyệt Vô Thường. Hắn thà bỏ tánh mạng của mình cũng không muốn rời xa nàng ta...

Dù có giết Nguyệt Vô Thường, nàng vẫn không có cách nào chiếm được trái tim của Tang Ly.

...

Thương thần y nhìn Liễu Thanh Chi dờ dẫm ngồi trên đất lạnh, không một cảm xúc.

– Người dám làm chuyện này, người có biết hậu quả như thế nào?

Liễu Thanh Chi không lọt vào tai, nàng vẫn duy trì tư thế đó một lúc lâu mới chống tay đứng dậy.

Không thèm nhìn Thương thần y một lần, nàng lướt ngang qua lão, buông ra một câu:

– Ta chờ! Ta sẽ chờ hắn đến lấy mạng của ta...

“... nếu như hắn muốn.”

Câu cuối Liễu Thanh Chi tự nói với mình. Nàng còn đang sợ rằng Tang Ly còn chẳng thèm để ý đến mạng của nàng kia. E là khi hắn tỉnh dậy, điều đầu tiên hắn muốn làm là chết theo Nguyệt Vô Thường kia...

Thương thần y nhìn theo Liễu Thanh Chi dần khuất bóng. Cô độc, tuyệt vọng nhưng vẫn đi thẳng lưng, giữ lại tôn nghiêm cuối cùng của mình, không hiểu sao lão cảm thấy nàng rất kiên cường. Có lẽ, Liễu Thanh Chi đã thay đổi.

Tang Ly cả người đầy máu, hôn mê bất tỉnh được đưa về Quang Chiêu Tự đã gây ra náo loạn không nhỏ. Cuối cùng, Thương thần y vẫn là người đứng ra dàn xếp thế cuộc.

Thương thần y nhìn Tang Ly chìm trong hôn mê, hai chân mày nhíu chặt, biểu tình thật khổ sở.

Đêm đó, Liễu vương phi dẫn theo người đến thăm bệnh, Thương thần y chặn ngoài cửa, không để nàng vào.

– Thương thần y, ông làm vậy rốt cuộc là sao? Tại sao ta không được vào trong?

- Vương phi, tiểu vương gia hiện tại cần yên tĩnh, hắc cũng không muốn gặp người nào cả.
- Thương thần y, trong mắt ngươi có xem bản vương phi ra gì không?
- Vương phi, Thương mỗ không dám...

Lúc chiều, khi Tang Ly được đưa trở về, Liễu vương phi không tận mắt chứng kiến nhưng nghe nói trên người hắc đầy máu, hôn mê bất tỉnh, dường như đã gặp thích khách giữa đường...

Nếu như... Tang Ly chết thật thì sao?

Nếu như Tang Ly chết, Trấn vương phủ sẽ ra sao? Hắc vẫn chưa có người kế thừa, vương vị không có người kế thừa, tương lai nàng sẽ thế nào đây...

Trong phòng, Tang Ly bị những tiếng ồn ào bên ngoài bưng bít.

Ánh sáng đột ngột đập vào mắt làm hắc nheo mắt lại, tinh thần vẫn chưa ổn định.

“Tại sao ta lại ở đây? Không phải ta cùng Thường Thường đi bái tế phụ thân sao?...”

“Thường Thường...”

Đôi mắt Tang Ly mở to kinh hoàng khi một cảnh tượng hiện lên trong trí nhớ hắc.

Nguyệt Vô Thường đưa mắt nhìn hắc, rồi một chiếc bóng đỏ rơi khỏi mồm núi, lao thẳng xuống vực sâu.

Cả cơ thể Tang Ly run lên bần bật, quên cả thở, đôi mắt hắc trợn trừng kinh dị.

Thương thần y đang tranh luận cùng Liễu vương phi bên ngoài bỗng nhiên nghe thấy tiếng đổ vỡ trong phòng thì giật nảy mình. Thương thần y liền lao vào trong phòng, liền thấy Tang Ly té ngã, nằm dài trên đất.

– Tiểu vương gia...

Tang Ly mơ hồ nhận ra Thương thần y, liền nắm chặt cánh tay lão, gặng hỏi:

– Thường Thường đâu? Thường Thường đâu...

Thương thần y không đáp. Tang Ly giống như lên cơn điên, tiếp tục quát tháo:

– Ta hỏi ngươi: nàng ở đâu? Thường Thường đang ở đâu...

Lão nheo mắt nhìn Tang Ly đang lên cơn co giật, lập tức lấy ra một viên thuốc buộc hắc nuốt vào.

Hai mắt Tang Ly dần tối lại, một lần nữa lại hôn mê.

Thương thần y cau mày, biểu tình phức tạp, không biết lão đang suy nghĩ điều gì. Lão cũng đã quên mất sự hiện diện của Liễu vương phi.

Liễu vương phi im lặng dõi mắt theo từng hành động điên loạn của Tang Ly, càng lúc càng mờ mịt.

Sau đó, Liễu vương phi không phát ra một tiếng động, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trở lại nơi nghỉ của mình, Liễu vương phi bắt gặp Liễu Thanh Chi đang chờ mình tự bao giờ.

Gương mặt Liễu Thanh Chi thật tiêu tụy, thần sắc phức tạp nửa muốn nửa không, khó khăn lên tiếng hỏi:

– Cô cô, hắc sao rồi?

Chuyện xảy ra trên núi đã bị Thương thần y bưng bít, chính Liễu vương phi cũng không dò hỏi được điều gì. Xem biểu tình của Liễu Thanh Chi, dường như nàng đã biết gì đó.

– Ngươi muốn hỏi ai?

Liễu Thanh Chi ngạc nhiên nhìn Liễu vương phi, ngập ngừng nói:

– Là... là... biểu. Không phải, là tiểu vương gia Tang Ly...

Liễu vương phi đưa đôi mắt lạnh nhạt nhìn Liễu Thanh Chi, đánh giá thật lâu khiến Liễu Thanh Chi chột dạ, né tránh ánh mắt của Liễu vương phi.

– Cô cô...

– Hôm nay đã xảy ra việc gì?

Liễu Thanh Chi cắn cắn môi, trong lòng đắng chát. Liễu vương phi lớn tiếng gắt:

– Nói!

Liễu Thanh Chi không kềm được nữa, lúc này nước mắt rơi như mưa, đau đớn nhìn Liễu vương phi.

– Cô cô...

Vậy là Liễu Thanh Chi kể lại toàn bộ diễn biến trên núi Thiên Thanh, kể cả việc nàng đã xô Nguyệt Vô Thường xuống vực thẳm.

Liễu vương phi khẽ tựa lưng lên ghế để chống đỡ cơ thể mình, gương mặt nàng vẫn bình thản như cũ nhưng trong lòng như sóng nổi.

Nàng nhớ lại cảnh điên cuồng vừa rồi của Tang Ly, hắn không màng thân phận, địa vị và tính mạng của mình, chỉ duy nhất một lòng bảo hộ Nguyệt Vô Thường. Cảnh tượng đó khiến nàng liên tưởng đến Trần vương gia năm xưa...

Nàng đã từng mơ mộng một cuộc sống thanh bình, yên ắng bên cạnh Trần vương. Nàng biết, hắn không yêu nàng, nhưng chỉ cần được ở bên cạnh hắn như thế này, nàng đã cảm thấy đủ rồi. Hắn là Trần vương, là huynh đệ thân thích và là cánh tay đắc lực của đương kim hoàng đế, hắn lúc nào cũng bề bộn công việc, trách nhiệm cũng thật nhiều. Cho nên, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng được hắn nhìn đến, đã thật hạnh phúc rồi.

Nhưng rồi, tất cả đã sụp đổ vào ngày hắn đưa đứa nhỏ đó về.

Tang Ly!

Nàng không thể có con, hắn lại nguyện ý giao đứa nhỏ đó cho nàng chăm sóc, đứa nhỏ đó cũng rất giống hắn. Lẽ ra, nàng sẽ thật vui vẻ, ân cần chăm lo cho đứa nhỏ đó, xem trọng nó nếu như nàng chưa từng phát hiện ra ánh mắt của hắn dành cho nó.

Thương yêu và hoài niệm!

Hắn đang nhìn một hình bóng khác qua đứa nhỏ đó!

Hóa ra, hắn không phải không có tình yêu. Chỉ là, tình yêu đó không dành cho nàng.

Khi đó, nàng đã phẫn nộ và ghen tị với nữ nhân đó, người mà nàng chưa từng thấy mặt, nữ nhân mà hắn yêu.

Thì ra, hắn chưa từng quên được nữ nhân kia, hắn luôn muốn tìm trở về. Nếu thật sự, hắn mang nữ nhân đó trở lại, nàng sẽ như thế nào? Hắn sẽ đối xử với nàng ra sao?

Kể từ lúc đó, lòng nàng giá lạnh.

Nếu như đã không thể trở thành người trong trái tim hắn, nàng sẽ giữ lấy địa vị vương phi, thê tử duy nhất của hắn.

Sau đó, hắn tử trận.

Cảm xúc trong lòng nàng lúc đó thật rối loạn, đau đớn, bi ai, lại có phần sung sướng. Hắn đã chết rồi, vậy không ai có thể dấn động đến địa vị vương phi của nàng nữa. Hắn chỉ có duy nhất một vương phi, là nàng.

Còn đứa nhỏ kia, dù nàng luôn thân cận, nó vẫn không chịu thân thiết với nàng. Bất đắc dĩ, nàng mới hạ sách định trước tiểu vương phi cho hắn. Chỉ cần tiểu vương phi đó là người của nàng, nghe lời nàng, thì địa vị của nàng càng thêm vững chắc. Chính vì những lý do đó, nàng mới cố tình tác hợp cho Liễu Thanh Chi.

Chỉ là, Liễu Thanh Chi cũng thật vô dụng, biết bao nhiêu năm cũng không lấy được trái tim của Tang Ly...
Và rồi, nhìn thấy cái cảnh sống dở chết dở của Tang Ly hôm nay. Liễu vương phi lần nữa lại tự hỏi:
“Có phải mình đã tính sai rồi không...”

63. Chương 63: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Ba

Lần nữa tỉnh lại đã là chuyện của mấy ngày sau, Tang Ly mở hờ mắt nằm an tĩnh trên giường, không một âm thanh, không một cử động, hoàn toàn chết lặng.

Thương thần y nhìn Tang Ly như vậy, bỗng nhiên cảm thấy tức giận.

– Trong lòng ngươi chỉ có duy nhất một nữ nhân đó ư? Những chuyện đại nghĩa, chí lớn hoàn toàn không đáng để ngươi để tâm?

Tang Ly vẫn không nhúc nhích, Thương thần y nổi giận đến nắm lấy áo hắn lôi dậy.

– Ngươi tỉnh táo lại cho ta! Ngươi đã quên mất trách nhiệm của mình rồi sao? Ngươi có còn nhớ mối thù của phụ thân ngươi không? Ngươi có biết ngươi đang nắm giữ sinh mạng của bao nhiêu người không? Ngươi tỉnh táo lại cho ta! Tang Ly...

Tang Ly không màng chống đỡ thân thể, để mặc cơ thể mình mình bị giày xéo, hắn bật tiếng cười thê lương.

– Ha ha ha...

Bị động đến vết thương, cười được mấy tiếng, Tang Ly bị nghẹn, bật ho xù xụ, thế mà hắn vẫn cứ cười như cũ.

Tang Ly nặng nề ngồi dậy, chống hai tay xuống giường để đứng lên.

Thương thần y nhìn theo Tang Ly lê từng bước ra cửa, hạ giọng nói:

– Ngươi muốn đi đâu?

Tang Ly cũng không đáp, vẫn nhích từng bước như cũ. Thương thần y bước lên mấy bước, chỉ kéo nhẹ cũng làm Tang Ly ngã dài ra đất.

– Ngươi còn muốn đi tìm nữ nhân đó? Nàng ta đã chết rồi!

Tang Ly thờ thẫn nói:

– Dù có chết, ta cũng phải tìm nàng...

– Tang Ly...

Tang Ly đưa đôi mắt vô thần nhìn Thương thần y, bật tiếng nói:

– Thương Lão? Thương thần y? Sư phụ? Người đối với ta, rốt cuộc là gì? Là sinh tử chi giao của phụ thân ta? Là vị thần y cứu muôn người trong thiên hạ hay là người đã dạy y thuật cho ta?

Thương thần y phức tạp nhìn Tang Ly.

– ... các người muốn ta học võ công, muốn ta học y thuật, muốn ta phải trả thù... nhưng các người đã từng hỏi qua ta muốn cái gì chưa? Trong mắt các người, ta là người kế nhiệm Trấn vương, là kẻ mang đại thù, là mắc xích, là cầu nối, là công cụ, là phương phức...

Tang Ly vừa nói vừa lồm cồm bò dậy, tiếp tục bước đi.

– ... chỉ duy nhất một mình nàng đặt ta vào trong mắt, nhìn ta là chính ta, chỉ có ở cạnh nàng, ta mới có cảm giác ta đang sống, ta vẫn là một con người... Ta đã từng hứa với Nam Long Châu, vận mệnh của ta... Bởi vậy, cho tới lúc đó, ta vẫn tự do, ta sẽ...

Thương thần y đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Tang Ly đi mỗi lúc một xa, không lên tiếng ngăn cản nữa. Liễu Thanh Chi mấy ngày nay không có can đảm đến gặp Tang Ly, nàng chỉ đứng ở đây dõi mắt chờ đợi. Thương thần y nói vết thương trên người Tang Ly chỉ là ngoại thương, không có gì nguy hiểm, hắn trở nên như vậy là vì vết thương trong lòng của hắn. Chính mắt nhìn thấy cái chết của Nguyệt Vô Thường đã đủ kích hấn nặng nề.

Cuối cùng, Liễu Thanh Chi cũng đã nhìn được bóng dáng của Tang Ly, nhưng trong mắt hắn lúc này chỉ một mảng xám xịt, không có thứ gì có thể đập vào mắt hắn.

Khi Tang Ly sắp đi đến Liễu Thanh Chi, Liễu Thanh Chi không kềm chế được bật tiếng gọi:

– Tang... Ly...

Nhưng hắn không nghe thấy, lướt ngang Liễu Thanh Chi tiếp tục đi tiếp. Liễu Thanh Chi cắn chặt môi, không đủ dũng khí gọi tên hắn thêm lần nữa, hai mắt rưng rưng nhìn hắn đi khuất bóng.

...

Giá giá..

Tiếng vó ngựa vang lên giữa đêm khuya vắng.

Tang Ly cưỡi ngựa lao đi vùn vụt qua các khe núi. Đến nơi, Tang Ly cho ngựa thắt gấp lại, phóng xuống ngựa lao đi xung quanh tìm kiếm.

– Thường Thường... Thường Thường... nàng ở đâu...

Hắn tìm mãi, tìm mãi vẫn không thấy chút tung tích nào, hắn càng thêm gấp gáp và đau đớn.

– Thường Thường...

Mãi cho đến khi hắn kiệt sức, vết thương trên người toát ra, áo ướt đầm máu tươi, hắn vấp ngã nằm dài trên đất.

– Thường Thường... nàng đang ở đâu...

Hắn cố vươn tay với tới nhưng đôi mắt hắn trở nên nhạt nhòa. Ý thức của hắn càng lúc càng mờ mịt, nhưng hắn vẫn cố gắng không để mình hôn mê.

– ... ta... phải tìm...

Một lần nữa đứng dậy lại bị té ngã, hắn vẫn không từ bỏ ý muốn của mình.

– ... Thường... Thường...

– ... Thường...

Lại ngã thêm lần nữa, lần này hắn không đủ sức để chống trụ nữa.

“Chẳng lẽ phải từ bỏ ở đây sao...”

“... như vậy cũng tốt, để ta đi theo nàng thôi...”

Đúng vào lúc Tang Ly đánh mất hy vọng, một tiếng nói vang lên bên tai hắn.

– Trưởng lão, hắn ở đây!

Lại có thêm nhiều tiếng bước chân tới gần, đó là những người mặc y phục đen, có đeo mạng che mặt. Người được gọi là trưởng lão là một nữ nhân, bà ta tiến tới gần chỗ Tang Ly đang nằm.

Tang Ly muốn lên tiếng hỏi các người là ai nhưng hắn cũng không còn đủ sức.

Mãi một lúc sau, trưởng lão kia mới lên tiếng ra lệnh:

– Đưa hắn về!

Lập tức có một tên thuộc hạ tiến lên xốc Tang Ly lên vai, Tang Ly không thể phản kháng. Khi đi ngang qua vị trưởng lão kia, Tang Ly cố gượng mắt lên nhìn, môi mấp máy như muốn hỏi:

“Bà là ai?”

Bà ta nhìn Tang Ly vẫn chỉ một mảng lạnh lùng.

64. Chương 64: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Bốn

Tang Ly bị đám người bí ẩn đưa tới một vách núi, một kẻ bước lên trước khởi động cơ quan, một tảng đá to nặng nề xô dịch, để lộ ra một thông đạo phía sau.

Sau khi vào trong, vị trưởng lão thần bí kia phẩy tay ra hiệu, đám người sau lưng lập tức cúi đầu chào rồi lui ra, chỉ còn tên đang vác Tang Ly trên vai còn đi theo bà ta.

Đi thêm một quãng, bà ta rẽ vào con đường khác, dẫn đến một hang đá khá lớn. Tên áo đen kia sau khi bỏ Tang Ly xuống đất cũng lui ra, bọn họ toàn bộ hành động không phát ra một tiếng động nhỏ.

Trong hang đá lúc này chỉ còn lại Tang Ly và vị trưởng lão kia, Tang Ly nằm vật trên đất, ánh sáng lập lờ phát ra từ ngọn nến nhỏ đặt trong hang không thể thấy rõ gương mặt của hắn.

- Đừng giả vờ nữa!

Đột ngột, vị trưởng lão kia lên tiếng nói. Tang Ly vẫn nằm yên bất động.

- Ta biết người đã tỉnh rồi!

Biết không thể giả vờ được nữa, Tang Ly lồm cồm bò dậy, gương mặt chằm chằm nhìn vị trưởng lão kia. Đáng tiếc, bà ta quá bình tĩnh, lạnh lẽo như băng đá nên không thể phát hiện điều gì.

- Các người... là người của Thiên Thái Giáo?

Vị trưởng lão kia không ngần ngại đáp:

- Phải!

Tang Ly tiếp tục hăm dọa:

- Người đưa ta đến đây để làm gì? Người có biết ta là ai hay không?

Vị trưởng lão vẫn lạnh nhạt nhìn Tang Ly, thờ ơ nói:

- Ta biết... người chính là tiểu Trấn vương.

Tang Ly nheo mắt nguy hiểm, việc hắn là kế nhiệm Trấn vương vốn không phải điều bí mật, nhưng cho đến nay, hắn ít khi lộ diện, không mấy người biết được mặt của hắn. Chưa kể, việc hắn đến vực sâu này vốn rất bí mật, người ngoài không thể nào biết được. Tại sao bà ta lại biết được thân phận của hắn? Đường như bà ta đang chờ hắn tới?

Vị trưởng lão kia bỏ qua ánh mắt nghi ngờ của Tang Ly, bà ta quăng xuống cho hắn một lọ thuốc.

- Nếu người không muốn mất máu mà chết thì sử dụng nó đi.

Tang Ly không quan tâm tới vết thương trên người mình, lên tiếng chất vấn:

- Tại sao bà biết ta sẽ tới đây?

Vị trưởng lão kia đáp:

- Bởi vì, ta biết người nhất định sẽ tới!

Bà ta hạ thấp giọng nói:

– Không phải... người muốn tìm nữ nhân kia sao?

Tang Ly mở bừng mắt, kinh hãi lao đến nắm chặt lấy tay bà ta, quát lớn:

– Bà biết Vô Thường? Nàng đang ở đâu?

Bà ta mặc cho Tang Ly hung hăng, vẫn thản nhiên như cũ:

– Người rất quan tâm nàng ta?

Tang Ly hai mắt đỏ bừng, gất:

– Nàng đang ở đâu?

Bà ta nhích sang một bên, để lộ một góc hang đá tối tăm, nơi ánh sáng không thể len tới.

Tang Ly mở bừng mắt nhìn chăm chú vào trong góc hang đó, nơi đó có đặt một chiếc giường đá, trên giường đá đó...

– Thường Thường!

Tang Ly lao tới bên giường đá, ôm lấy thân thể của Nguyệt Vô Thường.

– Thường Thường, Thường Thường, tỉnh lại đi...

Mặc cho Tang Ly có gọi thế nào, Nguyệt Vô Thường vẫn nhắm chặt mắt, không có chút phản ứng.

Lúc đó, vị trưởng lão kia mang đèn cầy tới gần, ánh sáng rọi lên khuôn mặt trắng nhợt của Nguyệt Vô Thường, hơi thở của nàng thật suy yếu.

– Nếu người tiếp tục lay như vậy, nàng ta sẽ chết thật đó!

Tang Ly nghe thấy lời cảnh cáo của vị trưởng lão kia, kèm lòng nói lỏng tay, đặt Nguyệt Vô Thường nằm lại trên giường, đôi mắt không hề rời nàng dù chỉ giây lát.

Mãi một lúc lâu sau, xác nhận Nguyệt Vô Thường đã thở ổn định, trái tim Tang Ly mới bình tĩnh trở lại.

– Nói! Rốt cuộc bà muốn gì?

Vị trưởng lão châm chọc:

– Người nói xem, ta muốn gì?

Tang Ly im lặng không đáp. Bà ta tiếp tục nói:

– Ngày hôm đó, ta phát hiện nàng ta từ trên trời rơi xuống, nếu ta không ra tay cứu, nàng ta nhất định sẽ tan xương, nát thịt...

Tang Ly nổi giận quay phắt đầu lại nhìn bà ta.

– Nàng ta... rất quan trọng với người, ta đã cứu nàng, vậy người sẽ báo đáp ta thế nào đây, Tang Ly?

Nói rồi, bà ta đưa tay lên tháo mạng che mặt xuống, để lộ gương mặt của mình, chính là nữ nhân thần bí đã tấn công Nguyệt Vô Thường lúc trước. Khi nhìn thấy gương mặt bà ta, Tang Ly từ kinh ngạc chuyển thành kinh hoàng, khiếp đảm.

“Phụ thân... phụ thân...”

“Tang Ly!!!”

Những tiếng nói, hình ảnh hỗn loạn hiện ra trước mắt Tang Ly.

“Phụ thân, cứu con...”

“Tang Ly, đừng sợ! Phụ thân sẽ cứu con...”

Hình ảnh Trấn vương đứng xa xa trước mặt, trấn an hắn. Tang Ly với đôi tay nhỏ về phía trước, muốn chạy lại chỗ Trấn vương nhưng hắn bị một bàn tay lạnh lẽo chụp lên vai cản lại.

“A...”

Tiếng hét của Tang Ly vang lên cùng với tiếng kêu răng rắc phát ra từ các đốt xương trên vai.

Trần vương hét lên:

“Vân Xuyên, dừng tay!!!”

Tang Ly run rẩy nắm lấy bàn tay đang bóp chặt trên vai mình. Nữ nhân gọi Vân Xuyên đó vẫn không buông tay.

Trần vương vừa tức giận, vừa đau đớn nói:

“Thả hấn đi đi...”

Giọng nói lạnh nhạt và châm chọc của Vân Xuyên vang lên bên tai Tang Ly.

“Người bảo ta thả hấn? Người lấy cái gì để đổi?”

Trần Vương bất lực, kiềm nén nói:

“Vân Xuyên, hấn là con của nàng...”

Vân Xuyên bật cười, tuyệt tình đáp:

“Là người ép ta sinh hấn ra!”

Tang Ly nghe thấy lời nói đó, dù hấn đã biết trước nhưng vẫn không giấu được sự tuyệt vọng, cảm thấy trước mắt một màu trắng xóa, không còn nghe được gì nữa.

Hai người vẫn đang tranh luận gì đó, hấn không biết.

Hai người dường như đang đánh nhau? Hấn cũng không rõ.

Đến lúc âm thanh và ánh sáng trở lại, trước mắt hấn toàn một màu đỏ của máu. Trần vương chống gươm quỳ trước mặt của hấn, nhìn hấn bằng ánh mắt vừa đau đớn vừa ảm áp, khóe miệng Trần vương nhếch lên làm thành nụ cười, máu từ trong miệng ông theo đó mà tuôn ra ào ạt.

“ Tang... Ly... bảo trọng.”

Trần vương trút hơi thở cuối cùng mà mắt vẫn mở to không nhắm được.

Tang Ly muốn đưa tay lên ôm phụ thân, nhưng cả cơ thể hấn bất lực, không thể nhúc nhích được. Đúng lúc đó, nữ nhân gọi là Vân Xuyên bước tới gần, lúc này, Tang Ly mới nhìn rõ được gương mặt của nàng ta.

Xinh đẹp và tàn ác.

Vân Xuyên đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Tang Ly...

...

Trở lại hiện tại, hình dáng lạnh lùng của Vân Xuyên trong ký ức đang đan xen với hình dáng của vị trưởng lão đang đứng đối diện với Tang Ly.

Hấn hô hấp khó khăn, lắp bắp nói:

– Bà... bà là...

65. Chương 65: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Lăm

Vân Xuyên neho mắt nhìn Tang Ly, môi khẽ nhếch cười.

– Tang Ly, đã lâu không gặp!

Tang Ly hít thở không thông, bật ho khù khụ rồi nôn ra một ngụm máu.

Tang Ly ngẩng đầu lên nhìn Vân Xuyên, sự đau khổ, dày vò đã biến mất, chỉ còn lại nghi ngờ, phòng bị.

– Rốt cuộc bà muốn gì?

Vân Xuyên khê cười.

– Tang Ly, mẫu tử chúng ta khó khăn mới gặp lại nhau, tại sao ngươi lại cư xử xa lạ như vậy.

Tang Ly gắt gỏng:

– Đừng giả thần giả quỷ nữa, hãy nói ý định của bà đi!

Thuyết phục mãi không được, Vân Xuyên thu lại nụ cười, liếc nhìn Tang Ly.

– Ta đã xuống nước như vậy mà ngươi vẫn giữ thái độ đối địch như vậy sao?

Tang Ly vẫn không buông lỏng cảnh giác.

– Thôi được rồi! Nếu ngươi đã muốn tuyệt tình, đừng trách ta tuyệt nghĩa. Tang Ly, ngươi muốn mang nàng ta rời khỏi đi chỉ có thể chấp nhận ta một điều kiện.

– Bà muốn cái gì?

Vân Xuyên cười cười nhìn Tang Ly.

– Điều kiện của ta rất đơn giản...

...

Trong ngày hôm đó, Tang Ly đưa Nguyệt Vô Thường rời khỏi sơn động, Vân Xuyên còn hào phóng cho Tang Ly một chiếc xe ngựa. Bởi vì, Nguyệt Vô Thường bị thương nặng chưa tỉnh nên Tang Ly cũng không từ chối mà nhận luôn chiếc xe ngựa đó.

Chiếc xe ngựa ị ạch cất bước rời khỏi sơn cốc.

Sau đó, Tang Ly không đưa Nguyệt Vô Thường về Trấn vương phủ mà mang nàng đến một căn nhà riêng ở ngoại ô, rồi cho người mời đại phu đến.

Đại phu nói:

– Vị cô nương này bị tổn thương lục phủ ngũ tạng, nhưng nàng sớm đã được chữa trị thích đáng, vết thương đã không còn nguy hiểm, nàng sẽ sớm tỉnh lại thôi. Để ta bốc thêm vài thang thuốc bồi bổ cho nàng.

Tang Ly vẫn ngồi thẫn thờ nhìn Nguyệt Vô Thường, để cho lão nô bộc đưa tiễn đại phu.

– Công tử, vết thương của người... không cần đại phu khám thật sao?

Căn nhà này là do Tang Ly thuận tay mua lại, thường ngày chỉ có Lý lão bá trông coi, lão cũng không biết thân phận thật sự của Tang Ly.

– Lý lão bá.

– Có lão nô.

Tang Ly vẫn không rời mắt khỏi Nguyệt Vô Thường, dặn dò:

– Sau này nhờ lão lo cho Vô Thường.

Lý lão bá ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Tang Ly. Tang Ly đưa tay vuốt lại mái tóc cho Nguyệt Vô Thường, như muốn khắc ghi lại hình ảnh của Nguyệt Vô Thường vào tâm trí, giọng nói của hắn càng lúc càng xa xăm.

– Nàng là người không biết quan tâm đến bản thân mình, nếu không để mắt đến nàng, nàng sẽ làm tổn thương mình. Nàng thông minh nhưng cũng rất ngu ngốc, nàng nhu thuận nhưng cũng rất cố chấp. Nàng không biết cách ăn nói, không thích giả tạo, cũng chẳng thân cận người khác nên người ta cũng chẳng thích nàng. Tâm địa của nàng không xấu, thậm chí còn mềm lòng, dù là kẻ thù của mình, nàng cũng chừa cho

hắn một con đường sống... Nàng nói thế gian này thật buồn chán nhưng nàng lại là người biết cách tìm kiếm niềm vui trong cuộc sống này. Trước kia, khi còn là trẻ nhỏ vô tri, nàng rất hay cười, đến khi thời cuộc biến đổi, nàng không còn cười thật lòng nữa. Bây giờ, nàng cũng hiếm khi nở nụ cười, nhưng ta biết, trái tim nàng đã thanh thản hơn rất nhiều, đã vui hơn rất nhiều...

Vô Thường, thế gian luôn biến đổi! Trước kia, chưa có ta xuất hiện, nàng đã nở nụ cười thật ngây thơ. Khi có ta, nàng cũng đã cười. Sau này... nàng vẫn có thể hạnh phúc chứ?

– Cuối cùng, người cũng biết quay trở lại à?

Nam Long Châu nâng khóe môi, nhìn Tang Ly trêu chọc.

Tang Ly không có hứng thú với trò đùa của Nam Long Châu, gương mặt hắn vẫn lạnh tanh.

– Ta có tin báo!

Nam Long Châu nghe thấy liền chú tâm lắng nghe.

– Vân... Vân Xuyên đã đến tìm ta!

Nam Long Châu nheo nheo mắt, hỏi:

– Bà ta tới tìm người làm gì?

– Bà ta muốn ta đi cùng!

Nam Long Châu im lặng, quan sát từng thay đổi nhỏ của Tang Ly, thận trọng dò xét:

– Người... đồng ý?

Dù đã chuẩn bị trước tinh thần, nhưng khi nghe thấy câu này, trái tim Tang Ly vẫn chậm đi một nhịp, khó khăn thừa nhận:

– Phải.

Nam Long Châu sau phút bất ngờ, gấp mạnh cây quạt trong tay, hào hứng hô:

– Tốt lắm! Ta còn đang đau đầu nghĩ cách làm sao để người và Vân Xuyên liên hệ với nhau, nay bà ta đã tự tìm tới thì người cứ tận dụng cơ hội đi!

Tang Ly đưa mắt nhìn Nam Long Châu, hóa ra, từ trước, Nam Long Châu đã có ý định dùng hắn để tiếp cận Vân Xuyên. Dù đã đoán được, nhưng sao hắn vẫn cảm thấy thất vọng như vậy?

Nam Long Châu vẫn không dừng lại, tiếp tục suy đoán:

– Tang Ly, vì lý do gì người dễ dàng chấp nhận lời đề nghị của Vân Xuyên như vậy? Là Nguyệt Vô Thường sao?

Hai nắm tay Tang Ly nắm chặt lại, kiên quyết nói:

– Nam Long Châu, Vô Thường không liên can đến chuyện này. Người đừng nghĩ tới chuyện lợi dụng Vô Thường.

Nam Long Châu không để bụng thái độ bất kính của Tang Ly, cười cười nói:

– Ta chỉ là thuận miệng thôi mà, “tiểu... Trấn vương”.

Kiểu châm chọc này của Nam Long Châu chính là cái mà Tang Ly chán ghét nhất.

Nam Long Châu một lần nữa thay đổi biểu cảm, nghiêm túc hỏi:

– Người hẹn với bà ta khi nào?

– Hôm nay bà ta sẽ tự đến.

Trong sơn động, Tang Ly đã hẹn với Vân Xuyên là ba ngày, hôm nay chính là thời hạn cuối.

Nam Long Châu có vẻ bất ngờ với đáp án của Tang Ly.

– Trần vương phủ sao? Ta phải nói là bà ta tự tin với khả năng của mình hay là... tin tưởng người sẽ không phản bội bà ta đây?

Nhiều ngày nay, Nguyệt Vô Thường vẫn nằm mê man bất tỉnh, ý thức nàng mơ hồ lúc có lúc không. Và nàng đã có một giấc mơ...

Trong giấc mơ đó, nàng thấy Tang Ly đã khóc, nước mắt của hắn rơi xuống mặt nàng, nàng cảm nhận được hắn đang rất đau khổ.

“Thường Thường, ta phải làm sao đây...”

“... tại sao bà ta lại giết phụ thân của ta?”

Nàng muốn đưa tay lau những giọt nước mắt của hắn, nhưng nàng lại không thể cử động. Nàng muốn an ủi hắn, nhưng nàng lại không thể lên tiếng được.

Đừng khóc...

“... tại sao kẻ thù của ta lại là mẫu thân của mình...”

Đừng khóc... Tang Ly...

Tang Ly...

“Vô Thường, ta xin lỗi, ta đã hứa ở bên cạnh nàng mãi mãi, nhưng rất tiếc... ta không thể...”

“Vô Thường, khi tỉnh dậy, hãy quên ta đi, tiếp tục một cuộc sống bình dị, được không...”

“Vô Thường, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng bình an...”

Tang Ly...

Đừng đi!

Đừng đi...

66. Chương 66: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Sáu

Vào ngày hẹn.

Hôm nay chính là ngày thời hạn cuối mà Vân Xuyên đặt ra cho Tang Ly.

Tang Ly ngồi lặng lẽ trong phòng, không có chút sinh khí.

Thương thần y bước tới, hỏi:

– Người thật sự muốn đi cùng Vân Xuyên sao?

– Ta có sự lựa chọn khác sao?

Hắn không có quyền lựa chọn.

– Sư phụ.

Đột ngột, Tang Ly lên tiếng gọi Thương thần y. Hai tiếng “sư phụ” này bởi vì khúc mắc trong lòng hắn, hắn rất hiếm khi lên tiếng gọi.

– Ta thật sự rất vô dụng. Cuộc đời của ta lúc nào cũng bị người khác bày bố. Ngay lúc này, ta cảm thấy mình rất bất lực, thậm chí là nhục nhã.

– Tang Ly, người...

– Sư phụ, ta trước giờ chưa từng cầu xin người điều gì. Lúc này, ta có một chuyện muốn nhờ, người có thể đáp ứng hay không?

Thương thần y không đáp, Tang Ly tiếp tục nói:

– Bảo vệ Vô Thường, đừng để nàng dính vào mớ hôi tanh này!

Thương thần y cau mày.

– Người thật sự yêu nàng ta tới như vậy sao?

Tang Ly thờ thẩn đáp:

– Chỉ có ở bên cạnh nàng, ta mới có cảm giác mình đang sống! Thật sự sống!

Thương thần y khẽ thở dài rồi đi khỏi phòng.

Đã một ngày không được gặp nàng rồi, không biết nàng đã tỉnh chưa?

Khi tỉnh lại, liệu nàng có nổi giận không?

Nàng... có giận ta không?

Đêm nay, sẽ không yên tĩnh.

Liễu vương phi nhiều ngày nay không xuất hiện, đột ngột tối nay lại đến thăm Tang Ly.

Nhìn bộ dạng Tang Ly đang ngồi trước mặt mình, Liễu vương phi nhớ năm xưa, ngày Trần vương mang hấn về phủ. Hấn cũng như bây giờ vậy, đôi mắt trống rỗng, không một biểu cảm trên mặt. Khi đó, nàng đã không chú ý, một đứa trẻ mới năm tuổi làm sau lại có ánh mắt tang thương như thế?

Tang Ly, tang tóc và ly biệt. Một người mẹ phải hận như thế nào mới có thể đặt cho con mình một cái tên bi ai như thế?

Nàng hỏi hấn, hấn có muốn đổi tên không?

Hấn đáp, không.

Vì sao lúc đó hấn không muốn thay đổi? Hấn có biết ý nghĩa cái tên của mình hay không?

Liễu vương phi không biết rằng, điều đầu tiên hấn nhận biết ở thế gian này: cuộc đời của hấn đã định sẵn phải đau thương, thống khổ, hấn không thể có hạnh phúc!

Vân Xuyên hận Trần vương, càng hận Tang Ly. Nàng ta đã mang hết thù hận của mình trút lên người của Tang Ly.

Năm năm hấn ở cùng Vân Xuyên là năm năm hấn sống trong địa ngục.

...

Thời gian cứ trôi qua, hai người không ai nói câu nào. Cuối cùng, Liễu vương phi lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

– Ly Nhi, vết thương của con đã tốt rồi chứ?

– Đã tốt!

– Ly Nhi, con... đã tìm thấy Nguyệt cô nương chưa?

Tới bây giờ, Liễu vương phi vẫn nghĩ Tang Ly vì cái chết của Nguyệt Vô Thường mà bị đả kích đến như vậy. Tang Ly không trả lời câu hỏi này.

Liễu vương phi lại nghĩ Tang Ly đang bị thương quá độ, đây chính là lúc hấn mềm yếu nhất!

– Ly Nhi, kể từ lúc phụ vương con mất. Ở đây, ta chỉ còn con là người thân, chúng ta đã nương tựa nhau sống hơn mười năm qua... Mỗi khi nhìn con còn nhỏ dại mà phải gánh chịu gánh nặng báo thù cho phụ vương, lúc nào cũng phải bên ngoài, trong lòng ta thật đau đớn...

Nói đến đây, Liễu vương phi không kiềm được cơn xúc động, nước mắt rơi dài.

– ... ta quả thật vô dụng. Không thể giúp đỡ con dù chỉ một chút gì...

Mặc cho những lời xúc tích của Liễu vương phi khiến người người rơi lệ, Tang Ly vẫn ngồi ngầy người, không có chút biểu hiện cảm động.

– Ly Nhi, ta trước nay luôn xem con như con ruột của mình, nhưng con... lúc nào cũng xa lánh, con... thật sự không thể xem ta là mẫu thân sao?

Tang Ly vẫn im lặng như cũ, Liễu vương phi càng thêm gấp gáp.

– Ly Nhi...

Đột ngột, Tang Ly bật tiếng nói nhỏ:

– Ta không có mẫu thân.

Liễu vương phi như bị dội cho gáo nước lạnh.

Cũng chẳng trách, mối quan hệ giữa Trần vương và Vân Xuyên luôn là bí mật trọng đại, hoàng gia luôn che giấu. Còn Vân Xuyên, vì cho rằng mối quan hệ là sỉ nhục trong cuộc đời nàng nên lại càng bưng bít, không để lộ ra. Chính vì vậy, thân thể của Tang Ly cho đến bây giờ vẫn bị bao phủ bởi mây mù, không mấy người hiểu tường tận.

Rốt cuộc, vẫn không đạt được kết quả. Liễu vương phi quay trở về.

– Ly Nhi, hôm khác ta lại đến thăm con, hãy giữ gìn sức khỏe.

Liễu vương phi dẫn theo người hầu rời khỏi Thanh Chiếu Viện. Bởi vì không đạt được mục đích, dù bề ngoài vẫn điềm nhiên như cũ nhưng trong lòng Liễu vương phi không vui.

Khi đi qua một khúc cua vắng người, Liễu vương phi chợt dừng chân lại. Một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng Liễu vương phi.

– Vương phi, người làm sao vậy?

Tì nữ lo lắng hỏi.

Liễu vương phi cau mày, đè nén cơn khó chịu trong lòng. Đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác này.

– Vương phi...

Liễu vương phất mắt nhìn xung quanh, không có một bóng người, rồi nàng dừng mắt ở bụi hoa đang nở rộ trong sân.

– Cho người đến nhổ bụi hoa đó đi!

Tì nữ vừa bất ngờ vừa hoảng sợ nhìn Liễu vương phi lên cơn thịnh nộ. Không hiểu vì sao đột ngột ghét hoa như vậy.

Liễu vương phi nghĩ rằng cơn khó chịu trong người mình vì mùi hương của loài hoa kia nên mới cho người đi nhổ bỏ. Nàng lại không biết rằng, sự khó chịu trong lòng nàng không phải vì mùi hương của hoa đó mà nguyên do ẩn ở phía sau.

Người tì nữ chưa kịp tuân lệnh hành sự đã bị một chưởng sau gáy, ngã bịch xuống đất không biết đã chết hay chưa.

Liễu vương phi kinh hoàng nhìn người áo đen đứng trước mặt mình và từ bụi hoa lại có thêm nhiều người áo đen che mặt khác bước ra.

Liễu vương phi muốn la lên cầu cứu nhưng đã không kịp, nàng đã bị tên áo đen khống chế.

Người áo đen cung kính thưa:

– Vân trưởng lão, chúng ta làm gì với người này?

Vân trưởng lão trong miệng tên áo đen quả nhiên chính là Vân Xuyên. Vân Xuyên đến trước mặt Liễu vương phi đánh giá.

– Người là “vương phi”? Trần vương phi? Thê tử của hần?

Liễu vương phi lúc này bỗng nhiên tỉnh ngộ. “Hần” trong miệng vị trưởng lão này đương nhiên là tiền Trần vương, nàng ta gọi Trần vương là “hần”, lại hỏi mình có phải thê tử của Trần vương không, nhất định nàng ta có quen biết với Trần vương. Liễu vương phi lúc này không hiểu vì sao lại chắc chắn Vân trưởng lão chính là người mà Trần vương ngày nhớ đêm mong, tình địch của nàng. Thảo nào, thảo nào, nàng lại có cảm giác khó chịu tới như vậy.

Đúng lúc đó, một tên áo đen khác tới bẩm báo:

– Trưởng lão, xung quanh Trần vương phủ có hơn năm mươi cao thủ vây quanh, đều là người của hoàng thất.

Vân Xuyên nhếch mép nói:

– Nếu không có mai phục mới đáng nghi ngờ.

Vân Xuyên lạnh lùng nhìn Liễu vương phi, ra lệnh:

– Đi! Mang theo nàng ta đi theo!

67. Chương 67: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Bảy

Ở căn nhà nhỏ ngoài ngoại ô.

Trong căn phòng đơn sơ thoáng thoáng mùi thuốc, Nguyệt Vô Thường vẫn đang nằm bất động trên giường.

Lý lão bá đang dọn dẹp gian phòng, thi thoảng ghé mắt nhìn Nguyệt Vô Thường, xem có động tĩnh gì không. Lão không rõ nàng là ai, nhưng qua thái độ của Tang công tử đối với nàng, nhất định nàng là người quan trọng của Tang công tử. Tang công tử là ân nhân của lão nên lão càng chăm sóc nàng chu đáo hơn.

Nhắc mới nhớ, Tang công tử đã mấy ngày rồi chưa trở về, không biết công tử có gặp chuyện gì hay không. Nhớ tới những lời dằn dò của Tang công tử trước khi đi, lão lại càng sốt ruột. Trên người của công tử đang có nhiều vết thương như vậy, suy yếu như vậy...

Trong khi Lý lão bá đang bận nghĩ ngợi, Nguyệt Vô Thường đang nằm trên giường bỗng lay động. Nàng nặng nề hé đôi mắt ra, tinh thần vẫn chưa ổn định, mãi một lúc lâu sau mới định thần được.

Lý lão bá thấy nàng mở mắt liền mừng rỡ chạy đến hỏi han:

– Tiểu thư, người đã tỉnh lại rồi! Tỉnh lại rồi!

Nguyệt Vô Thường khó hiểu nhìn Lý lão bá, dường như nàng chưa từng gặp lão. Lý lão bá như đoán được phản ứng của nàng, liền trấn an:

– Tiểu thư, lão nô là người của Tang công tử.

Tang công tử trong lời lão nói chắc là Tang Ly đi.

Trí nhớ của nàng vẫn còn hỗn loạn, nàng nhớ rằng ngày hôm đó nàng cùng với Tang Ly đi viếng mộ phụ thân hần. Sau đó, nàng gặp Kiếm lão, đã xảy ra tranh chấp với lão. Rồi sau đó... sau đó...

Nàng đã bị rơi xuống vực!

Đã rơi xuống vực sâu như vậy, làm sao nàng còn sống? Là Tang Ly đã cứu nàng sao? Không! Không phải! Đường như lúc đó nàng đã nghe thấy rất nhiều giọng nói.

“Đưa nàng ta về!”

Một giọng nói vang lên bên tai Nguyệt Vô Thường.

Đầu Nguyệt Vô Thường càng đau mỗi khi muốn nhớ lại. Lý lão bá thấy biểu tình đau đớn của nàng càng cuống cuống, lo lắng nói:

– Tiểu thư, xin người hãy bình tĩnh, để lão nô đi gọi đại phu.

“Đưa nàng ta về!”

“Trưởng lão, không phải ngài nói muốn tìm người tên Tang Ly...”

“Chỉ cần giữ nàng ta, Tang Ly sẽ tự tìm đến!”

Là ai?

Giọng nói đó của ai?

Tại sao lại quen như vậy?

Của ai?

“... lần sau ta sẽ giết ngươi...”

Nguyệt Vô Thường mở bừng hai mắt, kinh hãi.

Đúng rồi, đó chính là giọng nói của người đã tấn công nàng lúc trước.

Bà ta muốn tìm Tang Ly?

Lúc Lý lão bá dẫn đại phu tới liền thấy Nguyệt Vô Thường đã ngồi như người mất hồn trên giường. Lý lão bá càng sợ hãi, hồi thúc đại phu:

– Đại phu, mau xem bệnh cho tiểu thư ta đi...

Đại phu sốt ruột chạy đến gần Nguyệt Vô Thường, nhưng chưa kịp động vào, Nguyệt Vô Thường đã xô đại phu ra, lao xuống giường. Hai chân nàng vô lực, liền ngã xổng xoài trên đất.

– Tiểu thư... tiểu thư...

Nguyệt Vô Thường trong cơn kích động xô Lý lão bá ra.

– Tránh ra! Ta đi tìm Tang Ly! Ta phải tìm hắn...

– Tiểu thư, xin người bình tĩnh lại đi...

– Hắn đang gặp nguy hiểm! Tránh ra!

Lý lão bá cố sức giữ Nguyệt Vô Thường lại, còn đại phu liền rút ra một ngân châm châm vào sau gáy Nguyệt Vô Thường, nàng liền hôn mê.

Lý lão bá hoảng sợ hỏi đại phu:

– Đại phu, tiểu nhà nhà ta không sao chứ?

Đại phu thở dài nói:

– Nàng chỉ bị kích động quá mức thôi. Ta sẽ kê đơn thuốc cho nàng bình tâm lại.

Sau đó, Lý lão bá tiễn đại phu ra cửa.

– Đại phu, cảm ơn ngài. Cảm ơn ngài.

– Không có gì.

Lý lão bá liền hối hả đi sắc thuốc. Thuốc vừa sắc xong, lão liền bưng tới phòng cho Nguyệt Vô Thường. Vừa bước tới giường, nhìn thấy Nguyệt Vô Thường đã mở mắt nằm trên giường, lão liền giật mình lui lại, sợ nàng lại lên cơn như vừa rồi.

Thấy lão phản ứng như vậy, Nguyệt Vô Thường lạnh nhạt nói:

– Yên tâm. Ta sẽ không làm loạn nữa đâu.

Lý lão bá nghe giọng điệu nàng bình tĩnh như vậy cũng lấy làm an tâm, vẫn e dè đặt chén thuốc xuống bàn nhỏ cạnh giường, nói:

– Tiểu thư, người còn khó chịu ở đâu không?

– Ta đã hôn mê bao lâu?

Nguyệt Vô Thường đột ngột đặt câu hỏi.

Lý lão bá bất ngờ, rồi đáp:

– Từ lúc Tang công tử đưa tiểu thư về đến giờ, người đã hôn mê hơn năm ngày rồi.

– Năm ngày? Còn hần? Hần đã biến mất từ khi nào?

Lý lão bá lắp bắp nói:

– Công tử... công tử... đã đi hơn hai ngày trước.

– Hai ngày sao?

Nói rồi, Nguyệt Vô Thường nhắm mắt lại tĩnh tâm.

Lý lão bá thấy nàng đột ngột im lặng như vậy cũng lấy làm bối rối, không biết phải làm sao.

Người thần bí rốt cuộc là ai? Bà ta muốn Tang Ly làm gì?

Bà ta có thể là người của Thiên Thái Giáo hay không? Vì sao người của Thiên Thái Giáo lại muốn tìm Tang Ly?

Lúc đó, ta đã rơi vào tay bà ta. Nếu vậy, Tang Ly quả thật đã tìm tới. Vậy tại sao bà ta còn thả Tang Ly đi? Giữa hai người có lời hứa gì chăng?

Bà ta dường như muốn tìm Tang Ly, chắc hẳn có điều gì đó cần hần. Nếu đã như vậy, chắc hẳn hần vẫn an toàn.

Dù sao hần cũng là vương gia, người kế thừa của Trấn vương, hoàng tộc nhất định không thể không lo tới tính mạng của hần...

Trấn vương phủ.

Liễu vương phi đang tự nhốt mình trong phòng, toàn bộ cửa sổ cũng đóng kín.

Cốc cốc

– Vương phi...

Bên ngoài, mấy người tì nữ trên tay bê mâm thức ăn thận trọng gõ cửa phòng.

– Vương phi, người đã mấy ngày không ăn không uống rồi... tiếp tục như vậy, người sẽ không chịu nổi đâu.

Bên trong, Liễu vương phi đang co rúm một góc, tóc tai rối bời, miệng lẩm nhẩm gì đó.

Liễu vương phi ngẩng đầu lên nhìn xuống hai bàn tay trắng trẻo đang run rẩy của mình, nàng bị ảo giác thấy hai tay dính đầy máu đỏ.

– A...

Nghe thấy tiếng thét của Liễu vương phi, mấy người bên ngoài sợ hãi phá cửa vào.

Liễu vương phi hoảng loạn trốn vào trong góc phòng.

– Ta không cố ý! Ta không cố ý...

– Vương phi...

Mấy người tì nữ nắm hai tay của Liễu vương phi lại, Liễu vương phi nhìn người tì nữ thành hình dạng của Tang Ly, càng hoảng loạn hơn.

– Ta không cố ý đâu... ta không cố ý gây thương tổn cho người...

Tình cảnh đêm đó tái hiện trước mắt Liễu vương phi.

Liễu vương phi bị bắt làm con tin, Vân Xuyên dùng Liễu vương phi để uy hiếp ám vệ của hoàng thất.

Trong lúc hỗn loạn, Liễu vương phi nhặt được một thanh chủy thủ, nàng liền đâm vào bụng người đang ở gần mình.

Nào ngờ, khi mở mắt ra, nàng mới kinh hoàng nhận ra, kẻ mà mình đâm phải không phải là thích khách mà là Tang Ly, đang tới cứu mình.

Tang Ly mở to mắt nhìn nàng, không thể tin được. Hắn nghĩ nàng muốn giết hắn sao?

Lúc đó, Tang Ly lại bật cười, nói:

“Đây xem như cái giá món nợ ta đã thiếu bà.”

Vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, Tang Ly dần dần đuối sức, cuối cùng, bị Vân Xuyên bắt đi.

68. Chương 68: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Tám

Mấy hôm sau, trong cung thái tử đang diễn ra cuộc bàn luận kế hoạch sắp tới.

– Có đúng là Tang Ly đã bị người của Thiên Thái Giáo bắt đi rồi không?

Kẻ vừa quát lên chính là Kiếm lão.

Thương thần y liền lên tiếng nói:

– Kiếm lão, đó là kế hoạch của thái tử và tiểu vương gia.

Kiếm lão vẫn không hài lòng với đáp án đó, tiếp tục nói:

– Hắn là kẻ nhiệm Trần vương, kẻ thù không đội trời chung với Thiên Thái Giáo. Để hắn vào Thiên Thái Giáo có khác gì dâng mạng...

Nam Long Châu và Thương thần y thở dài trong lòng. Thân thể thật sự của Tang Ly đến giờ cũng không mấy người biết rõ, việc mẫu thân hắn là người của Thiên Thái Giáo lại càng là cấm kỵ, cả Kiếm lão, kẻ thân cận bao nhiêu năm qua cũng không hề hay biết. Với tính khí của lão, nếu để lão biết được, không biết lão sẽ làm ra những chuyện gì.

– Kiếm lão, đây là việc đã được sự đồng ý của Tang Ly. Hắn sẽ chịu trách nhiệm chỉ điểm vị trí của tổng đàn Thiên Thái Giáo. Còn về nguyên do trong đó, không thể tiết lộ.

Kiếm lão vẫn hung hăng thêm một lúc nữa mới hậm hực chịu gác vấn đề này lại.

Cuộc họp vừa kết thúc, thị vệ dâng lên cho Nam Long Châu một mảnh ngọc bội. Nam Long Châu nhìn mảnh ngọc bội này liền nhíu mày, đây là mảnh ngọc đại diện cho thân phận của Trần vương, người bây giờ dùng mảnh ngọc bội này đến yêu cầu gặp hắn cũng chỉ có thể là một người...

Trong thư phòng, Nguyệt Vô Thường biểu tình lạnh lùng đối diện với Nam Long Châu và Thương thần y.

Thương thần y là người đầu tiên lên tiếng:

– Nguyệt cô nương, vết thương như thế nào rồi? Có cần ta xem lại không?

Nguyệt Vô Thường lạnh nhạt nói:

– Không cần người quan tâm.

Nam Long Châu trong lòng khê cười, lần đầu tiên gặp Nguyệt Vô Thường, khi biết được thân phận thái tử của hắn, nàng vẫn chỉ nhàn nhạt quan sát, không có chút kinh hỷ hay ngạc nhiên gì, như thể không đặt địa vị thái tử của hắn vào trong mắt. Bởi vì thái độ nàng như vậy nên mới gây hứng thú với hắn, làm hắn nhớ tới nàng.

Sau đó, hắn không có cơ hội gặp nàng nữa, Tang Ly bảo bọc nàng quá kỹ, còn nàng thì nhu thuận với sự bảo bọc của Tang Ly, nên Nam Long Châu mới bớt thú vị, nghĩ nàng cũng như những nữ nhân khác, chỉ là đặc biệt hơn một chút, nên hắn cũng không quan tâm tới nữa.

Thật không ngờ, hôm nay, nàng dám tới tìm hắn, lại còn mang bộ mặt như hắn thiếu nợ nàng mười năm không chịu trả như vậy.

– Nguyệt cô nương, đã lâu không gặp.

Nam Long Châu nở nụ cười sáng chói với Nguyệt Vô Thường. Nếu là một nữ nhân khác gặp người tuần tú như Nam Long Châu lại niềm nở với mình như vậy, nàng ta có thể sẽ vô cùng cảm động, đáng tiếc, người trước mặt hắn lại là Nguyệt Vô Thường.

– Không cần vờ vịt! Ta đến đây là có mấy vấn đề muốn làm rõ!

Nụ cười của Nam Long Châu bị câu nói của Nguyệt Vô Thường làm cho cứng đờ.

Nguyệt Vô Thường trừng mắt nhìn Nam Long Châu và Thương thần y, chất vấn:

– Các người cố tình để cho Thiên Thái Giáo bắt Tang Ly đi?

Nam Long Châu thôi đùa giỡn, nghiêm túc nói:

– Nguyệt cô nương, đây là việc chính sự, không phải việc nàng có thể hỏi.

Nguyệt Vô Thường đồng dạng đáp:

– Ta không hỏi chính sự, ta đang đòi công bằng cho Tang Ly.

Không khí trong phòng trầm xuống.

– Các người đã cố ý để họ đưa Tang Ly đi, vậy mà lại làm hắn bị thương?

Nguyệt Vô Thường lúc này đã nổi giận thật sự.

Nam Long Châu vẫn bình thản như cũ, chỉ có Thương thần y cau mày. Việc Tang Ly bị thương nặng là điều ngoài ý muốn, không ai dự tính được.

– Các người nghĩ bởi vì mẫu thân hắn là người của Thiên Thái Giáo nên hắn ở Thiên Thái Giáo sẽ được an toàn sao? Mẫu thân của hắn sẽ bảo vệ hắn ư? Những kẻ khác ở Thiên Thái Giáo sẽ không làm hại hắn?

Lần này Nam Long Châu nheo mắt nhìn Nguyệt Vô Thường, Thương thần y cũng rất bất ngờ trước lời nói của Nguyệt Vô Thường.

– Thật không ngờ... Tang Ly lại để cho nàng biết được thân thế của hắn.

Điều đó có thể thấy Tang Ly quả thật rất tin tưởng Nguyệt Vô Thường, nhưng như vậy thì sao, Tang Ly tin tưởng không có nghĩa Nam Long Châu có thể tin tưởng. Nếu như, tin này bị truyền ra ngoài...

Nguyệt Vô Thường nhìn Nam Long Châu thách thức:

– Người muốn giết ta để bịt miệng sao?

Nam Long Châu không đáp.

– Việc mẫu thân của Tang Ly là người của Thiên Thái Giáo không thể để lộ ra ngoài, vậy còn Tang Ly? Các người định xử trí hắn như thế nào? Làm cách nào để bảo toàn bí mật ảnh hưởng đến thanh danh của Trần vương? Có phải hay không... dù kết quả của trận chiến này như thế nào, Tang Ly cũng phải biến mất?

Nam Long Châu trầm mặc, không thể ngờ được chỉ một vài thông tin mà Nguyệt Vô Thường có thể suy diễn ra toàn bộ câu chuyện.

Thương thần y cảm nhận được sát ý của Nam Long Châu, liền lên tiếng quở trách Nguyệt Vô Thường:

– Im miệng! Đây không phải là nơi để một nữ nhi như ngươi có thể nói mò.

Nguyệt Vô Thường không sợ hãi, cứ trừng mắt nhìn Nam Long Châu.

– Nói ta biết... vì lý do gì Tang Ly lại chấp nhận yêu cầu của các người?

Nam Long Châu chưa từng rời mắt khỏi Nguyệt Vô Thường, nên khi nàng nói ra câu này, hắn có thể thấy được trong ánh mắt nàng hiện ra sự thống khổ.

Thương thần y không muốn nói tới vấn đề này, liền gắt:

– Người lấy thân phận gì lại dám chất vấn thái tử điện hạ? Tang Ly làm tất cả những chuyện này là vì đại nghĩa. Đại nghĩa! Người còn không mau lui ra!

Nguyệt Vô Thường không nghe những lời của Thương thần y, vẫn cố chấp nhìn Nam Long Châu chờ đợi.

– Bởi vì nàng!

Cuối cùng, Nam Long Châu vẫn lên tiếng nói.

Chỉ ba chữ thôi nhưng như mũi dao cứa vào trái tim Nguyệt Vô Thường. Quả nhiên...

Thương thần y kinh ngạc nhìn Nam Long Châu, không phải hắn đã hứa sẽ không nói ra hay sao?

– Hắn dùng để đổi lấy thời gian ở lại bên cạnh nàng.

Quả nhiên là vậy!

Nàng quả thật rất ngốc, hắn mang trên người trọng trách nặng nề như vậy, liên hệ lớn như vậy làm sao lại còn nhàn rỗi ở bên cạnh bao nhiêu năm qua.

Hóa ra... hóa ra... hắn rất là ngốc!

– Hãy để ta đi cùng các người!

Thương thần y quát:

– Người nói cái gì người có biết không?

– Ta đã biết bí mật trong cuộc chiến này, để ta đi, các người sẽ không an tâm! Vậy hãy để ta đi cùng!

Nam Long Châu nói:

– Nàng không sợ ta sẽ giết nàng sao?

– Người sẽ không! Người sẽ không giết ta!

– Vì sao nàng tin chắc như vậy?

– Bởi vì người cảm thấy áy náy với Tang Ly!

Nam Long Châu không trả lời.

– Bởi vậy, người mới chấp nhận những điều kiện vô lý như vậy của hắn.

Nam Long Châu hỏi lần nữa:

– Dù biết trước kết quả của hắn, nàng vẫn không đổi ý?

Nguyệt Vô Thường đồng dạng nói:

– Vậy ta cùng chết với hần là được! Không phải người muốn như vậy nên mới tiết lộ bí mật lời hẹn của người và Tang Ly cho ta biết hay sao? Người muốn ta phải đau khổ, đắng đặc, muốn ta không thể bỏ lại Tang Ly!

Nam Long Châu lại không đáp, sự im lặng của hần như là đồng ý với lời nói của Nguyệt Vô Thường.

69. Chương 69: Đêm Trăng Thứ Sáu Mười Chín

Sự tranh cãi giữa Nguyệt Vô Thường và thái tử Nam Long Châu cuối cùng cũng đã ngã ngũ. Bước ra khỏi thư phòng của Nam Long Châu, Nguyệt Vô Thường vẫn giữ thái độ điềm nhiên như thường, nhưng vừa đi được mấy bước thì bước chân nàng trở nên loạng choạng, sắc mặt tái đi.

Nguyệt Vô Thường vịn vào một gốc cây, thầm nhủ:

– May mắn... may mắn...

Đúng lúc đó, tiếng của Thương thần y vang lên:

– Người quả nhiên ăn gan hùm mật gấu, mới dám đôi co với thái tử như vậy.

Phải rồi, nàng quả thật rất to gan. Sau khi nghỉ ngơi vài ngày ở ngoại ô, Nguyệt Vô Thường nhận được tin tức Tang Ly đã mất tích trong đêm bị thích khách tập kích ở Trấn Vương phủ. Bọn thích khách đó chắc chắn là người của Thiên Thái Giáo! Tang Ly lại còn bị thương nghiêm trọng... Khi biết được tin đó, nàng phát điên thật rồi. Nàng muốn đi tìm Tang Ly, nhưng Thiên Thái Giáo quá thần bí, triều đình mất hai mươi năm còn chưa tìm ra đầu não, vậy nàng có cách gì để có thể tìm được Thiên Thái Giáo chứ. Khi đó, nàng liền nhớ tới Nam Long Châu!

Sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại, nàng phát hiện ra nhiều vấn đề không thích hợp, liền kết chúng lại, nàng đã suy ra diễn biến câu chuyện như vừa rồi. Còn việc nó đúng hay sai, nàng hiện không có thời gian chứng thực.

Thật may mắn, cuối cùng nàng cũng đã đạt được mục đích.

Thương thần y cau mày nhìn Nguyệt Vô Thường, trách cứ:

– Người có biết người làm như vậy là phụ đi tấm lòng của Tang Ly hay không? Hần vì sự an toàn của người mới chấp nhận thỏa hiệp. Vậy mà, người lại...

Nguyệt Vô Thường nheo mắt nhìn Thương thần y, sự yếu đuối của nàng ngoại trừ Tang Ly ra, không ai có thể thấy được.

Thương thần y bị Nguyệt Vô Thường đánh giá một lúc lâu, Nguyệt Vô Thường mới từ từ nói:

– Trấn Vương có ân nghĩa rất sâu nặng với ông, phải không?

Thương thần y chau mày, hần rất nghi kỵ với vấn đề này.

– Vì trả thù cho Trấn Vương, ông đã làm rất nhiều việc, rất nhiều...

Thương thần y gắt gỏng:

– Rốt cuộc người có ý gì?

Nguyệt Vô Thường thông thả đáp:

– Không! Ta không có ý gì! Ta chỉ đơn giản tò mò! Không biết... Trấn Vương liệu có muốn Tang Ly trả thù cho ông ấy hay không?

Thương thần y trừng mắt quát:

– Dạ Đông Tuyết! Người đừng cho ta không dám làm gì người!

Nguyệt Vô Thường khiêu khích:

– Đương nhiên, nếu muốn, ông có thể giết ta bất cứ lúc nào rồi. Ta hiểu rõ! Lại dùng danh nghĩa vì Tang Ly mới tha mạng cho ta, ta cũng hiểu! Ông tưởng làm như vậy là có thể đền bù cho Tang Ly sao?

Bây giờ, Tang Ly sống chết thế nào, Nguyệt Vô Thường không biết, nàng cũng chẳng quan tâm có mạo phạm hay không mạo phạm nữa, những người này, nàng thật sự chán ghét. Lúc nào, lúc nào cũng bắt người khác phải làm những chuyện họ không muốn, vậy mà còn tỏ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, không đành lòng... Nàng quả thật chịu hết nổi rồi. Nhớ tới lần đầu tiên gặp Tang Ly, hắn dối lả, lại còn cười cười, nhưng ánh mắt của hắn không hề cười. Lúc đó, hắn còn nói đùa: hắn muốn tuyệt thực, xem thử mình có thể chết được hay không... Thì ra, khi ấy hắn muốn chết thật, để giải thoát khỏi hiện thực...

Thương thần y cố gắng kềm nén cơn giận của mình lại, nghiêng răng nói:

– Lẽ ra ngươi không nên đến đây, lẽ ra vừa rồi, ngươi không nên đồng ý với thái tử.

Nguyệt Vô Thường mỉa mai:

– Nếu ta không đồng ý, liệu ta còn có thể đứng ở đây hay không? Nếu ta từ chối, không chỉ Nam Long Châu mà ngay ông cũng ra tay giết ta luôn, phải không?

Thương thần y trầm giọng nói:

– Vậy ra ngươi vì sợ chết?

Nguyệt Vô Thường cười cười, lấp lửng nói:

– Chết, ai lại không sợ... nhưng ta càng chán ghét sống chết của mình phụ thuộc vào quyết định của người khác!

Thương thần y đắm chiêu nhìn Nguyệt Vô Thường. Không hiểu sao lúc này, lão lại có cảm giác hình ảnh Nguyệt Vô Thường trước mặt như đang trùng lặp với hình ảnh của Tang Ly. Hắn cũng có suy nghĩ giống như nàng ư?

Thương thần y không tiếp tục đề tài này, nói:

– Ngươi đã hứa với thái tử sẽ đi theo đoàn quân đánh Thiên Thái Giáo, thời điểm xuất phát vẫn chưa xác định, trong khoảng thời gian này, ngươi có ý định ở đâu không?

Nguyệt Vô Thường nói:

– Ta vẫn sẽ ở lại Trấn Vương phủ.

Không đợi Thương thần y mở miệng, Nguyệt Vô Thường tiếp tục nói:

– Hơn nữa... ở đó, ta còn có chuyện muốn quyết toán!

Trấn Vương phủ.

Liều vương phi mấy ngày hôm nay đã bình tâm trở lại, không còn hoảng loạn như nhiều ngày trước đó.

Liều vương phi đang nhàn nhã ngồi trong hoa viên thưởng cảnh.

Chợt nhớ ra, Liều vương phi lên tiếng hỏi:

– Đã có tin tức gì chưa?

Người nô tì gần đó đoán được ý của Liều vương phi, nhỏ nhẹ đáp:

– Vương phi, tạm thời vẫn chưa có tin tức của tiểu vương gia. Tiểu vương gia phúc lớn tề thiên, xin người đừng quá lo lắng.

Liều vương phi lơ đãng gật đầu đồng ý. Nàng không rõ ràng bọn thích khách đó là người của ai, nhưng trong đó có cả mẫu thân của Tang Ly, nhất định Tang Ly sẽ không sao.

Đột ngột, một tiếng nói vang lên làm gián đoạn bầu không khí tĩnh lặng.

– Liễu vương phi quả thật có nhũ húng!

Liễu vương phi khẽ cau mày, đưa mắt nhìn sang người vô lễ vừa lên tiếng nói kia. Là Nguyệt Vô Thường!

Nguyệt Vô Thường cười khinh khỉnh, bỏ qua sự can ngăn của những kẻ hầu, tới gần Liễu vương phi.

Nguyệt Vô Thường ngồi xuống chiếc ghế đối diện, tự châm ỳnh một ly trà trước ánh mắt không thiện cảm của Liễu vương phi.

Liễu vương phi thận trọng lên tiếng:

– Nguyệt cô nương...

Không phải Nguyệt Vô Thường đã té xuống vực sâu hay sao? Tại sao nàng vẫn còn sống?

Nguyệt Vô Thường như đoán được ý của Liễu vương phi, bật cười hỏi:

– Bà đang thắc mắc vì sao ta vẫn còn sống, đúng không?

Liễu vương phi khẽ cười nói:

– Nguyệt cô nương bình an vô sự đương nhiên là chuyện vui mừng rồi.

Nguyệt Vô Thường cười cười không nói.

Đợi mãi chẳng thấy Nguyệt Vô Thường trả lời, Liễu vương phi dè dặt hỏi:

– Nguyệt cô nương... nàng có biết sự tình của Ly Nhi?

Nguyệt Vô Thường ồ lên:

– Liễu vương phi muốn hỏi ta biết cái gì? Việc hấn bị thích khách bắt đi hay là... việc hấn bị bà làm bị thương?

Liễu vương phi tối sầm mặt, lên tiếng cảnh cáo:

– Nguyệt cô nương, việc này không thể nói hàm hồ.

– Ta nói không đúng sao?

Liễu vương phi kiềm chế nói:

– Nguyệt cô nương, đêm đó cô không có mặt nên không hiểu tình hình. Vì vậy, ta cũng không trách cô!.

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt nói:

– Ủ, ta không có mặt nên không biết được bà là vô tình làm hấn bị thương hay là cố ý gây thương tích hấn.

– Nguyệt cô nương!

– Không cần lớn tiếng với ta! Ta tới đây để báo cho bà biết tạm thời ta vẫn sẽ ở lại Trấn Vương phủ.

Liễu vương phi sa sầm mặt, nói:

– Nguyệt cô nương, Tang Ly đã không ở Trấn Vương phủ, nàng tiếp tục ở lại đường như... không tiện...

Nguyệt Vô Thường cười nói:

– Chẳng có gì không tiện cả!

– Dù sao cô nương cũng không phải là người của Trấn Vương phủ.

– Ủ, ta không phải là người của Trấn Vương phủ. Nhưng mà... ta lại có cái này.

Nguyệt Vô Thường rút ra một mảnh ngọc bội, đùa đùa trên tay.

Liễu vương phi nhìn thấy mảnh ngọc bội đó liền tái mặt, không tự chủ mà đứng lên quát lớn:

– Tại sao ngươi lại có mảnh ngọc này?

Nhìn vẻ mặt cười cợt của Nguyệt Vô Thường, Liễu vương phi liền hiểu, chính Tang Ly đã giao nó cho Nguyệt Vô Thường. Ngọc bội đại diện cho thân phận của Trần Vương!

– Bây giờ ta có quyền ở lại đây rồi chứ?

Liễu vương phi cảm thấy trong lời nói của Nguyệt Vô Thường có ẩn chứa điều gì đó, Liễu vương phi đánh tiếng hỏi:

– Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Nguyệt Vô Thường bật cười, vì nàng cúi thấp mặt nên không thể nhìn ra biểu tình hiện giờ của nàng. Khi Nguyệt Vô Thường ngẩng đầu lên thì trong mắt chỉ toàn sát ý.

– Liễu vương phi, ta không cần biết bà vô tình hay cố ý làm bị thương Tang Ly, ta muốn bà phải trả giá.

Liễu vương phi bị ánh nhìn lạnh giá của Nguyệt Vô Thường làm hoảng sợ, bất giác lùi về sau một bước.

Nguyệt Vô Thường cũng không đo co với Liễu vương phi nữa, nàng đứng dậy bỏ đi. Trước khi đi, để lại một câu:

– Liễu vương phi, Tang Ly và bà không hề thân cận với nhau. Bà đã làm gì để hắn phải chán ghét bà như thế?

Liễu vương phi bất ngờ trước câu nói của Nguyệt Vô Thường. Trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh năm xưa...

Lúc đó, Tang Ly vừa được dẫn về Trần Vương phủ, hắn dè dặt với tất cả mọi người. Khi Trần Vương nói với hắn: nàng sẽ thay mẫu thân chăm lo cho hắn, hắn tuy vẫn nghi ngờ, nhưng trong đôi mắt còn non nớt của hắn đã ánh lên một tia hy vọng, chờ mong.

Vì sao? Vì sao hắn từ bỏ hy vọng đó mà lảng tránh nàng?

Chẳng lẽ vì...

Đêm hôm đó!

Chính là đêm hôm đó!

Ngày mà nàng bị lòng thù hận làm mờ mắt, muốn ra tay giết Tang Ly!

Nhưng lúc đó nàng cũng đầu xuống tay, Tang Ly vẫn còn ngủ say, làm sao hắn lại có thể biết được? nhất định không phải, không phải nguyên do này.

Đáng tiếc cho Liễu vương phi đã để lỡ mất cơ hội duy nhất để trở thành mẫu thân thật sự của Tang Ly. Từ lúc hắn biết chuyện, cái đầu tiên hắn học được chính là cảm nhận được sát ý. Vân Xuyên vì mối hận với Trần Vương thường xuyên trút giận lên người Tang Ly, không đến mức đánh chết Tang Ly, nhưng mỗi trận đòn đó đều khiến hắn phải chịu đau đớn rất nhiều ngày. Vì vậy, điều đầu tiên hắn học được: mỗi khi cảm thấy Vân Xuyên nổi giận, hắn sẽ trốn đi thật xa, thật xa...

70. Chương 70: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười

Mấy hôm sau, có một vị khách bất ngờ đến tìm Nguyệt Vô Thường.

– Tang Ly hiện giờ không có trong phủ, Liễu cô nương đến không đúng rồi.

Liễu Thanh Chi bối rối nhìn Nguyệt Vô Thường, lên tiếng nói:

– Nguyệt tỷ tỷ, ta không đến tìm..., ta đến để... gặp tỷ.

Nguyệt Vô Thường bất ngờ nói:

– Tại sao?

Liễu Thanh Chi nhìn Nguyệt Vô Thường hồi lâu, mới nói:

– Tỷ... có thể tha thứ cho ta hay không?

Nguyệt Vô Thường hiểu Liễu Thanh Chi đang nói đến việc nàng bị té xuống vực sâu trước kia. Liễu Thanh Chi thật sự đã thay đổi hay là đang giả vờ?

Liễu Thanh Chi thấy Nguyệt Vô Thường im lặng như vậy, càng sốt ruột nói:

– Ta biết ta nói như vậy là quá đáng. Nhưng mà... ta thật sự rất muốn xin lỗi tỷ...

Nguyệt Vô Thường nói:

– Người chính là người đã xô ta xuống vực sâu?

Liễu Thanh Chi cắn răng nói:

– Phải.

– Như vậy, người còn muốn ta tha thứ cho người? Đáng lý ra người còn phải oán trách vì sao ta lại chưa chết mới đúng chứ... Liễu Thanh Chi, người biết không? Ta đang nghĩ cách khiến người phải chịu trừng phạt vì tội lỗi của mình, ví dụ như... hạ độc làm người ngày ngày bị đau như đứt da, xẻ thịt, như... bắt người cũng chịu cảm giác rơi xuống vực sâu hay là... vĩnh viễn không thể gặp Tang Ly...

Liễu Thanh Chi đau đớn nói:

– Nguyệt tỷ tỷ, ta đã rất hối hận, ta thật sự muốn xin lỗi tỷ. Tỷ muốn trừng phạt ta thế nào, ta cũng chấp nhận. Còn về hắc... ta... ta đã từ bỏ rồi...

Nguyệt Vô Thường lặng lẽ đánh giá Liễu Thanh Chi, có vẻ như nàng ta không phải đang giả đò.

– Thà rằng... hắc trách mắng hay giết ta, ta cũng chấp nhận, nhưng hắc...

Hắc không hề để mắt đến nàng!

Điều đó còn khiến Liễu Thanh Chi khó chịu, lòng đau hơn cả dao đâm. Liễu Thanh Chi đưa ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Nguyệt Vô Thường. Chân thành nói:

– Hắc rất yêu tỷ! Còn tỷ? Tỷ có yêu hắc hay không?

Tang Ly yêu Nguyệt Vô Thường, bất cứ ai cũng biết. Nhưng còn Nguyệt Vô Thường? Nàng có yêu Tang Ly hay không?

Nguyệt Vô Thường im lặng hồi lâu, rồi nói:

– Hắc là người của ta!

Liễu Thanh Chi ngượng gạo cười, nhìn Nguyệt Vô Thường cứ ngỡ rằng nàng là người mặt nhược, không chủ kiến, không ngờ được nàng lại có những nhận định bá đạo như vậy.

Nếu không phải là tình địch, thì Nguyệt Vô Thường là người rất đáng để kết giao.

Vô hình chung, rào cản giữa Nguyệt Vô Thường và Liễu Thanh Chi đã giảm đi đáng kể.

– Tỷ, có thể tìm được hắc hay không?

Tang Ly đã mất tích rất nhiều ngày rồi, đến bây giờ, vẫn không có một tin tức nào.

Nguyệt Vô Thường nghiêm trọng nói:

– Hắc là người của ta! Mạng sống của hắc cũng là của ta! Dù là ai cũng không thể cướp hắc đi!

...

Trên một ngọn núi không tên nọ, Tang Ly đang đứng nhìn xuống địa hình xung quanh.

Một tên hậu vệ tiến tới thưa:

– Phò mã, Vân trưởng lão muốn gặp người!

Tang Ly không đáp, tên hậu vệ ngập ngừng gọi lại:

– Phò mã...

Tang Ly quay đầu, không thèm nhìn tên hậu vệ đó mà bỏ đi một nước.

Tang Ly đi dọc theo những con đường ngoằn ngoèo trong hang động, đến trước cửa một động phủ khác, hẩn ấn vào cơ quan, cánh cửa đá nặng nề mở ra.

– Người vừa đi đâu về?

Chưa kịp bước vào trong, đã nghe thấy tiếng Vân Xuyên trách cứ.

Tang Ly không để ý đến Vân Xuyên, đến bên bàn ngồi xuống rót nước uống.

Vân Xuyên thấy thái độ Tang Ly như thế lại dùng dằng nổi giận.

– Người có nghe thấy lời ta nói hay không? Tang Ly, ta cảnh cáo người, người đừng mơ tưởng đến chuyện bỏ trốn! Người cũng đã thấy địa hình ở đây, đối với kẻ đã không còn võ công như người, chỉ cần rời khỏi nơi này, người sẽ tan xương nát thịt.

Tang Ly khó chịu cau mày nhìn Vân Xuyên.

Vân Xuyên nhếch mép cười, nói:

– Người không cần nhìn ta như vậy. Sau khi người thành hôn cùng thánh nữ, ta sẽ đưa thuốc giải cho người, để người khôi phục võ công.

Tang Ly cười mỉa mai:

– Ta thật sự không hiểu bà có suy nghĩ gì, để cho hậu nhân của Trần Vương thành hôn cùng thánh nữ của Thiên Thái Giáo? Quả thật là trò cười trong thiên hạ.

Theo lời tiên tri, giáo chủ tiếp theo của Thiên Thái Giáo sẽ do thánh nữ hiện tại sở sinh. Vì lý do này, trên dưới Thiên Thái Giáo đã huy động toàn lực, tìm kiếm người thích hợp thành thân với thánh nữ. Nhưng những kẻ được chọn, không một ai có bát tự phù hợp, khá khắt khe chỉ có vài kẻ miễn cưỡng được chấp nhận. Đúng lúc đó, Vân Xuyên mới nhớ tới Tang Ly, trình bát tự của hẩn lên trên. Trở trêu, bát tự của hẩn và thánh nữ hoàn toàn thích hợp. Từ đó, Vân Xuyên bắt đầu bịa đặt ra thân phận của Tang Ly, lý do vì sao đến giờ mới để lộ thân thế của hẩn...

Khi Tang Ly được đưa đến Thiên Thái Giáo, vì vết thương quá nặng, hẩn bị hôn mê hết mấy ngày. Sau khi tỉnh dậy, biết được mình được định làm phò mã của thánh nữ Thiên Thái Giáo, hẩn bị kích động đến hôn mê thêm lần nữa. Vân Xuyên sợ Tang Ly khỏe lại sẽ gây ra chuyện nên hạ thuốc làm tiêu tán võ công của hẩn.

Vân Xuyên trầm giọng nói:

– Chỉ cần người không nói, ta không nói, ai biết được người chính là Trần Vương gia? Tang Ly, ta cảnh cáo người lần chót, đừng nhắc lại chuyện này. Nếu người để lộ ra thân phận của mình, người đã biết hậu quả rồi đó. Không chỉ người, mà cả nữ nhân tên gọi Nguyệt Vô Thường kia cũng không thể tránh khỏi liên lụy.

Tang Ly hét lớn:

– VÂN XUYỀN!!!

Vân Xuyên thờ ơ nói:

– Gọi ta là mẫu thân! Đừng để người khác biết sự bất hòa giữa chúng ta!

Tang Ly bất lực nói:

– Bà thật sự điên rồi! Bà vì ham mê quyền lực mà điên rồi!

Vân Xuyên gất gỏng nói:

– Đây là do phụ tử người nợ ta! Người đừng quên, nếu năm xưa tên Trần Vương kia không xuống tay với ta, ta đã trở thành thánh nữ của Thiên Thái Giáo, được vạn người thờ phụng. Như vậy, hôm nay, ta sẽ không cần phải bắt người lấy thánh nữ bây giờ! Có trách, hãy trách phụ thân người đi.

Tang Ly bị lời của Vân Xuyên làm tức nghẹn, cay nghiệt nói:

– Phụ thân đã chết rồi! Bị bà giết chết rồi!

– Đó là hấn đáng bị như vậy!

Tang Ly không còn lời nào để nói nữa, hấn bỏ đi thẳng.

Vân Xuyên vẫn không chịu buông tha, tiếp tục nói:

– Nhớ kỹ tình hình bây giờ của người! Hoàng thất đã bỏ rơi người rồi, chỉ có ta, chỉ có ta mới có thể đưa người đến vinh quang, trở thành người được vạn dân kính ngưỡng. Chỉ có ta mới có thể mang đến lợi ích cho người...

Hai mươi năm trước...

Ngày đó, Trần Vương vi phục xuất tuần...

– Gia, phía trước có đánh nhau.

Một hộ vệ từ xa phóng ngựa tới bẩm báo.

Trần Vương lên tiếng hỏi:

– Đối phương là ai?

Liệu có phải Thiên Thái Giáo biết được hành tung của hấn nên dựng nên vở kịch này để thừa cơ ám sát?

Người hộ vệ thưa:

– Những người đó trông như một nhóm sơn tặc, đang đánh nhau với một nữ nhân.

– Sơn tặc? Nữ nhân?

Trần Vương khó hiểu hỏi.

– Một mình nàng ta chống đỡ cả một đám người?

– Dạ! Nhưng xem ra nàng ta không còn trụ được lâu.

Trần Vương nhíu mày nghĩ ngợi một thoáng, ra lệnh:

– Đi!

Thế là một đoàn bốn người do Trần Vương dẫn đầu chạy đi.

Đến nơi, Trần Vương ra hiệu cho đoàn ngựa dừng lại cách nơi đám người đánh nhau một đoạn xem diễn biến.

– Tiểu nương tử, ngoan ngoãn về làm phu nhân của đại gia đi...

Một tên sơn tặc bồm trợn nên tiếng trêu chọc.

Thiếu nữ áo tím kia thấy hấn càn rỡ càng nổi cơn thịnh nộ, quát lớn:

– Dâm tặc to gan! Hôm nay ta sẽ giết sạch các người trừ họa cho dân!

Nói rồi, thiếu nữ ra chiêu càng mạnh đánh vào đám sơn tặc.

Dù võ công nàng không tệ, nhưng với sức một mình nàng sao có thể đánh nổi một đám nam nhân hung tợn như vậy, dần dà, nàng càng đuối sức. Lúc này, Trần Vương ra lệnh:

– Lên! Giúp nàng!

Mấy người hộ vệ lo lắng nói:

– Gia, lẽ như đây là cái bẫy...

Trần Vương phất tay, nói:

– Không cần lo lắng! Hai người các người tiếp cứu đi!

Hai người bị Trần Vương chỉ định liền tuân mệnh, ra tay tiếp cứu. Cục diện vốn đang nghiêng về phía đám sơn tặc vì sự xuất hiện của hai người lạ mặt mà thay đổi. Thiếu nữ áo tím thấy có người xuất hiện giúp mình cũng không hề buông lỏng cảnh giác.

Keng

Tiếng binh khí chạm nhau vang bên tai thiếu nữ áo tím, nàng giật mình quay đầu lại thì thấy cảnh một tên sơn tặc định đánh lên nàng nhưng bị một thanh gươm cản lại. Nam nhân ra tay cứu nàng chính là Trần Vương.

71. Chương 71: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Một

Nhanh chóng, đám sơn tặc kẻ bị chết, kẻ bị bắt sống, hoàn toàn bị khống chế. Trần Vương thu kiếm lại, nhìn sang thiếu nữ áo tím, nàng đang nắm lại vết thương trên tay phải, kiếm vẫn nắm chặt trên tay, chưa từng lơ là phòng bị.

– Nàng bị thương.

Trần Vương lên tiếng nói.

Thiếu nữ áo tím lớn tiếng hỏi:

– Các người là ai? Các người có ý đồ gì?

Mấy người hộ vệ của Trần Vương thấy thái độ không nhớ ân, lại vô lễ như vậy của thiếu nữ áo tím thì lên cơn thịnh nộ, Trần Vương giơ tay lên ra hiệu bảo bọn họ không được manh động.

– Ta gọi là Trần! Người tình cờ đi ngang qua!

Thiếu nữ áo tím vẫn không tin tưởng, mũi kiếm chưa từng hạ xuống.

– Đưa ta một con ngựa! Ta sẽ không truy cứu việc mạo phạm của các người!

Bốn người nam nhân á khẩu, xem như đã biết thế nào là ngang ngược. Sau phút thất thần, Trần Vương bật tiếng cười lớn.

– Ha ha ha...

Thiếu nữ áo tím nổi giận mắng:

– Người cười cái gì?

Trần Vương cười muốn ra nước mắt, vẫn không nhịn được cười nói:

– Được rồi! Đưa cho nàng một con ngựa.

Mấy người hộ vệ tỏ ý không muốn, bật gọi:

– Gia...

– Dù sao lai lịch nàng ta bắt minh...

Nào ngờ, thiếu nữ áo tím vừa nghe được, liền lớn tiếng chửi:

– Các người lai lịch mới bắt minh, cả nhà các người bắt chính...

Ba người hộ vệ tức tối, nổi gân xanh đầy đầu, Trần Vương càng cười ghê gớm.

Cuối cùng, họ vẫn đưa cho thiếu nữ áo tím một con ngựa. Thiếu nữ áo tím nhận được ngựa, còn trừng mắt lại mấy lần mới chịu bỏ đi.

– Gia, chỉ còn ba con ngựa...

– Ừ.

– Chúng ta phân chia thế nào?

Trần Vương ừ ờ như đâm chiêu suy nghĩ, rồi thờ ơ nói:

– Hai người không phải huynh đệ tốt sao? Ngồi chung đi!

Hai người bị chỉ điểm nhăn mặt nhú mày, nhưng không dám lên tiếng phản bác.

Trần Vương làm như không nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của hai người, tung người lên ngựa đi trước, bỏ lại một câu:

– Tới trấn tiếp theo mua một con ngựa!

Đến chập tối, bốn người rút cuộc đã tới được Nam Bình trấn, so với thời gian dự kiến chậm hơn rất nhiều. Lý do là vì... con ngựa vừa được mua đình công. Con ngựa già này được mua ở thôn tiếp theo, cả thôn chỉ duy nhất có một con ngựa này. Ba người hộ vệ đành cắn răng mua, chứ không chịu nổi cảnh hai nam nhân cùng cưỡi chung một con ngựa. Sau đó, bắt thăm kẻ xấu số phải cưỡi con ngựa này. Nào ngờ, con ngựa già này thường xuyên đình công, đứng sững ra như trời trồng, dù bị la ó, hăm dọa cũng không thềm nhích đi một bước. Mặc cho ba người hộ vệ kẻ tức tối, người đen mặt, Trần Vương vẫn thông thả vừa đi vừa ngắm cảnh, không hề lên tiếng thúc giục...

Vừa bước chân vào Nam Bình trấn, một cảnh tượng quen thuộc lại đập vào trong mắt bốn người.

Một đám côn đồ trong trấn đang bao vây một thiếu nữ mặc áo tím. Nhìn thấy nàng ta, mặt bốn kẻ nam nhân đều biểu hiện đặc sắc, cay nghiệt, tức tối, xui xẻo và hứng thú.

– Xem ra nàng lại cần giúp đỡ.

Thiếu nữ áo tím nghe thấy liền nhìn sang người vừa nói, vừa thấy Trần Vương, nàng liền sùng sùng nổi giận, chìa mũi kiếm vào Trần Vương, quát:

– Lại là các người! Các người theo dõi ta có ý đồ gì?

Lần này, ba người hộ vệ đồng loạt quay mặt không thèm chú ý đến nàng ta. Chỉ có mình Trần Vương cười nói:

– Ta thật sự tình cờ đi ngang qua. Xem ra chúng ta cùng đường đây...

Thiếu nữ áo tím vẫn kiên quyết không tin tưởng. Đúng lúc đó, một tên côn đồ lên tiếng quát:

– Các người là ai? Chuyện này không liên can đến các người! Mau rút đi!

Xong, lại quay sang thiếu nữ áo tím nói:

– Người vô duyên vô cớ đã thương huynh đệ của ta, đừng mơ tưởng dễ dàng bỏ đi!

Thiếu nữ áo tím liền cãi lại:

– Hừ, hần dám lấy cặp mắt dê tiện của hần nhìn ta. Ta chưa móc mắt hần ra đã là may mắn cho hần rồi!

Tên côn đồ tức trợn mắt, chỉ tay vào thiếu nữ áo tím nói không thành câu:

– Người... người...

Tên côn đồ tức tối không đo co với thiếu nữ áo tím nữa, ra hiệu cho các huynh đệ xung quanh:

– Các huynh đệ, xông lên!

Những kẻ xung quanh nghe được hiệu lệnh liền cầm gậy gộc lao lên. Thiếu nữ áo tím đôi mắt sắc lạnh, ánh kiếm lóe sáng, sẵn sàng ra tay tiêu diệt kẻ thù. Trấn Vương này giờ vẫn đứng bên ngoài cuộc chiến, khóe môi càng lúc càng nhếch cao đầy thú vị. Có một số kẻ lúc này thấy Trấn Vương trò chuyện cùng thiếu nữ áo tím, nghĩ hai người cùng một phe nên cũng xông vào tấn công Trấn Vương. Không cần thiết để Trấn Vương ra tay, những kẻ nào có ý định xông vào trong vòng cấm liền bị ba người hộ vệ bên cạnh Trấn Vương đánh bật ra. Đường như ba người họ đang đồng tình cùng với bọn côn đồ này nên chỉ đơn giản đánh bật ra chứ không gây thương tích cho bọn chúng...

Sau khi bọn côn đồ bị đánh tan, thiếu nữ áo tím lại chĩa mũi nhọn sang Trấn Vương.

– Nói! Rốt cuộc ngươi là ai? Theo dõi ta để làm gì?

Ba người hộ vệ định rút gươm ra đánh trả nhưng bị Trấn Vương ra hiệu dừng tay.

Trấn Vương cười cười với thiếu nữ áo tím, nói:

– Ta nói rồi, ta gọi là Trấn. Chỉ tình cờ đi ngang qua thôi!

– Tình cờ đến cả hai lần?

Trấn Vương cười càng vui vẻ.

– Có thể ta và nàng có duyên.

Có vẻ như nhìn ra Trấn Vương không có ý xấu với mình, thiếu nữ áo tím thu kiếm lại, cảnh cáo:

– Lần này xem như ta tha cho ngươi. Nếu ngươi còn xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ không tha cho ngươi!

Thiếu nữ áo quay đầu bỏ đi, Trấn Vương bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

– Nếu ta và nàng còn tiếp tục “tình cờ” gặp nhau thì sao?

Thiếu nữ áo tím trợn mắt nhìn Trấn Vương, khẳng định:

– Ngươi sẽ chết!

Trấn Vương bật cười lớn, nói:

– Ta sẽ chờ!

...

Ba hôm sau, trong căn phòng bí mật...

– Gia, người của Thiên Thái Giáo đã bí mật truyền giáo đến địa phận này rồi...

– Có bắt được ai không?

– Những kẻ bị bắt đều giống như những kẻ trước đó, đều tự sát.

– Chiến lược lần này của bọn chúng là gì?

– Dụ dỗ, đe dọa, trừng phạt. Những người không nghe theo sự xúi giục của chúng sẽ chết bất đắc kỳ tử, giống như sự trừng phạt của thần thánh. Đã có mấy người chết kỳ quặc như vậy, dân chúng càng lúc càng bất an...

Người được gọi là “Gia” im lặng suy nghĩ một lúc.

– Nguyên nhân cái chết là gì?

– Lục phủ ngũ tạng bị trấn vỡ, là cao thủ gây ra.

“Gia” tiếp tục suy nghĩ đối sách. Cuối cùng mới lên tiếng giao phó:

– Tiếp tục cài người vào Thiên Thái Giáo. Chú ý tên “cao thủ” kia, xem là một người hay nhiều người.

– Gia, có hạ lệnh tuyệt sát hay không?

– Không! Không cần thiết! Trước mắt hãy theo hành tung của hắn.

– Dạ.

– Nếu không còn gì nữa, người lui ra đi.

– Dạ, thuộc hạ cáo lui.

Sau khi người kia rời đi, người được gọi là “Gia” kia cũng rời khỏi căn phòng bí mật này theo một con đường hầm khác.

Vừa ra khỏi đường hầm dẫn đến một phòng ngủ khác, “Gia” liền phát hiện có kẻ đột nhập vào phòng mình, thích khách cũng phát hiện ra sự có mặt của “Gia” liền chĩa mũi kiếm đâm tới. Hai người giao đấu trong bóng tối một lúc lâu, cuối cùng, “Gia” cũng không chế được thích khách.

– Là nữ nhân?

Đúng lúc “Gia” bất ngờ vì sự phát hiện của mình thì thích khách bỗng nhiên bật tiếng kêu đau.

– A...

Lúc thích khách lên tiếng, “Gia” liền phát hiện giọng nói này rất quen thuộc. Thế là, “Gia” bật lửa lên. Trong ánh sáng le lói, khuôn mặt của thích khách mập mờ hiện ra, quả nhiên chính là thiếu nữ áo tím. Thiếu nữ áo tím cũng kinh ngạc thốt lên:

– Tại sao lại là người?

Khuôn mặt tươi cười quen thuộc của Trần Vương lần nữa lại hiện ra trước mặt nàng.

– Nữ nhân, ta đã nói chúng ta có duyên mà!

72. Chương 72: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Hai

Thiếu nữ áo tím trừng mắt hỏi:

– Tại sao người lại ở đây?

Trần Vương cười toe toét nói:

– Nữ nhân, là nàng tự tiện vào phòng của ta đấy.

Thiếu nữ áo tím thẹn quá thành giận, cãi bừa:

– Ai bảo đây là phòng của người chứ...

Trần Vương để mặc cho nàng phát tiết, bỏ đi thấp mấy ngọn nến, thoáng chốc, căn phòng đã tràn ngập ánh sáng.

Thiếu nữ áo tím từ dưới đất lồm cồm bò dậy, Trần Vương hỏi:

– Nàng bị thương?

Thiếu nữ áo tím vùng vẫy khỏi tay Trần Vương, cứng miệng nói:

– Ai cần người quan tâm chứ...

Nhưng càng động mạnh, vết thương lại càng đau đớn, trước mắt hoa lên, thiếu nữ áo tím ngã xuống, Trần Vương nhanh tay đỡ lấy cơ thể của nàng.

Nhìn đôi môi càng lúc càng tím tái của nàng, Trần Vương kinh hoàng kêu:

– Nàng trúng độc!

Thiếu nữ áo tím dù chết đến nơi vẫn không muốn nhận sự giúp đỡ của Trần Vương, thì thào:

– ... không cần... người... lo...

Bỏ mặc sự phản đối của thiếu nữ áo tím, Trần Vương không chần chừ mà xé toạc lưng áo của nàng ra để xem xét vết thương. Lưng áo bị xé rách mảng lớn, không chỉ vết thương mà cả da thịt của thiếu nữ áo tím cũng lộ ra, nhưng lúc này ai lại có tâm tình mà chú ý. À, ngoại trừ một người, thiếu nữ áo tím.

Thiếu nữ áo tím thấy Trần Vương dám phi lễ với mình, không cần biết hắn đang định cứu mình hay không, thiếu nữ áo tím tức trợn mắt, cổ sức chửi:

– ...người... người...

Trần Vương bỏ qua sự phản đối của nàng, áp môi vào lưng nàng để hút chất độc ra. Hành động đó làm nàng càng thêm kích động, tức tới ngất xỉu.

Khi mở mắt ra lần nữa, thiếu nữ áo tím giật mình khi phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, nàng liền ngồi bật dậy, hành động đột ngột đó làm động đến vết thương trên lưng, nàng cúi gập người đau đớn.

Trần Vương vừa vào phòng thế vậy thì lo lắng mắng:

– Nữ nhân ngốc, nàng làm cái gì vậy? Vết thương khó khăn lắm mới khép miệng được...

Trần Vương định kéo áo nàng ra xem thương có bị toát ra hay không, nhưng thiếu nữ áo tím khăng khăng nắm lấy áo, lui vào trong góc giường, trừng mắt nhìn Trần Vương như thú dữ.

Trần Vương lúc này mới ý thức được hành động của mình quá sỗ sàng, liền thu tay lại, xấu hổ nói:

– Ừm... xem ra nàng đã khỏe lên nhiều rồi...

Không khí rơi vào im lặng. Cuối cùng, Trần Vương lên tiếng nói:

– Nàng... nàng đã đói chưa? Ta đi lấy thức ăn cho nàng...

Không đợi thiếu nữ áo tím có đồng ý hay không, Trần Vương đã chạy biến khỏi phòng. Sau khi Trần Vương rời khỏi, thiếu nữ áo tím gấp gấp áo phập tay áo lên kiểm tra. Nhìn thấy dấu thủ chu sa đỏ chói trên cánh tay, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo nàng vẫn là trinh nữ!

Lúc Trần Vương mang cháo vào phòng, thấy ánh mắt của thiếu nữ áo tím nhìn mình đã bớt hung hăng thì lấy làm yên tâm.

Trần Vương đặt chén cháo trước mặt thiếu nữ áo tím, nàng khó xử nhìn Trần Vương như không biết mở lời làm sao. Thấy thái độ của nàng, Trần Vương đánh tiếng hỏi:

– Nàng muốn cái gì?

Thiếu nữ lần nữa lại trừng mắt nhìn Trần Vương, như thể hắn lại gây lỗi lầm gì. Cuối cùng, nàng vẫn không chịu được mà nói:

– Ta muốn thay y phục...

Trần Vương sững người nhìn nàng, đêm qua hắn đã thay cho nàng y phục của hắn, đến giờ cũng đã ướt đầm mồ hôi rồi, Trần Vương gật đầu nói:

– Ừ, để ta đi lấy y phục cho nàng!

Lát sau, Trần Vương quay lại với y phục của hắn trên tay. Thiếu nữ áo tím trợn mắt nhìn Trần Vương, chất vấn:

– Tại sao là y phục của nam nhân?

Trần Vương thật thà nói:

– Vì ta là nam nhân!

Thiếu nữ áo tím càng tức nghẹn, trước nay chẳng cần nàng mở miệng, những người xung quanh đã tự dâng lên những thứ nàng muốn. Vậy mà... vậy mà... tên nam nhân này năm lần bảy lượt làm trái ý của nàng.

Thiếu nữ áo tím gào lên:

– Ta muốn y phục của nữ nhi...

Trần Vương cười cười nói:

– Đêm qua nàng bị kẻ thù làm bị thương. Ta làm sao biết được kẻ thù của nàng còn xung quanh hay không? Một nam nhân như ta lại đi mua y phục nữ nhi, không phải tự chỉ điểm cho người ta biết hay sao?

Thiếu nữ áo tím muốn phản bác nhưng không thể nói được gì, nhìn vẻ mặt thật thà tới bất đắc dĩ của Trần Vương mà tức nghẹn từng hồi.

– Người... người...

Không còn cách nào khác, nàng hung hăng giật lấy y phục trên tay Trần Vương rồi đuổi hắn ra ngoài. Đứng ngoài cửa, Trần Vương đầu còn vẻ thật thà như lúc này, hắn nhếch mép cười gian manh, thầm nhủ:

– Để ta xem nàng bỏ đi bằng cách nào...

Tối đêm đó, thiếu nữ áo tím lại lên cơn sốt cao, trong lúc thần trí bất minh nàng dường như nghe thấy tiếng Trần Vương đang quát mắng người nào đó.

– Tại sao nàng vẫn sốt cao như vậy?

– Mau tìm cách giúp nàng hạ sốt đi...

Cứ như thế liên tục nhiều ngày, trời vừa chập tối, thiếu nữ lại lên cơn sốt cao, đến sáng lại ngừng...

– Này, tại sao ngươi cứ ở đây mãi thế? Không có việc gì cần làm sao?

Trần Vương tay chống cằm ngồi đối diện với giường ngủ của thiếu nữ áo tím, bình thản nói:

– Ta đang làm việc đây, ta sợ nàng không biết sẽ phát bệnh lúc nào nên đang trông chừng đây.

– Người... làm như ta là phế nhân không bằng!

– Nàng không phải phế nhân, nàng là bệnh nhân!

Thiếu nữ áo tím trợn trắng mắt chịu thua, không thềm tranh cãi với Trần Vương nữa.

Trần Vương thấy nàng im lặng lại không quen, đánh tiếng nói:

– Ta đã nói ta gọi là Trần, nàng đừng lúc nào cũng “này”, “này”.

Thiếu nữ hất mặt không để ý.

Trần Vương lại nói:

– Còn nữa, tên gọi của nàng là gì?

Thiếu nữ không thềm trả lời.

Trần Vương thầm nở nụ cười nham hiểm, băng quơ nói:

– Nếu ta không biết tên nàng, ta chỉ có thể gọi là “nữ nhân”.

Thiếu nữ vẫn không quan tâm.

– Nữ nhân...

Nàng cảm thấy nhồn nhột.

– Nữ nhân... của ta...

Thiếu nữ áo tím liền quay quắt đầu lại hung hăng trừng trừng Trần Vương. Nhìn bộ dạng như con mèo hoa xù lông của nàng, Trần Vương càng cảm thấy thú vị, cười mãi không thôi.

– Ha ha ha...

– Ta gọi là Vân Xuyên.

Không ngờ thiếu nữ lại thật sự tiết lộ tên của mình, cứ ngỡ phải thêm vài biện pháp nữa mới có thể khiến nàng nói tên ra chứ.

Trần Vương ngưng cười, ngược mặt lên nhìn Vân Xuyên. Nàng xoay mặt vào tường, chỉ có thể thấy được lỗ tai đang ửng đỏ của nàng. Đột nhiên, Trần Vương cảm thấy nàng càng lúc càng đáng yêu hơn...

73. Chương 73: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Ba

– Vân Xuyên...

Trần Vương từ phía sau vòng tay ôm lấy eo của Vân Xuyên, ngón tay đùa nghịch đan xen vào những ngón tay của nàng, Vân Xuyên không tỏ ra nhiệt tình nhưng cũng không từ chối Trần Vương.

– Nàng đang làm gì ở đây?

Trần Vương thăm thì bên tai Vân Xuyên, bị thổi hơi bên tai làm nhột, Vân Xuyên khẽ né đầu, hung hăng nhìn Trần Vương. Về mặt nửa phản kháng, nửa xấu hổ, thêm chút hung hăng của Vân Xuyên càng gợi lên thích thú cho Trần Vương, hần càng cười ha hả.

Hắn rất thích Vân Xuyên như hiện giờ, nàng mặc y phục rộng thùng thình của hắn, tóc bới đơn giản, bớt đi vài phần sắc sảo, ngang ngược, thậm chí còn có ý dựa dẫm vào hắn. Hắn cảm thấy hần càng lúc càng thích nàng hơn.

– Vân Xuyên, theo ta về kinh đi.

Trần Vương nghiêm túc đề nghị. Vân Xuyên nghe thấy lại tái mặt, cuống cuống la lên:

– Không được!

Trần Vương khó hiểu nhìn Vân Xuyên, vì sao nàng lại phản ứng lớn tới như vậy? Vân Xuyên nhận ra hành vi luống cuống của mình, lảng tránh nói:

– Tại sao chàng lại muốn đi sớm như vậy? Ở nơi này không tốt sao...

– Nàng không thích kinh thành sao?

– Không! Không phải! Chỉ là ta...

Nhìn Vân Xuyên khó xử như vậy, Trần Vương cũng không đành lòng, hần vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói:

– Có phải vì kẻ thù của nàng hay không? Việc nàng muốn làm ở đây vẫn chưa xong, đúng không?

Vân Xuyên cúi mặt không đáp. Trần Vương tiếp tục nói:

– An tâm! Ta sẽ không ép nàng làm việc nàng không muốn...

...

Trong phòng bí mật.

– Gia, hoàn toàn không có tung tích của tên “cao thủ” của Thiên Thái Giáo...

Trần Vương nghe hồi báo thì lâm vào suy ngẫm:

– Hắn không thể nào biến mất một cách đột ngột như vậy...

Đột ngột, Trần Vương ngẩng đầu lên hỏi:

– Các ngươi có điều tra được ai là mục tiêu cuối cùng trước khi tên “cao thủ” biến mất hay không?

Ba hộ vệ trao đổi ánh mắt với nhau. Xong, một người nói:

– Gia, nghe nói gần một tháng trước, ở Thanh Lâm sơn trang bị thích khách đột nhập...

Trần Vương neho mắt suy đoán:

– Điều đó có liên quan gì? Chẳng lẽ...

Hộ vệ gật đầu nói:

– Trước đó, dường như trang chủ của Thanh Lâm sơn trang đã tiếp xúc với vài người kỳ lạ...

Trần Vương chăm chú lắng nghe.

– ... nghe nói khoảng thời gian đó, có vài người bí ẩn đến xin tá túc ở Thanh Lâm sơn trang, trang chủ lúc đó xem họ như thượng khách mà đối đãi. Nào ngờ, ít ngày sau, có tin truyền trang chủ Thanh Lâm sơn trang nổi giận mà trục xuất những vị khách đó, còn lý do là gì thì không ai biết được...

– Người đoán những kẻ đó là người của Thiên Thái Giáo... thời gian quả thật cũng rất trùng khớp...

– Gia, còn một tin tức nữa...

Trần Vương liền hỏi:

– Tin gì?

– Tên thích khách đó... đã bị trúng độc! Một loại độc đặc chế của Thanh Lâm sơn trang...

Bàn tay dưới áo Trần Vương bỗng nhiên siết lại.

– Loại độc khiến con người lúc nóng lúc lạnh, chịu dày vò đau đớn... muốn giải trừ, phải có Liên Châu ngàn năm!

Trần Vương khẽ biến sắc, nhưng lập tức trầm ổn lại như cũ.

Liên Châu là chính là trầm tích tích tụ trong tâm của Liên Thạch, mỗi năm một giọt, năm trăm năm mới đổ đầy, lại mất năm trăm năm cô đặc. Đó chính là bảo vật trong thiên hạ, có tác dụng cải tử hồi sinh, hóa giải tất cả các loại độc trong thiên hạ. Trăm năm trước, hoàng tộc thu được Liên Châu về tay, tiếc mãi không dùng, dùng để làm vật trấn quốc. Năm năm trước, Trần Vương bị trúng độc nguy kịch, đương kim hoàng thượng đã không tiếc báu vật, dùng Liên Châu để cứu mạng Trần Vương. Không những Liên Châu đã cứu lại mạng của Trần Vương mà còn lưu lại tác dụng giải độc trong máu của hắn...

Trần Vương có chút mệt mỏi nói:

– Được rồi! Cuộc họp này tạm thời dừng tại đây! Các người hãy cố gắng tiếp tục truy tìm tung tích của Thiên Thái Giáo.

– Dạ, gia!

Trần Vương men theo con đường bí mật quay trở lại phòng. Ngồi trong phòng một lúc, Trần Vương quyết định ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng bên cạnh, Trần Vương gõ cửa:

– Vân Xuyên. Vân Xuyên...

Gõ cửa mấy lần vẫn không có tiếng trả lời, đúng lúc đó, cánh cửa hé mở, Trần Vương mở cửa bước vào trong xem thử. Hoàn toàn trống rỗng!

– Rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Tại một cánh rừng hoang vắng nọ.

– Sư phụ...

Vân Xuyên lên tiếng gọi, người trùm áo choàng đen kín mít từ đầu đến chân quay lại nhìn nàng.

– Vân Xuyên...

Giọng nói của người áo đen khàn khàn kéo dài như bóng ma. Vân Xuyên sợ hãi cúi thấp đầu.

– Sư phụ, đệ tử biết lỗi!

Người áo đen nói:

– Người biết người phạm lỗi gì sao?

Vân Xuyên cuống cuống nói:

– Sư phụ, đệ tử đã không hoàn thành được nhiệm vụ ám sát trang chủ Thanh Lâm sơn trang...

Người áo đen im lặng quan sát Vân Xuyên, Vân Xuyên chợt dạ, lưng áo ướt đầm mồ hôi.

– Người sai lầm!

Người áo đen quát lớn:

– Lỗi của người không phải vì người làm nhiệm vụ thất bại mà vì người mềm lòng! Người đã yêu nam nhân kia!

Vân Xuyên kinh hoàng, mở to mắt nhìn người áo đen.

– Sư phụ... con...

– Vân Xuyên, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi? Đừng bao giờ, đừng bao giờ dính vào tình cảm nam nữ! Tại sao người lại không nghe?

Vân Xuyên ấp úng, không dám nhìn thẳng.

– Con... con...

– Người đã quên rồi sao? Người chính là người được ứng cử cho vị trí thánh nữ tiếp theo của Thiên Thái Giáo? Đó không phải mơ ước của người sao? Vì sao? Vì sao bây giờ người lại từ bỏ?

Vân Xuyên thét lớn:

– Không! Con không có từ bỏ!

– Vậy tại sao người còn yêu một nam nhân?

Vân Xuyên rối loạn không biết phải trả lời thế nào.

– Vân Xuyên, từ bỏ hẳn đi! Nam nhân trên đời này, không có ai là người tốt!

Vân Xuyên kinh hoàng nhìn người áo đen, hét lớn:

– Không! Không được! Chàng không giống những kẻ khác! Chàng không giống bọn họ!

– Vân Xuyên, nam nhân người nào cũng giống như người nào thôi. Chỉ cần, hắn có được người, hắn sẽ trở nên nhàm chán, từ bỏ người...

Vân Xuyên hai tay ôm lấy đầu, không muốn tin tưởng.

– Không! Con không tin! Con không tin...

Người áo đen thuyết phục mãi không được, nổi giận quát:

– Nếu người cứ chấp mê bất ngộ như vậy, ta sẽ đi giết tên nam nhân đó!

Vân Xuyên biết người áo đen nhất định sẽ làm như vậy, liền chạy đến ôm lấy chân người áo đen van xin:

– Sư phụ, con xin người... đừng giết chàng... đừng giết chàng...

74. Chương 74: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Bốn

Giữa cánh rừng hoang, tiếng khóc thê lương của Vân Xuyên vang lên:

– Sư phụ, con xin người mà... xin người đừng giết chàng...

Dù sao cũng đã sống cùng nhau hơn mười năm, người áo đen cũng xem Vân Xuyên như con ruột, thấy nàng đau đớn như thế cũng không đành lòng.

– Vân Xuyên, dù sao ngươi và hắn cũng chỉ biết nhau một thời gian ngắn, hãy... từ bỏ đi.

Vân Xuyên lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống như mưa, thậm chí nói:

– Sư phụ, con không thể từ bỏ chàng được... con không thể...

Người áo đen lại xuống nước lần nữa, đề nghị:

– Vân Xuyên, ta có cách có thể khiến con đạt được cả hai...

Vân Xuyên ngưng nước mắt, ngược mắt nhìn người áo đen chờ mong.

– Chỉ cần con trở thành thánh nữ trước! Sau khi trở thành thánh nữ, con có thể lấy tên nam nhân đó!

– Sư phụ, có thể sao?

– Đã từng có tiền lệ! Con cũng có thể giống như vậy! Chỉ cần tên nam nhân đó chịu vì con mà quy thuận thánh giáo.

Vân Xuyên nghe thấy có hy vọng, hai mắt mở to vừa chờ mong vừa hồi hộp.

– Sư... sư phụ...

Người áo đen lần nữa lại dặn dò:

– Nên nhớ, cho đến khi được trở thành thánh nữ, con nhất định, nhất định phải giữ mình trong sạch!

Vân Xuyên cắn răng, kiên quyết nói:

– Dạ!

Dù sao, nàng vẫn tin tưởng Trần, hắn yêu nàng thật sự, hắn quan tâm đến nàng thật sự, hắn càng sẽ không ép buộc nàng phải làm chuyện nàng không muốn...

...

Sau khi bàn bạc xong với người áo đen, Vân Xuyên lặng lẽ trở về phòng của mình. Nhìn thấy trong phòng không thắp đèn, cửa phòng vẫn đóng kín, Vân Xuyên thở phào nhẹ nhõm. Chắc Trần không biết nàng lên lút bỏ đi!

Vân Xuyên bước tới giường, sau khi đạt được thỏa thuận với người áo đen, tâm trạng nàng đã tốt hơn rất nhiều. Bây giờ, nàng chỉ muốn ngủ một giấc thôi.

Nào ngờ, giọng của Trần Vương vang lên:

– Nàng đã đi đâu?

Vân Xuyên giật nảy mình, đưa mắt nhìn sang hướng phát ra âm thanh. Trần Vương lấy mồi lửa thắp nến sáng lên.

Nhìn thấy Trần Vương, Vân Xuyên chột dạ, tim đập thình thịch, khẽ gọi:

– T... Trần... chàng làm gì ở đây?

Trần Vương không nhìn nàng, thờ ơ nói:

– Ta phát hiện nàng không có trong phòng. Ta sợ kẻ thù của nàng tìm đến.

Vân Xuyên biết Trần Vương lo lắng vì mình thì vui trong lòng, gượng cười nói:

– Ta... ta chỉ là cảm thấy thật buồn chán, nên... nên mới ra ngoài dạo chút thôi...

Sợ hấn không tin, Vân Xuyên còn chêm thêm một câu:

– Thật đấy!

Trần Vương nãy giờ không ngẩng cao đầu, ngọn nến le lói không rõ biểu tình của hấn hiện giờ nên Vân Xuyên nghĩ hấn vẫn còn đang giận mình. Vân Xuyên đến gần, sợ sệt nắm lấy tay hấn, giọng rưng rưng nói:

– Trần! Sau này ta sẽ không tự ý biến mất như vậy nữa... chàng đừng giận ta, được không?

Đôi tay đang khẽ run và giọng nói nỉ non của Vân Xuyên lần nữa lại chạm vào đáy lòng của Trần Vương. Hấn ngược mặt lên nhìn nàng, an ủi:

– Được rồi! Ta không giận! Còn nàng nhất định phải nhớ, tuyệt đối không được tự ý hành động như vậy.

Vân Xuyên cảm thấy ngọt tận đáy lòng, chủ động ôm lấy Trần Vương, hứa hẹn:

– Ta hứa! Ta sẽ không tự ý như vậy nữa...

Trần Vương bị cái ôm bất ngờ của Vân Xuyên làm bất ngờ, trong lòng vẫn còn một chút băng khuâng, cuối cùng, hấn vẫn đặt tay lên lưng Vân Xuyên, tự thuyết phục bản thân:

“Nhất định không phải nàng! Không phải nàng...”

...

– Vân Xuyên, rốt cuộc kẻ thù của nàng là ai?

Một hôm nọ, Trần Vương lên tiếng hỏi.

Vân Xuyên nhìn Trần Vương, năn nỉ:

– Trần, chúng ta đừng nói lại chuyện này có được không?

Trần Vương nói:

– Hấn đã từng xuống tay ngoan tuyệt với nàng, nếu ta không biết hấn là ai, làm sao ta có thể bảo vệ được nàng?

Vân Xuyên vùi đầu trong ngực Trần Vương, lắc lắc đầu nói:

– Ta không đi tìm hấn, hấn sẽ không thể nào tìm được ta...

Trần Vương vẫn không chịu buông tha:

– Vậy còn mối thù của nàng thì sao?

Vân Xuyên nhìn Trần Vương bằng đôi mắt ướt ướt, thiết tha nói:

– Trần, bây giờ ta chỉ muốn ở bên cạnh chàng thế này thôi. Còn những chuyện khác... hãy quên nó đi, được không?

Nhìn Vân Xuyên như vậy, Trần Vương càng đau lòng, nói:

– Được! Được! Ta sẽ không hỏi nàng nữa!

Vân Xuyên nằm trong lòng Trần Vương càng khó chịu.

“Trần, thời gian của ta ở lại bên cạnh chàng không còn nhiều. Ta phải quay về Thiên Thái Giáo nhận lệnh... Vì chàng, ta nhất định sẽ trở thành thánh nữ của Thiên Thái Giáo và trở lại với chàng. Chàng... có thể chờ ta được không...”

Ngày đó, Vân Xuyên nhận được chỉ thị:

“Giải quyết vấn đề ở Nam Bình”

Vân Xuyên nắm chặt tờ giấy trong tay hồi lâu rồi mới châm lửa đốt cháy.

Trần Vương đang ở trong phòng xem công văn thì có tiếng gõ cửa vang lên.

– Ai?

– Trần, là ta!

Trần Vương hất tay, toàn bộ công văn trên bàn được xếp lại gọn gàng một góc. Trần Vương đi ra mở cửa cho Vân Xuyên.

– Vân Xuyên, nàng tìm ta có việc gì?

Vân Xuyên hờn dỗi nói:

– Không có việc không thể tìm chàng được sao?

Trần Vương cười lớn, kéo Vân Xuyên vào phòng.

– Không phải! Chỉ là ta cảm thấy bất ngờ thôi.

Vân Xuyên vẫn chu môi, không thèm nhìn Trần Vương. Trần Vương tiếp tục dỗ dành:

– Được rồi! Đừng giận nữa! Ta đưa nàng đi dạo được không?

Vân Xuyên nghi ngờ nhìn Trần Vương hỏi:

– Chàng có thời gian sao?

– Đương nhiên! Chỉ cần nàng thích...

Vân Xuyên hừ lạnh, nói:

– Nghe nói, tối nay có lễ hội... chúng ta đi xem được không?

Đáy mắt Trần Vương âm thầm soẹt qua một tia sáng, hắn cười đáp:

– Được.

Tối đêm đó, Trần Vương đưa Vân Xuyên đi xem lễ hội ở ngoài ngoại ô.

– Trần, mua cái này! Trần, mua cái này nữa! Trần... Trần...

Vân Xuyên thích thú hết đi đến quầy hàng này lại đến quầy hàng khác, gặp thứ gì là lạ nàng cũng muốn mua về. Thế là nẩy ra cảnh tượng, nữ nhân đi phía trước lựa hết cái này đến cái kia, còn nam nhân đi phía sau thu lại những thứ nàng đã chọn để trả tiền cho người bán rồi tay xách tay mang càng lúc càng nhiều.

Sau khi đi hết một dãy phố, Vân Xuyên cuối cùng cũng dừng chân nghỉ ngơi, nàng quay lại hỏi Trần Vương:

– Chàng có mệt không?

Trần Vương nhăn mày cười trù.

Cả hai người vào quán trà uống hết mấy cốc nước, đưa mắt nhìn theo đoàn người đang đi lễ hội bên dưới.

– Trần...

Đột nhiên, Vân Xuyên lên tiếng gọi.

Ánh mắt nhìn vẫn dán chặt vào đoàn người qua lại, càng lúc càng trở nên mờ lung.

– Trần, nếu được như bây giờ mãi mãi thì tốt biết mấy...

Vân Xuyên quay lại nhìn Trần Vương, khe nụ cười đầm thắm. Nụ cười dịu dàng hiếm có này của nàng như đang đâm vào tim Trần Vương. Hắn nắm lấy bàn tay nàng, nói:

– Chỉ cần nàng muốn... chúng ta sẽ có thể như bây giờ mãi mãi...

Lần này, chính Vân Xuyên lại im lặng, không thể trả lời.

Đến khuya, đoàn người đổ về càng lúc càng đông.

– A.

Vân Xuyên đột ngột la lên.

– Chuyện gì vậy?

Trần Vương quan tâm hỏi.

– Trần, ta quên mua một thứ rồi...

Vân Xuyên đưa đôi mắt ướt ươn ướt tiếc nuối nhìn Trần Vương. Trần Vương nghe thấy liền đen mặt, nàng đã mua rất nhiều, rất nhiều rồi mà vẫn còn chưa đủ sao?

Vân Xuyên tiếp tục nũng nịu:

– Trần, thứ đó ta rất thích... rất thích...

Trần Vương chịu thua, bất lực nói:

– Được rồi! Nàng muốn mua thứ gì? Ta sẽ đi cùng nàng!

Vân Xuyên lại nhìn hắn bằng cặp mắt bất đắc dĩ.

– Trần, ta mệt rồi! Chàng quay lại mua cho ta, được không?

Trần Vương không nghĩ ngợi nói:

– Ừ, vậy cũng được.

Thế là, Trần Vương một mình quay lại con phố lúc nãy, còn Vân Xuyên thì ngồi chờ tại quán. Khi Trần Vương đi, Vân Xuyên còn ở trên gác vẫy tay chào.

Đến khi bóng lưng của Trần Vương mất hút, nụ cười trên môi của Vân Xuyên cũng tắt hẳn, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

– Trần, rất nhanh, rất nhanh ta sẽ trở lại bên chàng...

Sau đó, Vân Xuyên vô tung vô ảnh biến mất, chỉ còn lại chiếc bàn trống cùng những món quà vương vãi khắp nơi.

75. Chương 75: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Lăm

Thanh Lâm sơn trang

Trong bóng tối, một hắc y nhân lặng lẽ bay vút qua các thủ vệ, sau khi rẽ vài con đường, hắc y nhân đáp xuống một cành cây, quan sát động tĩnh bên trong phòng.

Thấy không có gì bất thường, hắc y nhân mới tung người lao vào phòng qua lối cửa sổ, cửa sổ lập tức được khép lại, thần không biết, quỷ không hay.

Hắc y nhân nắm chặt kiếm, bước tới gần đối tượng đang ngồi trên ghế dựa, chính là Thanh Lâm trang chủ.

– Rốt cuộc ngươi là ai?

Bỗng nhiên, Thanh Lâm trang chủ lên tiếng hỏi. Hắc y nhân có phần bất ngờ vì hành tung bại lộ, nheo mắt nhìn bóng lưng người trước mặt, lạnh lùng nói:

– Ngươi không cần biết!

Thanh Lâm trang chủ lại hỏi:

– Tại sao ngươi lại muốn ám sát ta?

Hắc y nhân quát:

– Muốn biết thì đi hỏi diêm vương đi!

Vừa nói xong, hắc y nhân đã đưa kiếm đâm tới trước.

Thanh Lâm trang chủ vẫn ngồi yên như vại, không có chút gấp gáp nói:

– Thiên Thái Giáo?

Hắc y nhân nghe thấy “Thiên Thái Giáo” hành động khẽ chậm lại một nhịp, Thanh Lâm trang chủ liền theo đó mà xoay nhẹ ghế, né mũi gươm của hắc y nhân.

Thanh Lâm trang chủ lại hỏi:

– Các ngươi vì trả thù việc ta không chịu gia nhập Thiên Thái Giáo nên muốn lấy mạng ta?

Hắc y nhân lớn tiếng quát:

– Một kẻ thô tục như ngươi không xứng đáng để nhắc tới tên của Thiên Thái Giáo!

– Một tà giáo mà còn xem trọng danh tiết ư?

Hắc y nhân nổi giận, ra chiêu càng hung.

– Ta thay mặt Thiên Thái Giáo trừng phạt kẻ dám xúc phạm tới thánh giáo!

Cuối cùng, hai người đối chiến, sau mấy chiêu đi qua, hắc y nhân mới nhìn rõ gương mặt của “Thanh Lâm trang chủ”, hắc y nhân biến sắc, chiêu thức chậm lại.

Keng

Hai thanh gươm chạm nhau, hai người lùi về phía sau một bước. Hắc y nhân kinh hoàng thốt lên:

– Tại sao... tại sao lại là ngươi?

“Thanh Lâm trang chủ” do Trấn Vương giả dạng, giễu cợt nói:

– Sao không phải là ta?

Hắc y nhân càng kinh hãi nhìn Trấn Vương, quyết định không đấu nhau với hắn nữa mà bỏ đi. Nhưng Trấn Vương lại không dễ dàng chịu buông tha, cứ bám theo bắt hắc y nhân phải giao đấu với mình.

Động tĩnh từ hai người gây ra không nhỏ nhưng có vẻ những thủ hạ ở Thanh Lâm sơn trang đã được dặn dò từ trước nên không ai manh động, để mặc hai người biến Thanh Lâm sơn trang thành chiến trường.

Hắc y nhân và Trấn Vương đánh ra tới bờ rừng bên cạnh. Lúc này, Trấn Vương đột ngột ra chiêu nhanh và mạnh hơn, ép hắc y nhân vào ngõ cụt.

Soẹt

Khăn che mặt của hắc y nhân bị lột xuống. Gương mặt của Vân Xuyên hiện ra.

– Quả... quả nhiên là nàng...

Vân Xuyên kinh hãi nhìn “Thanh Lâm trang chủ”, giọng nói của hắn sao lại quen thuộc như vậy?

– Ngươi...

“Thanh Lâm trang chủ” tự xé mặt nạ ngụy trang trên mặt xuống, để lộ hình hài thật sự.

– T... Trấn?

Trấn Vương bị ai nhìn Vân Xuyên.

– Nàng... là người của Thiên Thái Giáo...

Không hiểu sao lúc này trong lòng Vân Xuyên lại rối ren, cảm giác như mình đã phạm sai lầm, cuống quýt phân trần với Trấn Vương:

– Ta... ta không cố ý gạt chàng đâu. Ta đã định nói cho chàng biết thân phận của mình... nhưng mà...

Mặc cho Vân Xuyên giải thích hồi lâu, Trần Vương cũng không nói lời nào, cuối cùng, Vân Xuyên lại nổi giận.

– Rốt cuộc chàng muốn gì? Chàng nói đi! Ta là người của Thiên Thái Giáo thì sao chứ?

Trần Vương đau đớn nhìn Vân Xuyên hỏi:

– Nàng có biết Thiên Thái Giáo là giáo phái như thế nào không?

– Sao ta lại không biết? Ta chính là ứng viên cho vị trí thánh nữ mà!

Vân Xuyên buột miệng nói ra, nói xong nàng giật thót mình nhìn Trần Vương, hẳn không thích Thiên Thái Giáo như vậy, nếu hẳn biết được nàng là thánh nữ tương lai, hẳn sẽ đối xử với nàng như thế nào?

– Trần... Trần...

Trần Vương khó khăn nói:

– Nàng có biết... Thiên Thái Giáo đã hại bao nhiêu người? Lường gạt tài sản bao nhiêu người? Làm bao nhiêu người tan nhà nát cửa?

Vân Xuyên chột dạ phản bác:

– Thiên Thái Giáo là chỉ dạy con người con đường hạnh phúc, để đạt được hạnh phúc đó, họ quyên góp tài sản là tất nhiên...

Trần Vương càng thất vọng nói:

– Nàng có biết Thiên Thái Giáo cao đẹp đó của nàng đã hại chết bao nhiêu người vô tội không?

Vân Xuyên mạnh miệng nói:

– Để đạt được thành tựu, hy sinh là việc khó tránh!

Trần Vương lúc này không nói nổi nữa, hẳn bật cười, bật cười cay đắng.

– Ha ha ha...

Vân Xuyên vừa van nài vừa lung lay Trần Vương:

– Trần, thật ra Thiên Thái Giáo không xấu như chàng đã nghĩ đâu! Thật đấy! Chỉ cần chàng gia nhập, chàng sẽ thấy được chỗ tốt của nó...

Trần Vương nghe thấy lời đề nghị của Vân Xuyên, môi nhếch càng cao, hỏi lại:

– Nàng bảo ta gia nhập Thiên Thái Giáo?

Vân Xuyên tiếp tục thuyết phục hẳn:

– Trần, thật sự Thiên Thái Giáo rất tốt, chỉ vì mọi người chưa nhìn ra cái hay của nó thôi...

Trần Vương bỏ ngoài tai những lời Vân Xuyên nói, tự mĩa mai:

– Nàng bảo ta gia nhập Thiên Thái Giáo?

– Trần, nghe lời thiếp đi...

Trần Vương lảng tránh bàn tay đang níu kéo của Vân Xuyên, cười cay đắng:

– Nàng bảo ta quy thuận Thiên Thái Giáo? Nàng bảo ta – Trần Vương – quy thuận Thiên Thái Giáo?

– Trần à, chàng hãy nghe...

Vân Xuyên im bật, trợn mắt nhìn Trần Vương, không tin nói:

– Chàng... chàng nói cái gì?

– Ta – Trần Vương – không đội trời chung với Thiên Thái Giáo!

Về mặt châm chọc đầy sát khí của Trấn Vương lúc này thật xa lạ với Vân Xuyên, hóa ra, người nàng yêu lại có thân phận lớn như thế, lại còn là kẻ tử thù của nàng.

Vân Xuyên quay đầu định bỏ đi, Trấn Vương kéo nàng lại, nói:

– Nàng định đi đâu?

Vân Xuyên bật cười nhìn Trấn Vương nói:

– Ta và chàng là kẻ thù của nhau! Chàng còn muốn hỏi ta đi đâu? Ta có thể đi đâu?

Trấn Vương nghiêm mặt nói:

– Vân Xuyên, ta sẽ không truy cứu việc nàng là người của Thiên Thái Giáo!

Vân Xuyên tức giận gào thét:

– Truy cứu cái gì? Ta có xin chàng sao? Ta là người của Thiên Thái Giáo thì sao?

Vân Xuyên vùng vẫy thoát khỏi tay Trấn Vương.

– Bỏ tay ra! Bỏ tay ra!

Trấn Vương càng nắm chặt tay Vân Xuyên lại, kiên quyết nói:

– Ta sẽ không để nàng quay trở lại Thiên Thái Giáo!

– Chàng không có quyền ra lệnh cho ta! Ta muốn đi thì ta sẽ đi!

Đáy mắt Trấn Vương soẹt qua một tia đau lòng, không nhẫn tâm.

– Vân Xuyên, ta sẽ không để nàng đi!

Sau câu nói đó của Trấn Vương, trước mắt Vân Xuyên trở thành màu đen...

76. Chương 76: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Sáu

77. Chương 77: Đêm Trăng Thứ Bảy Mười Bảy

Nguyệt Vô Thường bất ngờ đứng bật dậy, thốt lên:

- Đã tìm được hang ổ của Thiên Thái Giáo?

Thương thần y gật đầu xác nhận.

Nguyệt Vô Thường ngồi xuống bàn, nhấp một ngụm trà lấy lại bình tĩnh. Nàng lại hỏi:

- Tang Ly đã truyền tin về, đúng không?

Thương thần y ngập ngừng một lúc, thừa nhận:

- Phải!

Nguyệt Vô Thường nghi ngờ hỏi lại:

- Tin tức không phải là giả chứ?

Năm xưa Trấn Vương vì nhận tin báo giả mà trúng mai phục, cuối cùng cả binh đoàn đều diệt vong.

Thương thần y khó khăn nói:

- Đã xác nhận! Là thông tin chính xác!

- Tang Ly bây giờ vẫn an toàn?

Thương thần y không đáp, nhận được tin báo từ Tang Ly, chứng thực lúc này hấn vẫn còn sống, nhưng còn ở trong tay địch một ngày, an nguy của hấn vẫn không thể nói trước được.

Nguyệt Vô Thường tiếp tục hỏi:

- Kế hoạch tấn công Thiên Thái Giáo khi nào tiến hành?

- Quân đội đang được tập hợp, nếu không có gì thay đổi, ngày mười tháng sau chính là thời điểm tổng tiến công.

Nguyệt Vô Thường lặng lẽ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Tốt! Vậy khi binh lính xuất phát, ta sẽ theo cùng!

Thương thần y lắc đầu nói:

- Không! Nàng sẽ không đi theo quân đoàn!

Nguyệt Vô Thường nhú mày.

- Ông nói cái gì? Không phải các người đã hứa rồi sao?

Thương thần y kiên nhẫn nói:

- Nàng sẽ theo ta đi trước một bước!

Tiếp theo, dù Nguyệt Vô Thường có rặng hỏi thế nào, Thương thần y cũng không trả lời, cuộc đối thoại giữa hai người tạm dừng tại đây.

Ngày hôm sau, Liễu Thanh Chi lại đến tìm Nguyệt Vô Thường.

- Nguyệt tỷ tỷ, đã có tin tức của hấn chưa?

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt nói:

- Đã có!

Liễu Thanh Chi càng gấp gáp hỏi:

- Hấn đang ở đâu? Khi nào cho người đi cứu hấn? Liệu bây giờ hấn có bình an không...

Nguyệt Vô Thường im lặng nghe một tràng những câu hỏi của Liễu Thanh Chi.

- Người vẫn còn quan tâm hấn như vậy sao?

Liễu Thanh Chi tái mặt, né tránh ánh mắt của Nguyệt Vô Thường.

- Ta... ta... chỉ muốn biết hấn vẫn bình an...

Nguyệt Vô Thường nhàn nhạt nói:

- Liễu Thanh Chi, người nên biết lần này dù có cứu được hấn hay không, hấn cũng sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa.

Liễu Thanh Chi sững sờ nhìn Nguyệt Vô Thường.

- Hấn không thích nơi này, ta cũng không thích. Bởi vậy, ta sẽ không để cho hấn quay lại!

Liễu Thanh Chi khó khăn chấp nhận, nếu lời nói này là người khác nói, có thể nàng sẽ không tin, nhưng Nguyệt Vô Thường nói, nàng sẽ tin. Bởi vì, Tang Ly nhất định sẽ nghe theo Nguyệt Vô Thường, hay đây cũng chính là ý muốn của Tang Ly.

- Nguyệt... Nguyệt tỷ tỷ nói với ta lời này để làm gì?

Nguyệt Vô Thường nói:

- Ta muốn biết người nghĩ như thế nào?

- Nguyệt... Nguyệt tỷ tỷ... ta... ta đã từ bỏ ý định đối với hấn rồi.

Nguyệt Vô Thường tiếp tục hỏi:

- Vậy còn người?

Liễu Thanh Chi luôn mong muốn trở thành vương phi của Tang Ly, bây giờ giấc mơ đó đã không còn, kết quả của nàng sẽ ra sao?

- Ta... ta sẽ thế nào? Ta có thể... có thể...

Gương mặt Liễu Thanh Chi càng lúc càng đau thương, vẫn gượng cười nói:

- ... có thể sẽ nghe theo lời phụ mẫu, gả ột nam nhân nào đó... sống một cuộc đời tĩnh lặng...

Cuối cùng, Liễu Thanh Chi vẫn rơi nước mắt, nói:

- ... ta sẽ cầu chúc cho tỷ và hần được bình an, ta sẽ để cả cuộc đời ta chuộc lại lỗi lầm trước kia của mình...

Nguyệt Vô Thường khẽ cụp mắt, không đáp lại lời của Liễu Thanh Chi.

Ngày xuất phát, Liễu vương phi đến đưa tiễn.

- Nguyệt cô nương, lần này cô đi thật sao?

Nguyệt Vô Thường châm chọc:

- Vương phi là không nỡ để ta đi hay muốn ta không quay trở lại?

Liễu vương phi khẽ cười nói:

- Nguyệt cô nương thật biết nói đùa.

Nguyệt Vô Thường nghiêm mặt nói:

- Ta đang nói thật! Liễu vương phi, bà chắc biết ta sẽ đi đâu chứ?

Liễu vương chợt dạ né tránh ánh mắt của Nguyệt Vô Thường, bà biết nàng đi tìm Tang Ly, nhưng nơi nàng sắp tới là Thiên Thái Giáo! Là Thiên Thái Giáo!

Một trong những kẻ thích khách đã bắt Tang Ly đi lần trước có mẫu thân ruột thịt của hần. Hóa ra... mẫu thân của Tang Ly là người của Thiên Thái Giáo! Nếu sự tình để lộ ra, thanh danh của Trấn Vương phủ sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Chính vì lo sợ danh dự của Trấn Vương phủ bị liên lụy nên đến giờ Liễu vương phi giấu bặt sự tình mình phát hiện được.

Nguyệt Vô Thường khẽ cười, nói:

- Liễu vương phi có lời gì muốn chuyển tới Tang Ly không?

Liễu vương phi bất ngờ nhìn Nguyệt Vô Thường.

- Ta...

Nguyệt Vô Thường lần nữa lại thay đổi sắc mặt, chất vấn:

- Bà không muốn xin lỗi hần sao?

Liễu vương phi cau mày, cao giọng nói:

- Nguyệt cô nương đang nói gì vậy? Nàng đừng mưu tính ly gián chúng ta!

Sắc mặt Nguyệt Vô Thường càng lúc càng lạnh.

- Liễu vương phi, bà thật sự chưa từng nghĩ mình có lỗi với hần sao?

Liễu vương phi vẫn khẳng khái nói:

- Ta chưa từng làm việc gì thẹn với lòng! Trước nay ta luôn yêu thương Tang Ly như con đẻ của mình, ai cũng thấy được! Nguyệt cô nương, cô đừng gây sự nữa.

- Liễu vương phi, không kể những việc trong quá khứ, chỉ mỗi việc bà làm hấn bị thương, dù là vô tình, bà cũng không... cảm thấy có lỗi sao?

Liễu vương phi lớn tiếng phản bác:

- Nguyệt cô nương, ta nể tình Tang Ly mới không chấp nhất với cô, cô đừng hết lần này đến lần khác vu oan cho ta.

Gương mặt của Nguyệt Vô Thường hoàn toàn mất đi cảm xúc. Nguyệt Vô Thường cất bước tiến đến gần Liễu vương phi, Liễu vương phi sợ hãi lùi về sau.

- Nguyệt... cô nương, cô đừng để ta phải gọi người tới...

- Liễu vương phi, Liễu Thanh Chi đã nhận lỗi rồi. Chính vì sự hối cãi kịp thời đó cộng với dùng cả đời để tha thiết ăn năn, sám hối... ta đã không còn muốn truy cứu sai lầm của nàng ta nữa.

- Nàng...

- Nhưng bà biết không, ta lại có cảm giác... cảm giác bởi vì nàng ta vẫn còn lương tri như thế, sẽ có một ngày, nàng ta sẽ tìm được hạnh phúc cho mình... Nhưng còn bà?

- Nguyệt Vô Thường, ta đã nhẫn nhịn người nhiều rồi! Đừng bắt ta phải xử phạt người!

- Ta chán ghét những người xem mình là kẻ bị hại, đáng thương nhất thế gian như bà... Thật chất, chỉ là những kẻ ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình.

Nguyệt Vô Thường vẫn không dừng bước, thủ thủ bên tai Liễu vương phi:

- Ta sẽ cho bà biết một bí mật...

Đôi mắt Liễu vương phi càng lúc càng mở to, không dám tin vào tai mình, như ánh sáng cả thế gian đang biến mất.

Lúc mấy người hầu đến thì thấy Liễu vương phi đang ngồi phịch trên đất, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, mọi người hoảng loạn la hét khắp nơi.

78. Chương 78: Chương 78

79. Chương 79: Chương 79

80. Chương 80: Chương 80

81. Chương 81: Chương 81

82. Chương 82: Chương 82

83. Chương 83: Chương 83

84. Chương 84: Chương 84

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-nhay-duoi-anh-trang-do>